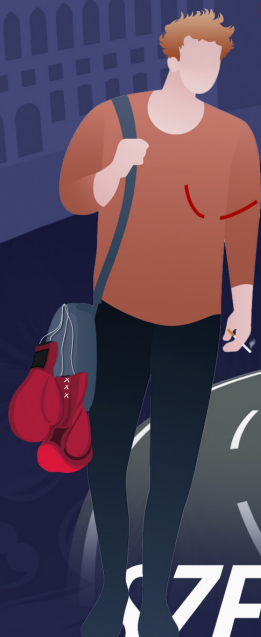

SK
Skarlát Kiadó

MONOS ANETT

SZENVEDÉLYES
HADVISELÉS

Monos Anett

SZENVEDÉLYES HADVISELÉS

Gyűlöllek szeretni I.

Copyright © Monos Anett

A szöveget gondozta: Koós Patrícia

Borítóterv: Győri Júlia (Abeth)

Belső grafika: Kocsondi Nelli

Tördelés: Bodnár Alexandra

Korrektor: Tomku Kinga

Kiadja a Skarlát Kiadó

Felelős vezetők: Monos Anett, Sárközi Erika Nilla

<https://skarlatkiado.net/>

ISBN 978-615-6781-00-0

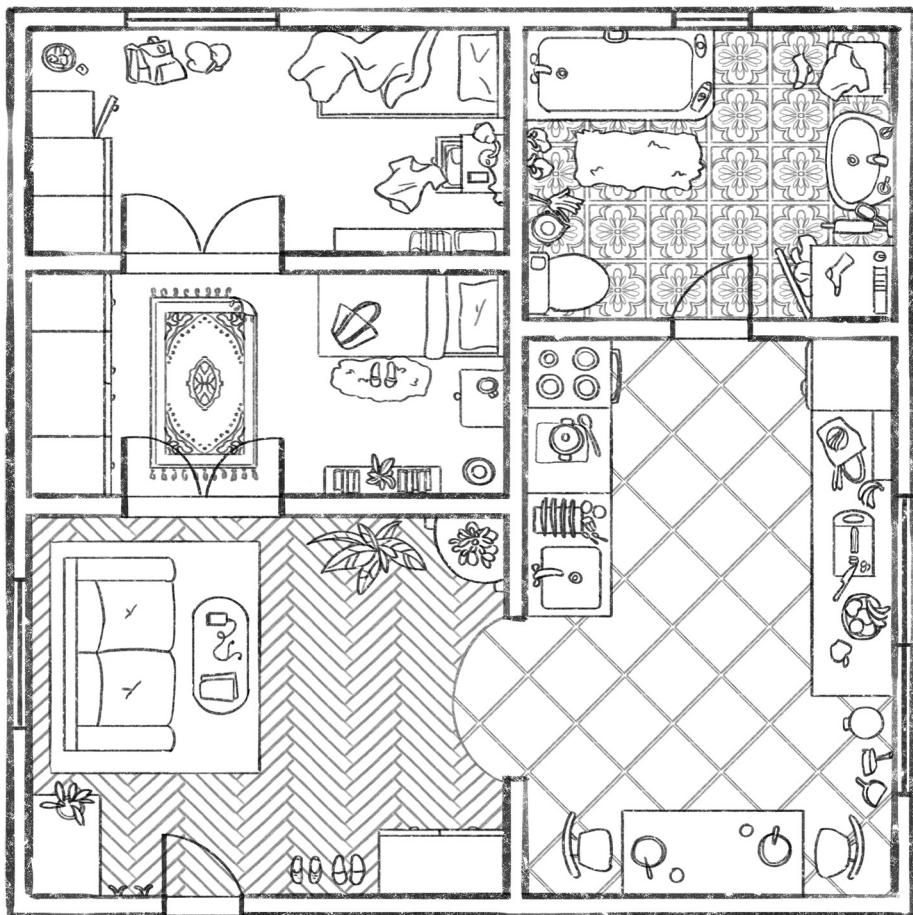
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is.

Tartalomjegyzék

1.	8
2.	16
3.	33
4.	38
5.	46
6.	55
7.	71
8.	78
9.	87
10.	97
11.	107
12.	118
13.	131
14.	145
15.	159
16.	171
17.	180
18.	193
19.	209
20.	219
21.	229
22.	239
23.	252
24.	263
25.	275
26.	283
27.	293
28.	300
29.	312

30.	327
31.	334
32.	344
33.	355
34.	361
35.	371
36.	382
37.	388
38.	397
39.	410
40.	420
41.	436
42.	446
43.	460
44.	471
45.	481
46.	496
47.	514
48.	522
49.	530
50.	540
51.	549
52.	556
A szerző utószava	563

Adri és Bálint lakása

Gabennek,
az én Bálintomnak

Bálint

A JELETÖMÖTT, hagymaszagtól bűzölgő buszon láttam meg őt. Öt év után először.

Bassza meg!

Mit keres ez itt a nyolckerben? Lesüllyedt a gyomrom, ahogy a meleg, zsírfoltos kapaszkodót markoltam, miközben ő fekete, hosszú haját épp lófarokba kötötte. Az egyik kettes ülésen ült, kívül, profilból láttam szép, sima arcát, lágy vonásait. Ami ördögi belsőt takart. Tudtam. Tapasztaltam elégszer.

Az állott levegő a nyakamra tekeredett, a légcsővemet szorította. Hátráltam.

– Hé! – méltatlankodott a mögöttem álló, amikor megtapostam.

– Bocs...

Le kell szállnom!

De ekkor a csaj megmozdult. Felegyenesedett.

Megfeszültek az izmaid.

Levert a víz.

A csaj megfordult.

Megfordult velem a busz.

Nem ő az.

Megkönnyebbülten engedtem ki a levegőt, mintha a múltam fekete fellegét akarnám elfújni. Ez az ismeretlen csaj nem volt olyan szép, mint ő. És gondolom, nem is olyan kegyetlen picsa.

Hogy nézhettem be ennyire? Most, hogy jobban megfigyeltem mélyen ülő szemét, vékony szálú haját, kicserepesedett száját, nem is hasonlított rá. El kéne húznom Pestről, mert amilyen kicsi ez a kurva világ, a végén egyszer majd tényleg belé fogok botlani...

A fülemben lüktető vértől meg kellett állnom, és fújtatva vissza-kérdeznem:

– Hogy micsoda?

A Spartacus koszossárga fényei pergamenszerűvé változtatták Andris arcát a bokszsásák túloldalán.

– Gáz van. Reggel hívtak, hogy egy időre Kingához kell költöz-nöm – ismételte a fojtott zihálások és a bokszkesztyűk csattanásán keresztül.

Mintha az előttem lévő repedezett zsák gyomorszájon vágott volna.

– De ő Ausztriában él...

Andris arcán elmélyültek a ráncok. Egészen öregnek tűnt a spot-lámpák alatt, ahogy az ujjaival végigszántott kopasz fején.

– Combnyaktöréssel kórházba került, és egyedül maradtak a srá-cok otthon, aztán ő is ápolásra szorul majd, ha kiengedik. Holnap indulnék.

Az elnyűtt bandázs szorította a kezemet.

– Mennyi időre mennél?

– Nem tudom pontosan. Hónapokra.

A kurva életbe!

A hajamba túrtam.

– Addig mi lesz a teremmel? Ki fogja fenntartani?

Andris úgy nézett rám, mint egy tanár, aki most közli a diákjával: a legnehezebb projektfeladatot sózza a nyakába. Mindig gyűlöltem a projektfeladatokat.

– Ideiglenesen átvehetnéd tőlem.

Bambán pislogtam rá.

Mi van?

– Nem akarom bezárni, amíg vissza nem jövök – folytatta hadar-va –, és te képes lennél vezetni a helyet.

Megkapaszkodtam a kopottfekete bokszsásákban.

Én lennék rá képes?

Nem is értettem az üzlethez. Csak egy személyi edző voltam, aki kifizette a saját részét, amiért edzéseket tarthatott a haverja termében, nem volt sok vezetői tapasztalatom. Andris többször felajánlotta, hogy társuljunk, de soha nem akartam nagyobb felelősséget magamra vállalni, tök jó volt így nekem. Kényelmes.

– A klienseimet nyilván át kéne ütemezni hozzád.

Az nem sok. Idén elszállingóztak az emberek tőlünk. Vagy nem fért bele az idejükbe, vagy a pénztárcájukba, vagy csak felszereltebb teremre váltottak, ami nem egy eldugott, koszos mellékutcában volt a nyolcadik kerületben.

– Ehhez én kurva kevés vagyok, haver. Ketten épphogy fenn tudunk maradni, egyedül viszont semmire sem megyek. Kifizetni a főbérlet, a rezsit, kezelni a költségvetést, vezetni a naptárat, reggeltől estig bent lenni... – Megmasszíroztam a halántékomat. – Máris megfájdult a fejem.

– Ha nem vállalod, be kell zárnom, miközben a bérlése ugyanúgy vinné a pénzt bevétel nélkül. Nem maradhatok, most Kingáék mellett a helyem. Hiába váltunk el, szeretem őket, és gondoskodnom kell a faimról.

Bólintottam. Oké, ez tiszta sor, de akkor is, hogy a picsába tartsak fenn egyedül egy majdnem csődközeli edzőtermet? Jelenleg örültem, hogy az albit fizetni tudtam a kaja mellett. Ha viszont nem veszem át, én sem tudok edzéseket tartani, így a lakbért sem tudom fizetni...

– Ha nem te, Bálint, akkor senki. – Andris szavai keményen kop-pantak, és zuhantak a semmibe.

Nem. Ez nekem sok...

– Át kell gondolnom. – Elhaló nyögésemet elnyomta Andris mobiljának csörgése.

Andris is bólintott, miközben előszedte a zsebéből a mobilt.

– Számítok rád, haver. – Megpaskolta trikóból kilógó felkaromat, aztán fogadta a hívást, és magamra hagyott.

Számít rám. *Faszta*... A tekintetemet a bokszzsákra szegeztem. Lendült a kezem, mozdult a lábam, csattant az öklöm a zsákon,

miközben a gondolataim őrülten száguldottak, kalkuláltam, osztottam-szoroztam.

Könnyebb volt, amikor még nem egyedül tartottam fenn az albit. Dezső és köztem eloszlottak a költségek.

Ütöttem.

Aztán felszedte a csajomat.

Ütöttem.

Örülhet, hogy nem vertem szarrá.

Ütöttem.

Újra ki kéne adnom a szobát? Ha elvállalnám a termet, jobban járnék, ha lenne egy lakótársam. A terem bérleti díját épphogy kitermelte az a kevés ember, aki jelenleg idejárt bokszolni, de a rezsit már nem. Ahhoz az én részem kellett, amit eddig Andrisnak adtam. A terem nullán zárt a hónap végén. Jobb időszakokban minimális pluszt termelt, amit a nehezebb időszakok el is vittek. A vak hitünk és szenvedélyünk miatt tartottunk ki eddig.

Megsoroztam a zsákot. Feszültek az izmaid, égett a tüdőm, száguldott a vér az ereimben. Nyolc éve, tizenöt évesen kezdtem járni ide, ez a terem volt a menedékem, ez a terem adott életet. Erőt, önbizalmat. Nem hagyhatom magára a Spartacust, mert ő sem hagyott egyedül, amikor közel egymázsásán betettem ide a lábamat.

Oldalra léptem, és hagytam, hogy a fekete zsák szabadon kilengjen a csapásaim visszhangjaként. Őrülten dübörgő szívem ellenére egyenletesen vettem a levegőt, miközben listáztam a klienseimet – Dominiket nem, vele ingyen foglalkoztam –, az óradíjamat, a havi kiadásaimat...

Megszívtam a fogam.

Mínuszba jöttem ki. De talán egy albérlővel...

– Bálint! – szólta be a terembe Andris. – Megjött a kölyök.

Intettem, és megállítottam a zsákot, aztán letekertem a bandázst a kezemről. Kesztyű nélkül szoktam ütögetni, edzi az ujjaimat.

Dominik sétált be az ajtón. Nagy méretű pólója, amit az edzésekhöz viselt, feszült kerek hasán, szőke haja kócosan meredt az ég

felé, zöld szemével engem keresett. Aztán halványan elmosolyodott. Lerúgta a fal melletti padnál a benti cipőjét, és mezítláb lépett a fekete tatamira. Mintha a tizenöt éves önmagamát láttam volna, csak Dominik már a tizenhatot taposta.

– Csá, harcos! – nyújtottam felé az öklömet, amibe ímmel-ámmal beleütött. – Mi a helyzet?

– Semmi. – Elnézett mellettem.

A zihálások alapzajjá szelődültek, többen megálltak pihenni, inni, fújni egyet. Dominik inkább őket figyelte, mintha szégyellne a szemembe nézni.

– Oké, akkor bemelegítésnek helyben futás két percig. – Elővettem a mobilomat, és elindítottam rajta a stoppert. Amíg Dominik laza kocogásba kezdett, addig a terem másik végében lévő szekrényből előszedtem a zsákoló- és pontkesztyűket.

Dominik tavasszal jelent meg nálam, ugyanilyen kedvetlenül, dacosan, de ahogy eljött a nyári szünet, már többet mosolygott, kisimult a két szeme között a ránc, aminek ennyi idősen még nem szabadna ott lennie. Múlt héten elindult a sulisuli, az aggodalmas ránc pedig elmélyült. Tudtam, ki áll emögött.

– Oké, most húsz guggolás – mondtam, ahogy visszatértem hozzá. – Aztán tíz fekvőtámasz, nyújtás, és megint futás.

Dominik nem egyenes háttal guggolt, a fekvőtámasza sem volt szabályos, pedig egész nyáron gyakoroltuk, nem nyújtott le eléggé, és futás közben is csak szenvedett.

– Mi a gáz?

Amikor megállt, és a kezét nyújtotta a kesztyűért, nem adtam neki oda.

– Semmi.

– Aha, ezt már hallottam, és akkor sem győztél meg.

Dominik konokul a szőnyegre meredt.

– Ez a *semmi* még mindig Erik? – hunyorítottam rá, mire Dominik rémülten körbenézett, mintha hatalmas titkot kürtöltem volna világá. Senki nem figyelt ránk, sokan headsettel a fülükben edzettek.

– Nem tudom, mit csináljak vele – morogta az orra alatt.

– Gyere, üljünk le! Az edzésnek most nem lenne sok értelme –
böktem a fejemmel a padok felé.

Dominik engedelmesen odacammogott, és lezútyant rá. Csapott
vállal gubbasztott, szétvetett, zoknis lába között lelógatta a kezét.
Én is ledobtam magamat mellé.

– Amióta elkezdődött a sulis, fokozatosan romlik az itteni tel-
jesítményed. – Nem akartam lecseszni, mégis úgy hangzott.
Mégköszörültem a torkomat. – Nyáron lelkes voltál, és fejlődöttél
is.

Dominik kinyújtotta a lábát, a sarkát belevágta a faközöld gu-
mipadlóba a szőnyeg mellett. Ki kéne már cserélni. Ahogy sok
minden mást is a teremben...

– Múlt héten beszéltem a fateroddal – szólaltam meg ismét. Nem
reagált. – Aggódik Erik miatt.

– Neki ehhez nincs köze. – Elfordította a fejét. – Megoldom...
valahogy...

– Akarsz róla beszélni?

– Nem.

Nagyot sóhajtottam.

– Nem tudok segíteni, ha bezárkózol.

– Nem is kell segíteni! Mondom: megoldom.

– Hogyan? Amikor legközelebb megüt, akkor visszaütsz? Így aka-
rod megoldani?

Dominik viharos zöld szemmel nézett rám.

– Miből gondolod...?

– Felismerem a bántalmazott kölyköket – szorult el a torkom.

Dominik megjátszott gúnnyal felhorkantott, és kerülte a pillantá-
sokat.

– Na persze... Mit tudsz te erről?

– Sajnos elég sokat.

Hanyagul megvonta a vállát. A legidegesítőbb válasz, ami azt je-
lenti: szarok rá.

– Ugyanígy kezdtem, mint te. Pont ebbe a terembe jöttem, pont ugyanilyen hozzáállással, és amikor bántottak, az elején ugyanígy megfutamodtam.

Dominik végigpásztázott, mintha a bőröm alá akarna látni.

– Téged bántottak?

– Nem hiszed?

– Hát mert... Hát mert... olyan vagy, mint Dwayne Johnson, csak hajjal, kerekesebb arccal és világosabb bőrrrel.

Jóízűen felnevettem.

– Ő nem érdemel ekkora sértést, de azért kösz! Tizenöt évesen százhatvan centi voltam, és majdnem egy mázsa.

– Fake! Csak azért mondd, hogy ne érezzem magam szarul.

Megráztam a fejem, és közelebb hajoltam hozzá.

– Én is küzdöttem, csak az én Erikem egy csaj volt. – Az emlékeimből előkúszott a kókuszillat és a csokibarna szempár, ami évek óta kísértett. – De tanultam belőle. A kulcs az önbizalom és a határozottság. Amíg te is elhiszed, hogy semmit sem érsz, addig könnyű célpont vagy.

Dominik komolyan állta a pillantásomat.

– Legyőzted a lányt?

Nagyot sóhajtottam, hátha enyhül a mellkasomon a nyomás.

– Ez nem neked való történet – háritottam, mire Dominik csalódottan elhúzta a száját. – Ígérd meg, hogy nem fogsz verekedni! – tettem a vállára a kezemet. – Ez nagyon fontos. Akárhogy provokál, ne verekedj! Ne kövesd el az én hibáimat.

– Te verekedtél? – kerekedett el a szeme. – Egy lánnyal?

Boka- és bordazúzódás, fejünk mellett elsuhanó szekrényarok.

Fekete hajcsomó pereg az ujjaim között.

Egyre csak dagadt a büntudatom.

– Nem igazán... Ez nem ilyen egyszerű. Legyél jobb nálam! – Szinte könyörögtem.

Dominik átható zöld szeme égetett. Most én fordítottam el a fejemet. Eddig nem beszéltem magamról neki. Felkeltem a padról.

– Vége az edzésnek.

Levegőre volt szükségem.

– A következő alkalomra szedd össze magad! Találkozunk péntek délután.

Dominik is felkászálódott a helyéről, felvette a cipőjét, majd hal-
kan elköszönt, és lehajtott fejjel kibattyogott a tereméből átöltözni.
Sajnos ő volt a második és egyben az utolsó kliensem aznap.

Nagyot szusszantottam, belebújtam az edzőcipőmbé, és én is
magam mögött hagytam a füledt termet. Ahogy kiléptem a foga-
dótérbe, a friss, hűvösebb levegőtől megborzongtam. Átcsereéltem
a recepcióspult mögött a benti cipőmet az utcaira, felmarkoltam a
cigisdobozt, és kiálltam a járdára.

A füst magasra szállt a szeptemberi, langyos délutánban. Neki-
vettem a hátamat az omladozó falnak, a repedezett, köpésekkel
teli járdát bámultam. Fialok, idősek siettek el előttem, zöld elekt-
romos rollereken kerülgették a gyalogosokat. Mindig is utáltam
a város nyüzsgését. Budapest nem sok jót adott nekem, egyedül
a termet. Kezdetől fogva próbára tett, kihívások elé állított. De a
legnagyobb kihívást ő jelentette. Minden téren.

Mélyet szívtam a cigiből, mintha a füsttel beburkolhatnám a múltat,
alaktalan, elmosódott, távoli szellemmé formálhatnám. Megráztam
magam, és visszatuszkoltam az agyam egy eldugott zugába, aho-
va azokat a dolgokat száműztem, amikre nem akartam emlékezni.
Mondjuk, az egész gimis négy évemre. Most komolyabb gondjaim
vannak egy múltbéli kísértetnél. Őt már öt éve nem láttam, és addig
jó, amíg így is marad.

Adri

ÖSSZERÁNDULT a szívem, amikor becsapódott a bejárati ajtó. Peti korábban ért haza. Izzadó ujjamat végighúztam a touchpadon, elküldtem magamnak a második, titkos e-mail-címemre a táblázatot, majd mindent bezártam, az Excel-dokumentumot pedig, amiben az olcsó albérletek listáját vezettem, töröltem.

Épp a keresési előzményeimre kattintottam, amikor velem szemben, az amerikai konyhás nappalink ajtajában felbukkant Peti. Nyurga alakja éjsötét árnyékot vetett a méregzöld falra, a plafon felé nyúlt, mintha felülről akarna lecsapni.

– Szia! – Lelkesen akartam köszönni, de a lelkesedésemet már régen kiöltö belőlem. – Hogyhogy előbb jöttél?

Peti hosszú léptekkel átszelte a nappalít, és a konyhaszigetet megkerülve kinyitotta a bárszekrényt. Fél szemmel követtem a mozdulatait, miközben töröltem a keresési előzményeimet, amíg nem figyelt, és kikapcsoltam a laptopot.

– Előbb véget ért a tárgyalás. – Letekerte a Hennessy kupakját, és meghúzta. Nem szokott napközben inni, csak este elalvás előtt, de akkor sem üvegből.

Mi lehet a baja? Csak nem jött rá a tervemre valahogy? Remegő gombóccá zsugorodott a gyomrom. Az alkaromat átszelő vékony heg felizzott. Fantomfájás, emlékeztetett rá, hogy Peti mennyire nem szereti a kérdezősködést.

– Apád furán viselkedett – szólalt meg ismét, a márvány konyhaszigetnek támasztva a csípőjét.

– Elég sokszor viselkedik furán. – Felálltam az étkezőasztaltól, és én is a bárszekrényhez léptem. Ha Peti ma itthon lesz, akkor rám fér a whiskey. A táncstúdióba így nem mehettem el, hogy levezzem a feszültséget. Peti nem tudott róla. Miután kigúnyolta a tánc iránti

szenvedélyemet, nem mondtam neki, hogy továbbra is járok. Végül is már gimisként is titokban tartottam, nem jelentett nagy különbséget. Akkor anyámék miatt rejtőzködtem, most a vőlegényem miatt.

Megmarkoltam a Jack Daniel's nyakát. Kurvára nem voltam jó helyen az életemben. Amint Peti felé fordultam, hosszú, hideg ujjai bilincsként szorultak vékony csuklómra. Pont a fehér heg alatt. Megugrott a pulzusom.

– Mit mondtál az apádnak? – Szavai vágtak, acélkék szeme keresztüldőfött.

– Semmit. – Utáltam, hogy megremegett a hangom.

– Akkor honnan tudott a múlt heti vitánkról?

Lüktetett a csuklóm.

– Említettem...

– Micsodát?

– Felkeresett, mert észrevette, hogy mostanában szétszórtabb vagy az üzletben, és csak rákérdezett, hogy mi a probléma, nehogy a munkád rovására menjen – hadartam.

Zsibbadt a kézfejem. Finoman meghúztam a karomat, hátha veszi a célzást, és elenged, ám Peti nem mozdult. Nem volt egy könnyen elengedő típus.

– Megkérdezem másodjára is: mit mondtál neki? Harmadjára már nem kérdezek.

– Megemlítettem, hogy kicsit összekaptunk, de már minden rendben. Komolyan nem mondtam többet!

Ismét ki akartam húzni a karomat, de Peti magához rántott, citrusos szaga szúrta az orromat. Pedig valaha szerettem...

– Tudod, mennyire szeretlek, Adrus. – Kemény arc, éles hangsúly.

– De a kapcsolatunk csak ránk tartozik. Senkinek semmi köze hozzá, és nem szeretném, ha pletykálkodnál!

– Én nem...

– Ajánlom is!

Taszított rajtam egyet, én pedig elvesztettem az egyensúlyomat. A whiskey-be kapaszkodtam, megbillentek a falak, de nem estem el.

Mintha Peti hideg ujjai most a szívemet facsarnák, úgy szorított a mellkasom, a rémülettel vegyes düh a torkom felé kúszott, ki akart törni, ráugrani a vézna pasira, véres cafatokra tépni, szaggatni, eltiporni a másfél éve tartó rémuralmát.

Viszketett a heg a karomon, de megálltam, nem vakartam meg, csak meredten bámultam a férfit, akibe beleszerettem, aki virágokat hozott, aki udvarolt, aki elhitette, hogy kiment a szülői elnyomás alól. Ugyanazt a férfit, aki később megszólalt, kigúnyolt, rombolta az önbizalmamat, ellenőrzött, korlátozott, kiabált, és az egyik pofonja után nekiestem a konyhaszigetnek. A sarka felhasította a karomat, és miközben sírva-pánikolva próbáltam elállítani a vérzést, Peti felettem morgott: az én hibám, mert feldühítettem, miért nem vagyok képes normális, engedelmes barátnőként viselkedni.

Bámultam a férfit, aki már nagyon régen megszűnt férfinak lenni a szememben. A jegygyűrű égette az ujjamat.

Peti szó nélkül elfordult, ismét meghúzta a Hennessyt, és feltrappolt a nappali túloldalán lévő csigalépcsőn. Kifújtam a levegőt, mintha ezzel kiengedhetném magamból a keserűséget. Jó nagyokat kortyoltam a whiskey-ből, és újra leültem a laptop elé. Ha most nem lépek, akkor soha. Nem akarok egy újabb cikk lenni a neten, amire az emberek hiénaként repülhetnek, és nyomhatják a szomorú, döb-bent reakciókat. *A volt polgármester és ellenzéki képviselő huszonhárom éves lányát holtan találták budavári ingatlanában. Családja gyászol.*

Magamban felhorkantottam, és az utolsó mondatot áthúztam. Ráadásul nem is az én házam volt, hanem Petié, és miután kiléptem a munkahelyemről, mert folyton csak feszültséget szült közöttünk – „Melyik munkatársaddal kávéztál ma?”, „Melyik férfi állt szóba veled?”, „Ki hívott?”, „Miért nincs kitakarítva?”, „Miért nincs ebéd? Más nők is munka mellett vezetik a háztartást... Ennyire sem vagy képes?” –, a pénz is Petié volt. Amit büntudat nélkül költöttem, kárpótlásként a pofonokért és a lelki terrorért.

Feszülten füleltem: tompa kattanás, kinyitotta a fenti bársecsékélyt, üvegpoharak koccantak, újabb kattanás. Elképzelttem, ahogy

kissé megdönti a poharat, hogy kiélvezze a pohárba csorgó aranylókonyak látványát. Felfordult a gyomrom a sznobizmusától, a megjátszott kifinomultságtól. Jobban beleillett a családomba, mint én valaha. Nem kételkedtem benne, hogy végig ez volt a célja: befurakodni egy befolyásos famíliába, hogy a hátamba mélyesztett karmokkal kapaszkodjon feljebb.

Abból aztán nem eszik! Kivonom magam a *főúr* egyenletéből! Apám mondta mindig: egy harcos nem gyenge. Ez tartott életben a gimiben is – meg a legjobb barátom, Csabi, aki rendszeresen megmentett önmagamtól –, de utána már nem akartam mindenáron erős lenni, nem akartam olyan lenni, mint addig. Meg akartam változni, bízni, szeretni, ragaszkodni. Csak Peti nem jó ember, akiben meg lehetne bízni.

Az emeleten bőr nyikordult, Peti ledobta magát a fotelbe, szemben a tévével. Felharsant az egyik üzleti műsorának szignálja. Felsóhajtottam. Most egy darabig nem fog felkelni. Egy időre megnyugodhatok.

Megnyitottam az Excel-táblázatot, és kigyűjtöttem a kiadó albérletekhez tartozó telefonszámokat. Meglépek, nem leszek gyenge. Apám elvárná, hogy egyedül oldjam meg a helyzetet, és meg is fogom! Senkihez nem fordulhatok, a családomhoz pláne nem. Nekik mindig csak egy kudarc voltam. Egy púp a hátukon, aki lépten-nyomon szégyent hozott rájuk. Hát többé már nem fog!

Összerándultam, amikor megrezzent mellettem a telefonom. Örülten kalapáló szívemhez kaptam. Nevetséges reakció, hiszen csak üzenetem érkezett... Fél szemmel rápillantottam a felvillanó képernyőre, aztán megnyitottam a chatet:

jó reggelt baba! megint egy csodás nap
csicseregnek a madarak... ja bocs mégsem 😊

Fáradt mosoly kúszott az arcomra.

De azért, ha rád csicsereg egy madár, ne felejtse el észrevenni!

a zabpelyhedhez napi bölcsességeket is csomagoltak? 😊

Csak azt akartam írni, hogy tudom, milyen rossz most neked, de én itt vagyok, hogy emlékeztesselek a madárcsicsergésre.

hát gondolhatod mennyi madárcsicsergést hallok itt manhattanben... még nem tettem le róla h kiköltözzek staten islandre! amúgy meg nem szar az életem... miért lenne szar? ugyanaz történt ami eddig meg sem kéne lepődnöm rajta a csajok jobban értékelik a hatalmas medencémet mint engem. és a hatalmas medence nem átvitt értelem 😊

Felhorkantottam, majd a csigalépcső felé sandítottam, de az emeletről a tévé zaján kívül semmi más nem szűrődött le. Csabi volt az egyetlen barátom, akitől nem hagytam, hogy Peti elszeparáljon. Ezt úgy értem el, hogy Peti nem tudott Csabiról. Némítottam a telefont, és mindig töröltem a beszélgetésünket. Egyetlen pasi sem tehet tönkre egy húszéves barátságot! Ezt még magának Csabinak sem engedtem a gimis szakításunk után. Ahogy eszembe jutott a kapcsolatunk, beúszott elém egy szőke, kócos hajjal keretezett kerek arc. Megráztam magam, hogy visszaűzem Bálintot oda, ahova való: a sötét emlékekkel átszőtt titkos vágyak birodalmába. Hülye voltam akkor, hogy sikerült kibillentenie az ellenséges zónából,

és a haragon kívül mást is tápláltam iránta. Elvetélt kapcsolat lett volna. Ahogy Csabival is zátonyra futott. Szegénynek azóta sem volt szerencséje a kapcsolatok terén. A legtöbb nő a vagyonára hajtott, aki meg nem, azzal más probléma volt. Napok óta vigasztaltam egy újabb szakítás miatt, bár nem sokat tudtam tenni érte ilyen messziről. Próbáltam egyben tartani a világot, miközben az enyém már régen a szakadék peremén egyensúlyozott. Most pedig az átbillentésre készülök.

Szabadesés.

Minden védőfelszerelés nélkül.

Nem volt választásom.

Miután összegyűjtöttem néhány telefonszámot, kiálltam a hátsó teraszra. Langyos szeptemberi fuvallat borzolta az előttem elterülő, süllyesztett medence mélykék vizét, belekapott a telket szegélyező sövényekbe. Mélyet szívtam a friss, budai levegőből, ami egy kicsit sem oldotta a görcsöt a gyomromban.

A szívem dübörgése elnyomta a közeli körút zúgását. Még vissza-kozhatok. Maradhatnék a szakadék innenső oldalán, mert ezt már ismerem. Eltüntetném a nyomaimat, és megpróbálhatnám helyrehozni a kapcsolatot. Belenyilallt a hegembe a sajtás; neki nem tetszett a gondolat.

Egy harcos nem gyenge.

Ha most feladom, akkor gyenge leszek. De vajon a menekülés nem gyengeség?

Felvillantak a komoly beszélgetésekkel terhes éjszakák, a viták utáni ígéretetek: *bocsáss meg, véletlen volt, többet nem fog előfordulni, szeretlek, Adrus, ne dobjuk el ezt az egy évet.* Másnap vérvörös rózsacsokrok sorakoztak az étkezőasztalon, tüskéik kardként meredtek felém.

Minden csapás után egy ajándék.

Minél nagyobb a csapás, annál nagyobb az ajándék. Miután összevarrták az alkaromat a sürgősségin, Peti megkérte a kezem.

Mindent helyrehozok, sok a stressz, csak te tartasz a felszínen, ha elbagysz, nincs értelme élnem, kérlek, adj esélyt, ne dobjuk el ezt a másfél évet, jobb ember

akarok lenni, és tudom, melletted jobb lehetek, csak nekem is nehéz, a stressz, a nyomás, apád most nevezett ki helyettesének.

Igent mondtam.

Szerettem, és hinni akartam, hogy képesek leszünk átvészelni a nehéz időszakokat. Aztán az elmúlt fél évben már az egész kapcsolat csak nehéz időszakokból állt, már nem beszéltek meg a gondokat, már nem mertem felhozni a gondokat, már többet vett ki belőlem, mint amennyit adott. Már nem kellett több csapás, és már nem enyhítették fájdalmamat az ajándékok. A mázsás gyűrű húzta az ujjam. Elvesztettem önmagam, de most itt volt az ideje megkeresnem.

Hátrasandítottam a vállam felett az üveg teraszajtón keresztül, de a nappali továbbra is üresen kongott. Az ujjaim között forgattam a telefont.

Ha most nem lépek, akkor soha.

Egy harcos nem gyenge.

Tárcsáztam az első számot.

***

Egyik oldalamról a másikra fordultam. Két órán belül már századjára. Peti tátott szájjal hortyogott mellettem, a tetőablakon beszűrődő holdfény élesen kirajzolta előreugró járomcsontját, frissen borotvált vékony arcát, rövid haját. Mindig kértem, hogy növessze meg, de azt válaszolta, hogy egy ápolt férfinak néhány centinél nem lehet hosszabb a haja. Csak nem egy közönséges hajléktalant akarnék belőle csinálni? Kínosan ügyelt a külsejére, egy tökéletes kirakatpasi benyomását keltette. Ám a kirakat mögött mocsok örvénylett.

Míntha egy idegen feküdt volna mellettem, akitől a lehető legmesszebb akartam kerülni. Óvatosan kicsusszantam a takaró alól, és lábujjhegyen lelopakodtam a csigalépcsőn. A félhomályban kontúrjukat veszítették a bútorok, beleolvadtak a feneketlen sötétbe.

Mélyet sóhajtottam a sűrű csendben; a szorongás csomót kötött a légsövemre. Most kéne elszökni, most elrejtethetne az éjszaka.

Apránként gyűjtöttem erre az alkalomra. Minden vásárlásnál kicsivel többet vettem le a számláról, de még nem elég a pénz ahhoz, hogy eltűnjek, és új életet kezdhessek.

Megkerültem a konyhaszigetet, és a hűtőhöz sétáltam. A langyos járólap ellenére borzongás futott végig a lábszáromon, aztán megcsapott a hideg, ahogy kinyitottam a hűtőt. Fénye szúrta a szemem.

– Mit csinálsz? – szakította át az éj szövetét a számonkérés.

Becsaptam a hűtő ajtaját, a szívverésem jéghideg ujjbegyemben vert. Vakító pöttyök vibráltak előttem, Peti körvonalai elmosódtak, az árnyéka felém nyúlt, szétfolyt a falakon, bútorokon, csontos ujjai a nyakam köré kulcsolódtak. Sűrűn pislogtam, mire a pöttyök eltűntek, az árnyékok visszahúzódtak, kiélesedett a kép.

– Csak inni jöttem le. – Felemeltem a kólát, amit az előbb kaptam ki a hűtőből.

A tenyerem ráizzadt a párás aludobozra.

– Az az enyém.

Mereven bólintottam.

– Azt hittem, szabad. – A csendben a suttogásom is kiabálásnak hatott.

Peti vállat vont.

– Felőlem. Nem érdekel, milyen hizlaló, cukros lötytyövet öntesz magadba hajnalban. Neked lesz kínos, ha a pluszkilóidról fognak cikkezni. – Elvigyorodott, kivillantotta csontfehér fogait, mint a támadó cápa, aztán megfordult, és visszacsoszogott az emeletre.

Lávaként zubogott bennem a düh. Feltört minden keserűségem, a torkomat elfojtott, tehetetlen ordítás kaparta. Feltéptem a kóla nyitófület, és mohón belekortyoltam a hizlaló, cukros lötytybe. Leöblítettem a megalázottság keserű ízét.

***

Ahogy reggel becsukódott Peti mögött a bejárati ajtó, kipattantam az ágyból. Széleseben kapkodtam magamra a ruháimat.

Tiktak.

Kirángattam a szekrényből két bőröndöt, és annyi ruhát tömtem beléjük, amennyi elfért a laptop mellett.

Tiktak.

Alig maradt időm biztonságos helyet keresni.

Semmilyen üzenetet nem hagytam, nem néztem vissza, nem nosztalgiztam a nappali közepén, csak átrángattam rajta a bőröndöket; a műanyag kerekek visítottak a járólapon. Rázártam a múltam egy újabb nyomasztó szeletére az ajtót, és a szeptemberi napsütésben elindultam a legközelebbi pénzautomata felé. Csak egy lehetőségem van pénzt levenni, mielőtt Peti észreveszi, hogy nem vagyok otthon.

A bőrönd kerekei csattogtak minden csatornafedélen, úthibán, ahogy lefelé tartottam a hegyről. Szeptember elején az utolsókat rúgta a nyár, meleg levegő áramlott kiszáradt torkomba, vert a víz a dzseki alatt. Néhány sarokkal arrébb megálltam egy automata előtt, és még utoljára megcsapoltam Peti egyik bankkártyáját, amihez hozzá volt kapcsolva a telefonom. A bankban nem tudtam volna személyesen levenni Peti beleegyezése nélkül, a saját kártyámon pedig nem volt elég pénz. A kauciót pont ki tudtam fizetni egy albérletre, és még élélhettem a fennmaradó pénzből néhány hétig. Ha ügyes vagyok, akár néhány hónapig is. Az önéletrajzomat előző reggel szétküldtem egy csomó álláshirdetésre, nem is néztem, hova.

Görcsben állt a gyomrom, amíg remegő kézzel odatartottam a telefont az automata paneljéhez, majd a mobil pittyent egyet, zöld pipa jelent meg a képernyőn. *Sikerés tranzakció.* Peti ebben a pillanatban kapja meg az értesítést róla. Az automata sebes kattogása a dobhártyámon visszhangzott, ahogy leszámolta a húszezreseket. Vártam, hogy mikor szakítja meg a tranzakciót. Mikor jön rá, hogy éppen lopás történik. Mikor fékez le a hátam mögött egy rendőrautó, és veszik el tőlem a szabadságom zálogát.

Hirtelen egy középkorú férfit pillantottam meg a szemem sarkából, aki türelmesen várakozott néhány méterre tőlem. Lehajtottam a fejemet, mintha a homlokomra lenne írva: TOLVAJ! Mintha minden pórusból sugároznám, hogy nem a saját vagyonomat számolja éppen a gép.

Nagyot sóhajtottam, amikor az automata gond nélkül kiadta a pénzköteget, én pedig zsibbadó ujjakkal a nyitott, vékony bőrdzsekim belső zsebébe gyűrtem. Arrébb siettem, és egy sarokkal később megtorpantam, kivettem a SIM-kártyát a telefonból.

Tiktak.

A képzeletbeli óra időzített bombaként ketyegett a szívem ütemére.

Zihálva megálltam egy Mobilvilág nevű üzlet előtt, majd benyitottam. A klímának köszönhetően az izzadságom azonnal rám száradt. Vettem egy új SIM-et, majd feltöltöttem a kártyát néhány ezerrel. Ilyen bizonytalan anyagi helyzetben nem mertem bevállalni az előfizetést.

Fellélegeztem, ahogy kiléptem az üzletből. A nyílt terep kicsit megnyugtató. A tűző napon folyt rólam a verejték. El kell tűnnöm a kerületből! Előkerestem az első telefonszámot a listámról. Az albérlet a tizenharmadik kerületben volt. Elég messze. Tökéletes. Megbeszéltem egy lelkes női hanggal, hogy most azonnal meg is tudnám nézni, és máris buszra szálltam.

Miután a bőröndbe száműztem a jeggyűrűt, és letiltottam Petit minden platformon, eltettem a telefont, ám az azonnal megrezdült a zsebemben. A szívem kiszáradt torkomba ugrott.

Nyugi, hiszen kicserélted a kártyát, nem tud elérni...

Nekitámaszkodtam a busz ajtajával szembeni mozgáskorlátozottaknak fenntartott nagyobb placon a kapaszkodó korlátnak, és megnyitottam Csabi üzenetét.

Mennyi wiszkit kell innibahhoz, hogy vége lehyen mindennel?

Egy pillanatra becsuktam a szemem, elszorult a mellkasom. Jelenleg nyolc óra volt, vagyis New Yorkban hajnali kettő, Csabi pedig totálisan részeg. Nem szerettem ilyenkor. Vagy sírósra, vagy agresz-szívra itta magát. És ilyenkor mindig fel akarta adni.

Jobban járnál, ha inkább vizet innál!

Egyből megnézte az üzenetet, de nem tudom, mennyit fogott fel belőle, mert jött az újabb válasz:

Felejtenen kekk!! Mért vsgyok ekyen szerencsétlen? Miért nem szertenek magamért?4? Mi a baj velem mit rontokel? Szar ember vagyon téged se tudtalak megtarzani! Még gömbi is jivb volt helyetten az kellett nekrd!

A busz lefékezett az egyik megállóban, és forró légáramlat csapott az arcomba, ahogy kinyílt az ajtó. Döböntően pislogtam a képernyőre, büntudat mart belém, miközben megtelt a busz emberekkel; elszívták előlem a levegőt. Az ajtó csattanva zárult, a busz megrándult.

Csabi évek óta nem említette Bálintot, se írásban, se szóban, pláne nem utalt egyszer sem a kapcsolatunkra, ami Gömböc miatt nem működött. A gúnynév, amit Bálint nekem köszönhetett, összegyűrte a gyomrom.

Lehajtott fejjel kihúztam magam, mélyen lélegeztem. A múltam egyik szeletére rázártam az ajtót, egy másik darabkája viszont alatomos kúszónövényként kapaszkodott vissza az életembe.

Nem vagy szar ember! A legfontosabb ember vagy az életben, akármi is történt, és akármi is fog történni. Nélküled már nem élnék, úgyhogy én sem hagyom, hogy tönkre tedd magad!

Üres szavak. Ugyan, mi a szart csinálhatnék hétezer kilométerre tőle? Legszívesebben azonnal megrendeltem volna hozzá a repjegyet, ha tellett volna rá... Repülő helyett a pacsulival keveredő izzadságszagú BKV jutott, New York helyett pedig az anyázásoktól hangos Budapest.

Csabi megnézte az üzenetemet, de nem válaszolt. Meredten bámultam a képernyőt, vártam, de semmi. Megkönnyebbülten verekedtem le magamat a buszról a tömegben keresztül a megfelelő megállóba. Az otthoni friss levegőt felváltotta a hőségtől nyomott benzinszag, a málló vakolatú tömbházak dohos kipárolgása.

Célirányosan szedtem a lábamat, a Converse talpa ütemesen csattogott a járdán. Sebesen, sűrű bocsánatkérések közepette kerülgettem az embereket, amikor egyik vagy másik bőröndöm nekik ütközött. Grimaszolva néztek vissza rám, de nem törődtem vele.

Amikor megérkeztem, felpillantottam a panelházra. Csupán négy emelet, mégis óriásként tornyosult fölém, elzárta a napot. Az épületek előtti kis előkertben elszáradt növények kókadoztak. Felcsöngettem a kaputelefonon, mire berregni kezdett a kapu. Beléptem az állott szagú lépcsőházba. Csupán a lépcsőfordulóban lévő kis bukóablakokon keresztül szellőzött, amik előtt meg-megálltam fűjni egyet. A negyedikre kellett felcipelnem a bőröndjeimet.

Kissé már szédültem, mire felértem a keresett ajtóhoz. Ma még nem ettem, nem is éreztem, hogy éhes lennék. Becsengettem, majd szinte azonnal feltépték előttem az ajtót.

– Hali, csajszi! – kurjantotta egy alacsony, sovány lány. Barna haját egyetlen fonatban hordta a vállán előredobva, kék szemében hatalmas tárgult a pupillája. – Te vagy a futár? Hoztál még... pizzát? – kacsintott.

– Én... az albérlő lennék – ráncoltam a homlokomat.

A lány eltátotta a száját.

– Ó, shit! Hát persze! Gyere be! El is felejtettem.

Fél órája beszélünk, de inkább nem jegyeztem ezt meg neki. Tétován átléptem a küszöböt. Az orromat azonnal csavarni kezdte az átható fűszag.

– Itt a futár, Merci? – toppant elénk a szűk előszobában egy fiatal, borostás srác. Ételfoltos, kinyúlt pólót viselt, alul pedig csak egy bokszert.

Kikerekedett a szemem.

– Ő lenne a negyedik – táncolt el mellettem Merci, majd szembe fordult velem.

– Negyedik? – nyögtem zavartan.

– Aha, hárman vagyunk, de Zűrös már... – Merci kuncogott – alszik. Az alszik nyilván a teljesen kiütötte magát szinonimája.

– Zűrös?

– Ez csak a beceneve – röhögött az ételfoltos srác.

– Gondoltam... – morogtam. Máris menekültem volna ebből a fűszagú lakásból, ahol kapásból dílernek hittek.

– Te is egyetemista vagy? – hajolt közel hozzám Merci.

– Én is?

– Aha, mi közgázon toljuk. Te?

– Én is ott voltam, de kibuktam...

– Faszal! – vigyorogtak, mintha a bukás dicséretre méltó lenne.

– Az... – Megköszörültem a torkomat. – Azt hiszem, mégsem szeretnék csatlakozni a triótokhoz. Más típusú lakásra gondoltam.

Összevissza hadováltam az előszoba méreteiről, a panelház előnytelen fekvéséről, mire mind a ketten nagy komolyan bólogtak. Abban sem voltam biztos, hogy megértették, amit mondtam. Szerencsére a magyarázkodásomat félbeszakította a csengő.

– Ez már tuti a futár! – csillant fel Merci szeme, a srác pedig öszszedörzsölte a tenyerét.

Egy perccel sem maradtam itt tovább. A dílerük megmentett, utána már nem foglalkoztak velem, így további magyarázat nélkül leléphettem.

Már ismét az aszfaltot tapostam, amikor megnyitottam az e-mailemből az Excel-táblázatomat, és lebeszéltem a következő látogatást. Csak jobb lehet az előzőnél!

***

Nem volt jobb. Azonnal sarkon fordultam, amikor egy szőrös, sörhasú fazon nyitott ajtót az egyik kőbányai panelben. Szürke trikója felcsúszott a hasán, köldökéből egy pattogatott kukorica kandikált ki, hóna alatt egy egész tál popcornot fogott. Háta mögött a nappaliból valami hentelős horror zajai szűrődtek ki. Csont reccsent, vér fröccsent.

– Elnézést, téves lakás! – hadartam, és már ott sem voltam.

Tiktak.

Erzsébet felé robogtam egy újabb izzadságszagú busszal. Nem baj, ez még csak két hely volt.

Tiktak.

Erzsébeten kiderült: egy ikerház egyik felét kéne bérelnem, miközben a másik felében egy harcikutya-tenyésztő lakik. A díjnyertes ebei majdnem szétkapták a kerítést, amikor megálltam előtte. Ekko-ra red flag elég is volt. Robogtam tovább Csepel felé.

Tiktak.

Fél óra múlva Csepelt is passzoltam, mert kiderült, hogy a mostani albérlő tudta nélkül adták ki a lakást újra. A szigeten két további helyet is megnéztem, de túl drágák lettek volna.

Szinte az egész pesti oldalt beutaztam, amikor már kezdett szürkülni. Egyetlen cím maradt a listán a nyolcadik kerületben. Kecsegtetően azonnali költözést ígért, hatvanezres lakbérrel, ami a legolcsóbb volt mind közül, és tegnap került fel a hirdetés, mégis el akartam kerülni azt a környéket. De a szükség diktált. Utolsó lehetőség. Semmiképp nem akartam egy motelben megszállni, ami csak kihúzná a zsebemből a pénzt.

Az utolsó albérletnek megfelelőnek *kell* lennie.

Visszafojtott lélegzettel tárcsáztam a megadott számot.

– Igen, tessék! – szólt bele egy férfi. Furcsán ismerős, mély baritonjától megremegett a térdem.

Megköszörültem a torkomat, és határozottan beleszóltam:

– Jó napot! Érdeklődni szeretnék, hogy aktuális-e még a lakáshirdetés.

– Persze, de az csak a lakás felére vonatkozik.

Basszus, honnan ismerem?

– Igen, igen, tudom, nem probléma – hebegtem, pedig továbbra is fenn szerettem volna tartani a határozottság álarcát. – Elég sürgős lenne. Esetleg ma megnézhetném a helyet?

– Itthon vagyok, akármikor jöhet.

Mély sóhaj szakadt ki belőlem. Akármikor mehetek, a hangja pedig nem tűnt drogosnak, hentelős pszichopátának, se vérszomjas állattenyésztőnek.

– Szuper! Akkor fél óra múlva?

– Oké. Nyolcadik kerület, Karácsony Sándor tizennyolc. Első emelet, hetes ajtó. Hetes kapucsengő.

Első emelet, hetes ajtó, hetes csengő.

– Rendben, megjegyeztem.

– A csengőre Oláh Raffael van írva.

Bólintottam, bár nem láthatta.

– Értem, nemsokára érkezem. Viszlát!

Miután elköszönt, bontottam a vonalat. Raffael hangja sajnós a combom közé is befészkelte magát. *Nem!* Pont ez az utolsó, amire most szükségem van! Konkrétan egy szökött menyasszony vagyok.

Vészesen kebelezte be a sötétség a háztömböket, ahogy a kerületbe értem. Köpéseket kerülgettem, az aszfalt ontotta magából a kilátástalansággal vegyes forróságot. Az épületek összezártak felettem, el akartak nyelni, a kerületben tartani, hogy én is egy legyek az itteni kilátástalanok között. A levegőt megülte a nincstelenség kétségbeesése. Mélyet sóhajtottam a tizennyolcas háztömb előtt. Elnehezítette a mellkasomat a reménytelenség.

Megnyomtam a kaputelefonon a Raffael neve melletti csengőt. Gyűrött arcú, szakadt, kopott ruhákba öltözött járókelők haladtak el mellettem a járdán. Kíváncsian fordultak utánam, az arcomba bámultak, végigmérték, sokat látott szemükben találgatás: vajon mit kereshetek a drága ruháimban egy olyan környéken, ahol a falakra vörös festékekkel fújták fel a KLÁRI EGY BÜDÖS RIBANC! szavakat? Még telefonszámot is mellékeltek hozzá, amiből egy ocsmány farok mutatott egy másik felíratra, mintha nyíl lenne: EZERÉRT SZOPIK!

Összerándultam, ahogy felbúgott mellettem az elektromos kapu. Beléptem a dohos lépcsőházba. Elhaladtam a búzló, csordultig tömött szemetesek mellett, de nem a belső udvar felé húztam a törött járólapokon a bőröndjeimet, hanem a széles lépcsőhöz, amiből több helyen hiányzott egy-egy darab.

Ez az utolsó esélyem...

Megrezzent a mobilom. Azonnal odakaptam, mint az éhező egy szelet kenyérhez. Muszáj volt másba kapaszkodnom, mással foglalkoznom, mert a valóság rám ontotta az orrfacsaró szemetet.

baszki ne haragudj az este miatt!! teljesen kiütöttem magam és most olyan másnapos vagyok, mint a szar...

Megkönnyebbülten elmosolyodtam, miközben felrángattam a bőrdörmöcsjeimet a lépcsőn.

Legalább élsz, és csak ez számít! Pihenjél, igyál sok vizet, szívj friss levegőt, és egyél egy nagy tál hazai húslevest! Pikkpakk kikupál! ❤️

Fél kézzel pötyögtem be, aztán eltettem a telefont, és lehajtott fejjel ráléptem az első emeleti folyosóra.

Négyes.

Ötös.

Hatos.

Velem szemben kinyílt a folyosó legvégén lévő hetes ajtó, és kilépett rajta egy bő tréningnadrágba, trikóba öltözött, kócos, szőke hajú, kerek arcú srác. A szívem a torkomba ugrott, levert a víz. Megtorpantam, mintha a lábam beton helyett mocsárba süllyedt volna.

Az átható, smaragdzöld szem ugyanolyan rémülettel pislogott rám, ahogy én is nézhettem rá. A szexisen bűgő hang nem az ismeretlen Raffaelhez tartozott, hanem a fájdalmasan ismerős Bálinthoz.

Bálint

MOST igazából ő volt az. Tényleg vissza kéne költöznöm vidékre, a faszomba! Elszorult mellkassal meredtem a csokibarna szempárba. Elnehezült a gyomrom, máris megülte az Adrival való találkozás. Ösztönösen hátráltam egy lépést. Adri rémülettel vegyes döbbenettel pislogott, mintha szellemet látna.

– Bálint?

Összerándultam. Többször hallottam tőle a gúnynevemet az iskolai négy évünk alatt, mint az igazit.

– Mi a faszt keresel itt? – Úgy préseltem ki a szavakat, mintha a torkom egy összenyomódott gumicső lenne.

Elég messze voltunk itt a nyolcadik kerületben az elsőtől. Mégsem tudtam elég messzire menekülni előle. Adri tett felém egy lépést, kiengedett, fekete haja a vállát súrolta, én pedig megint hátráltam. Taszítottuk egymást, mint egy mágnes két azonos pólusa. Edzőcipőm sarka beleütközött a kopott küszöbbe, fellapultam a csukott bejárati ajtóra. Adri végigmért. Megszoktam tőle a lenéző, undorodó pillantást, de a mostani bizonytalanság ismeretlen volt. A szilárd oroszlántekintetét felváltotta egy űzött gazella szeme. Egyedül a nyughatatlan cikázás maradt a régi.

A kérdésekre esetlenül a hátam mögé mutatott. A mozdulattól még jobban szétnyílt a méregdrága dizájnerbördzseki, és kivillant trikóba bújtatott kerek, formás melle.

– Hát... a lakás...

Bassza meg! Vele beszéltem az előbb?

– Nem kellett volna idejőnnöd. – Az elfojtott dühtől megremegett a hangom.

– Talán, ha odaírtad volna a nevedet az elérhetőséged mellé, akkor fel sem hívlak! – csattant a hangja. Az ismerősen heves reakció régi sebből felbugyogó dühöt hozott a felszínre.

– Talán, ha bemutatkozol, mielőtt rám baszod a telefont, akkor megspóroltad volna magadnak az ideutat! – Hátat fordítottam, és a hideg kilincstre markoltam.

– Várj! – Egy kóbor kutya nyüszítésével szólt utánam. Ezt sem hallottam még tőle.

– Mire? – morrantam hátra sem nézve.

Ha a sajnálatomra számít, akkor csúnyán benézte.

Csend feszült közénk, amit csak az alsó szomszéd csivavájának vonyítása tört meg.

– Több hónapot kifizetnék előre – suttogetta.

Bennem rekedt a levegő. Az több százezer forint. Repedések nélküli bokszzsákok, új kesztyűk és pajzsok ígérete. Sírt utána a pénztárcám. Hátrapillantottam a vállam felett. Adri egyik lábáról a másikra állt, elfehéredő bütykökkel markolta a bőröndjei fogantyúját. Szeme a néhol hiányos járólap és a gazos belső udvar között cikázott.

Jellemző, hogy a villájából szalajtott budai királylánynak meg sem kottyán ekkora összeget kicsapni a farzsebéből. Ahogy a szemébe fúrtam a tekintetemet, belebizsergett a gyomrom. Túl jól ismertem ezt az érzést. Görcsösen szorítottam a kilincset.

– Kizárt. Nem jöhetsz ide!

Adri sápadt arca most kőszoborra emlékeztetett, összepréselte a száját. Pánikszerűen elűztem az évekkel ezelőtti csókja emlékét, majd meg sem vártam, hogy mondjon valamit, bemenekültem a lakásba. A rozsdás zsanérok panaszosan megnyikordultak, ahogy becsaptam az ajtót. Nekivettem a hátamat, izzadt bőrömre rátapadt a trikó.

A hajamba túrtam, megtéptem. Adrival az érettségi óta nem találkoztunk. Még mindig a fülemben visszhangzott a ballagáson fejemhez vágott mondata:

– *Gyűlöllek! Gyűlöllek!* – Végtelenítve, amíg az a lópofájú Kerekesi be nem húzta a Munkácsy Gimnázium ajtaján.

Mennyi volt az esélye, hogy pont ő jöjjön ide? És egyáltalán, miért egy ilyen helyen keres albit?

Baszkei! Pedig jól jött volna a kauciója! Talán még többet is kérhettem volna; a szülei bőre alatt is pénz van. Az apja polgármester volt, és – ha jól tudom – még mindig szállodaláncot üzemeltet, az anyja pedig a Munkácsyt vezette. Mindkettejük karrierjét én csesztem szét. Egy háború járulékos veszteségei. Egy háborúé, amit nem én kezdtem, de én fejeztem be.

Zakatóló szívvel szeltem át a nappalit, ujjaim között egy cigit morzsoltam. A kirottosodott kanapét megkerülve, a nyitott, rácsos ablak előtt rágyújtottam. Mit keres a nyolcker közepén ez a sorscsapás?

Hosszan kifújtam a füstöt, mintha így megszabadulhatnék a megáláztatással terhes emlékektől. Fülemben csengett nyekergő hangja, ahogy Gömböcnek hív, ahogy lekurvázza anyát, elnyomja a kabátomon a cigijét, arcomon csattan az öklös, felszakadt számból fémes ízű vér csöpög...

Két cigi után már nem akartam pusztá kézzel kitépni a rácsokat az ablakból. Előbányásztam a mobilt a zsebemből. A híváslistában szereplő legelső szám Adrié volt, már tudtam.

A második szám a legjobb barátomé, Tomáé, közvetlenül utána Vivié. Most nem volt energiám az unokatesóm rosszallásához, ezért Tomát választottam.

– Csá, Töki! – kurjantotta, amikor felvette. A túlvégen zene dübörgött.

– Melózol?

– Ja, be kellett ugranom, mert a baristám felmondott. Terhes lett.

– Tőled?

Toma jóízűen felnevetett.

– Házi nyúl, Töki! Már a Munkácsyban megtanultam, hogy olyanul ne kezdjek, akivel utána kínosan kerülgethetjük egymást. Miért tartasz fel már megint?

Az ablak alatt szirénázó rendőrautó húzott el, belehasított a dobhártyámba. Grimaszolva becaplattam a konyhába.

– Volt ma itt egy lakótársjelölt. – Kivettem a zúgó hűtőből egy energiaitalt, és felültem a kicsi bukóablak alatti konyhapultra.

- Na és?
– Semmi. – Szisszent az energiáit, ahogy felnyitottam.
– Megint sokallta a hatvan plusz rezsit?
– Nem.
– Megijedt a csótányoktól?
– Nem.
– Rátámadt a kukáknál egy patkány? Vagy eltévesztette a lakást?
Felröhögtem. Reggel véletlenül hozzám csengettek be, és miután kiderült a félreértés, a csaj fintorogva sok sikert kívánt a lakótárs-kereséshez.
– Egyik sem talált. – Nagyot kortyoltam, miközben Toma valakit kiszolgált a túloldalon. – Én küldtem el. Az albérlő Adri lett volna. Egy darabig csak a zene lüktetett a háttérből.
– Milyen Adri?
– Szerinted? Hány Adrit ismerünk? – Kiittam az energiáit.
– Honnan tudjam, milyen egyéjszakásokat szedsz össze? Egészségedre! – szólt oda valakinek lágyan, azzal a tipikus „dögös vagy, és ha benne vagy, én is benned lennék” hangsúllyal. Talán neki műszak után összejön az egyéjszakás.
– Petrás Adriról van szó. – Recsegett az ujjaim között az aludoboz. Ismét csak a zenét hallottam. Scooter.
– Petrás? – Szünet. Vártam, hogy megeméssze. – Mindjárt magának is keverek valami erőset.
Felhorkantottam. *Hát akkor én mit szóljak?*
– És mi volt? Beszélgettetek?
Teli torokból újra felröhögtem.
– Hülye vagy? Mi a faszról dumáljak veled? Mondom, hogy elküldtem.
– Nem sokszor hozol észszerű döntéseket, de ez most az volt! A suliban is szétkaptátok egymást, hát mi történne, ha összezárnátok magatokat harmincöt négyzetméterre?
Ismét belém hasított Adri csókjának vad türelmetlensége. A sötétség titkaival keveredő kókuszillat, ajkának édes íze, egymásba

olvadó forró leheletünk. Csillogó cukropapírba csomagolt csoki.
Kár, hogy romlott. Megráztam a fejemet. Ennek már hat éve, de az
elsőik mindig élesebben megmaradnak.

– Katasztrófa lenne – értettem egyet Tomával.

Adri

BASZKI! *Baszkei! Baszkei!*

Többször megbotlottam a járda repedéseiben, úgy szedtem a lábam a Kálvária tér felé a sötétben. A lehető legmesszebb akartam kerülni a Karácsony Sándortól és a pasitól, aki megkeserítette az iskolai éveimet. Ez kész rémálom! Budapest másfél millió lakosa közül pont abba az egybe kellett botlanom, akit soha többet nem akartam látni!

Összerándultam a rendőrautó szirénájára. Elszorult torokkal figyeltem, ahogy a fehér-kék kocsí befordul a sarkon. Kifújtam a levegőt. Fel kell szívódnom!

Behúzódtam egy sikátorba, megálltam egy vízpipákat kínáló bolt mellett, távol a bejárat felett villogó, hiányos neonfelirattól. Elővettem a telefonomat, és remegő kézzel valami olcsó motelt kerestem a neten. Találtam is egyet, néhány utcányira innen.

Félig futva tettem meg a távolságot. Koncentráljunk a problémára! Rejtekhely. Biztonság. Hol máshol lennék a legnagyobb biztonságban, ha nem a város túlfelén egy olyan kerületben, ahol az a sznob pöcs nem keresne?

Nem omolhatok össze.

Nem omolhatok össze.

Akkor sem, ha ez a nap nem alakult a legjobban.

Egyik lépés a másik után, nem olyan nehéz ez.

Nem vehetek tudomást a testemet gúzsba kötő rettegésről. Nem gondolhatok arra, hogy végérvényesen kicsúszik az irányítás a kezemből. Ura vagyok a helyzetnek! Megoldom. Valahogy.

A szívem örült tamtamot diktált, amikor megálltam a motel koszos üvegajtaja előtt. Egyetlen díztelen fatáblába vésték a nevét:

Black Eden. Eléggé fennhéjázó az angol felirat a mocsok közepén. Az üvegen keresztül egy púpos, sötét bőrű pasi sziluettje sejlett át.

Összehúztam a bőrdzseki cipzárját, mintha az megvédenne akármitől is. Rámarkoltam a bőröndök fogantyújára, nehogy kicsússzanak izzadó ujjaim közül, és beléptem az apró előtérbe, aminek a java részét egy összekarcolt recepcióspult foglalta el. Áporodott szag csapta meg az orromat, máris viszkettem ettől a helytől. Félhomály burkolta be a fabútorokat és az emeletre vezető falépcsőt. A púpos, ráncos, rókatekintetű pasi a pult mögött ácsorgott.

– Köszöntöm a Black Eden motelben, kisasszony! – Rekedt hangú köszönésétől kirázott a hideg. Kivillantotta elszurkült fogait.

Próbáltam mosolyt erőltetni magamra, de merev arcizmaim nem igazán engedelmeskedtek.

– Jó estét kívánok! Egy szobát szeretnék kivenni.

– Mi mást? – Foghíjas vigyora kiszélesedett.

Nagyot nyeltem.

Csak természetesen, határozottan, ahogy mindig! Megacéloztam magam, mintha ura lennék a helyzetnek. Mintha nem préda, hanem vadász lennék. Közelebb léptem a pulthoz, miközben a bennem reszkető lélek inkább az ellenkező irányba szaladt volna.

– Még nem tudom, hány éjszakát töltenék el itt.

A pasi leplezetlen mohósággal előredőlt, és a pult felett áthajolva végigmért. Úgy mustrált, mintha piaci áru lennék. A tekintete sokáig időzött a csípőmnél, aztán a mellemnél, végül a szemembe bámult.

– Szokatlan egy ilyen kifinomult szépség errefelé.

– Biztosíthatom, tudok magamra vigyázni, és ha kell, cseppet sem vagyok kifinomult. – Szavaim keményen pattantak vissza a megsárgult falakról.

Felvillant Peti tenyere, ahogy az arcomon csattan. Elűztem a képet, mielőtt még lebuktat a remegésem. Erősnek kell látszódnom.

Egy harcos nem gyenge.

– Kaphatnék végre egy szobát?

A pasi szeme megvillant, aztán visszahúzódott, és elővett a pult alól egy rongyos kartondobozt. A rozsdás kulcsok összezörrentek az alján. Hangtalanul kieresztettem a levegőt.

– Hatezer egy éjszaka, ebben semmilyen kaja nincs – adta át az egyik, kicsit görbe kulcsot.

Bólintottam, bár ezekhez a körülményekhez és kiszolgáláshoz sokalltam a hatezret. Elvettem a kulcsot – amin egy kis öntapadós cetlin egy hetes szám virított. Bálint is a hetesben lakik. Gyorsan elkergettem a kéretlen gondolatot, és felrángattam a nyikorgó lépcsőn a bőróndöket. Az emeleten végigcaplattam egy molyette szőnyeggel borított folyosón a hetes szobához.

Körbenéztem a csupasz falakkal határolt falatnyi helyiségben. Szemben velem rácsos ablak, akkora, amekkorán csak egy macska férne be, alatta egyszemélyes ágy, azzal szemben egy ütött-kopott szekrény. A budai luxusbörtönből egy pesti börtönbe. Csak az életkörülmények változtak, de a börtön az börtön maradt.

Zakatóló szívvel lerogytam az ágyra; a durva plédről felszálló por csavarta az orromat, panaszosan felsírtak alattam a rugók. Mit szólna akkor Bálinthoz, aki kétszer nehezebb volt nálam?

Felvillant előttem robusztus termete, dudorodó izmoktól feszes karja; az egyikén tetoválás volt, de nem tudtam jobban megnézni. Évek óta nem láttam, de még jobban nézett ki, mint annak idején. Férfiasabb lett, markáns vonásokkal, és az a kócos, szőke haj... Megráztam a fejem, mintha így elfelejthetném. Pedig már évek óta nem sikerült elfelejtenem.

A tesiterem gumiszagú padlóján hevertem. Könnybe lábadt szemmel meredtem fel Bálindra, miközben a bokámat markoltam. Hullámként söpört végig rajtam a gyűlölet. Direkt csinálta. Bálint direkt gáncsolt ki röplabdázás közben. Egész órán a nyomomban volt, le sem tudtam vakarni.

Görcsösen összeszorítottam az állkapcsomat, hogy ne remegjen a szám. A fájdalom a bokámról felkúszott a lehorzolt lábszáramra. Nem sírhatok. Egy harcos nem gyenge.

A tesitanár fejvesztve rohant oda hozzánk.

– Gyere, elviszlek az orvoshoz – nyúlt gyengéden a hónom alá, és felségített.

Mégis kibuggyant egy könnycsepp, ahogy óvatosan ránehezedtem a lábamra. Megtöröltem az arcomat. Nem vagyok gyenge! Bálint önelégült tekintetébe fúrtam az enyémet. Ökölbe feszült a kezem. Meg akartam tépni, cibálni a haját, az ócska ruháját. Meg akartam ütni. Az eltelt hónapok óta, amióta ismertem, most először akartam igazán megütni.

Inkább elszakítottam a tekintetemet róla, és kisántikáltam a terem-ből. Az óra maradékát és a szünetet is az orvosiban töltöttem. Böven volt időm ezerszer is elátkozni Besztercyt. Amúgy sem kéne itt lennie. Kilencedik félévkor bukott, egyáltalán nem igyekszik, az órákon többnyire alszik, miközben mindenki keményen megdolgozott a beke-rülésért és bennmaradásért. Ha én buknék... Megborzongtam. Inkább nem képzeltem el anyám és apám haragját.

Amint az orvos elengedett, a tanári felé bicegtem. Most elintézem Besztercy sorsát! Tizedikben már nem fogok egy levegőt szívni vele! Anyám a mahagóniasztal mögül pillantott rám hidegen, amikor be-léptem az irodájába. A tekinteténél még az áprilisi napsugarak is melegebbek voltak, amik beszöktek a mögötte lévő ablakon, fényt hint-ve a falak mentén húzódó könyvespolcokra. Anyám homlokráncolva nézett a bekötözött bokámra.

– Adrienn, már megint mit csináltál? – csattant a hangja.

– Besztercy a felelős ezért! Megtámadott!

Fáradt sóhaj, megemelkedő szemöldök.

– Egész évben ezt hallgattam tőled...

– Nem véletlenül!

Anyám hidegkék szeme érzelemmentesen nézett vissza rám, aztán szó nélkül felkelt a bőrfoteljéből, megkerülte az asztalt, és kiszólt a tanáriba az ofőmnek:

– Zsuzsanna, kérem, küldje be Besztercy Bálintot! – Aztán visszahúz-ta a fejét, és becsukta az ajtót.

– Világos, hogy Besztercy nem való ide! – támaszkodtam meg az egyik bőrfotel háttámláján.

– Ami itt világos, hogy ismét bajba keverted magad. – Anyám visz-szaült az asztal mögé.

Még jobban felszökött az amúgy sem alacsony vérnyomásom, a bokám kétszer olyan fájdalmasan lüktetett.

– De...

– Nem! Erre nincs mentség. Két dolgot kértünk tőled apáddal. Kiváló jegyeket és példás magatartást. Miért hozol ránk szégyent ismét?

Könny csípte a szemem, de visszapislogtam. Fájó bokám ellenére anyám nem mondta, hogy üljek le, csak meredt rám azzal a szoborszerű nézésével, amit apámtól tanult.

Az egyik fotel elé húztam egy kisebb puffot, és csak azért is leültem, a puffra pedig felpakoltam feszülő jobb lábamat. Hogy fogok így fellépni jövő héten? Rajtam múltott az előadás, rám épült az egész koreográfia.

Hátrahanyatlottam a fotelben, és szaggatottan felsóhajtottam. Ekkor nyílt mögöttem az ajtó, és a huzat ismerős fenyőillatot sodort felém. Legszívesebben mélyen magamba szívtam volna, ha nem tudom, kihez tartozik.

– Jó napot! – morogta Bálint.

Néha már egészen elmélyült az amúgy kisfiús hangja. Túl szűk lett az iroda kettőnknek. Újra ökölbe szorult a kezem.

– Ül le, Bálint – mutatott anyám a mellettem lévő fotelre.

– Köszönöm, inkább állnék.

– Ül le! – utasította anyám a szokásos diktatori hangján, mire Bálint egyből a fotelhez ugrott. Úgy ereszkedett le rá, mint aki akármelyik percben futásnak eredhet. Mindenkinek szívességet tenne, ha a világból is kiszaladna. A térdemet bámultam, miközben próbáltam figyelmen kívül hagyni az orromat eltelítő illatát.

– Helyes – bólintott anyám. – Most pedig térjünk a tárgyra! Adrienn azt állítja, hogy miattad zúzódott meg a bokája.

– Baleset volt...

– Francokat! – kaptam felé a fejemet.

– Adrienn!

– Egész órán vadásztál rám!

Anyám az asztalra csapott, és felemelkedett a székéből.

– Akkor beszélhetsz, amikor felszólítalak!

Bálint halálra vált képpel meredt anyámra, én pedig összepréselt szájjal álltam a tekintetét. Ezúttal nem akartam meghunyászkodni, hiszen én voltam az, akinek le kellett mondania emiatt a fellépését.

Anyámnak fogalma sem volt róla. Azóta titkoltam, hogy táncolok, mióta apámmal együtt megtiltották, mert szerintük haszontalan, és csak elveszi a figyelmemet a marketinges karrieremről, amit ők választottak nekem.

Anyám megint Bálint felé fordult.

– Nos?

– Baleset volt – ismételte határozottabban Bálint.

– Hogy történt?

Bálint elkezdett összevissza magyarázni. Ő is megbotlott, véletlenül ütközött nekem, nem látta, hogy ott vagyok, aztán meg a nap is a szemébe süttött... Belevájtam a körmömet a bőrfotel karfájába, mielőtt nekiugrom, és kikaparom a szemét.

Anyám szerencsére nem vette be a hazugságát, de sajnós Bálint megúsza egy intővel, miközben én hetekig nem tudok majd táncolni!

Miután elhagytuk a tanárit, Bálint elé pördültem, elzárva az útját. Az adrenalin eltompította a belém nyilalló kint, ő automatikusan hátrált előlem, én bicegve követtem, amíg a fal meg nem állította. Szabályosan fellapult rá, zöld szemében enyhe rémülettel vegyes harciasság csillant. Ezt eddig nem láttam. Megtámadott tesin, most pedig előbb hátrál, aztán mégis bátran tartja a szemkontaktust? Megváltozott szeptember óta, már visszavágott.

– Mi a szar volt ez, Gömböc? – sziszegtem az arcába.

– Előre is boldog születnapot – vigyorgott. Ezt a pimaszságot sem láttam tőle eddig.

Vér helyett pusztító láva folyt az ereimben. Farkasszemet néztünk. A születnapom miatt csinálta, azért, amit én tettem vele tavaly az ő születésnapján. De én nem okoztam maradandó sérülést...

– Sok sikert a fellépésedhez! – szúrta még oda.

Megfagyott bennem a vér. Tudja! Honnan tudja? Egészen közel léptem hozzá, magasabb voltam nála, fölé tornyosultam. Megmozdult az ádámcsutkája, akkorát nyelt. El akartam neki mondani, mennyire utálok. Milyen égetően kívánom, hogy eltűnjön az életemből. Mennyire gyűlölöm, amiért ő szabad, ő akármit megtehet, nincsen igazi tétje, nincsen következménye a tetteinek. El akartam mondani, hogy azóta zavar, amióta legelőször megláttam év elején a kopott ruháiban, a szakadt táskájával. Én soha nem tehettem volna meg ezt, nekem mindig makulátlannak kellett lennem, és így is szégyent hoztam a szüleimre.

Annyi minden tolult hirtelen a nyelvemre, hogy egyetlen hang sem jött ki a számon. Bálint smaragdzöld szemébe fúrta a tekintetem, fenyőillatát lélegeztem, és megnémultam a közelében.

Kopogásra pattant ki a szemem. A szívem fájdalmasan verte a bordáimat, kiszáradt a szám, hunyorogtam a kis ablakon betűző napfénytől. Ziháltam, mintha valóban részt vettem volna a tesiórán. Újra dörömböltek az ajtón.

– Pillanat! – szóltam ki rekedten, aztán kimásztam az ágyból.

Dideregtem, ahogy a nedves póló rám tapadt. Két lépéssel átszeltem a szobát, és résnyire kinyitottam az ajtót. Hátrahőköltem. Az ajtófélfának egy sötét bőrrű pasi támaszkodott, arcán ravasz vigyorral.

– Minden oké? Kiabálást hallottam.

Próbált benézni a vállam felett a szobába, kicsit beljebb is hajolt, mire eltávolodtam az ajtótól.

– Minden oké – feleltem színtelen hangon.

A pasi ugyanazzal a vigyorral mért végig. Tekintete elidőzött a mellemre tapadt pólón. Keresztbe fontam a mellkasom előtt a kezem, mire megvillant a szeme.

– Egyedül vagy?

Kérdése inkább hangzott fenyegetésnek, mint valódi kérdésnek.

– Nem.

A pasi még előrébb dőlt, vastag nyaklánca szabadon himbálózott. Bele tudnék kapaszkodni, ha megtámadna. Többnapos izzadságszag csapta meg az orromat.

– Nem vagyok egyedül, viszont a szoba az enyém.

Beljebb hajtottam az ajtót, hogy vegye a lapot, és tűnjön el, de nem mozdult. Lába még mindig a küszöbön volt, a felsőteste még mindig a személyes teremben. Visszafojtott lélegzettel meredtem rá.

– Győző vagyok – vigyorgott lepedékes fogaival.

– Örülök, de most...

– Téged hogy hívnak?

Nagyot nyeltem.

– Amanda.

– Amanda – ízlelgette a nevet. – Dögös.

Ismét végigmért. Pánik kúszott fel a torkomon. Még beljebb hajtottam az ajtót, így Győzőt szinte fellapítottam a félfára.

– Oké, tiplizek már. Ha bajod lenne, a hármásban vagyok. Szeretem a hármast. – Újra az a megsárgult vigyor. Felfordult a gyomrom.

– Köszí – préseltem ki magamból, aztán becsuktam Győző előtt az ajtót.

Ráfordítottam a kulcsot, és mély levegőt vettem. Elegem volt a bunkó, erőszakos pasikból. Mintha vonzanám őket.

Bálint

FÉLÁLOMBAN forgolódtam egész éjszaka. Lerúgtam magamról a takarót, mert vert a víz, aztán meg úgy remegtem, mintha ráznának. A füledt, nehéz levegő a mellkasomat szorította, a kezem ösztönösen ökölbe szorult. Ilyenkor szoktam leugrani a Spartacusba ütögetni. Káromkodva ugrottam ki az ágyból, és feltéptem az egyik ablakszárnyat. Beáramlott a város zajával keveredő hűvös éjszaka. Az ablak rácsai felszabdalták a csillagtalan eget. Bezzeg vidéken mindig látszódtak a csillagok. A honvágy méregként mart belülről. Az lenne a legegyszerűbb, ha megint elhúznék innen néhány hétre nagyiekhoz; csak néhány hétre, amíg összeszedem magam náluk. Rohadtul rám fért volna, hogy nyugalomban átgondolhassam a terem sorsát, a rám váró hónapokat, de egy kibaszott percre nem vehettem ki szabadságot az élettől. Ráadásul még Adrit is az utamba toltá.

Remegő kézzel kotortam elő egy szál cigit az ágy melletti éjjeliszekrény tetején lévő dobozból. Mélyet lélegeztem, hátha ki tudom tisztítani a fejemet, de semmit nem ért. Adrit évek óta nem tudtam száműzni onnan. Véletlen lenne, hogy pont akkor jelenik meg a semmiből, amikor mindennél nagyobb szükségem van pluszpénzre?

Letüdöztem a füstöt, és becsuktam a szemem. Enyhült a szorítás a mellkasomon. A cigi elhitette velem, hogy minden rendben lesz, Adri nem irányíthatja többé az életemet, az érzéseimet, a tetteimet. Független felnőtt vagyok. Addig ismétелgettem magamban, amíg már majdnem elhittem.

Egész kilencedikben nyeltem Adritól. Utólag sem tudtam eldönteni, mi lett volna a jobb megoldás: ha már az elején megvédem magam, vagy jól tettem, hogy tűrtem. Azt sem tudtam, mi a szar baja volt velem.

Az Üllői úton felharsanó dudálást elnyomta egy régi hang:

– *Anyukád megvarrta már a táskádat?*

Élénken hasított belém, mintha Adri ott állna mellettem a maga tizenöt éves valójában, nyolc évvel ezelőtt.

Amint Adri betalált, a teremben lassan elhalt a szünetekre jellemző zsvaj, húsz szempár szegeződött ránk. Nagyot nyeltem. Ártatlan kérdésnek tűnt, de a szeme hamisan csillogott. Jobban járok, ha meg sem szó-lalok. A nyitott füzetem fölé hajoltam, mire Adri lenyúlt a padom mellé. Dobogó szívvel elrántottam csontos ujjai elől a megvarrt, olcsó táskát.

– *Jól néz ki. – Fogszabályzós, gúnyos ragadozóvigyor húzódtott pat-tanásos arcán. – Melyik turiból nyúltad?*

Ökölbe zárultak az ujjaim.

– *Nem lopok.*

Adri még szélesebben mosolygott.

– *Messziről jött ember azt mond, amit akar – lőtt el egy üres bölcses-séget. – Vagy mondjam azt, hogy vidékről jött ember?*

Erősen megnyomta a vidék szót, mire az osztály felmorajlott. Nem néztem rájuk, makacsan álltam Adri szikrázó pillantását. Ne mondj semmit! Ne mondj semmit! Nem akartam táplálni a tüzét.

– *Mesélj már! – könyökölt a padomra. Hátrahököltem, menekültem a belőle áradó édes kókuszillat elől. – Milyen a tanyán a szarszágban élni?*

Nem tanyán éltem, de nem javítottam ki a hülyesége miatt.

– *Együtt túrtad a ganét a disznókkal? – Lenézően végigmért, amíg az osztályban elszórtan kuncogás hallatszott. – Nem lóghattál ki közülük, Gömböc.*

Dobhártyaszaggató vihogás harsant mindenhonnan. Mély lélegzetet vettem. Ne mondj semmit! Adri önelégült, fölényes vigyorral ellökte magát a padtól, miközben a kezével lesodorta a füzetemet a földre.

Elnyomtam a második cigit is, de nem csuktam be az ablakot. A hi-deg szellő megnyugtatta zakatoló szívemet. Legszívesebben fogtam volna egy mentális szikét, és kimetszettem volna a gimis éveimet. Nemcsak Adrit, hanem az egész négy éveimet. Anyámmal együtt.

***

A bokszt most is segített. Ahogy az öklöm a zsákon csattant, végighullámozott a karomon a kétségbeesés, a tehetetlenség, az agyam pedig túlélő üzemmódba kapcsol. Miután Andris hónapokra elköszönt tőlem, nagy levegőt vettem. Döntöttem. Megcsinálom! Fenntartom a termet, bármi áron, mert ez a menedékem, szükségem van rá, mint a kötöttségek nélküli szexre.

Aznapra sajnos csak két edzésem volt, amik kellően elterelték a figyelmemet, de az idő további részében headsettel a fülemben püföltem a zsákot az egyik sarokban. Végigpörgettem fejben az Adri jelentkezése előtti albérlőjelölteket, de egyik rosszabb volt, mint a másik. Az első hozta volna a vad csivaváját, abból pedig elég volt a szomszédé.

A második gamer volt, aki éjszaka streamelt és nappal aludt. Mivel a szobák egymásból nyíltak, nem akartam volna egész éjszaka a dumálását hallgatni.

A harmadik a faszijával költözött volna, a negyedik pedig még nagykorú sem volt, árvaházból menekült.

Aztán este jött Adri. Sok volt ez egy napra, ma pedig még senki nem hívott. Én viszont nem várhattam napokat, heteket! Ma is alig kerestem valamit ezzel a két klienssel.

Morogva boksztoltam a zsákba, aztán félreugrottam, hogy ne basszon pofán, amikor visszaleng. Miután bezártam este a termet, hazafelé felcsörgettem Tomát, hogy otthon van-e. A lábam magától vitt az ismert útvonalon, miközben lelki szemem előtt fekete haj libbent, az orromat a város bűze helyett kókusz csiklandozta.

***

– Érdekel a véleményed – indítottam köszönés helyett, ahogy beléptem Toma mellett a kicsi lakásba.

– Neked is csá, gyökér – jegyezte meg gúnyosan, majd becsukta mögöttem az ajtót.

Eleresztettem a fülem mellett, és az előszobán keresztül a konyhába trappoltam. Megtorpantam. Új terítő? Tiszta tányérok a mosogató mellett?

– Kamilla itt járt? – fordultam Toma felé, amikor belépett utánam. Értetlenül ráncolta a homlokát. – Üres a mosogató, össze van pakolva az asztalon, felsöpörtél. Portalanítottál! – Színpadiasan el-tátottam a számat. – Itt volt a húgod, és engem meg sem látogatott? Toma felnevetett.

– Miért? Én nem takaríthatok? – Elővett egy cigisdobozt, a hűtőből pedig két üveg sört. A kezembe nyomta az egyiket.

– Te takarítottál? Akkor tuti, csaj van a dologban.

Toma változatlanul vigyorgott, ahogy leült az asztal és a hűtő közötti székre. Gondosan beállította rövid barna haját, kék szeme élénken csillogott. Tényleg nem a húga járt itt...

– Csak egy újabb egyéjszakás.

Kétkedve összehúztam a szememet.

– Ezzel nem etetsz meg!

A semmit nem jelentő egyéjszakásokhoz nem nyalta körbe a lakást, nem lőtte be a haját, és nem csillogott miattuk a szeme.

– Nem nagy ügy – legyintett, és kibontotta a sört. – Inkább lök-jed, már megint mit csináltál?

Felhorkantottam, és leültem vele szemben.

– Még semmit. Adri óta senki nem jelentkezett, mintha a csaj elát-kozott volna. Szerinted rá kellett volna bólintanom?

– Szeptemberben csak nem kaptál napszúrást, Töki!

– Ja, vágom... – emeltem fel a kezemet. Szisszenve bontottam a sört, és nagyot kortyoltam belőle. – De kell a lóvé, és ő kurva sokat perkálna most.

Toma felvonta a szemöldökét, megcsillant benne a piercing. Kinyi-totta az asztal feletti konyhaablakot, és mind a ketten rágyújtottunk.

– Tönkretettétek egymást, a ballagás pedig legendásra sikerült.

– Ki emlékszik már arra?

– A fél ország!

Nem túlzott. Öt éve hatalmas sajtóvisszhangot kapott a Munkácsy, meghurcolták a Petrás családot miattam, még mémek is készültek belőlük. Pezsgőt bonthattak a tanáriban, amikor végre megszabadultak Adritól és tőlem. Kivéve az anyja, akinek az volt az utolsó éve igazgatóként.

– A pénz beszél, Adrinak meg bőven van belőle. Fel tudnám használni ezt valahogy.

Toma átható kék szeme a vesémig hatolt. Utáltam, csupasznak éreztem magamat tőle. Magyarázkodásra késztetett.

– Megrekedtem, Toma. Most csak a termet akarom fenntartani, de egyszer ki kell szabadulnom innen, a nyolckerből, a városból. Mindennek a kulcsa a pénz és a kapcsolatok, ezért ha egy befolyásos, pénzes csaj becsenget, luxus elutasítani.

– Pénzes... – visszhangozta Toma elgondolkodva. – Valami gyanús vele kapcsolatban.

Rámeredtem a cigifüstön keresztül, de amikor nem folytatta, türelmetlenül felmordultam.

– Mi gyanús?

– Elküldte nekem az önéletrajzát. – Úgy vallotta be, mintha a fogát húznák.

Farkasszemet néztünk.

– Neked?

– A bár e-mail-címére. Munkát keres. Miért csapott le a hirdetésre, ha tényleg sok pénze van?

Adri a környéken keres melót? Miért maradt a kerületben, miután elküldtem?

– De hát egyben letette volna a kauciót... – ráncoltam a homlokomat. Valami tényleg nem stimmel. – Felvetted?

– Még nem jeleztem neki vissza.

Súlyos csend telepedett a konyhára. Ha Toma felveszi Adrit, akkor a csaj ismét belopakodik az életembe, csak most a haveromon

és a törzshelyemen keresztül. Minden hétvégén nézhetem a képét a Barlangban.

Bassza meg!

Amikor azt hittem, hogy ennél rosszabb már nem lehet, az élet kihívóan rám néz: fogd meg a söröm, megmutatom, hogy van rosszabb!

Toma tekintete az engedelylemre várt, én pedig nagyot szusszanítottam. Nem akartam önző lenni.

– Nem mondhatom meg, hogy mit csinálj. Ha kell az ember... – Széttártam a kezemet.

– A szar fizu miatt nem ugrálnak az állásért, többet pedig nem tudok fizetni ennél, mert akkor le is húzhatnám a rolót.

Ő is magyarázkodott. De egy elcseszett szitu!

– Nem gáz, vágom. Néha kényszerű döntéseket kell hoznunk.

Toma kelletlenül bólintott.

– És te mit fogsz csinálni?

– Elkerülöm a Barlangot.

– Nem arra értettem...

– Fingom sincs. – Megdörzsöltem a tarkómat. – Reméltem, hogy te majd adsz tippet.

– Már mondtam, hogy katasztrófa lenne, ha összeköltöznének. Fél napot sem bírnátok ki egymás közelében anélkül, hogy valamelyikőtök ne akarná az első keze ügyébe kerülő tárgyat fegyverként használni.

– Ezzel mondasz valamit, de van egy célom.

– És mindent be kell áldozni érte?

– Amit lehet. Nem állhatnak az érzéseim az utamba. Ez üzlet.

Toma megcsóválta a fejét.

– Nincs vállalkozásod, de olyan érzéketlenül gondolkozol, mintha lenne.

– Csak fizetőképes lakótársat keresek!

– Nem, te arról beszéltél, hogy kihasználnál egy másik embert a saját érdekedben. És most tekintsünk el attól, hogy éppen Adriról van szó.

– De ó megérdemli! – A füst marta a torkomat. Nagyot kortyoltam a keserű sörből.

Toma megvakarta a fejét, és kibámult az ablakon.

– Csak nem szeretném, ha apám sorsára jutnál. Ő is mindent beáldozott a bárért.

Toma apja valóban gerinctelenül törtetett, aminek az eredménye a Barlang lett és egy elit sulis, ahova a gyerekeit járathatta. Cserébe széthullott a családja, mert a munkának élt.

– Én meg elcseuszom az örökségem. – Toma is meghúzta a sörösüveget. – Nem is tudom, mit csinálok. Az elmúlt fél évben épphogy csak fedeztem a havi költségeket, profitot nem igazán termeltem.

– Jól jönne neki egy kis marketing.

– Ahhoz sem értek. Faszom, pszichológiát tanultam, nem kereskedelmet!

– Nekem sem ártana néhány marketingtanács.

Egyszerre mordultunk fel. Miért ilyen kibaszott nehéz talpon maradni ebben a világban? Elnyomtam a cigit, és már éppen indulni készültem, amikor megcsörrent a zsebemben a mobil. Elővettem, és a képernyőre pillantottam.

– Anya az – nyögtem, mintha gyomorba boksoltak volna.

A síri csendben fülsértően visított a csengőhangom.

– Felveszed?

Rászorultak az ujjaim a mobilra. Évek óta nem beszéltünk. Mi történhetett? Baja esett? Beteg? Vivivel történt valami? Nem, az nem lehet, múlt héten dumáltunk az új kéziratáról.

– Töki! – szólt rám Toma, mire gondolkodás nélkül fogadtam a hívást.

Dermedten hallgattam a túloldalon pattogó csendet, aztán...

– Bálint? – Ismerős, tétova hang, ismerős szorítás a szívemnél.

Néhány napon belül már másodszorra rándultam össze a nevemtől, mintha ütést fogadtam volna.

– Én vagyok. – A szavak karistolták a torkom.

– Szia! – Anya nagyot sóhajtott.

– Szia. – Inkább kijelentettem, mint köszöntem.

Csend.

Toma kérdőn széttárta a karját. Tanácstalanul ráztam a fejemet válaszul.

– Reméltem, hogy még a régi számodat használod – suttogetta anyja. – Szerettem volna megkérdezni, hogy vagy.

– Megvagyok. – Csend. Nyúlós csend. – És te?

– Én is, én is. – Újabb csend. – Sok minden történt idén.

Nem igazán érdekelt az a sok minden, ami vele történt, így nem mondtam semmit.

– Még mindig a nyolcadik kerületben laksz?

– Ott.

Hallgatott, talán azt várta, mikor kérdezek én is, vagy fasz tudja.

– Arra gondoltam, hogy összefuthatnánk valamikor. Mindjárt itt van a születésnapod...

Amit kurvára nem tartok. Tudhatná. Toma mosogatójának támaszkodtam. Közel a csap, ha vízbe akarnám fojtani magam.

– Nem nagyon szoktam ráérni – préseltem ki. A büntudattól, hogy vissza kell utasítanom, és a lehetséges találkozás rémületétől elszorult torkomon.

– Értem.

Mindketten tudtuk, hogy nem az időhiány a baj. Anya megköszöri a torkát.

– Hát akkor... Nem is tartalak fel...

Majdnem kicsúszott a számon, hogy ne is tartson, de még időben visszaszívtam.

– Majd még beszélünk.

Sablonduma, ami azt jelenti: tutira nem fogunk, csak nem akarok gyökér lenni.

– Biztosan – válaszoltam, mert én sem akartam a kelleténél bunkóbb lenni.

Miután kínosan elköszöntünk egymástól, eltettem a mobilt, és dermedten pislogtam Tomára.

– Találkozni akart. – A konyhára múltbéli viták és egy videófelvétel emléke telepedett. Toma szemében minden és még annál is több tükröződött, mint amennyit szavakkal ki lehetne fejezni. – Egy héten belül pont az a két nő keresett fel, akikkel soha nem akartam újra szóba állni. Mondom, hogy el lettem átkozva.

Toma gúnyosan felhorkantott.

– Vagy ez a közelgő apokalipszis előjele.

– Megyek is, mielőtt belém csap a villám.

Összeütöttük az öklünket búcsúképpen, aztán hátat fordítottam, és elhagytam a konyhát.

Adri

– AMANDA!

Először nem álltam meg, csak amikor másodjára is utánam kiáltott a pasi. Megtorpantam a Black Eden rozoga lépcsőjének közepén, és kérdően hátranéztem. Győző éppen becsukta a hármas szoba ajtaját, és elindult felém. Megugrott a pulzusom, ösztönösen lejjebb léptem egy lépcsőfokot.

– Helló! – állt meg vigyorogva előttem. A hasa majdnem súrolta a mellkasomat. Újabb lépcsőfokot léptem lefelé. – Hova mész?

Értetlenül pislogtam rá. *Mi köze hozzá?*

– A barátomhoz.

– Szerencsés a tag. – Győző megint rajtam legeltette a szemét. Kinyomom, ha sokáig bámul így!

– Este ráérsz? Az egyik haveromnak legénybúcsúja lesz, és minden dögös gádzsit szívesen látunk.

– Nem fogok ráérni – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Pedig nagy sikered lenne. – Megnyalta a száját, és mielőtt elmenekülhettem volna, lehajolt, elkapta a csuklóm. – Jól szórakoznánk – szuszogta a fülembé. Felfordult a gyomrom, kirántottam a karomat a szorításából.

– Hagyj békén!

Felröhögött, én pedig szélesebben leszánguldottam a földszintre, az oldaltáska a combomat verte, a szívem a bordáimat püfölte. Kirobbantam a Black Eden koszos ajtaján a szeptemberi napsütésbe. Előkapartam a telefonomat a táskából, és pánikszerűen keresni kezdtem egy másik megfizethető motelt, miközben felszálltam a buszra.

Fojtogatott az izzadságtól terhes levegő. Az biztos, hogy már csak a bőrröndömért fogok visszatérni erre a csótányszaros helyre! Előző nap szinte ki sem tettem a lábamat a szobából, főleg Győző miatt.

Néhány megállót buszoztam a kilencedik kerületbe, aztán leszálltam, de megfelelő szállást nem találtam. Se lakhatásom, se munkám... Összerezzenem, amikor megcsörrent a kezemben a telefon. Ismeretlen szám felirat villant a képernyőn.

Megtudta! Valahogy megtudta! Eddig tartott a szabadság. Két napig. Mélyen lélegeztem, de a görcs nem engedett a gyomromban. A telefon erőszakosan csörgött. Lehet, hogy munkaügyben hívnak. Izzadó ujjakkal markoltam a készüléket, miközben fogadtam a hívást.

– Tessék, Petrás Adri!

– Szia, Adri!

Megtorpantam, mire egy rolleres káromkodva elhúzott mellettem, majdnem elütött, de nem érdekelt. Hirtelen nem tudtam beazonosítani az ismerős férfigangot a telefonban.

– Takács Tomi vagyok – mutatkozott be, nekem pedig felengedett a lábam, és a járda szélére húzódva folytattam az utamat. Toma? – Nem tudom, emlékszel-e rám.

– Persze hogy emlékszem!

Nehéz lett volna elfelejtenem, miután egyszer kifejtette, mennyire gyűlöli a „beképzelt pofámat”, majd hozzátette: reméli, hogy azok után, amit Bálinttal tettem, nem lesz egy nyugodt éjszakám sem. Nem volt. És nem csak Bálint miatt.

– Azért hívlak, mert jelentkezted baristának hozzám a Barlangba.

Megérkeztem a Ruganyos lábak táncstúdióhoz, és benyitottam. A hús huzat simogatta a bőrömet.

– A Barlangba? – Ezer helyre jelentkeztem, nem néztem, hogy oda is elküldtem az önéletrajzomat. – Átvetted az apukádtól?

– Kénytelen voltam – morogta. Súlyos volt a mondatának, inkább nem kérdeztem többet. – Sokáig gondolkodtam, hogy felhívjalak-e. Bálint miatt – tette hozzá.

Végigsétáltam a stúdió halványbarack folyosóján, majd benyitottam az üres öltözőbe. Direkt délelőtt szoktam jönni, mert ilyenkor általában senki nincs itt. Egy régi ismerősöm a tulaj, ezért mindig van ingyenhelyem a gyakorlásra és videózásra, be sem kell jelent-

kezni. Leültem az egyik padra, ami mindig az iskolai öltözők bútorzatára emlékeztetett a rácsos, akasztós háttámlájával.

– Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet lenne azok után... – folytatta Toma, de a szavába vágtam:

– Bálint is ugyanannyira hibás, mint én, ezt te is tudod. – Éles hangom zavaróan visszhangzott a csendben. Mintha védekeznék. Mintha magyarázkodnom kéne.

Toma sóhajtott.

– Tudom, hogy hibás...

Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy folytassa.

– Ki szeretné próbálni a melót úgy, hogy valószínűleg néha találkozni fogtok? Nem akarok balhét a bárban.

Félrevert a szívem, ha elképzelttem, hogy én szolgálnám ki Bálintot. Ő beszólna valamit, én meg az arcába önteném az italát. Elűztem a rémképet. A Munkácsyban valószínűleg így zajlott volna egy hasonló helyzet, de azóta évek teltek el, felnőttünk, nem viselkedhetünk úgy, ahogy annak idején.

– Nem lenne gond. – A hangom mégsem hangzott olyan magabiztosnak, mint amilyenek szántam.

Toma egy pillanatig hallgatott, talán mérlegelt.

– Oké – szólalt meg végül. Ő sem tűnt határozottabbnak nálam. – Mikor tudnál bejönni egy interjúra?

– Ma – vágtam rá azonnal.

– Fasza, akkor a négy óra jó?

Rábólintottam, és miután elkészöntünk, hátradőltem; a farácsok a bőrömbe nyomódtak. Ugyanolyan kemények, mint az életem. Sosem volt könnyű, de jelenleg fuldokoltam. Két kézzel kapálóztam, hogy a felszínen maradhassak. Toma dobott egy mentőövet, amivel talán ellavírozhatok a háborgó tengeren egy darabig.

Átvettem a puha talpú cipőmet, a bő nadrágomat és a passzos trikómat, majd fogtam a kamerámat, és átsétáltam a táncterembe. Felállítottam a kamerát a teljes falat betöltő tükör elé, de még nem kapcsoltam be. Mélyeket lélegezve a terem közepére sétáltam.

Beszívtam a tornatermekre jellemző gumis szagot.

Felvillant előttem a röpimeccs.

Kifűjtam az emlékeket.

Megmozgattam a nyakamat.

Beszívtam az izmok jóleső feszülését, ahogy lehajoltam, és a tenyeremet a sima, langyos padlóra fektettem.

Kifűjtam Győző ragadozópillantását, érdes tenyerét, amivel a csuklómat szorította.

Beszívtam a csendet, az új munka lehetőségét, ahogy végigmozgattam a testemet.

Kifűjtam Peti terrorját és a hajléktalanság fekete fellegét.

Felvettem egy FUCK YOU feliratú maszkot, bekapcsoltam a hordozható hangszórómat, elindítottam a felvételt a kamerán, és becsuktam a szememet. A dallam sűrű mézként folyt végig bennem, a basszus a mellkasomban lüktetett. A zene a pórusaimba hatolt, eltelített; átadtam magamat neki, eggyé olvadtunk. A külvilág elhomályosodott; ilyenkor befelé figyeltem. A tenger elcsendesedett, szabadon lélegeztem, biztos kézzel kapaszkodtam az ütemek kovácsolta tutajba. Túlélem, ahogy eddig is!

***

Órákkal később kimerülten, mégis könnyű léptekkel hagytam magam mögött a táncstúdiót. Akkorra már egyre többen jelentek meg, én viszont most nem vágytam társaságra.

Rákerestem az öltözőben a Barlang címére, és a GPS segítségével útnak indultam. Langyos szellő borzolta a hajamat, ahogy az embereket kerülgettem a járdán, majd beálltam a buszmegállóba. Ha nem a térképet, akkor a motelek hosszú sorát böngésztem. Eldugott, de biztonságos hely kell. Mindegyiket drágának ítéltem. Mennyire lenne kínos, ha Tomától is megkérdezném, nem tud-e segíteni? Nagyon kínos lenne.

Felhömpölyögtem a szokásos délutáni tömeggel a buszra, miután begördült elénk. Próbáltam úgy helyezkedni, hogy kikerüljek mindenki személyes teréből, de ez nem mindig sikerült. Arrébb löktek, a lábamra tapostak, az egyik pasi pedig olyan fokhagymaszagot árasztott, hogy megszedültem tőle.

Amikor néhány megálló múlva leverekedtem magam a buszról, mintha víz alól bukkannék, akkorát sóhajtottam. Régen nem viseltem ilyen rosszul a tömeget, de legközelebb gyalog jövök a Barlangba. Ha lesz legközelebb.

Sebes léptekkel indultam a GPS által megadott irányba. Üres felesüvegeket léptem át, kikerültem egy húgyszagú tócsát, és azzal a lendülettel eltapostam egy elhajított fecskendőt. Ropogott a talpam alatt. Követtem a kék nyilat a telefonomon, ami egy szűk mellékutcába vezetett. A sikátor közepe táján világító neonfelirat hirdette a helyet. Az egyik A betűje villogott, a másik már ki is égett, így úgy nézett ki, mint valami részeg halandzsa.

Hevesen dobogó szívvel közelítettem meg. Mire számítsak Tomától? Igazából ő sem kedvelt túlzottan. Biztosra vettem, hogy csak azért hívott, mert más jelentkezője nem akadt. Elszorult mellkassal álltam meg a föld alá vezető lépcső tetején. A vasajtóra bámultam, amibe a lépcső torkollott. Nagy levegőt vettem, mintha mélyre merülnék, és elindultam.

Odabent halkan szólt a zene, a fal melletti bokszok a félhomályba vesztek, a mennyezetről diszkógömb függött, ami az egésznek retró hatást kölcsönzött. Toma a bal oldali falnál húzódó pultnál rendezgette a poharakat, mögötte színes italokkal megpakolt polc állt a tükörfal előtt.

Amint elindultam felé, felnézett. Tartózkodóan mosolygott, amitől két gödröcske jelent meg szív alakú arcán, kék szemével végigmért, de nem olyan perverz módon, mint Győző. Rövid, mogyoróbarna haját elegánsan oldalra fésülte, a szemöldökpiercingje kifejezetten jól állt neki, ahogy a fonott bőrkarkötők mindkét csuklóján. Régen is ugyanolyan jóképű volt, mint most, nem sokat változott. Ta-

padtak rá a lányok. Akárcsak Bálintra. Gyorsan száműztem a gondolatot, és inkább a jelenre koncentráltam, ahol be kéne vágódnom az új főnökömnél. Én is elmosolyodtam, amikor odaértem a pulthoz.

– Szia! – Felültem az egyik kopott műbőr üléses bárszékre.

– Szia! Kérsz valamit? – Mintha barátok lennénk.

– Csak egy kólát, köszönöm. – Megdörzsöltem a karomat, hogy enyhítsem a szorongást.

Toma bólintott, könnyed mozdulatokkal töltött nekem kólát, nem fölülről, hanem kicsit megdöntötte a poharat, hogy az oldalán csorogjon végig. Összerándult a gyomrom a Petitől látott ismerős mozdulatokra. Megvakartam az alkaromon a heget.

Ismét megköszöntem, amikor egy alátéttel elem tolta a poharat. A jégkockák összekoccantak benne, az üveg szélére pára ült. Toma a csillogóan fekete márványpultra könyökölt a sörcsap mellett.

– Szóval... Kasszáztál már? – vágott a közepébe.

Némán megráztam a fejemet. Valamivel meg kéne győzőm, hogy én vagyok a jó választás, de fogalmam sem volt, mit mondjak, csak gubbasztottam előtte, a nyirkos pohárba kapaszkodva.

– De értek a marketinghez – vágtam rá, ami eszembe jutott. – Nem olyan profi szinten, de tanultam egy ideig.

Toma hümmögött. A mély ránc a szemöldöke között elárulta: nem igazán adtam el magamat.

– A marketinghez?

– Hát... – Ittam. – Észrevettem, hogy nem igazán tolonganak itt az emberek.

– Még csak fél órája nyitottam.

– Persze, értem, de Budapesten vagyunk.

– A nyolcadik kerület közepén – pontosított.

– Ez kifogás akar lenni arra, hogy nem megy a bár? – Kicsúszott a pimaszság, mielőtt még átgondoltam volna, mit mondok. Basszus, meg kéne szereznem az állást, nem elbaltázni! Toma először felvonta a szemöldökét, aztán halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Szóval azt mondod, hogy nem is barista kéne, hanem marketinges?

Nagyot kortyoltam a kellemesen hideg kólából.

– Mindkettő. Azt mondom, hogy a marketing elengedhetetlen az üzletben. Egyébként a 90-es évekbeli retró hatás szándékos?

Toma mosolya most már átterjedt a szemére is, a gödröcskék elmélyültek az arca két oldalán.

– Csak mert ha szándékos, akkor nagyon jól csinálod – hadartam, és újra ittam. Még szerencse, hogy nem alkoholt töltött nekem, mert az interjú végére csúnyán berúgnék.

– Nem szándékos.

– Ó... értem... – Jobb lenne, ha a továbbiakban befognám.

Toma vesébe látó pillantással fürkészt, amíg a hangfalakból Avicii szólt. Valaki megállt mellettem, de nem foglalkoztam vele, ismét belekortyoltam a kólába, hogy leöblítsem az alkalmatlanságom miatti szégyenemet. Toma szeme oldalra villant, aztán vissza rám.

– Tegyük egy próbát, Adri. – Kihúzta magát. – Vendégünk érkezett – bökött a fejével a mellettem állóra.

Én is kihúztam magam, hátba vágta a szavai. Erre nem vagyok felkészülve! Bennem rekedt a levegő, megugrott a pulzusom. Az idegenre pillantottam, aki érdeklődve nézett vissza rám.

– Én... én még nem...

– Itt szeretnél dolgozni? – Toma most nem mosolygott, pont annak a főnöknek nézett ki, aki alkalmazottaknak parancsol, és vállalkozást vezet.

Nagyot nyeltem, bizonytalanul bólintottam. Fogalmam sem volt, hogy ott akarok-e dolgozni, csak azt tudtam, hogy dolgoznom *kell*.

– Akkor hajrá!

Felhajtottam a kóla maradékát, megnedvesítve kiszáradt torcomat, aztán leugrottam a bárszékről, és megkerültem a pultot. Idegen voltam a fedélzeten, azt sem tudtam, mit hol találok. Toma karba fonta a kezét, és a tiszta poharak mellett az asztalnak dőlt. Fürkésző tekintete perzselt.

Az előttem várakozó férfira néztem, és zavartan közelebb hajoltam.

– Segíts nekem, légsz. Úgy tűnik, rajtad múlik az állásinterjúm sikeressége.

A pasi a pultra támaszkodott, nem könyökölt, hanem az alkarját fektette csak le.

– Nahát, ekkora hatalom lenne most a kezemben? – Huncutul csillant a szeme a diszkógömb fényében.

Majdnem gúnyosan felhorkantottam. Élvezte, hogy hatalma van felettem. Én pedig azt élveztem, hogy csak hiszi, hogy van neki. Flörtölős szégyenlősséggel elmosolyodtam.

– Úgy néz ki. Akkor segítesz? Jó vendég leszel, hogy kiszolgálhasalak?

A pasi nagyot nyelt, megmozdult az ádámcsutkája.

– De csak akkor, ha iszol velem egyet.

Tomára sandítottam, aki elemzően hunyorogva figyelt minket. Talán nem tiltja a szabályzat, hogy meghívjanak a vendégek. Van egyáltalán szabályzat?

– Rendben – mentem bele a játékba.

– Akkor szolgálj ki! – Kissé rekedt hangjára diadalittas öröm terjedt szét a mellkasomban.

– Mit iszol?

– Mire tippelsz?

Csak ekkor néztem meg alaposabban. Egyszerű, minta nélküli pólót viselt, koptatott farmerrel. Nem hordott nyakláncot, karkötőt, se gyűrűket. A borostáját ápolta, formára volt vágva, a haját pedig Clark Kent-esen oldalra rendezte. Zavaróan kifinomultnak, tökéletesnek tűnt egy ilyen helyhez.

– Ha tippelnem kéne, akkor whiskey-t mondanék. Tisztán, jéggel.

– Eltaláltad, új lány – bólintott elégedetten.

Mosoly kúszott az arcomra, és a mögöttem lévő italokhoz fordultam. Elfeledett pezsgés terjedt szét bennem a kötetlen, tét nélküli flörtől. Peti óta nem csináltam ilyet. Most én irányítottam.

Toma továbbra is némán figyelt. Örültem volna, ha segít megtalálni a whiskey-t, de meg sem mozdult. Néhány pillanatig tanácstalanul toporogtam, aztán a szemem megakadt a Jack Danielsen. Megkönnyebbülten engedtem ki a levegőt, két poharat félig töltöttem, és jégkockákat ejtettem bele a pult alatti hűtőládából.

– Nálam tökéletesen szerepeltél – kacsintott a pasi. Miközben ivott, végig tartotta velem a szemkontaktust. Én is belekortyoltam a whiskey-be. Végigsimította a torkomat, szabadságíze volt.

– Kösz! El kell adnom magam, hogy megkapjam az állást.

– Én megvennélek. Vagyis felvennélek.

Egyszerre neveltünk fel.

– Hogy hívnak, új lány?

– Adri.

– Mennyivel tartozom, Adri? – Úgy ejtette a nevem, mintha egy ínycsiklandozó, egzotikus gyümölcs lenne. Kár, hogy nem az esetem.

– Kétezer lesz – szólalt meg váratlanul Toma.

A pasi egy pedánsan kisimított ötezerest csúsztatott elé, majd ismét kacsintott, fogta a poharat, és elhagyta a pultot. Döbbenet fordultam Tomához a pénzzel a kezemben.

Toma jóízűen felnevetett, aztán ellökte magát a helyétől.

– Fel vagy véve.

Kivette a kezemből a pénzt, a kasszához lépett, beledobta, majd visszaadott háromezret.

– A te borraivalód.

Meredten bámultam rá, csak szorongattam a pénzt az ujjaim között. Háromezret kerestem tíz perc alatt. Toma mosolygós kék szemmel állta a pillantásomat.

– Maradsz néhány órára?

A pénzre, aztán rá néztem.

– Naná!

Gyorsan elrepült az idő, miközben Toma megmutatta, hogyan működik a pénztárgép, hol vannak az italok, hogyan kell használni a sörcsapot, merre van a raktár, és azon belül mi hol helyezkedik el. Az irdatlanul magas borraivaló jobban fejbe csapott, mint a whiskey, és felkorbácsolta a kedvemet. Idejét sem tudom, mikor éreztem magamat boldognak, de most egészen közel álltam hozzá. Egy kicsit elfelejthettem a gondjaimat, és csak a munkára koncentráltam.

Ahogy eljött az este, úgy nőtt meg a forgalom a zene hangerejével együtt, de még így sem tolongtak a vendégek, hiába volt péntek. Már tizenegy is elmúlt, amikor Toma hazaküldött.

– Holnap megírjuk a szerződést, kezdés délután négykor, végzés hajnali négy. Oké neked a tizenkét óra?

Bólintottam. Jelenleg minden oké lett volna. Toma kiszolgált egy mosolygós lányt, aki már a pultba kapaszkodott, és feltűnően Toma arcába tolt mély dekoltázsát.

– Ezres órabért tudok adni – folytatta Toma, miután a lány eltáncikált a parkett irányába. – Nem valami sok...

– Jó lesz! – harsogtam túl a zenét.

Toma mosolyogva bólintott.

– Akkor holnap! – búcsúzott, és máris az egyik vendéghez fordult.

Hét óra alatt szép borraivalót szedtem össze, talán többet, mint amennyit Toma fizetett. A zsebembe sülyesztettem a pénzt, és visszaindultam a motelbe. Ezt az éjszakát még kibírom ott, aztán holnap kicsekkolok.

Ahogy kiléptem a hideg szeptemberi éjszakába, az arcomba vágott a szél. Összehúztam a bőrdzsekimet, és a zenétől zsongó fejjel felsétáltam a lépcsőn. Könnyed léptekkel indultam a forgalmas körút felé. Az autók mérges méhekként zúgtak, de a Conversem csattogását nem tudta elnyomni. A város még hétköznap este sem nyugszik. Gyorsabban szedtem a lábam. Minél előbb ágyba kerülök, annál több időm marad másik motel után nézni.

Ahogy kiértem a körútra, lekanyarodtam az Orczy térnél. A hátam mögött villamos zakatolt. Nem állt meg a megállóban, mintha ő is sietősen akarná maga mögött hagyni a környéket. Már csak néhány utca választott el a Black Edentől, amikor a lámpák fénykörén túl valami megmozdult a sötétben. Félrevert a szívem. Visszaforduljak? Megfeszültem. Meresztettem a szememet, de nem láttam semmit. Csak képzelődtem. Nagyot sóhajtottam.

Ekkor a hátam mögül döngő léptek verődtek vissza a házfalokról. Már nem fordulhatok vissza. Lekanyarodni sem lehet, csak egyenesen a Kálvária tér felé mehettem. A léptek közeledtek, ezért gyorsítottam. Összeszorult gyomorral füleltem; a léptek távolodtak, majd elhaltak. Kiértem a piszkossárga fénykörből. Óvatosan hátrasandítottam. A nagydarab alak zsebre dugott kézzel, lehajtott, kapucnis fejvel befordult az egyik sarkon. Valószínűleg észre sem vett. Tiszta hülye vagyok.

Ziháltam, égett a torkom a hideg levegőtől. Kit tudnék felhívni ilyenkor, ha baj érne? Egyedül Csabit, de New Yorkból úgyszem tudna segíteni, feleslegesen zaklatnám fel, pláne most.

Ahogy a talpam a tér fűvéhez ért, ismét megmozdult valami az egyik padnál. Két alak egyenesedett fel lassan, mint az éppen lecsapni készülő ragadozók.

– Amanda! – Győző részeges hangjától felállt a szőr a hátamon. – Micsoda öröm, szépségem!

– Helló. – Reszketeg motyogásomat messzire vitte a feltámadó szél. Győzőékből tömény pálinkaszag áradt. Nem álltam meg.

– Ő a haverom – csapott Győző a mellette álló vállára. – Az ő legénybúcsúját ünnepeľjük, emlékszel?

– Aha.

A tér túloldalán lévő kijáratra szegeztem a tekintetem.

– Hova sietsz, szépségem? – Győző egy gepárd fürgeségével ugrott hozzám, és elkapta a csuklómat. A szívem a torkomban zakatolt. – Örülünk, hogy te is beugrottál a legénybúcsúba. – Foghíjas szájjával elvigyorodott. – Jól fogunk szórakozni.

A másik is elkapta a karomat. Levert a víz, hátrálni akartam, de a két pasi ujjai a bőrömbe nyomódtak.

– Hagyjatok békén!

Tapogató kezek a mellemen.

Bűzös lehelet a nyakamnál.

Türelmetlen mozdulatok a nadrágom gumijánál.

Túlvilági sikítás szakította szét az éjszakát. Ez én voltam? Fel sem ismertem a hangomat. Sikítottam, amíg egy csontos ököl belém nem fojtotta. Fájdalom cikázott végig az arccsontomból indulva. Kibuggyant a könnyem, fémes ízzel telt meg a szám.

Menekülni! Menekülni!

A ragadozóujjak satuként szorítottak, karmok mélyedtek a hússomba. Ismét sikítottam.

– Kussolj, és élvezd!

Újabb ököl sújtott le. Megszédültem, elvesztettem az egyensúlyom, és a kemény földnek csapódtam. Kiszakadt belőlem a levegő.

– Hé! – hatolt a fülembé távolról a mély kiáltás. Valaki a combomnál matatott, de most megállt.

– Mi van? Beszállsz a buliba? – röhögött Győző.

– De be ám!

Az erőszakos ujjak eltűntek a combomról, Győző nyekkenve terült el mellettem a földön. Arrébb kúsztam, és sajgó karomra támaszkodtam. Az előbb látott nagydarab, kapucnis pasi épp behúzott Győző haverjának. Aztán leguggolt hozzám. A kapucni mélyén smaragdként ragyogott a szeme. Fenyőillata rengeteg emléket idézett fel bennem. Megkönnyebbült sírás szorította a mellkasomat. Most még Bálintnak is örültem. Életemben először.

– Megvagy? – Baritonja a sejtjeimet rezegtette.

Némán bólogattam. A felkaromnál fogva talpra segített. Idegen volt tőle ez a gyengédség. A Kálvária térrel együtt magunk mögött hagytuk a két földön fetregő pasit.

– Mit keresel még itt, Adri? Nem neked való ez a környék. – Bálint előhalászott egy összegyűrdött cigisdobozt a zsebéből.

– A közelben szálltam meg – suttogtam meggyötört torokkal.

Reszkettem, a póló izzadtan tapadt rám a bőrdzsekim alatt.

– Hol? – Kattant az öngyújtó, a sötétben felparázslott a cigi. Mélyen beszívtam a füstjét. Két éve leszoktam róla Peti miatt, de most elemi erővel feszített a vágy egy slukk után.

– A Black Edenben.

– Az Edenben?

Bólintottam. Bálint hátrébb tolt a kapucnit, így kerek arcát megvilágította a lámpa. Hanghordozása és arckifejezése alapján ennél rosszabb helyet nem is választhattam volna.

– Elkísérek.

Könny szökött a szemembe. Bárcsak ne az ő jóindulatára kellené hagyatkoznom! Nem sok jót köszönhettem neki, még a maival együtt is egy kezemen meg tudnám számolni, viszont a sok rosszhoz még a lábujjaim sem lennének elegek.

Ahogy elindultunk, valami meleg folyt az államra. Hideg kezemmel odakaptam; ragacsos lettem a vértől. Rászorítottam a számra a dzsekim ujját, miközben ismét mélyet szívtam a cigifüstből. Sóvár-gón lélegeztem.

– Kérhetek?

Bálint megint felém kapta a fejét. Enyhén felvonta a szemöldökét, mintha azt kérdezné: komolyan én cigiztesselek? Elfordultam. Akkor nem kell. Mindegy. Már bántam, hogy megkérdeztem, azonban néhány lépés múlva beúszott a szemem elé egy kéz. Remegő ujjakkal vettem el a kicsit összenyomódott szálat és az öngyújtót. Marta a torkomat az első slukk, köhögés szakadt fel belőlem. Bálint nyíltan fürkésztet, mint Toma, de nem mondott semmit. Miért pont előtte kell gyengének lennem? Miért pont velem történik ez? Miért remegek még mindig? Miért nem nyugtat meg a cigi? Miért? Miért? Miért?

– Itt vagyunk. – Bálint a felkaromnál fogva megállított.

Forró tenyere a dzsekin keresztül is égetett. A Black Edenre néztem. Görcsbe rándult a gyomrom. Bálint elengedett, egyedül kell

bemennem. Meleg tenyere emlékét elsöpörte a hideg. Nem mozdult mellőlem. Én sem mozdultam. Összefolyt előttem a világ egy pillanatra.

– Gyere. – Tompa hangja, mintha egy buborékon keresztül hatolt volna át. Mintha nem lenne valóságos. Mintha álmodnék. Bárcsak álmodtam volna!

Bálint benyitott a motelbe. A zsanérok nyikorgása belehasított az éjszakába. A gyomrom a torkom felé kúszott. Hányini fogok. Képtelen vagyok bemenni.

El innen! El valami biztonságos helyre!

– Adri!

Bálint félig már belépett a motelbe. Várakozva nézett vissza rám. *Miért segít?* Nagyot nyeltem, de a lábam mintha odatapadt volna a járdához. Bálint ismét visszatért hozzám, és fél kézzel karolva, lassan, mégis határozottan behúzott magával a dohos előtérbe. Az ölelésébe törleszkedtem, mint egy kóbor macska, aki kapott egy fél falatot, de a másikat is kérné. Bálint döbbenten eltávolodott, kissé riadtan pillantott rám, mintha belevájtam volna a karmaimat. Segített, de nem voltunk barátok. Még mindig egyedül kellett túlélnem. Amire képtelen vagyok. Ismerős szégyen lángolt bennem.

A recepció mögött most nem ült senki, a pultra kitették a *Csengessen* feliratú táblát. Bálint szó nélkül elindult az emelet felé, mintha ismerné a helyet; ingott és recsegett a lépcső alatta. Követtem, szinté rátapadtam. Amint felértünk, Bálint felém fordult.

– Hetes – feleltem rekedten a kimondatlan kérdésre.

Mi a franc történik? Mit keres még mindig itt? Feszített a mellkasom, égett a szemem a visszafojtott könnyektől. Bálint megtorpant a hetes szoba előtt, én pedig kinyitottam az ajtót. Lehajtott fejjel léptem be, és felkattintottam a villanyt. Fakósárga fényár ömlött végig a poros szőnyegen, az egyszemélyes, tábori ágyon és a bőröndömből kifolyó ruhákon. A hideg kilincset markolva fordultam szembe Bálinttal. Zöld szeme előbb végigpásztázta a szobát a hátam mögött, aztán rám nézett. Súlyos pillantása a csontjaimra nehezedett.

– Újratárgyalhatnánk a dolgokat – szólalt meg hosszas hallgatás után. Reménykedve dobbant a szívem, miközben minden sejtem tiltakozott az összeköltözés ellen. – Még mindig nem találtam lakótársat.

Én pedig még mindig el akartam ebből a koszos motelből menekülni.

– Én sem albérletet – motyogtam. Jéghideg, merev ujjakkal markoltam a kilincset. Nem leszek gyenge. Ragadósan nyúlt közöttünk a csend, mint az ízetlen rágógumi.

– Szóval... – Bálint az amúgy is kócos hajába túrt. Bizsergett a bőröm, hogy én is beletúrhaszak. – Be akarsz hozzám költözni?

Zavarba ejtően intimnek éreztem a kérdést. Lehajtottam a fejeimet, megbámultam a szőnyeget a talpam alatt. Bálint megvédett. Biztonságot adott. Talán meg tudna tanítani önvédelemre. És a lakhatás sem lenne többé gond.

Belenéztem a múltunkkal terhes, komoly szempárba. Pattogó feszültséggel telt meg közöttünk a levegő.

Ismét tapogató szellemujjak szorították a combomat.

Ismét szellemajak suttogott a fülemnél, hogy jól fogunk szórakozni.

Az agyamban lüktetett a szívem. Megszédültem. Nem maradhatok egyedül. Ha kell, az ördöggel is összeköltözök!

– Én sem örülök neki, de ez egy win-win helyzet lenne – morogta Bálint. – Nekem lakótárs kell, neked lakás. Kurva egyszerű.

Bárcsak ilyen *kurva egyszerű* lenne minden!

Nem tudom, milyen arcot vághattam, de Bálint bosszúsán szuszantott, mintha idegesítené, hogy győzködnie kell.

– Rendben – bólintottam.

Bálint is biccentett. Ismét a hajába túrt, bicepszén megfeszült a pulóver.

– Akkor száz a lakbér, plusz rezsi.

– Néhány napja még csak hatvan volt – jegyeztem meg színtelen hangon.

– Infláció. Ilyen az élet aranytrón nélkül, budai lány.

Düh lángolt fel bennem. Eddig tartott Bálint normális viselkedése.

– Látsz aranytrónt a hátam mögött, pesti bunkó?

Megvillant a szeme.

– Nosztalgikus. Mint régen.

Martak a szavak, csípett a gúny. Hátráltam egy lépést, mintha az életemből akarnék kimenekülni. Sem a régi, agresszívan védekező nő nem akartam lenni, sem az új, rettegő roncs. Erősnek kell lennem. Sziklának a tengeren.

Némán hátat fordítottam Bálintnak, és összehajigáltam a ruháimat. Túl sok minden történt egy nap alatt, most már csak le akartam feküdni, és másnap nem a saját életemben felébredni.

Bálint

ADRI LESÁPADI, amikor a nappali közepén közöltem vele, hogy a szobánk egymásból nyílnak, és az enyém a belső.

– Vagyis mindig keresztül fogsz gyalogolni rajtam?

Félmosollyal néztem vissza rá.

– Nem rajtad, csak a szobán.

Elhúzta felrepedt száját, amire már rászáradt a vér, és legyintett, mintha azt mondaná: ugyanaz, te gyökér! Felhallatszott az alsó szomszéd csivavájának a visítása, és lehallatszott a felső szomszéd porszívójának a zúgása. Ki a faszom az, aki éjfélkor áll neki takarítani? Egy társasházban, ahol kurva vékonyak a falak!

Megköszörültem a torkomat.

– Arra van a konyha – mutattam jobbra, a konyhába vezető boltívre –, belőle nyílik a fürdő, arra pedig – böktém a kétszárnyú ajtóra előttünk, amiről nagy lapokban lepattogzott a festék – a szobák.

Adri némán bólintott, a tenyerét a combjába törölte. Mindenhova nézett, csak rám nem. A szeme alatti véraláfutás csúnya szederlila árnyalatot öltött, az állán elkenődött a vére, kócos hajába megsárgult falevél akadt. Felavatta a kerület. Elszorult a mellkasom, aztán elűztem a sajnálat magját is. Kemény csaj, meg sem kottyán neki, ő edzett engem is. Erről az oldaláról rohadtul ismertem.

– Odaégett paprikás krumpli a hűtőben, ha érdekel. Instant kávé a konyhaszekrényben a csorba bögrék mellett. Cigit nem adok, mert drága, és a szobaajtó néha magától kinyílik – hadartam el a gyors helyzetjelentést.

Adri nem fűzött véleményt hozzá, csak újra bólintott, majd levette a tornacipőjét, és eltűnt a szemben lévő ajtó mögött. Nagyot sóhajtottam, és a kanapét megkerülve az ablakhoz álltam a jéghideg

radiátor elé. Kikotortam egy szál cigit az összegyűródött dobozból, és rágyújtottam.

Adri motoszkált a szobában a hátam mögött. Bőrönd puffant, cipzár recsegett, fiók súrlódott, mamuszos láb csoszant, ágy nyirkodult. A homlokomat a hűvös rácsoknak döntöttem. Viszkettem a jelenlététől, minden sejtem tiltakozott ellene. Szerencsére nem fogunk sokat találkozni, ha minden időmet a teremben töltöm majd.

Leültem a kanapé háttámlájára, és kifújtam a füstöt a csillagtalan éjszakába. Becsuktam a szemem, hagytam, hogy a cigi oldja a gombócot a gyomromban, de ahogy kinyílt az ajtó, újra összerándult. Nem néztem hátra, amikor Adri átsétált a konyhába, onnan pedig a fürdőbe. Mindjárt meg fog lepődni...

Ruha surrogott, ahogy levetkőzött. Bizsergett a farkam, emlékeztem még rá, hogyan nézett ki meztelenül. Nagyot slukkoltam a cigiből, a parázs felizzott, sercegve falta a cigipapírt.

Adri megnyitotta a csapot; zakatoltak a csövek, mint egy leharcolt traktor.

Mindjárt...

Három...

Zubogott a víz.

Kettő...

Újabb motoszkálás.

Egy...

– A kurva életbe! – kiáltotta Adri, én pedig elvigyoroztam.

– Vigyázz a vízzel! – emeltem fel a hangomat, és elnyomtam a csikket a párkányra tett hamutálban.

– Kösz, hogy előre szóltál!

– Elfelejtettem!

Mivel egy vízvezetékhez csatlakozott az összes lakás, elég szeszélyes volt a víz nyomása és hőmérséklete. Rendszeresen leforrázott vagy lejegelt, ahogy kedve tartotta. Adri perceken belül végzett. Akkor sem fordultam felé, amikor kitrappolt a konyhából, át a nappalin a szobába. Végig káromkodott az orra alatt. Majdnem kiröhögtem.

Adrinak május másodikán volt a születésnapja. Úgy megjegyeztem, mintha a sajátom lenne. A tizennyolcadikat méltó módon akartam megünnepelni. Mostanában ő volt az utolsó, aki kijött az öltözőből, és kilestem, hogy minden tesióra után lezuhanyzik. Sokáig készültem az akcióra. Miután az utolsó csaj is kijött, belopakodtam a mobillal a kezemben. Követtem a víz csobogásának hangját és az átható kókuszillatú tusfürdőt, ami női dezodorokkal és parfümökkel keveredett, mégis kitűnt közülük.

Legyőztem a késztetést, hogy jobban körülnézzek, célirányosan a zuhanyzóba settenkedtem. A zuhanyfüggönnytől sajnos semmit nem láttam Adriból, de hallottam a zokogását. Még soha nem láttam sírni, eddig nehezen hittem el, hogy képes olyanra. Megtorpantam, megszorítottam a mobilt. Valóban megtegyem? Azzal akkora adu lenne a kezemben, amivel kihúzhatnám a következő, végzős évünket. Sarokba szorítanám, megnyerném az évek óta tartó háborút. Azóta le akartam győzni, amióta először kicseszett velem. Pont a tizenötödik születésnapomon.

Mély levegőt vettem, elindítottam a videót, aztán a hónom alá csaptam a levetett ruháit a székről. A zuhanyhoz osontam, és elrántottam a függönnyt.

– Boldog születésnapot! – ordítottam. Ráirányítottam a kamerát.

Adri felsikített, és egyenesen a képembe locsolt. Csuromvíz lettem, meg a mobilom is, de még így is megérte. Kirohantam a ruhájával a kezemben. Menet közben a vállamra dobtam a táskáját. Győzelem! És láthattam pucéran! Csak egy pillanatra, de az is számít. Ráadásul akármikor visszaneézhettem. Tripla győzelem!

Adri a testére tekerte a halványkék zuhanyfüggönnyt, úgy csattogott utánam a diákoktól hemzseggő folyosón; vizes talpa cuppogott a kövön. Mindenki jól megbámulta, nyíltan röhögtek rajta, sokan le is videózták az őrzöngését.

– Mi van, együtt fürödtetek? – szólalt meg valaki a tömegből.

– Ezzel?! – mutatott rám Adri remegő kézzel, vörös fejjel, kisírt szemmel. – Ha az utolsó, nyomorult pasi lenne az egész világegyetemben, akkor se!

– Nyugi, én se nyúlnék hozzád.

Felvillant előttem karcsú dereka, kerek segge, és bizseregni kezdett a tenyerem, amivel nem nyúlnék hozzá.

– *Mi folyik itt? – tört utat magának a körénk gyűlt tömegben az ofőnk. Ennek a kis akciónak egy újabb kínos igazgatói látogatás lett a jutalma, egy intővel megtoldva, de még a muter kiakadása után, az ágyban fekve is úgy gondoltam, hogy rohadtul megérte. Főleg miután visszaneztem a videót, ami tök tisztán felvette Adrit.*

Megint nem aludtam valami sokat, és a szomszédos ágy recsegéséből ítélve, Adri is forgolódott. Végtelenítve pörgött előttem a jelenet, ahogy kisírt szemmel, gyűlölködve meredt rám a diákok gyűrűjében. Akkor élveztem, hogy szenved, most viszont először tettem fel a kérdést: miért sírt akkor? A romló jegyei miatt? Abban az évben bukott is félévkor. Vagy érezte, hogy ezt a háborút nem nyerheti meg? Akkor először és utoljára láttam sírni. Először mutatta sebezhetőnek magát, amit másnap meg is bosszult.

Órák után elmentem edzeni, és már szürkült, amikor hazaindultam. Nem messze a lakásunktól az egyik szűk sikátor végében Adri toppant előm a semmiből. Csípőre tett kézzel állta el a menekülés útját.

– *Mit akarsz? – Gúnyos félmosolyra húztam a számam.*

– *A mobilodat – mondta szobormerev képpel.*

– *Szerinted oda fogom adni?*

– *Vázolom a lehetőségeidet. – Minden szóval közelebb lépett hozzám. Nem hátráltam, már nem féltem tőle. – Vagy ideadod, vagy előttem törölöd a videót, vagy én is csinállok rólad egy ugyanolyan pucér felvételt.*

– *Te? Nem bírnál el velem.*

– *De mi igen – szólalt meg a hátam mögül egy tenyérbemászóan beképzelt hang.*

Megpördültem, és négy ismeretlen faszi állt mögöttem, teljesen eltorlaszolja a sikátort, közepén Kerekesi terpeszkedett ötödikként. Levert a víz. Oké, ezek ki fognak nyírni! Adrira sandítottam.

– *Kemény vagy gorillákkal a hátad mögött. Adjam ki az egyetlen adut a kezemből?*

– *Nincs más választásod, Besztercy.*

Mi a szart csináljak? Ha félrelökném, el tudnék szaladni?

– Nem törölöm.

Adri gúnyos vigyorral a fejét csóválta.

– Hülyébb vagy, mint gondoltam.

Meglódultam, nekilöktem az egyik szemeteskukának, és a forgalmas út felé iramodtam, de csak félútig jutottam, amikor valaki elkapott, és visszarántott. A póló nyaka a torkomba vágott. Nem taknyoltam el, de ezt nem mondanám sikernek, amikor hárman fogtak le egyszerre. Csabi balhorgától fájdalom hasított az államba, felhasadt a szám. Adri megint megállt előttem.

– Utolsó esély.

– Gyülöllek – köptem a szavakat.

Adrinak arcizma sem rezdült.

– Hú, de meglepődtem. – Egészen közel lépett hozzám, megcsapott a kókuszillat. Egy ragadozó szemével fürkészte a pillantásomat. Álltam a tekintetét.

– Oké – morogtam végül. – Engedjete el! Törölöm azt a kurva videót!
Adri örömtelenül elmosolyodott.

– Azért engedjünk el, hogy aztán megint megpróbálj megszökni? Inkább mondd meg, hol van a telefonod.

– A gatyámban – vigyorogtam rá pimaszul, mire Kerekesi megint behúzott egyet. Felnyögtem a zsibbasztó fájdalomtól, vért köptem az aszfaltra. Adri pókerarccal pislogott. Várt. Megszoktuk már az erőszakot, meg sem rezsentünk tőle. – A nadrágom első zsebében van.

Adri gondolkodás nélkül benyúlt. Végig a szemembe nézett, miközben a zsebemben kutatott. Még akkor is dögös volt a szitu a maga elcseszett módján, pláne hogy véletlenül hozzáért a farkamhoz. Nagyot nyeltem, mire megvillant a tekintete, de nem szólt semmit. Kivette a mobilt, aztán a képem elé tolta, mire feloldott a képernyőzár.

Megfeszültem. Tele volt a galériám az első csajom, Léna pucér képeivel, amit eddig senki nem látott. Kerekesi mellettem állt, legalább ő nem nézte végig a nővére fotóit. Adri arca viszont elsötétült, úgy szorította a mobilt, hogy belefehéredtek az ujjai. Egy mozdulattal a földhöz vágta, és megtaposta. Felkiáltottam, felé mozdultam, de szorosan tartottak két oldalról.

– Kész – jelentette remegő hangon. – Vetköztessétek le!

– Mi? – kerekedett el a szemem. – De hát odaadtam...

– Máskor nem jársz be kukkolni a női öltözőbe!

Próbáltam ellenkezni, miközben letépték rólam a ruhát, de gyorsan kaptam egy gyomrost, ami földre küldött. Keserű ízzel telt meg a szám. Kerekesi néhányszor belém rúgott. Lángoltam a szégyentől, ahogy ott feküdtem pucéran a szutykos aszfalton Adri lába előtt kiterítve. Becsuktam a szememet, és vártam, mikor nyílik meg alattam a föld, vagy mikor kelek fel a három éve tartó rémálomból.

– Mosolyogjál, Gömböc!

Kinyitottam a szememet, és egyenesen Adri kamerájába bámultam.

– Hazug ribanc! – szűrtem a fogaim között.

Adri megjátszottan rebegtette a szempilláját.

– Ó, de szépen bókolsz.

– Ha ezt anyád vagy apád megtudja...

– A saját nyomorukon kívül mindent leszarnak.

– Anyád már biztosan megbánta, hogy kinyomott egy ekkora szar-kupacot.

Kerekesi úgy fejbe rúgott, hogy csillagokat láttam. Összegörnyedtem. Adri leguggolt elém, belemarkolt a hajamba, és hátrafesztette a fejemet. A hajam a fejbőrömet nyúzta ebben a pózban. Csak néhány centire volt az arcunk. Legutóbb akkor kerültünk ennyire közel egymáshoz, amikor év elején lesmárolt.

– Olyan ostoba vagy, hogy még ilyenkor is magad alatt vágod a fát.

– Erre nedvesedsz? Ha bánthatsz? – hörögtem.

Elvértelenedett az ajka, ahogy összeszorította. Viharos szeme ide-oda cikázott, egy pillanatra megállapodott a számon. Még ebben az elkürt helyzetben is forróság áradt szét bennem. Még akkor is le akartam smárolni. Valami kurva nagy baj lehetett velem.

– Most nekem van adu a kezemben.

A fejbőröm megkönnyebbült, amikor elengedett. Felegyenesedett, és zsebre vágta a mobilját, aztán lehajolt, összeszedte a ruháimat. Még jó, hogy május volt, és nem december. Valaki megint belém rúgott.

– Elég! – dörrent rá Adri. – Hagyjátok!

A fickók, mintha csak az idomított kutyái lennének, engedelmeskedtek neki. Még életemben nem láttam őket. Szó nélkül hátat fordítottak, Kerekesi még utoljára leköpött, mire bemutatam neki, és otthagytak a sikátorban, a város közepén, full pucéran.

Adri elhaló kiáltása rántott vissza az emlékeim közül. A szobáinkat csak egy kétszárnyú ajtó választotta el egymástól. Dermedten hallgatóztam. Újra kiáltott, nyöszörgött. Lehet, hogy komolyabb baja van a verés miatt?

Kimásztam az ágyból, és résnyire nyitottam az ajtó egyik szárnyát. Adri szinte eltűnt a takaró alatt, vállig érő fekete haja szétterült a fehér párnán. Az ablakomon beszökő utcai lámpa fénye átvilágított az ő szobájába, csíkokat festett a csillagmintás takaróra. Háttal feküdt nekem, összegömbölyödve.

– Hé – suttoztam.

Adri megmozdult, de nem fordult felém.

– Minden oké?

– Aha. – Rekedt suttogása elhalt a félhomályban. – Csak egy pók volt.

Hazudott. Felismertem a rémálom szülte kiáltást. Elégszer riadtam a saját hangomra annak idején.

– Örülj, hogy csak pók, mert csótányok is vannak.

– Otthonos.

– Legalább van hol aludnod – jegyeztem meg kicsit élesebben. Igen, elég szarok a körülmények, de én ezért havonta fizetek, úgyhogy ne merje leszólni. Örüljön, hogy van tető a feje fölött!

Adri erre nem mondott semmit. Visszahúzódtam a szobámba, és cigire gyújtottam. Az elmúlt napokban egyre többet szívtam. Minden téren.

Bálint

ZSONGOTT a fejem. Összefolytak a számok a jegyzetombön, mindenhol mínuszok, kiadások vibráltak. Káosz. A naptárban ide-odátologattam a klienseimet, hogy összefésülhessem Andriséval. Megdörzsöltem sajjó szememet. Adri nem volt itthon, valakivel egész estés találkozót beszélt meg. Nem mintha érdekelt volna. Egy hét telt el a beköltözése óta, és majdnem mindennap összeugrottunk valami hülyeségen.

– Üres a hűtő – jegyezte meg első nap, amikor kilépett a fürdőből. Vizes haját dörzsölte egy törölközővel, tincsei a levegőben csapkodtak közben, vízcseppeket szórt az arcomba, mintha leköpött volna.

– Van benne energiáitál meg tejföl – morogtam a konyhapulton ülve, egy fél rántott csirkemellel a számban.

Adri mogorván nézett.

– Az a tejföl nyáron lejárt. Lassan kimászik, és legyilkol álomban. Csámcsogva elvigyorodtam.

– Kár lenne.

Adri összepréselte az ajkait, szinte láttam a feje felett megjelenő buborékot, ami az egész magyar káromkodásszótárat tartalmazta. Méregtől vörösen faképnél hagyott.

– Tele a kuka! – szóltam ki a konyhából második nap, miután ha-zaértem a melóból, és a szemét kinyomta a mosogató alatti ajtót.

– Akkor ürítsd ki! – érkezett a hanyag válasz a szobájából.

Felvontam a szemöldökömet.

– Te pakoltad tele, és eddig itthon voltál, simán ráértél volna levinni. Én most jöttem.

– Én pedig, képzeld, munkába készülök!

Fasza. Akkor le is viheti. Kicseréltem, összecsomóztam a zsák száját, és amikor Adri az előszobai fogashoz lépett, a karomat a

hátam mögé rejtve kísértáltam hozzá. Felvette a tornacipőjét, és kérdően nézett rám, miközben belebújt az őszi bőrdzsekijébe.

– Jó munkát, királylány – vigyorogtam pimaszul, és a kezébe nyomtam a zsákot. – Tedd hasznossá magad!

Adri szeme résnyire szűkült. Egy pillanatig azt hittem, hogy a fejemre fogja borítani a szemetet – nem ez lett volna az első alkalom –, aztán mégis sarkon fordult, és kiviharzott a lakásból. Ismét nyertem. 2 : 0.

Harmadik napon a mosogatáson kaptunk össze, aztán a mosáson, takarításon, ma pedig a bevásárláson.

– Meg kell beszélünk, ki mennyit ad bele – állt meg reggel Adri a fürdő ajtajában. Barna szeme alatt sötét karika virított, a zúzódás az arcán már csak halványsárgán látszott, a szája bevarasodott.

– Nem vagy a csajom, hogy közös kasszán legyünk – motyogtam a fogkefével a számban.

– Nem, de azért *te* is eszel abból, amit én főzök – mondta epésen, miközben a jobb felkaromon lévő Gollam-tetoválást nézte.

– Ja, és csodálkozom, hogy még nem mérgeztél meg.

– Túl sok macerával járna a hullád eltüntetése.

– Ezek szerint utánanéztél – horkantam fel. Egy kevés fogkrém meztelen mellkasomra cseppent. Egy mozdulattal letöröltem, és kiöblítettem a számat.

– Már rég – vont vállat lazán, amikor szembefordultam vele.

Pillantása végigsiklott a felsőtestemen, megakadt a szívemnél feketéllő, szögesdróttal körbevett jin-jang tetoválásnál, aztán megbámulta a sárgás csempét. Kifejezéstelen arcot vágott, amit biztos az anyjától tanult. Faszán el tudta rejteni az érzelmeit.

– Szóval? – kérdezte a csempétől.

– Szóval az utamban állsz – vigyorogtam, mire Adri grimaszolva arrébb lépett.

Elhagytam a fürdőt, átvágtam a konyhán.

– Azt kérdeztem, Besztercy, ki mennyit adjon a vásárlásba, mert munka előtt még leugranék a Sparba – lihegett a nyomomban, ahogy átsétáltam a nappalin és az ő szobáján keresztül a sajátomba.

– Egyszerűbb lenne, ha mindenki megvinné magának, ami kell.
– Mehetnénk együtt...
– Ne hidd, hogy akárhova is elmegyek veled! – A szekrényemhez léptem, és kivettem egy fekete, BUDAFCKPEST feliratú trikót. Adri megállt a két szobát elválasztó küszöbnél, mintha falba ütközött volna.

– Gondoltam, csinálnék bolognait, és gondoltam, te is ennél belőle...

– Utálom.

Imádtam a bolognait. Jó sok sajttal.

Adri pislogás nélkül meredt rám, aztán kihúzta magát.

– Oké, akkor egyél, amit akarsz. Azt is leszarom, ha nem eszel semmit, nem fog meglátszani rajtad.

Ökölbe feszült a kezem a megjegyzéstől. Adrinak megvillant a szeme, aztán sarkon fordult, és otthagyt a francba.

Jobb is, hogy ma nem alszik itthon. Faszom se kíváncsi rá meg a rémálmaira, amikkel majdnem minden este felriasztott. Az első éjszaka után nem mentem át hozzá. Megint megdörzsöltem a szememet. Le kell ugranom a Barlangba kiszellőztetni a fejemet. Sejtettem, hogy Adri ott dolgozott. Mindig délután lépett le, és hajnalban esett haza. Ezért eddig nem is mentem a bár közelébe. Már hiányzott.

***

Szeptember közepéhez képest elég enyhék voltak az éjszakák. A házak még tartották a meleget. Ki fogjuk húzni, amíg be nem kapcsolják a központi fűtést október vége felé. Nem kapkodják el, bár lehet, hogy a gázszámla miatt nem is baj.

Kapucnis pulcsiban kerülgettem a járdán az embereket. A város mély ráncokat vájt az arcukra, ujjai sebesen szántották a mobiljuk képernyőjét; valahol erőszakos kacaj harsant, amit éles dudaszó vágott el.

– Hé! – ugrottam félre egy rolleres útjából, aki csak a kezét tartotta fel bocsánatkérés gyanánt.

Csomóba rántotta az izmimat a levegőben cikázó feszültség. Nyolc év alatt sem szoktam meg. Az agresszív város agresszívvá tett. Bizalmatlanná. Támadóvá. Szinte lemenekültem a betonlépcsőn a Barlang hiányos neonfelirata alatt. Kinyitottam a vasajtót, ami inkább illet volna egy raktárhoz, és beléptem a színes fényekben fürdő bárba. A technó beitta magát a pórusaimba, a bensőmben lüktetett. Nem táncoltak sokan, és a félhomályos bokszok sem voltak zsúfolásig tele. Pont jó így.

Akadálytalanul sétáltam a pulthoz, ami mögött Toma a poharakat törölgette. Szerencsére egyedül volt. Ahogy meglátott, széles vigyor kúszott az arcára, és azonnal egy söröskorsóért nyúlt.

– Csá, Töki!

Összeütöttük az öklünket, aztán felültem az egyik bárszékre. Mellettem több is üresen árválkodott.

– Mi a helyzet? – csúsztotta elém alátétet a teli korsót.

– Ki kell eresztenem a gőzt, és másfajta levezetés kell, mint a boksz. – Nagyot kortyoltam, a hideg sör megtelepedett a gyomromban.

Toma huncut félmosollyal pillantott a parkett felé.

– Láttam néhány dögös csajt ma este, vadászhsz.

Egyetértően morogtam.

– Az kéne most. – Én is a parketre néztem. Neonrózsaszín, méregzöld, citromsárga miniszoknyák forogtak előttem magas sarkú cipőkben, kivágott felsőkben.

Elkaptam a tekintetemet egy fekete hajúróól. Meghúztam a sört, miközben Toma kérdően nézett, biztosan észrevette az idegességemet. Mindent észrevett. Csak legyintettem. Előre tudtam, mit szólna, ha benyögném, hogy már egy hete a démonnal élek.

– Végül felvetted Adrit, mi?

Toma szeme a sörcsapra ugrott, aztán vissza.

– Aha... Felvettem, csak nem tudom minden napra kifizetni, ezért négy napot melózik a héten. Ma pont elkerülted.

Hála istennek!

– Semmi tapasztalata, de a fickók kajálják a csajt. Az első faszit úgy az ujjá köré csavarta, hogy azóta a csávó még többször jár le, szinte törzsvendég lett, és jó sokat fizet. Ráadásul Adri segíteni fog a marketingben is.

– Ő a kibaszott Teréz anyja, a Barlang megmentője – gúnyolódtam. – Nem lep meg, hogy úgy irányítja a palikat, ahogy ő akarja. Hülyítésben mindig jó volt. Mindenki megszopta, aki vele kezdett.

Fél másodperc alatt szökött fel a vérnyomásom. Toma sajnálkozva, mégis fürkészőn pislogott. Gondoltam, dobok még egy cseresznyét a szartorta tetejére.

– Te felvetted, én meg összeköltöztem vele. Asszem, én nyertem.
– Egy hajtásra kiürítettem a korszót.

Toma ovális arca megnyúlt a diszkógömb fényében.

– Én megmondtam, hogy ez az apokalipszis előjele!

Felhorkantottam.

– A csaj minden fronton betört az életembe. Normálisan még nem dumáltunk, mert ahogy kinyitja a száját, máris felmegy bennem a pumpa. Egy kibaszott kókuszos buborékban élek, nem kapok levegőt a lakásban.

Toma fejszóválva elvette előlem a korszót, és szó nélkül teletöltötte. Nem véletlenül az egyik legjobb haverom.

– Ezt a filmet már láttuk...

– Nem fogok vele kezdeni, ha erre célzol! – szegeztem rá az ujjamat. – Soha többet nem fogok neki bedőlni, hogy aztán megint letagadjon!

Felcsendült saját, öt évvel ezelőtti hangom a fejemben. „*Nehezen koncentrálok a közelemben.*” Éreztem forró combját a tenyerem alatt. Édes csókját, amit ő is viszonzott a kihalt tesiteremben. De ezt szétzúzta Adri hazug kiabálása: „*Undorító vagy, mindig is gyűlöltelek, és még csak megszánni sem foglak egy csókkal soha! Mit gondoltál?*”

Leöblítettem a keserű emléket a még keserűbb sörrel. Toma némán, mindentudó szemmel figyelt. Elfordultam, amikor egy bögyös vörös jelent meg mellettem. A márványpultra könyökölt, kitolta miniszoknyás seggét. Kívánatos.

– Egy gin-tonikot kérek citrommal. – Szexisen bűgő hangja megrezegtette a farkamat.

– Én állom! – vágtam rá.

Tomának rosszállóan villant a szeme, mert ez azt jelentette, hogy a nő ingyen iszik. Soha nem fizettem a piáért. A vörös teljes testtel felém fordult. Ekkor néztem meg jobban. Telt idomain ízlésesen feszült az egyberuha, amit csak egy kicsit kellett volna feljebb húznom a combján... Erősen sminkelt, talán hogy elfedje a korát. Nem zavart a kábé tizenöt év különbség, mert így is irtó dögös volt. Érett puma. És ami a legfontosabb, nem hasonlított Adrira.

Ő is végignézett rajtam, aztán csábosan elmosolyodott.

– Evelin – nyújtotta a kezét.

Nem érdekelt, de ha már bemutatkozott, nem akartam bunkó lenni.

– Bálint – fogtam meg, és pusztit nyomtam puha, gyümölcsös testápolóval bekent bőrére. Hála istennek messze állt az illata a kókusztól!

Evelinnek csillogott a szeme a villódzó fényben. Egészen közel húzódott hozzám, kemény melle a mellkasomhoz simult.

– Micsoda úriember vagy.

Még jó, hogy Toma ezt nem hallotta, mert a röhögésével túlharsozta volna a zenét.

– De az ágyban kicsit sem finomkodok – morogtam a fülébe.

– Hiszem, ha tapasztalom.

Elhúzódott, de csak annyira, hogy a szemembe nézzen. Féloldalas mosolyra húztam a számat, és a tenyeremet széles csípőjére csúsztattam.

– Szeretnéd, hogy bizonyítsak?

Evelin kortyolt az elé tölt gin-tonikból.

– Elbírnál velem? – hunyorított incselkedve.

– Próbáljuk ki! – mosolyodtam el, és kiittam a sör maradékát.

Evelin is egy hajtásra kiürítette a talpas poharat.

Szerencsére csak néhány utcányira laktam a Barlangtól. Úgy szedtük a lábunkat, mintha mindketten menekültünk volna valami elől. Nem beszélgettünk, mert minek? Semmit nem akartam róla tudni, és gyanítottam, ő se rólam.

Kinyitottam az ajtót, beléptünk a sötét, csendes lakásba. Evelin meg sem várta, hogy a szobába vigyem, egyből a nyakamba ugrott. Olyan szenvedélyesen csókolt, mint ahogyan vártam. Szőlős szájfénye szétkenődött a számon. Lábbal rúgtam be az ajtót, és tapogatózva beirányítottam Adri hálóján keresztül a sajátomba, miközben egy percre sem szakadtunk el egymástól. Nyögéseiből, zihálásából, libabőrös testéből arra következtettem: sikerült bizonyítanom.

***

Nem csodálkoztam, amiért reggel üres volt mellettem az ágy. Morogva gördültem a hátamra. Nem volt rossz a nő, mégsem éreztem se örömet, se büszkeséget, se megkönnyebbülést. Megvontam a vállamat. Mindegy. Élveztem, amíg tartott. Néhány órára eltolhattam magamtól Adrit.

Próbáltam visszaaludni, amikor csörömpölés szűrődött ki a konyhából. Adri máris hazajött? Az oldalamba fordultam, de hiába csuktam be a szememet, a csaj olyan hangosan közlekedett a lakásban, hogy képtelen voltam visszaaludni. Nagyot sóhajtottam, majd félig lelógva az ágyról előkotortam a mobilomat a szoba közepére dobott gatyá zsebéből.

Öt óra. Mi van? Megdörzsöltem a szememet, de elsőre is jól láttam. Halkan káromkodva húztam fel egy bokszert, fölé egy kopott, supermanes pólót, aztán kitrappoltam a konyhába.

– Fel akarod verni a fél várost? – morogtam.

Adri becsapta a szekrényajtót – a poharak összekoccantak benne –, és felém pördült. Mogorván, karikás szemmel meredt rám.

- Miattad nem is aludtak.
- Mi a bajod?
- *Te* vagy a bajom, mint mindig! Találkoztam a *barátnőddel*. – Enyhén megnyomta az utolsó szót. – Lányos zavaromban majdnem csókolommal köszöntem neki.
- Itthon voltál, amikor elment?
- Amikor kettőkor ment el, vagy amikor négykor ment ki az ajtón? Nem, nem voltam itthon, és nem tartózkodtam éppen a szomszéd szobában.
- Teli torokból felröhögtem. *Bassza meg!* Adri feltépte a hűtőajtót, és elmart egy energiaitalt.
- Nem akarok hálátlan lenni, de mivel fizetem a részem, ez az én lakásom is, ahol szeretnék nyugodtan pihenni, falhoz csapódó ágyak nélkül.
- Csak irigykedsz – cukkoltam vigyorogva.
- Felvonta a szemöldökét, barna szeme szikrázott.
- Mire legyek irigy? Egy anyukára?
- Tüzes MILF. Jobban szeretem az érett nőket a lányoknál.
- Célzasképpen végigmértem rövidnadrágos, izmos lábát, mellkasa előtt keresztbe font karját – pólóján egy hatalmas, nyalni való fagyival.
- Tudják, hogyan nyúljanak egy férfihoz – tettem még hozzá.
- Adri élesen nevetett, ami inkább hangzott egy gonosz boszorkány kacajának.
- Igen. Egy férfihoz. – Gúnyosan megveregette a vállamat. Forró érintése még utána is égetett, hogy elvette rólam a kezét.
- Fáj, hogy még ennek az „anyukának” is aktívabb a szexuális élete, mint neked? – fordultam utána, amikor kikerült.
- Ezt miből gondolod?
- Süt belőled a kielégítetlenség – mondtam magabiztosan, mire ő is felém fordult, és papírvékonyságúra préselte az ajkát. – Az arcod magáért beszél. Olyan ráncos vagy, mintha az esti numerám anyja lennél.

Adri úgy markolta a bontatlan energiatalos dobozt, hogy majdnem összeroppantotta.

– Nem vicces. A kialvatlanság nem vicces.

– De, ha nem én vagyok kialvatlan, hanem te.

– Ha morcos vagyok, az senkinek nem jó – szűrte a fogai között.

– Morcos vagy, tigriske? – Közelebb hajoltam hozzá. Úgy csináltam, mintha az arcát fürkészném. – Észre se vettem.

Grimaszolva elhúzódott.

– Fúj, még érzem rajtad a szagát!

Széles vigyorral végignyaltam a számat, és még kacsintottam is hozzá. Adri öklendezést imitálva kivonult a konyhából.

Adri

KIRÁZOTT a hideg, ahogy eltűnt személyként néztem saját magammal farkasszemet a neten.

Név: Petrás Adrienn

Szül. dátum: 2000. 05. 02.

Lakcím: Budapest, I. kerület

Eltűnés időpontja: 2023. 09. 05.

Utolsó tart. hely: Budapest, I. kerület

Körözést elrendelő szerv: Budapest I. ker. RK

Izzadó ujjakkal szorítottam a telefont.

Baszkei! Peti a rendőrséggel kerestet. Azonnal be kellett mennem a legközelebbi kapitányságra, ha nem akartam, hogy rám rúgják az ajtót a rendőrök. Szorult a szellemkötél a nyakam körül. Nem bujkálhatok sokáig Bálintnál, egyszer szembe kell néznem Petivel. Remegő gombóccá facsarodott a gyomrom, a szívem az agyamat püfölte, mint egy légkalapács. Fel kell készülnöm a találkozásra, hogy a kötél ne fojtson meg.

Felugrottam az ágyról, magamhoz vettem az irataimat, és kiszá-guldottam a szobából.

***

– Hatásos még, ha az állcsúcsot egy határozott ütéssel felfelé ütjük a tenyerünk alsó részével.

A videóban a nő egy műanyag babafejen mutatta be a technikát, én pedig a szoba közepén utánoztam, szemben a laptop-pal. Egy merő görcs voltam a kapitánysági utam miatt, pedig semmi nem történt. Teljesen normálisan fogadtak, és pikk-pakk töröltek a nyilvántartásból. Mégis... Nem szabadultam

attól az érzéstől, hogy árgus szemek követik minden mozdulatomat.

A videóban a nő ütött, mire én is. Nekem is kéne egy babafej. Aminek a helyére odaképzelném Petit. Vagy Bálintot, aki szerencsére nem volt a lakásban, gondolom, dolgozik valahol. Jobb is. Fejfájást kaptam, ha a közelemben volt. Állandóan a fülemben csengett a vörös hajú nő hangja, akit néhány napja felhozott. Biztosra vettem, hogy szándékosan csinálta. Meg akarta keseríteni az ittlétemet. Számíthattam volna rá. De nem fogom hagyni magam.

Miután véget ért a videó, átugrott egy következőre.

– Sziasztok! Réka vagyok, és most azt fogjuk bemutatni nektek Karcsival, hogyan védhettek ki egy esetleges támadást, ha hátulról érkezik.

Elszorult a szívem, levegő után kaptam.

Peti szellemujjai a tincseim között.

Hátrarántja a fejemet.

Beleroppan a nyakam.

Megszédültem, lerogytam az ágy szélére. Levegő után kapkodtam, miközben tovább pörgött a videó, de a szavak elfolytak, összemosódtak. Izzadó ujjakkal markoltam a térdemet, próbáltam a felszínen maradni. Szerencsére egyedül vagyok.

Nem láthat így.

Bálint nem láthat gyengének.

Nem adok fegyvert a kezébe.

Belégzés.

Kilégzés.

A kopott szőnyeg kirojtosodott puklijait bámultam. Egy az éjeliszekrény előtt. Egy az ágy lábánál. Egy, kettő, három, négy a szoba közepén. Engedett a mellkasom.

Belégzés.

Kilégzés.

A levegő akadálytalanul áramlott a tüdőmbe, ellazult a torkom. Számlálás közben kitisztult a kép, már nem szédültem. Lehorgonyoztam magam.

A videó véget ért. Lecsuktam a laptop tetejét. A lakásra csend borult. Most kivételesen egyik szomszéd sem akart takarítani, fűrni, pakolászni, székeket tologatni. A kinti forgalom is csak távoli zümmögés volt.

Elnyúltam az ágyon, és becsuktam a szemem. Legszívesebben befagyasztottam volna a pillanatot, üvegbe zártam volna ezt a törékeny békét. Peti még mindig nem ért el, bár apámon keresztül megpróbálta.

Adrienn! Hol a fenében vagy? Adj életjelet magadról, ha elolvastad! Mi ez a szeszély már megint?

Dühtől lángoló fejjel töröltem az e-mailjét, de a szavak az agyamba égtek. *Szeszély. Már megint.* Hiába akartam neki mindig megfelelni, továbbra is csak egy hisztis lázadó voltam a szemében. Nem adtam életjelet magamról. Kétkedtem abban, hogy aggódnának értem. Apámmal idén két mondatot váltottunk, akkor sem rólam kérdezett, hanem Petiről. Anyám pedig továbbra sem akart tudomást venni rólam. Azzal, hogy kibuktam az egyetemről, végleg elvágtam magamat nála.

Nagyot sóhajtottam. Bálinttal is a kapcsolatunk... viharos volt a kezdetektől fogva. Egyetlen embernek vallottam csak be az érzéseimet. Csabinak, miután szakított velem. Még ennyi év után is belém mart a büntudat. Csabi nem érdemelte meg, amit tőlem kapott, hiszen mindig mellettem állt. Azóta is rendíthetetlenül törlesztek neki, maximálisan támogatom, és inkább nem terhelem a saját bajaimmal. Mit szólna, ha megtudná, hogy Bálinttal élek? Levert a víz a gondolatra. Soha nem tudhatja meg! Hatalmas balhét csapna. Ha minden jól alakul, ez csak egy ideiglenes állapot amúgy is.

Már készen volt a tervem. Annyi pénzt gyűjteni, hogy titokban elhagyhassam az országot. Csak akkor leszek igazán biztonságban. Bálint is örülhet, hogy nem kell kerülgetnie, és én is roppantul örülni fogok, hogy nem futok össze több nőjével, miközben a szo-

bámon settenkednek keresztül bugyiban és melltartóban. Pedig kezdtem azt hinni, hogy Bálint normálisabb lett. Megvédett, belement a költözésbe, és oké, sokszor kötözködött, mégis rosszabbra számítottam. Aztán végighallgattam, amit soha nem akartam, és legszívesebben kihipóztam volna az agyamat, hogy kitöröljem belőle. A pasi ezzel megmutatta, hogy semmit sem változott.

Izzadó tenyerem alatt összegyűrődött az egyes töridolgozatom. Öszszemosódott előttem a témazáró címe: A szocialista eszmék születése. Az egyik cserepes növény melletti fotelben gubbasztottam az aulában. A büféből áradó hot dog szagától felfordult a gyomrom, pedig jobb lett volna, ha most veszek kaját, mert otthon az egyes miatt nem fogok vacsorát kapni. Leszarom, majd leszökök éjszaka enni. Ha tudok majd egyáltalán.

A büfé melletti kis asztalnál Bálint és Toma terpeszkedett, szokás szerint ökörködtek. Toma ökölbe szorított kezét perverz módon mozgatta tátott szája előtt. Bálint rezgő baritonja betöltötte az aulát, nevetése áttört a diáksereg zsviváján. Zizegett a papír a kezemben, ahogy még szorosabban markoltam.

Bálint a tz-re négyest kapott. Biztosan csalt! Lefogadnám, hogy azt sem tudja, mi az a szocializmus! Csak egy hónapja tett – sajnos sikeres – pótvizsgát augusztus végén két tárgyból is, és ebben a néhány hétben, mióta tart a tanév, egyetlen egyest sem szerzett be.

Levert a víz, amikor Bálint és Toma duójához két lány csatlakozott. Reni Toma ölébe ült, Léna viszont szorosán Bálint mellé. Magas copfba fogta hosszú, szőke haját, és szempilla-rebegtetve fordult Bálint felé. A körmöm a bőrömbbe vájt. Izzó gyűlölet söpört végig rajtam. Bálint mosolygott, viccelődött, Léna nevetett, többször megérintette Bálint izmos felkarját.

Hogy a picsába történhetett ez? Milyen kicseszettül fordított univerzumba kerültem, ahol a nyomi, dagadt, bukdácsoló Gömböc lett két év alatt a suli alfája? Láttam, hogyan néztek rá a lányok. Legszívesebben mindnek kikapartam volna a szemét. A nyomit csak én nézhetem! Én szólhatok hozzá! Én vettem észre először!

– Mi a helyzet, baba? – huppant le a fotel karfájára Csabi.

Szó nélkül a kezébe nyomtam a bőrömtől nyirkos tz-t. Csabi meg sem nézte, úgylis tudta, hogy sikerült. Már a megírás után elpanaszoltam, hogy képtelen voltam koncentrálni az otthoni cirkuszok miatt. Ami szintén Besztercy hibája. Meg az anyjáié, aki be akart feküdni a családba. Most meg Bálint úgy röhög és fogdossa Léna haját, mint aki rohadt jól végezte a dolgát.

– Kijavítod – biztatott Csabi, és megsimogatta a vállamat.

Nem mondtam semmit. Soha nem kaptam még egyest. Soha. Léna hetek óta próbálta megkönyékezni Bálintot, én pedig a szokásos gyomorideg duplájával keltem minden reggel. Még a tánc sem tudta levezetni a feszültségemet.

Csabi is Bálintékra nézett, amikor Léna újra felkacagott. Viszketett tőle a dobhártyám.

– Megölöm Gömbit, ha hozzáér a nővéremhez – morogta Csabi.

Mintha Bálint meghallotta volna, felénk pillantott Léna válla felett, és tenyérbemászóan elvigyorodott.

– Falazni fogok, ha kinyírod – csikorgattam a fogaimat.

Ismerős düh terjedt szét bennem, amikor a vörös hajú nő bocsánatot habogva kisurrant a lakásból. Innen sejtettem, hogy nincsenek együtt. Eddig nem is merült fel bennem a kérdés, hogy van-e barátnője, de ezek után gyanítottam, hogy nincs. Nem mintha számítana.

Nagyot sóhajtottam. Nem kéne ezzel foglalkoznom. Amivel kéne, az a jövőm és a biztonságom. Felültem, majd az ölembe vettem a laptopot. Magamtól nem jutottam semmire az önvédelemmel, de talán tanárral könnyebb lesz.

Önvédelmi oktatás bp nyolcadik kerület

Ütemesen kattogtak a billentyűk az ujjam alatt. Az első hely, amit kidobott, húsz perc sétára volt tőlem. Rákattintottam a Spartacus Boxingra. Tűrhető óradíj, a borralalóimból kitelik, nincs is messze,

bár nem írták az oldalon, hogy kik az edzők. Az órára pillantottam. Dél múlt, csak három óra múlva kellett indulnom a Barlangba.

Lecsuktam a laptopot, összekészültem, és kiléptem a gangra. Mélyen beszívtam a reggeli eső megmaradt illatát. A víz kis tócsákban megült a függőfolyosón, ahol a járólap már helyenként hiányzott.

Ahogy leértem a gazos belső udvarra, meglibbent az egyik rácsos ablak mögötti függöny, majd nyikorogva nyílt az ajtó.

– Kishölgy!

Kirázott a hideg a megszólítástól és a rikácsolástól. Az idős nő felé fordultam. Pongyolája a lábszárát csapkodta, amúgy is ráncos arca még ráncosabbnak tűnt, ahogy grimaszolt, vizenyőskék szeme ellenségesen méregetett, pedig nem tettem ellene semmit. Eddig nem is beszélünk, és látni is csak futólag láttam.

– Igen? – kérdeztem a legkedvesebb hangomon.

– Mi az, hogy igen? Ne flegmázz itt nekem!

Hátrahőköltem a katonatiszteket megszégyenítő hangsúlytól.

– Be- és kisurranó nőcskéket nem kérünk ebben a háztömbben! Ezt megmondhatod a jóképű barátodnak is!

– Nem a barátom, csak lakótársak vagyunk.

– Ezt manapság így mondják?

Micsodát?

A nő olyan felháborodással vegyes megvetéssel mért végig, mintha minimum félpucéran álltam volna előtte. Mielőtt akármit mondhattam volna, megrázta felém a mutatóujját.

– Jól jegyezzétek meg, hogy itt tisztességes emberek laknak, és nem tűrjük a nyilvános gruppent!

Hogy mit?

Eltátottam a számat, és még röhögni is elfelejtettem, úgy megdöbbsentem.

– Elnézést, de nem tudom, miről...

– Nagyon is jól tudod! Ha játszópartnert választotok magatoknak, azt ne itt, hanem egy lebujban tegyétek!

Meg sem várta a további reakciómat, megfordult, műanyag papucsában becsattogott a lakásba. Meredten bámultam repedezett, csukott ajtaját.

Nyilvános gruppen? Gúnyosan felhorkantam, miközben elhaladtam a postaládák és szemeteskukák között, majd kiléptem a kapun. Gruppen... Akkor sem kezdenék Bálinttal, ha fizetnének érte!

A Spartacus egy kis sikátorban kapott helyet egy dohánybolt és egy üres, bezárt üzlet között. Eléggé előnytelen elhelyezkedés. Aki nem célirányosan őket keresi, azok rá sem találnának. Már értettem az alacsony óradíjat. Örülhetnek, ha valaki betéved hozzájuk. Az üvegajtó felett széles, kék táblára citromsárga betűkkel kanyarították rá a nevet.

Amikor benyitottam, megcsapott a fülledt meleg. Rosszul szellőzik, és még párátlanító vagy szagelszívó sincs. A kicsi recepciópult üresen árválkodott. Tanácstalanul körbekémleltem. Jobbra tőlem egy ajtó nyílt az edzőrészbe, velem szemben egy tábla nélküli terem, női és férfiöltözők, mellettük vécé zuhanyzóval. Teljes némaság vett körbe.

Hogyan és kinek jelezzem, hogy érdeklődnék?

Oldalra kaptam a fejem, amikor kinyílt a terem ajtaja, és bizsergés áradt szét a hasamban a tiszta, smaragdzöld szempártól. Hátráltam egy lépést. Fájdalom hasított a csípőmbé, ahogy nekiütöttem a recepciópultra. Bálint is megdermedt. Farkasszemet néztünk.

– Hogy kerülsz ide, Adri?

Belerezgett a testem, ahogy a nevemet ejtette. Nem reagálhatnék így rá! Nem akarok pasit az életembe, Bálintot meg pláne nem!

Megköszörültem a torkomat.

Szedd már össze magad!

– Nem tudtam, hogy te is itt edzel. – Kócos, izzadt hajára néztem.

Te jó ég!

Duzzadó izmaira.

Te jó ég!

Nyirkosan csillanó bőrére.

Te. Jó. Ég!

Bálint kitöltötte a teret, fenyőillata befészkelte magát az orromba.

Gúnyos félmosollyal kezdte lehámozni a kezéről a fűzöld anyagot, amit a bokszolók szoktak magukra tekerni. Minden mozdulatnál táncolt a felkarjára tetovált Gollam, aki a felette lévő, tűzben pörgő gyűrű után nyújtózott. Úgy tűnt, soha nem fogja elérni.

– Mit keresel itt? – ismételte, és a recepcióspultra tette a szabályosan összetekert anyagot.

– Én... öhm... egy edzővel szeretnék beszélni. Bent vannak? – bökte az edzőterem feliratú ajtóra.

Bálint szemöldöke megemelkedett, miközben a másik kezéről is lehámozta a zöld cuccot. A kínos csendben hirtelen azt kívántam, bárcsak tudnám, mi annak a neve, és mire szolgál.

– Miért szeretnél beszélni itt akárkivel is?

Most én vontam fel a szemöldököm. Mi köze van hozzá?

– Van itt egy edző? – tértem ki a válasz elől.

Fapofa. Ne nézz máshova, csak a szemébe! Unottan. Ne lássa, milyen hatással van rád!

– Van edző – dörmögte, és a másik kis gurigát is lerakta a pultra. Neki sikerült a fapofa. Az agyamra ment!

– Szuper! Hol van?

Bálint kifejezéstelen arccal nézett, aztán lassan megjelent a szája sarkában a félmosoly, amit mindig is szexinek találtam rajta. A második, amire felfigyeltem tizedikben. Az első a szeme volt, kilencedikben.

– Mit szeretnél, Adri?

Azt, hogy ne ilyen bugyinedvesítő hanggal ejtsd a nevemet! Sőt, ha lehet, ki se ejtsd!

– olvastam a neten, hogy itt tartanak önvédelmi oktatást, és utánaérdeklődnék.

Egy helyben toporogtunk.

– Élvezed, hogy szenvedek, mi? – szűkült össze a szemem.

Bálint most már nemcsak félig, hanem teljesen mosolygott. Megkerülte a recepcióspultot, aztán az aljából kivett egy kisüveges

ásványvizet. Döbbsenten követtem a mozdulatait. Miért mozog úgy, mintha otthon lenne? Miért ennyire szemtelen?

– Rohadtul élvezem. – Egy hajtásra kiitta a fél üveg vizet.

Kéjesen nyögött. Megborzongtam. Ugyanígy nyögött a vörös hajún is. Sajnos hallottam. Sajnos megjegyeztem. Utálom!

– Nincs időm erre, Bálint! – csattantam fel. – Nemsokára megyek dolgozni. Csak egy edzőt keresek, akivel tárgyalhatnék.

– Már megtaláltad. – Letette a palackot, és két kézzel a pultra támaszkodva kicsit felém dőlt. Táncoztak az izmai a bőre alatt. Hát-rébb léptem.

Szívem szerint megcsaptam volna. Vagy megcsókoltam volna. Vagy mindkettőt, ebben a sorrendben. Amikor a szavai is eljutottak hozzám, lesüllyedt a gyomrom, mint a vízbe dobott kő.

– Te lennél az edző? – Akárhogy próbáltam közömbösnek tűnni, csalódottság vegyült a hangomba. Kereshetek másik termet.

– Én lennék. – Bálint továbbra is az idegeimen táncolt.

Nagyot szusszantottam, és még egyet léptem a kijárat felé.

– Akkor mindegy.

Kérdőn felvonta a szemöldökét, mire pontosítottam:

– Gondolom, nem vállalnál el.

– Gondolom, nem akarnád, hogy elvállaljalak. – Ismét az a pi-masz félmosoly, a huncutul csillanó zöld szem. Feszített a vágy, hogy reagáljak rá. Elpiruljak, félrenézzek, flörtöljek. Minden energiámat felhasználtam, hogy elrejtsem az érzéseimet előle. Ahogyan régen is. Csak a dühöt engedtem át.

– Beszéljünk nyíltan, oké?

Bálint szeme megvillant. Egy pillanatra megláttam benne a múltam hazugságait.

– Petrás Adrienn nyíltan akar beszélni. – Minden szava halálos mérég volt. Kihúzta magát. – Oké, elmondom, mi a helyzet, mert én őszinte vagyok veled.

Grimaszoltam. Képtelen voltam megállni, az arcom önálló életre kelt.

– Kiráz tőled a hideg, és két másodperc alatt fel tudod kúrni az agyamat.

Karba fontam a mellkasom előtt a kezemet. Én is így voltam vele. Ez jó, ezt az ellenséges terepet ismerem.

– De sajnos kellenek ügyfelek és a pénz, neked pedig segítség. Én tudnék segíteni, ha te is segítesz nekem.

– Kényszerből – tettem hozzá.

– Kényszerből – bólintott.

Rendben, biztonságos terepen maradtunk. Közelebb léptem hozzá, mire tartózkodóan pislantott párat. Nem bízott bennem, és én sem benne. Tudtam, hogy képes megtanítani és megvédeni, ha kell, de az érzéseimet soha nem bíznám rá. Összezúzna.

– Mennyire ráz tőlem a hideg egy mínusz tízes skálán? – néztem rá kihívóan.

– Mínusz húsz.

Szélesen elmosolyodtam.

– Kölcsönös.

Ki fogom idegelni. A bugyiban kiszurrató vörös miatt. Az összes lány miatt, akiket a gimiben hülyített. Amiatt, mert engem is próbált befűzni a szalagavatós próbákon. Amiatt, mert majdnem tönkrevágta a barátságomat Csabival. De főleg amiatt, hogy ennyire pofátlan a stílusa, és ez nekem sajnos bejött.

– Benne vagyok! Taníts önvédelemre!

Bálint pislogás nélkül nézett, zöld szemén enyhe rémület suhant át.

– Kibaszottul meg fogom bánni ezt. – Elővett egy naptárat.

– Lehet, hogy én is.

Bálint

SZEPTEMBER húsz. Kibaszott szeptember húsz. Legalább egy órája fent voltam, de minden rohadt sejtem tiltakozott ez ellen a nap ellen.

– *Ma duplán ünnepliünk, Bálint! – dörzsölte össze a tenyerét reggel anya, mielőtt suliba indultam volna. Szerencsétlenségemre elkapott az előszobában. Zöld szeme izgatottan csillogott. – Végre találtam állást, ami nem is fizet rosszul. Lassan elköltözhetünk egy saját lakásba, és mindenünk meglesz! – Összeborzolta a hajamat. Morogva elhúzódtam tőle. Ne kezeljen gyerekként, már tizenöt vagyok! – Érted megyek ma, és elviszlek valahova, oké? Kirándulunk egyet délután!*

– *Nem lehetne a szülinapi ajándékom csak annyi, hogy itthon maradok?*

– *Nem lenne jó ötlet, ha már az első hónapban hiányoznál, főleg hogy később is kezdted az évet. Kibírod, csak néhány óra.*

Fintorogtam. Feldobtam a táskát az egyik vállamra, és miután elköszöntem, kiléptem Viviék lakásából, ahol átmenetileg meghúztuk magunkat. Anya munkája normális életet ígért. Végre lehetne rendes táskám, rendes ruháim. Az a hülye picca nem mondhatná többet rám, hogy csóró vagyok. Olyan lennék, mint ők.

Ahogy beléptem a suliba, előre éreztem, hogy gáz van. Akárhány osztálytárssal találkoztam, mindegyik lelkesen köszönt, integetett. De akkor ijedtem meg igazán, amikor a terembe felérve Adri kedves mosollyal fogadott. Teljesen megszépült ettől a mosolytól. Már majdnem én is viszonztam. Majdnem. Ha nem lett volna annyira gyanús.

Egész nap figyeltük egymást, folyton összeakadt a tekintetünk. Mit akarsz? Nyugtalanul fészkelődtem a helyemen. Mindig, amikor rám nézett, összerándult a gyomrom. Biztos a zsigeri utálattól.

Fellélegeztem, amint véget ért az utolsó óra is, és semmi katasztrófális nem történt. Mielőtt kisétáltam a teremből, vettem még egy utolsó pillantást Adrira a vállam felett. Ugyanúgy mosolygott. Akármire is készült, már elkésett velem. Csak ki kellett szabadulnom az épületből.

Leszánguldottam a lépcsőn az előcsarnokba. Végül is nem volt olyan rossz ez a nap. Ahogy kiléptem az ajtón, megnyikordult felettem az egyik első emeleti ablak.

– Bálint!

Idegenül, jólesően hangzott Adri szájából a nevem. Megfordultam. Mosolyogva, hátratett kézzel közeledett felém az aulán át. Megint özszerándult a gyomrom.

– Teljesen véletlenül megtudtam, hogy ma van a születnapod. – Amint kimondta, a kellemes rándulás görccsé alakult, és a torkom felé kúszott.

– Nem tartom.

– Mi azért meg szerettük volna ünnepelni. – Fogszabályozóján megtört a napfény.

– Mi? – pislogtam döbbenet, de magyarázat nélkül is választ kaptam rá.

Váratlanul egy adag szemét ömlött a nyakamba a magasból. Banánhéj, üres tejesdoboz, használt tampon, félig megrágott szendvics borított el. Megdermedtem. Csak bámultam Adrit, egyre növekvő gyűlölettel a mellkasomban. Semmit nem tettem, amikor előhúzta a háta mögül a karját. Gumikesztyűs tenyerében egy nagy kupac szart tartott.

– Tortát is kapsz! Boldog születnapot, Gömböc!

Eszembe sem jutott, hogy el kéne menekülnöm. Fel sem fogtam abban a pillanatban, hogy ez velem történik. Szerencsétlenül csak álltam, amíg a csaj szétkente a pulcsimon az ajándékát. Eltompultak a zajok. Elhomályosult körülöttem a világ. Felfordult a gyomrom a büztől. Halványan érzékeltem a nevetést körülöttem. Remegő kézzel a mellkasomhoz nyúltam, és próbáltam megszabadulni a ragacstól, de csak annyit értem el vele, hogy még jobban elmaszatoltam.

Megszédültem. Megrogygiant a térdem. Éles fájdalom cikázott végig rajtam, ahogy a lábam a betonozott udvarnak csattant. Négykézláb öklendeztem, és mindenki szeme láttára elhántam magam.

A lakás csendjébe belehasított a csengő, kirántva ezzel az emlékeim közül. Ezerrel vert a szívem, feszített a tehetetlen düh, mintha ismét tizenöt lennék.

– Bálint! – kiabált Adri a nappaliból.

– Meghaltam! Nem vagyok itt! – Még a fejemre is rányomtam a párnát. Újra csengettek.

– Nyisd már ki! Nem érek rá!

Morogva másztam ki a takaró alól. Megborzongtam, ahogy a hűvös levegő megcsapott.

– Mi dolgod van szombat délelőtt? – trappoltam át az ő szobáján, ki a nappaliba egy szál bokszszerben és pólóban.

Adri gyilkos pillantást lövellt felém. Alkarjával megdörzsölte a homlokát, gumikesztyűs ujjai között a szivacsból koszos víz csöpögött. Ablakot pucolt.

– Szerinted mi dolgom van, bunkó? Én nemcsak élek a lakásban, hanem karban is tartom.

Megvontam a vállam. Néha szoktam porszívózni, mosogatni és letörölöm a konyhában a pultot. Nem elég? Az ajtóhoz léptem, és azzal a szándékkal nyitottam ki, hogy akárki is áll a küszöbön, elküldöm a picsába, de a vendég máshogy gondolta.

– Jóóó reggelt, szerelmem! – köszönt szokásosan Karola, és a nyakamba ugrott.

Műanyag karperecei a fülembé csörögtek, hatalmas bizsufülbevalója a vállát súrolta kiengedett, sötétbarna haja alatt. Átkaroltam vékony derekát, miközben szájfénytől csillogó száját az enyémre tapasztotta. Csak egy cuppanós puszit adott, aztán már el is húzódott, és beletúrt a hajamba.

– Túl hosszú. Szóljak Cukrának, hogy igazítson rajta?

– Én is tudnék szólni neki, ha akarnék – húztam el a fejemet ezergyűrűs, kutató ujjai elől.

Karola rosszállóan nézett rám, aztán elmosolyodott.

– Boldog születésnapot!

Felhorkantottam.

– Utálom.

– Tudom, azért jöttem. A fiad is el akart kísérni, de a harmadik egyese miatt szobafogságban van a matekkönyvével. Lehet, hogy nem ártana elbeszélgetned vele.

Karola elnézett a vállam mellett, és zavart döbbenet suhant át hosszúkás arcán.

– Ó. – Ellépett tőlem. – Helló!

Adri felé fordultam, aki meredten bámult minket a csöpögő szivaccsal a kezében.

– Helló – köszönt rekedten, kicsit sem lelkesen.

– Adri a lakótársam – mutattam be széles vigyorral.

– Karola vagyok – mosolyodott el Karola, és határozottan odalépett, a kezét nyújtotta.

Adri mereven elfogadta. Csokibarna szeme rám villant, kérdőn, vádlón. Nyilván azt hiszi, Karola a barátnőm, akit múltkor megcsaltam az egyéjszakással. Hadd higgye csak! Még mindig vigyorogva Karolához léptem, és átöleltem a derekát.

– Gyere, menjünk a szobámba.

Karola zavartan rám nézett, de én Adrit figyeltem. Fürdőztem a gyűlöletében és a megvetésében. Imádtam, hogy ideges; mint régen a munkácsys lányokra. Karola hagyta, hogy behúzzam a szobámba, aztán szembefordult velem, amikor becsuktam az ajtót.

– Mit kell tudni a lakótársadról? Csak mert az előbb képletesen egy rituális gyilkosság áldozata lettem.

Felnevettem, és ledobtam magam a bevetetlen ágyra. Karola leült velem szemben törökülésben.

– Azt kell tudni, hogy gyűlöl engem. És miattad most még jobban.

– Amin te jól szórakozol – ráncolta a homlokát.

– Kibaszottul!

– Azt hiszi, hogy együtt vagyunk.

– És hogy van egy fiam.

Karola a tenyerébe temette az arcát.

– Ha tudom, nem így viselkedek. Gáz volt.

– Engem nem zavar.

– Miért nem? – nézett rám értetlenkedve.

Megvontam a vállam.

– Szeretem idegesíteni. Dögös közben.

És annyiszor vesztettem el a múltban az irányítást miatta, hogy élvezem, amikor én uralkodok a helyzetek felett. De ezt nem mondtam ki, bár Karola most ugyanúgy nézett, ahogy Toma szokott. Amit utáltam. Miért akar mindenki ennyire megfejtetni?

– Mi volt közöttetek? – tenyerelt bele a közepébe kertelés nélkül.

– Semmi és mégis túl sok.

Amikor odakint csukódott a bejárati ajtó, mindketten felkaptuk a fejünket.

– Elüldöztem a lakásból – húzta el a száját Karola.

– Köszönöm!

Karola a fejét csóválta, de ő is elmosolyodott, és játékosan megfenyegetett a mutatóujjával.

– Ebbe be kell majd avatnod, ha velem akarod féltékennyé tenni a gádzsit.

– Nem akarom azzá tenni, csak kicsit hagyom, hadd kombináljon. Inkább mesélj, mi a helyzet? Azon kívül, hogy még csak három hete tart a sulij, és Rómeó máris bukásra áll matekból.

Karola nagyot sóhajtott, kihajtogatta a lábát maga alól, aztán megint törökülésbe helyezkedett. Göndör, sötétbarna haja csupasz vállán táncolt az ujjatlan top felett.

– Gyűlölöm ezt csinálni...

– Mennyi kell?

Barna arcán vörös pír jelent meg. Minden találkozásunkkor lesmárolt, ami már természetessé vált közöttünk. Sokszor megfogta a seggem. Megölelt. Nyíltan beszélt a faszijairól, a szexről, akármiről, de belepirult, és nem nézett a szemembe, amikor szívességet kért.

– Rómeónak szeretnék néhány ruhát. Múlt héten kaptam lóvét, de a felét elvitte az albi, és ott a hitelem is...

Az ujjait morzsolgatta, egészen kivörösödött a bőre. A fejemet ráztam. Nem kellett magyarázkodnia. Nekem nem. Már akkor elhatároztam, hogy segíteni fogok nekik, amikor legelőször találkoztunk. Akkor volt terhes Rómeóval. Éppen Cukráékat látogattam meg. Karola ugyanabban a lepukkant háztömbben lakott. Összefu-

tottunk, miközben a faszija elől menekült a jéghideg gangon januárban, papucsban és egy vékony pulcsiban.

– Mennyi kéne? – ismételtem.

– Nem tudom pontosan...

– Nem gáz, jövő héten menjünk el vásárolni, megveszem, ami kell. – Megfogtam meggyötört ujjait, és megsimogattam a kezét. Eltörpült a tenyeremben. – Megoldjuk – néztem mélyen a szemébe.

– De tudom, hogy neked sincs sok...

– Megoldjuk – ismételtem nyomatékosan. – Itt vagyok nektek.

Karolának megremegett a szája, lehajtotta a fejét.

– Gyere ide! – Szelíden meghúztam a kezét, mire felpattant, és lovaglópózban az ölembe mászott. Semmi erotikus nem volt ebben a mozdulatban, inkább úgy bújtt, mint egy kislány a nagy, biztonságot adó mackójához, pedig ő volt az idősebb. Két évvel.

– Adrinak látnia kéne, milyen vagy valójában – motyogta a vállamba.

Gúnyosan felhorkantottam.

– Látja.

– Csak az egyik oldaladat. A legrosszabbikat.

– Nem tervezek többet mutatni neki ennél.

Akkor túl sebezhető lennék.

Ha nyitnék, esélyt adnék neki a bántásra, én pedig soha többet nem fogom elkövetni azt a hibát. Elszorult a torkom. Nem sokszor kezdeményeztem Adrinál, de amikor megtettem, mindig megszóptam.

„Undorító vagy, mindig is gyűlöltelek, és még csak megszűnni sem foglak egy csókkal soha! Mit gondoltál?”

Jéghideg, kemény szavai átszakították akkor a mellkasomat, és a szívembe markoltak. Kitépték. Öt éve megcsókoltam. Őszintén. Ő pedig Kerekesi előtt mindent tagadott, és úthengerként gázolt át rajtam.

Sóhajtottam. Nehéz volt lélegeznem.

– Ettél ma már? – váltottam témát. Karola némán a fejét rázta. – A születnapom alkalmából meghívlak.

***

A nap java részét egy zsírzagban úszó gyorskajáldában töltöttük, és azon röhögtem, hogy Andris kitérne a hitéből, ha meglátná, milyen kajákat eszek. A cigit nagyjából eltúrte, de megígértette velem, hogy többnyire betartom a diétát. Hát, *többnyire* be is tartottam... De azért bevertem még hazafelé egy nagy kehely fagyit. Karola ki is nevetett, amiért szeptember végén fagyizok, de azzal érveltem, hogy nálam nincs évszakhoz kötve, akár télen is simán veszek otthonra. Már ha a pénzem engedi.

Miután elköszöntünk egymástól, és hazafelé cammogtam, megnéztem az üzeneteimet. Folyton rezgett a mobilom, de eddig nem foglalkoztam vele. Nagyot sóhajtottam az ezer felköszöntés láttán. Nagyiék csak érdeklődtek, hogy mikor megyek már le hozzájuk. A barátaim is tudták, hogy nem tartom a szülinapom, ezért sajátságosan írtak. Toma például csak egy bemutatóujjas emoji-t, Vivi megkérdezte, hogy leittam-e már magamat, a saját bejáratú fodrászom, Cukra ingyenhajvágást ajánlott, mintha Karolával összebeszéltek volna; Cukra férje, a másik legjobb haverom, Renátó simán csak megkérdezte, hogy élek-e még, és valamikor letolná a képét az edzőterembe.

véletlenül nincs néhány tesód akik segítenének növelni a terem forgalmát? 😊

Ezt poénból írtam vissza neki.

testver azok mindig vannak mennyit kersz csoro

Ez az én haverom! Az ujjaim sebesen szántották a képernyőt, amíg megbeszéltük, hogy mindenáron életben tartjuk a Spartacust. A hasam ekkor alattomosan megmozdult. Megtorpantam. Csak nem volt sok a kaja? Folytattam az utamat, amíg válaszoltam Toma húgának, Kamillának. Ő csinálta a tetoválásaimat. Imádtam a csajt, és örültem neki, amiért kiszeretett belőlem. Erről Toma nem tudott, soha nem mondtam neki, hogy pár éve Kamilla részegen arra kért, vegyem el a szüzességét. Én is ittam akkor, de annyira nem ment el az eszem, hogy teljesítsem a kívánságát. Nagyon szép csaj volt, de Tomával már a gimiben megdumáltuk, hogy egymás rokoni tiltott zóna.

Megint megmozdult a hasam, mintha kígyók tekeregtek volna benne. *Bassza meg!* Megszaporáztam a lépteimet. Csak érjek haza!

A kígyók már kifelé sziszegtek, a beleim hullámvasutaztak. Szinte lefutottam a maradék két utcát, gyorsan beütöttem a kapukódot.

Kétszer mellényomtam.

Bassza meg!

Belöktem a kaput, amikor az felzümmögött végre.

Rohantam a lépcsőkön.

Végig a gangon.

Valaki utánam kurjantott, de nem álltam meg.

Most minden rohadtul várhat!

Ó, istenem, kérlek, ne legyen zárva! A szememet a hetes ajtóra szegeztem. Mi a faszért van ilyen kurva messze?

Még néhány méter.

Belöktem az ajtót.

Nem volt zárva!

Berobbantam a nappaliba, onnan a konyhába kacsáztam. Már a fürdő kilincsén volt a kezem, amikor meghallottam a vízcsobogást.

Ne!

Ne!

A kurva életbe! Levert a víz. Összeszorítottam a fogamat. Meg a farpofáimat.

– Adri? – nyögtem.

– Igen?

– Be kell mennem.

– Micsoda? – kiabálta túl a vízcsobogást.

– Faszom! Be kell mennem!

Nyirkos tenyérrel szorítottam a kilincset.

– Kizárt! Fürdök!

Én meg mindjárt kifestem a gatyámat...

– Bemegyek!

Ahogy kimondtam, már nyitottam is be. Adri felsikított, és lebukott a kád pereme mögé. Nem néztem rá, célirányosan a vécéhez rohantam, felcsaptam a tetejét, és lehuppantam rá. Remegve támaszkodtam a térdemre, ahogy a szenvedésem zaja keveredett a zuhanyból folyó víz csobogásával. Lángolt a fejem, nem néztem Adrira, csakis a kopott járólapra, amiről helyenként már lepattant a festék.

A beleim morogva adtak ki magukból mindent, én meg reméltem, hogy a végén saját magamat is lehúzhatom a vécén szégyenemben. Egyenletesen szuszogtam, próbáltam visszanyerni a lelki békémet, amikor fojtott kuncogás szűrődött át a vízen keresztül. A számba haraptam, nehogy felröhögjek én is kínomban.

– Hol... – Adri hangja elcsuklott. – Ó, baszki! – A torokköszörülés tompán ért el hozzám. Nem néztem rá, de sejtettem, hogy befogta az orrát. – Hol jártál?

Még mindig a térdemet markoltam.

– Kajáltunk.

Csend. Adri újra megköszörülte a torkát.

– És hol? Csak hogy tudjam, hova ne menjek enni.

Kínosan felröhögtem.

– Azért befújhatnál – szólalt meg újra.

– Majd a végén.

– Még nem végeztél? Pedig úgy hallottam.

– Magammal még nem.

Adri felnevetett. Nem erőltetetten, nem visszafogottan, hanem őszintén kacagott. Még nem hallottam így nevetni. Kár, hogy pont rajtam röhögött.

– Mit ettél?

– Hagyjál már! – morogtam.

Ez még annál is kínosabb volt, mint amikor pucéran otthagytak a haverjaival a sikátorban.

– De most komolyan.

– Komolyan hagyjál békén! Talán a fagy nem kellett volna a végére...

– Talán?

Adri két másodpercig bírta, aztán újra kirobbant belőle a nevetés. Résznyire szűkült a szemem. Ezt még visszakapja! Nem tudom, hogyan, de vissza fogja! Percekig fuldokolva röhögött, aztán amikor levegőhöz jutott, még benyögte:

– Boldog születésnapot!

Kihúztam magam, és ránéztem. A hajszálrepedéses kád szélébe kapaszkodott, kipirult az arca. Más helyzetben irtó dögös lett volna, pláne meztelenül. Sajnos én nem láttam belőle semmit, ő viszont leplezetlenül méregetett. Nem is titkolta, mennyire élvezte a szenvedésemet.

Nem mondtam semmit, csak tekertem magamnak vécépapírt. Adri elfordította a fejét, amíg le nem húztam a vécét. A szemem sarkából láttam, hogy takarta magát, de amúgy sem akartam így meglesni, akármekkora volt a kísértés. Csak körbefújtam a barackos légrfrissítővel, aztán szó nélkül kiléptem a fürdőből. Soha az életben nem akartam ilyet átélni, pláne nem előtte.

Bálint

– JÓ LEGYÉL, amíg nem vagyok itthon! – búcsúzott Adri, mielőtt me-
lőzni ment.

Provokáló vigyorral fordult vissza a bejárati ajtóból, én meg leg-
szívesebben bemutattam volna neki. Régen rengetegszer megcsi-
náltam, most mégis visszafogtam magam. Csak barátságtalan arccal
meredtem rá a kanapéról. Amint hangos kattanással becsukódott
mögötte a bejárati ajtó, az ölembe ejtettem a mobilt, és két kézzel
felmutattam a középső ujjamat. Mégsem tudtam megállni. Aztán
összereztem, amikor megcsörrent a mobilom. Görcsbe rándult
a gyomrom a felvillanó névtől.

Mit akar már megint?

Felvegyem?

Nem fogok találkozni vele!

Izzadtam a fűtetlen nappaliban.

Valamilyen egészségtelen kíváncsiság hajtott, amikor fogadtam
anya hívását.

– Helló!

– Szia, Bálint! – Nagy sóhaj, mintha nem hitte volna, hogy felve-
szem. – Csak boldog születnapot szerettem volna kívánni.

– Kösz.

Hátradöntöttem a fejemet a kanapé háttámlájára, mintha máris túl
sok lenne ez a beszélgetés, pedig még el sem kezdődött.

– Huszonhárom éves lettél – közölte tök feleslegesen. Hümmög-
tem. Nem volt más érzés, mint huszonkettőnek lenni. – Emlék-
szem, amikor tízéves korodban supermanes tortát csináltattam
neked.

Belém mart az emlék, mert én meg arra emlékeztem, hogy apám
részegen földhöz vágta. Akkor kivételesen nem mi voltunk a cél-

pont. Nem mondtam semmit, és anya sem erőltette a témát. Fojtó némaság zuhant ránk.

– Hogy vagy?

Hangtalanul kiengedtem a levegőt. Ez nem random érdeklődés volt, mint amikor az ismerősök csak úgy odavetik, miközben nem is érdeklí ők a válasz. Anya kérdésének súlya volt, benne lappangott a szándék, hogy vissza akar szívárogni az életembe. Sóvárgón elnehezült a mellkasom. Jó lett volna. Szerettem volna úgy nézni rá, ahogy nyolc éve, még a videó előtt, amit az egész sulis látott. Szerettem volna...

– Megvagyok – adtam ugyanazt a semleges választ, amit múltkor.

Kínzó emlékek vájta szakadék húzódott közöttünk. Anya gyenge lécekből kezdte felépíteni a hidat hozzám, nekem viszont nem volt anyagom, amiből építkezhettem volna.

Hallgatott. Én is hallgattam. Talán csak akkor ordított ennyire a csend közöttünk, amikor számonkértem a videó miatt. Vagy Petrás Krisztián miatt.

– Még mindig szeretnék veled találkozni, fiam. – Elhalt a hangja a *fiamnál*.

Szúrni kezdett a szemem. Durván megdörzsöltem, színes foltok ugráltak előttem.

– Nem tudom, mit mondhatnánk egymásnak.

– Megbeszélhetnénk a mindennapjainkat. Nekem lenne mesélnivalóm.

Nyughatatlanul rugózott a lábam.

– Azért kerestél, mert *neked* van mesélnivalód?

– Nem csak azért! – vágta rá. – Szeretnék többet tudni rólad. Talány óta nem beszéltünk, és akkor is én kerestelek.

Ismét megdörzsöltem a szememet.

– Érdekes, régen nem akartál ennyire az életem része lenni.

– Hogy mondhatsz...

– Feleslegesen háborogsz, amikor mindketten tudjuk, hogy igazam van.

Felpattantam a kanapéról. Megkerültem, és kinyitottam a tisztára suvickolt ablakot.

– Miután felköltöztünk, szükségem lett volna rád, de hiába próbálkoztam, nem értem el hozzád, aztán pedig...

Méregtől csöpögő törként lebegett közöttünk Petrás Krisztián szelleme és a videó.

– Nehéz időszakon mentem keresztül akkor, Bálint...

– Én is. – Rágyújtottam, és hosszan letüdöztem a füstöt. – A Munkácsy egy nagy szar volt, és csak Tomához fordulhattam.

Egy másik elhanyagolt kölyökhöz. Úgy szívtam a cigit, mintha búvárpipa lenne a víz alatt. Vibrált a csendben anya kimondatlan kérdése: *Miért volt rossz? Mi történt?* Nagyot sóhajtott, mintha ő is nehezen lélegezne.

– Elcsesztem, Bálint. De szeretném helyrehozni. Remélem, még nem késő.

Mélyet slukkoltam, hosszan kifújtam a szürke füstöt az ugyanolyan szürke városra.

– Fingom sincs. Ez most túl sok.

Adrival együtt anya próbálkozása túltelített, pedig én csak a teremmel akartam foglalkozni.

– Értem. – A válasza nem volt több suttozásnál. Összegyűrt, mint egy üres energiatalos dobozt. – Azt megígéred nekem, hogy felkeresel, ha készen állsz a találkozásra?

Bólintottam, aztán rájöttem, hogy nem látja.

– Ja, ígérem.

– Köszönöm, *fiam!*

Kegyetlenül szarul esett, hogy könyörögnie kell egy találkozóért. Szarul esett, hogy képtelen voltam úgy állni hozzá, ahogyan kellett volna.

Miután elköszöntünk egymástól, elfehéredő bütykökkel szorítottam a mobilt. A fogam közé csíptem a rövid cigit, kivettem még egy szálat, majd meggyújtottam az újat az előző csonkkal. Anya hívása újabb emlékeket hívott elő. A lehető legnehezebbeket a tizedik osztályból.

Éppen első órára tanultam, ami már önmagában meglepőnek számított. Néhányan meg is bámultak az osztályból.

– Hé, Gömbi! Nem is tudtam, hogy tudsz olvasni – kiáltott át Kerekesi a terem másik végéből. Mellette Adri helye még üresen állt. Ez is meglepő volt, hiszen az elsők között szokott beérni. – Ne erőltesd nagyon magad a töríbukás után. – Kerekesi felröhögött, mire a többiek birkák módjára követték a példáját. – Egyáltalán, hogy lehet töriből megbukni?

Nem mondtam semmit, csak bemutattam neki. Adrinak köszönhetően mindenki tudott a gyászos félévimről. A csaj kitapétázta a falat a kinyomtatott példányokkal a termünkben, és a szünetben hosszasan szónokolt, hogy ez is azt bizonyítja, mennyire nem illek közülük.

Most tanultam, hogy év végén ne húzzanak meg újra. Számítottam a felelésre.

Adri becsöngetés előtt robogott be az ajtón. Fekete haja összekócolódott a rohanásban. Kerekesi undok lóporfáján széles vigyor terült el, de a csaj egy pillantásra sem méltatta, helyette hozzám trappolt az utolsó padba. Tenyere a nyitott könyvem mellett csattant a padon, ahogy megtámaszkodott, és fölém hajolt.

– Gyere ki! Most! – szúrta a fogai között.

Felhorkantottam.

– Majd biztosan te fogsz nekem dirigálni. Ha meg akarsz alázni, miért nem a többiek előtt, ahogy már másfél éve folyamatosan?

– Ez nem tartozik rájuk.

– Ami veled kapcsolatos, az rám sem, úgyhogy kopj le!

Magam elé emeltem a törikönyvet, mire Adri kikapta a kezemből, és a padomhoz vágta. Barna szeme szikrákat szórt. Csak a szokásos haraggal teli gyűlölet, semmi extra. Megjátáztottan sóhajtottam.

– Már kezdem unni ezt a nézést.

– Vagy kijössz, vagy itt verem szét a fejedet mindenki előtt – acsargott tovább.

Egy másodperc alatt felszökött a vérnyomásom. Gúnyosan felröhögtem, és felegyenesedtem. Én is a padra tenyereltem, úgy hajoltam közel hozzá.

– Micsoda újdonság. Petrás Adrienn kora reggel, az erősítő kakaója után, a maga ötven kilójával szét akarja verni a fejemet. Nem történt még ilyen... Ja, várj. De, majdnem minden héten. Lehet próbálkozni.

– Hatalmas a pofád, Gömböc, de ha azt mondom, most az anyádról van szó, ahhoz mit szólsz?

Kicsire zsugorodott a gyomrom.

– Mi van az anyámmal?

– Kijössz végre, vagy világgá kürtöljem?

Gyanakvóan fürkésztem viharos tekintetét. Miért ad választási lehetőséget? Végül szó nélkül megkerültem a padot, és a nyomában kisettem a teremből. Lerobogtunk a magas, széles lépcsősoron az aulába, aztán a hátsó ajtón ki az udvarra, ahol a bagósok szoktak szünetekben elbújni a tanárok elől.

Legnagyobb megdöbbenésemre Adri is elővett egy cigisdobozt, és meggyújtott egy szálát.

– Adsz?

– Lófaszt!

Pont erre a válaszra számítottam.

– Nyögd már ki, mi a szar van!

Adri felém pördült.

– Tudom, hogy apám miatt vannak drága cuccaid – vágta az arcomba.

– Miről beszélsz? – pislogtam értetlenül.

– Apám pénzel titeket. Ne add az idiotát, nem vagyok vevő a színjátékodra!

– Még mindig nem vágom. Semmi közünk az apádhoz...

Adri egy lépéssel átszelte a közöttünk lévő távolságot.

– Ne hazudj, Gömböc! Láttam anyáddal! Összebeszéltetek, hogy tegyétek tönkre a családomat? Mi a szart akar tőle? Miért taperolja a kocsinkban, és miért smárolnak?!

Gyomorba vágta a súlyos vádak.

– Ez faszság! Csak kitaláltad!

– Mi a szarért találnék ki ilyet?! – ordított az arcomba vörös fejjel.

– Hogy megszívass, ahogy mindig!

– Nem minden rólad szól!

– De rólad sem! Erről nem tudok semmit.

– Persze... Anyád bekurválkodja magát a családomba, hogy jól megfejjé apámat, szétcsesszen mindent, amit felépített velünk, aztán rohadt elégedetten ugrik tovább a következő pénzes faszra! Ez a terv?!

– Ne beszélj így róla! – csikorgattam a fogam.

– Kiről? A kurva anyádról?

Egy mozdulattal megragadtam Adri kabátját, mire a felkaromba nyomta a cigit, kiégetve a Boss dzsekimet. Simán elnyomta volna rajtam akkor is, ha pólóban vagyok.

– Most már kibaszottul elegendem van belőled!

Meglöktem, de nem esett el. Ezzel csak még jobban feltüzeltem. Nekem rontott. Az ökle az arcomon csattant, az egyik gyűrűje felszakította a számát. Felszisszentem. Lendült a kezem.

A fülemben felzúgott Andris hangja: Az erőszak nem megoldás. Többet ésszel, Bálint!

Beledermedtem a mozdulatba. Majdnem hibáztam. Majdnem elvesztettem a fejemet. Másfél év elfojtott dühe követelte, hogy pofozzam fel. Hogy adjam vissza, amit kaptam.

Adri kihasználta a pillanatnyi habozásomat. A nyakamba csimpaszkodott, és ledöntött a lábamról. Döbbsenten felkiáltottam. A hátamra zuhantam, magamra rántottam őt is. Ütött, ahol ért. A gyomromba térdelt, az arcomat sorozta. Pusztító erő áradt belőle. Egy darabig próbáltam lefogni, de amikor izomból megfejtelt, belebokszoltam az oldalába, hogy végre megszabaduljak tőle. Adriban bent rekedt a levegő, nekem meg forróság öntötte el az arcomat, és a következő pillanatban lezsibbadt az egész orrom.

Adri lefordult rólam, négykézláb zihált, a bordáját markolászta. Az oldalamra gördültem. Megkérdeztem volna, hogy van, ha éppen nem dőlt volna vér az orromból. A számon vettem a levegőt, miközben a kabátom ujját szorítottam az arcomhoz. Semmit nem ért.

Farkasszemet néztünk. Átléptük a határt. Átléptük a kibaszott határt mindketten. Szemében tűzvihar tombolt. Fel akart emészteni.

Felemésztettük egymást.

Adrinak megrepedt akkor a bordája, nekem betört az orrom. Andrisnak soha nem mondtam ezt el. Ő mindig az erőszakmentes konfliktuskezelés mellett szónokolt, ahogy most én Dominiknek, de látom a kölykőn, hogy nem igazán hallgat rám. Rohadtul megértettem, min megy keresztül. Más tudni, mi a helyes, és más helyesen

cselekedni, amikor provokálnak, megütnek, eloltják rajtad a cigit, és előnti a szar az agyad.

A szüleink az egyik szülői értekezleten találkoztak, és kavarni kezdtek, amiről valóban nem tudtam, Adri alaptalanul gyanúsított. Vajon még most is úgy gondolja, hogy akkor direkt történt az egész? Hogy szándékosan furakodtunk a családba? Hogy a pénz kellett? Megráztam a fejemet. Kit érdekel, mit gondolsz? Se anyámmal, se vele nem akartam a múltról sztorizgatni. Így is sikerült megkaparni a behegedt sebeket, most pedig megállíthatatlanul szívárogoz belőlük a genny.

Felállt a karomon a szőr, amikor csupasz bőrömön végigvágott a szeptemberi hideg. Becsuktam az ablakot, és betrappoltam a szobába egy kapucnis pulcsiért. Végighevertem az ágyon. Anya hívása óta nem szűnt a szorítás a mellkasomban, sőt, a feltörő emléktől a mellkasomból átterjedt a gyomromra, a lábamra, karomra. Hiába lélegeztem mélyen, a tüdőm egy összelapított palack volt.

Ismét elővettem a mobilt, és a Messengerben rányomtam Vivinél a videóhívásra.

– Mondjad, kit kell elásni – szólt bele köszönés helyett, miközben begumizta szőkésbarna rasztahaját.

Fáradtan elmosolyodtam.

– Morbid lenne, ha azt mondanám, hogy anyámat?

Vivi felsóhajtott.

– Szóval felhívott végre?

– Ja, már kétszer is zaklatott, találkozni akar, de... nem tudom. – Feltornáztam magam az ágyban, és a támlának vetettem a hátamat.

– Nem tudom, készen állok-e rá. Miről beszélgetnénk egyáltalán?

Vivi fürkésző tekintettel forgatta szájában a piercinget.

– Mi az? – morogtam. – Látom, hogy mindjárt szétfeszítenek a szavak.

– Nem mondta, miért kerest? – kérdezte óvatosan, mintha tükkörjégen járna.

– Nem, csak azt, hogy találkoznunk kéne, sokat kell mesélnie, de én nem vagyok kíváncsi a meséjére, Vivi. Miért nem akkor mesélt az életéről, amikor még érdekelt? Amikor még számított volna?

Vivi elhúzta a száját.

– Rebeka elszúrta, ez igaz, de most próbálná helyrehozni...

– Kurva későn!

Vivi zöld szeme büntudatot ébresztett bennem, pedig nem tűnt vádlónak, nem ítékezett felettem, nem csinált semmit, csak együtt-érzett. Akárcsak én, Vivi sem tudott igazán hazudni.

– Te mindig úgy éltél, hogy utólag soha semmit nem bántál meg? Felszakadt belőlem a röhögés, de ebben semmi öröm nem volt.

– Az első tizennyolc évemet kibaszottul megbántam. Minden rohadt tettemet és döntésemet. Egyedül azt nem bántam, hogy a ballagás után elköltöztem otthonról.

Vivi nem mondott semmit.

– Egyébként a szar döntésekről... – A hajamba túrtam, és a szem-
közti szekrényt mustráltam.

– Már megint mit csináltál? Ne kímélj!

Nagy levegőt vettem.

– Emlékszel Petrás Adrira?

Vivi is hátradőlt a kanapén, és halkán felmordult.

– Azt ne mondd, hogy megint képbe került... Abból a szappan-
operából négy évad elég volt.

– Kösz, támogató vagy. Ezért sem akartam elmondani, hogy két
hete a lakótársam.

Vivi pislogás nélkül meredt rám, a szeméből tökéletesen ki tud-
tam olvasni: „*Ezt nem mondd komolyan!*” Gyorsan beszámoltam neki
mindenről, mielőtt magához tér, és elkezd a hosszas monológot a
saját hülyeségemről.

– Egyetérték Tomával – mondta komoran. – Ebből nem sok jó
fog kisülni. Nem normális, amit egymással műveltek. Hagynod
kéne a francba!

Keserűen elmosolyodtam.

– Az fasza tanács, de én fogom önvédelemre tanítani. Hétfőn
kezdjük.

Vivinek kikerekedett a szeme, aztán cinikusan felnevetett.

– Ezt nem akarom elhinni!
– Fizet érte – tettem hozzá gyorsan, mintha magyarázkodnék.
Vivi a fejét csóválta.
– Ennek nem lesz jó vége, Bálint.
Lehet. Megint a hajamba túrtam, egy kicsit megtéptem.
– Óvatos vagyok, nem engedem közel. Semennyire nem engedem magamhoz.

Vivi a száját harapdálta. Kínos csend telepedett ránk, amit behálózott a múlt ragacsos fonala.

– Szeretem őt! Szerelmes vagyok belé – habogtam remegő hangon a sötétben. Vivi melletttem feküdt a nagyiek padlásszobájában, a színes babzsákok közé terített matracon. A fejünk feletti kerek tetőablakon erőtlenül bevilágított a hold. Akkor először mondtam ki hangosan, mit érzek Adri iránt. – És nem azért, mert néhány hónapja lesmárolt a kosárpályán, már előtte kezdődött. Nem értem. Pedig annyira gyűlölöm, de ha meglátom... Annyira gyűlölöm, hogy az már szerelem. Okos, harcias, kihívás, és én mindezt imádom benne. Imádom, hogy őt nem lehet eltaposni.

Vivi nagyot sóhajtott, és megfogta a takaró felett a kezemet. Hideg volt az érintése, mégis otthonos.

– Próbáltál vele valaha rendesen beszélgetni?

Majdnem felröhögtem az abszurd kérdésen.

– Soha.

Úgy szorítottam Vivi ujjait, mint ahogyan a torkomat szorították a visszatartott könnyek.

– Mit csináljak? Nem kéne ezt éreznem, mert folyton bántjuk egymást. Megüt. Én visszaütök. Nem kéne ezt éreznem, de akkor is csak az a csók jár a fejemben. Szerelmes lettem az ellenségembe.

Most, hat évvel később is a fülemben csengett saját reszketeg sírásom, és láttam Vivi szemében az erőtlen holdfényt.

– Most nem engedem közel – ismételtam a fejemet rázva.

Vivi ugyanúgy sóhajtott, mint anno, amikor bevallottam.

– Én mindig itt leszek. – Csak ennyit mondott. Nem hitt nekem, inkább mentőövet dobott, hogy ha mélyre süllyednék, tudjak mibe kapaszkodni. – Igazából már én is ki akartam kérni a tanácsodat.

Kíváncsian, egyben hálásan néztem rá, amiért témát váltott.

– Pont az enyémet? Szuper tanácsadó vagyok!

Vivi felkacagott az irónián.

– Van egy fiú – kezdte óvatosan.

– Ez már nem hangzik jól.

Vivi szélesen mosolygott.

– Szóval van egy fiú, akit már régóta ismerek, és nem gondolom a legmegbízhatóbbnak, viszont talán érdekel. Ő próbálkozott, én elküldtem, de...

– Mitől megbízhatatlan?

– Nőcsábász. És fiatalabb is.

– Látom, te is jól tudsz választani – röhögtem. Vivi játékosan kinyújtotta a nyelvét. – Az a kérdésed, hogy mit tanácsolok?

Kurtán bólintott. Most én sóhajtottam. A szerelmi ügyekhez nagy sóhajok járnak.

– Szerintem, ha nem bízol benne, akkor alapból halott ügy.

– De megbízhatok még benne, ha jobban megismerem – érvelt.

– Lehet. Mennyire érdekel *talán?* – hunyorítottam rá.

Vivi kibontotta rasztalófarkát, hogy aztán újra összegumizza. Elfordította a fejét, zavarban volt.

– Érzek valamit. Valami újat, valami izgalmasat, amitől horrorregények helyett csillámos romantikusát lenne kedvem írni, de nem akarok Bálint módra beleugrani semmibe.

– Kösz, ez hízelgő! Elrettentő példának tökéletes vagyok.

– Nem csak arról van szó – legyintett. – Eddig általában megszív-tam a pasikkal, de már huszonnyolc vagyok. Ezúttal jobban szeretném csinálni.

Ezzel rohadtul együtt tudtam érezni. Én az egész életemet jobban szerettem volna csinálni. Miért ilyen kibaszottul nehéz élni, lélegezni, kapcsolódni, szeretni?

– Józan ésszel azt tanácsolom, hogy legyél nagyon óvatos, és ismerd meg a tag szándékait. Tapasztalatból mondom, lehet, hogy most csak vadászik, és ha megszerez, utána már nem leszel neki érdekes.

Vivi gondterhelten bólogatott.

– Igazad van.

– Szerinted csak a mi családunkat sújtja az elkúrt szerelmek átka?

Felnevetett. Anya sem választott jól, sem apámmal, sem Petrással, én sem Adrival, Lénával is csak dugtunk, azóta csak egy csajom volt, akit lenyúlt a haverom. Vivi is megszívta az összes palival, és az ő szülei is elváltak. Szerelmi csődök vagyunk.

Adri

Adrienn! Azonnal adj életjelet! Anyádat is fel kellett miattad keresnem. Ugye nem kell mondanom, mennyire kellemetlen volt... Válaszolj! Peti alig alszik, alig eszik, képtelen dolgozni.

Az ujjaim rászorultak a mobilra, miközben apám e-mailjét olvastam. Anyámat kár volt felkeresnie, Petinek pedig nem én hiányoztam, hanem a kontroll. Elvesztette az irányítást, és ez kikészítette. Örvénylő lávaként fortyogott bennem az indulat.

Lendült a karom.

Nem néztem, merre, de elhajítottam a mobilt.

Abban a pillanatban nyílt a nappali felől az ajtó egyik szárnya.

– Bassza meg! – húzta be Bálint a két válla közé a fejét. A mobil a füle mellett suhant el, és rípiyára tört az ajtó másik szárnyán.

A szám elé kaptam remegő kezemet. Farkaszemet néztünk.

– Pedig ma még nem is csináltam semmit.

– Bocs, nem akartam – hebegtem.

Még a levegő is megdermedt közöttünk. Azt hiszem, most először kértem bocsánatot tőle valamiért.

– Hát akkor? Magától tanult meg repülni? – mutatott a lába mellett heverő roncsra, ami ijesztően hasonlított a romokban heverő életemre.

– Jó lenne, ha máskor kopognál. – Felkeltem, és a mobilhoz trapoltam.

– Itt lakom – jelentette ki barátságatlanul.

Felvettem a pókhálós képernyőjű telefont.

– De a szobát még mindig én bérlöm – húztam ki magamat, de ő így is magasabb volt.

Eltelített a fenyőillat, ahogy lenézett rám. Egészen közletről. Zöld szeme most mintha mélyebb árnyalatot öltött volna. A szalagavatós

táncpróbák óta nem kerültem ilyen közel hozzá. Perzselő tekintete tüzet gyújtott bennem, amit most is igyekeztem – még idejében – eloltani.

– Te akartál leütni egy mobillal, és még neked áll feljebb? – Mély hangja megrezegtette a mellkasomat, a gyomromat, az...

Nagyot nyeltem.

...az ágyékomat. Hátráltam egy lépést, és karba fontam a mellkasom előtt a kezemet. A legmogorvább arckifejezésemet öltöttem magamra, amit jelenleg a közelében produkálni tudtam.

– Ez valószínűleg nem történt volna meg, ha nem szó nélkül nyitsz be az én szobámba! Magánszféra, Besztercy! És ha éppen öltöztem volna?

Először csak megrándult a szája sarka, megvillant a szeme, aztán megjelent a jól ismert gúnyos félmosoly.

– Már láttalak pucéran, úgyhogy nem lenne újdonság.

Eltátottam a számam ezen az orbitális pimaszságon.

– Akkor... – Elcsuklott a hangom, forróság öntötte el a nyakamat. – Akkor még kislány voltam.

– Én nem úgy emlékszem.

Az iménti forróság az arcom felé kúszott. Tudtam, mire célzott. Túlságosan belém égett a tizennyolcadik születésnapom.

– Csak úgy közlöm veled, hogy a kukkolás és a pornográf tartalommal való fenyegetés bűncselekmény.

Bálint arcáról nem tűnt el a félmosoly, a tekintete azonban jéggé keményedett.

– Egy: nem fenyegettelek meg veled. Kettő: a testi sértés is bűncselekmény. Meg – színpadiasan töprengő fejet vágott – ha jól emlékszem, márpedig pontosan emlékszem mindenre, akkor te is megfenyegettéél egy ugyanolyan felvétellel.

– Soha nem használtam fel ellened! – Feleltem a hangom, és pisztolyként szegeztem rá a mutatóujjam.

– Én sem ellened.

– Csak azért nem, mert töröltem!

– Összetörted a mobilomat – pontosított. Már nem mosolygott.
– Úgy látom, nem vagy jóban velük. Kíváncsi lennék, hányszor hallgattad vissza, hogy mennyire gyűlöllek.

Sokszor. Miközben alig kaptam levegőt a saját könnyeimtől.

– Sokszor. És élvezettel néztem az összevert képedet. – Mérgező kígyóként sziszegtem a hazugságot, aztán elfordultam tőle, és otthagytam a francba.

Szúrta a szemem, szorított a mellkasom, ki kellett szabadulnom a lakásból! A mobilt a nappali dohányzóasztalára hajítottam, felrángattam a térdig érő, őszi csizmámat, majd becsaptam az ajtót magam után. Az sem érdekelt, hogy a szomszéd lakás rácsos ablakán kikémlelt a sárgás szemű pasas, aki mindig a gangon teregette ki az elszürkült alsógatyáit. Egy másik ablak függönye is megrebbent.

Lehajtottam a fejemet. A szememet elfutó könnytől alaktalan masszává folyt a világ körülöttem. A múlt élesen kirajzolódott mögöttem; a sarkamban loholt, a nyakam után nyúlt, de én a semmibe rohantam előre. Megbotlottam egy csorba járólapon a lépcső tetején.

Sebesen száguldottam lefelé a földszintre. Nem néztem, hova lépek, nem érdekelt, ha leesek. Akkor legalább megszűnne az állandó menekülés, az állandó küzdelem, hogy mindig keménynek kell lennem, mert *egy harcos nem gyenge*.

Leértem a földszintre. Egy erőszakos hang utánam szólt. Nem kellett volna megfordulnom, mégis odanéztem. A múltkori öregasszony viharzott ki az ajtón, ugyanabban a pongyolában. Színes hajcsavarói mintha külön életet éltek volna, úgy lifegtek a fején.

– Mi ez a felfordulás?! Megmondtam, hogy itt tisztességes emberek laknak, akik nem kíváncsiak a cirkuszra!

Egyetlen mozdulattal kitöröltem a könnyet a szememből, és ökölbe szorított kézzel megindultam felé.

– Én meg nem vagyok kíváncsi az éjfélkor takarító, pakolászó, lakberendezést végző felső szomszédra vagy arra a kurva csivavára, ami minden reggel felvisítja az egész házat!

Az öreglány felháborodottan eltátotta a száját, vizenyős szeme kikerekedett.

– És arra sem vagyok kíváncsi, hogy unalmában terrorizáljon, Ursula! Ha nekem végig kell hallgatnom, hogy a kettesben mindennap ölik egymást, az ötösben meg max. hangerőn ordít a szadomazo pornó, akkor én meg akármikor kiabálhatok és orgiát rendezhetek a hetesben!

Úgy fújtattam, mintha kilométereket futottam volna. Enyhült a szorítás a mellkasomon, már nem akartam sírni. Kikiabáltam a könnyeket. A vénasszony leforrázva állt előttem.

– Ez az! Add ki magadból, csaj! – szelte át a kurjantás a csendet.

Felemeltem a fejemet. Az első és második emeleti gang tele volt emberekkel. A korláton csüngtek, vigyorogtak, cigiztek. Az egyik gyerek jégkrémet nyalt a hidegben. Úristen! Pont előtte mondtam ki, hogy szadomazo és orgia? Bálint is a bámészkodók között könnyökölt a korláton. Az ismerős félmosollyal figyelte a jelenetet. *Szuper.* Én lettem a hisztis, problémás lakó.

Menjenek a picsába!

– Adjak popcorn-t is a mozihoz? – kiáltottam, aztán sarkon fordultam, és kirobogtam a kapun.

Oda rohantam, ahova mindig, amikor le kellett vezetnem a feszültséget. A táncstúdióba. A lábam automatikusan vitt, az agyam viszont öt évet visszarepült az időben.

– A te nevelésed! Most nézd meg, mi lett belőle! – süvöltötte anyám fúriaként.

A szobában kuporogva feltekertem a fülhallgatómban üvöltő zenét, de még azon keresztül is hallottam minden szót.

– Nem csak az én lányom! Te felügyeled az iskolában! Veled többet van, és tessék! Visszabeszél, kezelhetetlen, verekszik, és meg is bukott! Múlt héten cigi-t találtam a kabátja zsebében! – sorolta apám a földszinten a bűneimet.

Rohadt nagy volt a házunk, de lehetett volna még nagyobb, hogy ne legyek ennek fültanúja minden kicseszett reggel! Miért kell ezt pont

ma? Pont most, sulis előtt. Egyiknek sem jutott eszébe, hogy aznap van a születésnapom. Csak az jutott eszükbe, hogy egymásra mutogassanak miattam.

– Veled is többet lehetne, ha nem a kurváddal lennél elfoglalva a családot helyett!

Megugrott a pulzusom. Már megint itt tartottunk. Ezt aztán tényleg nem akartam végigasszisztálni!

– Rebekával már rég vége!

– Ki ne ejtsd a szádon a nevét többet!

Felpattantam az ágyról. Menekülés! A hátamra dobtam a táskát, és kisurrantam a teraszra. Felmásztam a párkányra, begyakorolt mozdulattal átugrottam az alatta lévő előtetőnkre. Puhán érkeztem, mint egy macska. Onnan lemásztam a bejárat melletti ereszen, és már ki is jutottam a börtönből.

El nem sírt könnyek kaparták a torkomat. Nem engedhettem ki őket, mert egy harcos nem gyenge. Nem vagyok gyenge! Ám hiába ismételtettem, a páncél megrepedt a rám nehezedő súly alatt, amire mindig újabb teher rakódott. Nyomta a vállamat, megroggyant a térdem, de muszáj volt továbbmennem. Aznap egyedül, mert kivételesen nem szóltam Csabinak. Szégyelltem, hogy folyton a bajaimmal traktálok, amikor náluk sem volt jobb a helyzet.

Nehéz léptekkel vánszorogtam be a sulis aulájába. Felszegtem a fejem, összefoltoztam a repedezett páncélt, mert a sulis egy más közeg, itt kell a vastag páncél. Én vagyok a polgármester lánya, akiről cikkeznek, akivel interjút készítenek egy-egy politikai kampány alkalmával, a Munkácsyban én vagyok a királynő. Egy királynő pedig nem járhat lehajtott fejjel.

A diákokat kerülgetve törtem előre az egyik legközelebbi lépcső felé. Vonultam közöttük, mert így kell. Ez az én védelmem. Amint felcappaltam az első emeletre, a folyosóra befordulva egyből észrevettem Bálintot. A matekterem nyitott ajtaja mellett állt a barátnőjével. Léna idiótán vigyorogva markolászta Bálint oldalát, miközben ő a feje mellett támaszkodott a falnak, és valamit épp a fülébe sűgött.

Hangos recsegéssel repedezett a frissen foltozott jégpáncélom. A szívem zaklatottan verte a bordáimat. Nem hiszem el, hogy egész évben ezt kell néznom! Remegő kezemet a zsebembe csúsztattam a nyugilab-

dámért, amit Csabitól kaptam a nyáron. Általában segített, ha elég gyorsan nyomkodtam. Rászorítottam, és elindultam feléjük. Mereven bámultam az egyik undorító, folyosói cserepes növényt, de a szemem sarkából így is láttam, ahogy Léna konkrétan eltűnt Bálint szájában.

Izzadó tenyérrel nyomkodtam a gumilabdát.

Nem használt.

A szívem folyékony tüzet pumpált vér helyett. Amikor elhaladtam mögöttük, teljes erőből nekimentem Bálint széles hátának.

– Hé!

Legalább abbahagyták egymás nyelőcsövének az ellenőrzését.

– Nem itt kell dugni – vetettem oda megvetően, és beléptem a terembe.

Egész órán az átkozott nyugilabdát nyomorgattam Csabi mellett, de hiába. Hónapokkal ezelőtt én csókoltam Bálintot a kosárpályán. Azóta bizsergett a szám, ahányszor eszembe jutott. És túl sokszor eszembe jutott. Léna nem érdemli meg a csókját!

De te sem, cukkolt egy undok hang a fejemben. Nem hallgattam rá.

Az órák alatt nagyjából sikerült megnyugodnom, miután egy csomóan felköszöntöttek a szülinapomon. Sok ismerősöm volt, gondolom, kiírta nekik a Facebook, mert amúgy egyik sem ismert, csak Csabi köszöntött fel úgy, hogy már tizenöt éve tudta fejből, mikor van pontosan.

Az utolsó óra tesi volt. Amikor beléptem az öltözőbe az óra után, megütötte a fületem Bálint neve.

– Léna idén ballag. Szerintetek együtt maradnak Bálinttal? Szerintem nem.

Néhány lány „hú”-zott.

– Szerintem sem.

– Léna szerint eszméletlenül jó az ágyban!

Néhányan felsóhajtottak. Pánikszerűen a nyugilabdámat kutattam. Nem találtam.

– Én majd tutira rárepülök.

– Ne legyél önző! Nekünk is hagyj belőle.

Döbbenet hallgattam őket. A lányok úgy beszéltek Bálintról, mint ha egy használati cikk lenne.

– Szerintem nem nagy szám. – Éles hangom visszapattant a csempézett falakról.

Erika kicsit lenézően fordult felém.

– Csak azért mondd, mert veled nem kezdene soha.

A májusi meleg ellenére megfagyott a levegő az öltözőben. Egy királynőnek nem támadunk neki, ez arany szabály, amit három éve betartottak. Legalább a lányok. A fiúkat pedig hamar lerendeztem. Fölényes mosolyt villantottam, a gombóccal, ami nehezebbé tette a nyelést, nem törődtem.

– Drágám, én nem kezdenék vele soha, és mindenki gáz, aki viszont igen. Úgy néz ki, mint egy csöves, a kócos hajával.

Imádtam a haját.

– A tróger pulcsijában.

Imádtam a stílusát. Nem olvadt be a tömegbe.

– A kamumárkás cipőjével.

Nem volt kamu.

– És reng a hája minden lépésnél. Az egész pasi gáz.

Izmok! Nem háj.

A lányok kételkedve hallgattak, nem győztem meg őket.

– Ne már! Tudjátok, mit csinált az anyja!

– Szerintem nagyon bátor volt tőle, hogy így is a suliban maradt, és vállalta a történeteket – kelt Erika Bálint védelmére. A többiek hevesen bólogattak.

Kicsúszott a kezemből az irányítás. Szúrt a szemem. Grimaszoltam.

– Hát akkor jó szórakozást a pasihoz! Ennyi erőből összeszedhettek valami csövest is a Deákon.

Betráppoltam a zuhanyzóba. Sok. Túl sok. Szinte letéptem magamról a ruháimat, mert nem kaptam levegőt. Megeresztettem a forró vizet, és aláálltam.

Repedezett,

repedezett,

repedezett a páncél. Koppanva hullottak a darabjai körülöttem. Sós könnyeim összekeveredtek a vízzel. Zokogtam, zokogtam szabadon, mert most úgyseem hallja senki. Mindig a zuhany alatt sírtam, itt ledobhattam a páncélt, hogy teljesen csupaszon adjam át magamat a fájdalomnak.

Háborúban éltem otthon Bálint miatt.

Háborúban éltem a suliban Bálint miatt.

Háborúban álltam saját magammal Bálint miatt.

Annnyira gyűlöltem, gyűlöltem! Mégis kísértett a csókja. Mégis hozzá akartam érni. Mégis azt akartam, hogy velem legyen! Mi ez? Mi ez? Mi a franc történik?

– Boldog születnapot! – rántotta félre váratlanul a zuhanyfüggönyt Bálint.

A képeembe nyomta a mobilját. Belesikítottam a kamerába, és telibe locsoltam. Eltűnt a szemem elől. Videózott. Felvett. Megölöm. Megölöm! Elöntötte a vörös köd az agyamat, amikor gondolkodás nélkül letéptem a zuhanyfüggönyt, és utánarohantam.

Zihálva támaszkodtam a térdemre. Ma csak magamért táncoltam, nem vettem videóra. Próbáltam kitáncolni a múltam minden darabját, bár tudhattam volna, hogy ez lehetetlen. Évek óta képtelen voltam szabadulni tőle, és ehhez a múlthoz most már Peti is csatlakozott. Eggyel több pöcs, akit ki kéne metszenem az életemből, mint egy rákos daganatot.

Éppen hogy nem szürkült, amikor kelleetlenül visszaindultam. Már előre utáltam Bálint gúnyos képét, amikor meglát. Görcsbe rándult a gyomrom. Három hete éltünk együtt, és reméltem, hogy soha nem kerül szóba közöttünk semmi olyan, ami a gimiehez köt minket. De ő felhozta. Kinyitott egy ablakot, amin át a nyakunkba zúdult a szemét. Kibálásokkal tömött koszos zacskók, gyűlölködésekkel televéselt banánhéjak, féltékenykedéstől bűzlő használt óvszerek, szidalmazással átítatott zsebkendők. Még idejében becsaptuk az ablakot, de nem elég gyorsan, a szemét ránk tapadt.

Most élvezettel merültem el a pesti forgatagban. A lemenő nap narancssárgára színezte a múlt századbeli épületek lekerekített formáit, díszes, kovácsoltvas erkélyeit. Végigömlött a körúton, bekúszott a szűk kapualjakba, megcsókolta a szikrázó ablaküvegeket.

Úsztam az árral, beolvadtam a tömeg hullámozásába, csak egy arc voltam a többi között. Senki nem ismert, és én sem ismertem senkit. Nem kellett a büntudatommal szembesülnöm a többiek tekintetében.

Mély levegőt vettem a tizennyolcas ház előtt, mintha most készülnék víz alá bukni, és besurrantam a kapun. Mélytengeri csend fogadott a városi forgatag után. Szinte lopakodtam, olyan halkán sétáltam el a kukák előtt, fel a lépcsőn, át a gangon. Néhány függöny meglöbbszent, ezért megszaporoztam a lépteimet. Leszerpeltem, pedig úgy költöztem be, hogy itt meghúzó magamat, amíg nem tudom elhagyni az országot. Semmiképpen nem akartam reflektorfénybe kerülni.

Nem könnyebbültem meg, amikor becsuktam a bejárati ajtót. Fogalmam sem volt, mire számíthatok Bálintól, de bármi is lesz, nem hunyászok meg. Ő volt az egyetlen, akinek soha nem hódoltam be.

A lakásban is ugyanolyan csend fogadott, mint kint. Lehámoztam a térdig érő csizmámat és a bőrdzsekimet, felakasztottam az ajtó melletti fogásra, majd átsétáltam a nappalin a szobámba. A Bálint-hoz vezető kétszárnyú ajtó csukva volt. Felgyorsult a szívverésem, ahogy megkerültem az ágyamat, és az ajtóhoz léptem. Kopogtam. Öklöm alatt döngött a vékony fa, koszosfém festék pergett a kezemre.

– Gyere! – szűródött ki Bálint morgása, mire óvatosan benyitottam, a résen bedugtam a fejem. Az ágyán ült szétvetett lábbal, közöttte laptop. Az éjjeliszekrényen világított csak a kislámpa. Bálint felém fordította kerek arcát, zöld szemében várokozással.

– Nincs véletlenül egy használaton kívüli mobilod?

Féltem, hogy a hangom erőteljesen cseng majd, de furcsa módon semmilyen érzelmét nem lehetett kihallani belőle.

– Mi vagyok én? Használtcikk-kereskedő? – kérdezett vissza felvont szemöldökkel. Összeprézeltem a számat, hogy visszafojtsam a hirtelen felszökő indulataimat. Bálint elérte, hogy két másodperc alatt a plafonon legyek tőle.

– Akkor hagyjuk! Egyébként az előbb mutattam be, hogyan kell kopogni.

Megvillant a gúnyos félmosoly.

– Gratulálok, nagyon ügyes vagy.

Lekezelő hangsúlyától legszívesebben az ajtóba boksoltam volna. Inkább hátat fordítottam neki.

– Várj! Véletlenül van egy mobil, ami nem kell.

Visszanéztem.

– Mi vagy te? Használcikk-kereskedő? – gúnyolódtam én is.

Ehhez értettünk. Csapás-ellencsapás. Bálintnak megrándult a szája széle, aztán felkelt az ágyról, és az éjjeliszekrényhez lépett. Hosszan kotorászott az egyik fiókjában, mire kibányászott egy ütött-kopott iPhone-t. Több generációval a mostaniak alatt volt, de a célnak megfelelt. Átnyújtotta nekem.

– Csak szólok, ez sem tud repülni.

Kinyújtottam a nyelvem, és vigyáztam, hogy még véletlenül se érjek az ujjaihoz, ahogy elvettem. Bálint tekintete a számra rebbent, zöld szeme mélyebb árnyalatot öltött. Az egész csak egy villanás volt. A testem zavaró bizsergéssel válaszolt.

– Ideges voltam – közöltem teljesen feleslegesen.

Bálint pimaszul felvonta az egyik szemöldökét.

– Tényleg? – Egészen közel lépett, vállával az ajtókeretnek dőlt mellettem. Belélegeztem az illatát, ami annyira nem illett a város szagához. – Komolyan azt mondtad, hogy orgiát akarsz rendezni itt?

– De csak azért, mert a vénasszony a napokban betalált, hogy ne gruppenezzünk nyilvánosan.

Bálint egy tizedmásodpercig némán pislogott, aztán szélesen elvigyorodott. A bizsergés elindult az ágyékom felé. Keresztbe tettem a lábam, és próbáltam nem tudomást venni róla.

– Hogy mi?

– Azt hitte, hogy... – Hogyan mondjam meg úgy, hogy ne induljon be a fantáziája? Bálint várakozó vigyorral, hunyorogva dugta zsebre a kezét. – Azt hitte, hogy hármásban csináltuk a múltkori vörössel – böktem ki végül.

A mélyzöld szempár letapogatott, ahogy végigsiklott rajtam. Mintha a ruhám alá látott volna. Mintha pontosan elképzelte vol-

na, milyen lenne velem egy gruppen. Összeszorítottam a combomat, lángolt a gyomrom, a nyakam, a fülem, a fejem... Az egész testem. Hátráltam egy lépést, hátha kikerülök Bálint tekintetének bűvköréből. És még nem is csinált semmit... Jézusom! Mintha egy hormontúltengéses tini lennék.

– És az miért nyilvános?

Beleremegtem a hangjába. Kiszáradt szájjal nyeltem egy nagyot. Úgy néz ki, az összes nedvesség egy helyre összpontosult.

– Nem én mondtam, hanem az a banya.

– Ursula. – Bálint még mindig vigyorgott.

– Úgy néz ki.

– Még mindig szeretsz kinézet alapján beceneveket osztogatni.

Ne, csak ezt ne! Ne nyissuk ki megint azt a rohadt ablakot! Már is kezdett átszivárogni a bűz a réseken. Még egy lépést hátráltam, vissza a szobámba.

– Most milyen becenevet adnál nekem? – ütötte tovább a vasat.

Adonisz.

Momoa.

Hádész.

Valami szexit, valami izmosat, valami halálosat.

– Bálint – vontam vállat pókerarccal.

Elhúzta a száját.

– Kiveszett belőled a kreativitás. Nem lennél jó egy édes hármashoz.

Zavartan horkantottam.

– Nem is akarnék olyanban részt venni. Én nem osztozom.

Eszembe jutott Karola, ahogy szerelmemnek hívta, ahogy szájon puszilta, és a fiáról panaszkodott. Bálint fiáról. Mart a csalódottság. Bálint csak mosolygott. Nem mondta, hogy nála is kizárólagos a kapcsolat, pedig nem néztem volna ki belőle, hogy megcsalná a barátnőjét, akármilyen nőcsábász volt. De kit érdekel?

Az ágyamhoz sétáltam, és lehuppantam a csukott laptopom mellé. Bálint még mindig az ajtókeretnek támaszkodott lazán zsebre dugott kézzel, még mindig mosolygott.

– Igen? – kérdeztem, amikor kínosan hosszúra nyúlt közöttünk a csend.

– Nem köszönted meg – bökött a leharcolt mobilra az ujjaim között.

– Kösz – motyogtam esetlenül. – Vissza fogom adni, ha a jegygyűrűm árából veszek másikat.

Bálintnak megnyúlt az arca a döbbenettől.

– Vőlegényed van. – Nem kérdezte, mondta. Kizuhantak a szavak a szájából. Karcoltak. Legszívesebben visszaszívtam volna ezt az infót.

– És ha igen? Neked meg barátnőd és gyereked! Nem vagyunk tökéletesek.

Bálint enyhén eltátotta telt ajkait, pislogás nélkül meredt rám.

– Ki volt az a szerencsétlen, aki gyűrűt adott neked?

A kérdés gyomron rúgott. Teli talppal. Mintha a kapcsolatunkban Peti lett volna a „szerencsétlen” fél. Mintha őt kellett volna sajnálni. Szürni kezdett a szemem, de nem engedtem, hogy Bálint könnyeket lásson. A fájdalommból haragot kovácsoltam, ahogy mindig. Akármit is éreztem iránta, átalakítottam, mert szerepet játszani biztonságosabb volt.

– Messzire mész – feleltem fenyegetően halkán.

– Kerekese az? – kérdezett rá nyíltan. Nem is tudtam, hogy tudja, tartom még a kapcsolatot Csabival. – Kibaszott vékonyak a falak – adta meg a választ a kimondatlan kérdésemre. Talán az arcomról olvashatta le a zavart. – Reggel is dumáltatok, mielőtt megreptetted a mobilod. *Baba*. – Az ő szájából a gúnyosan kiejtett szó káromkodásnak hatott.

– Messzire mész, Besztercy! – ismételtem. Elcsuklott a hangom. – Kurvára semmi közöd hozzám és a magánéletemhez!

Remegett az ablak, szivárgott a bűz. Bálint komoly arccal ellökte magát az ajtókerettől.

– A hetekben néha azt hittem, hogy megváltoztál, a mai földrengésed viszont megmutatta, hogy csak szunnyadó vulkán vagy, és nem tudom, hogy ez jó hír-e nekem, vagy sem.

– Megváltoztam, de ha felbosszantanak, nem hagyom magam.

Képzületbeli pofon csattant, amitől csengett a fülem. Gyűlölet-hullám söpört végig rajtam. Magamat gyűlöltem, mert Petinek igenis hagytam, hogy bántson. Meg akartam felelni, jó barátnő lenni, és tessék, mi lett a vége.

– Helyes, nem is szabad túrni. Én sem teszem. – Bálint átható tekintete lyukat égetett belém. Azt üzent: ha baszakodsz velem, megjáród! Két kézzel feszültem a képzeletbeli ablaknak kettőnk között, nehogy kinyíljon.

Nem mondtam semmit, néma dacossággal álltam a pillantását. Bálint sem mondott többet, elhátrált, és becsukta a szobaajtót, kirekesztett a világából. Nagyot sóhajtottam. Örültem neki, mert fájdalmas volt a szemébe nézni.

Adri

A SZIVEM a bordáim börtönében vergődött. Nem gondoltam át, amikor belementem, hogy Bálinthoz járjak önvédelemre. Alig tudtam aludni, csak forgolódtam, és hétfőn már korán reggel felkeltem. Kócos hajjal ültem törökülésben az ágy közepén a laptoppal az ölemben. Félig betakaróztam, már jócskán lehűlt a levegő a lakásban. Az eső ütemesen dobolt a nappali ablaküvegén. Ilyenkor sajnáltam, hogy az én szobámhoz nem tartozott ablak. Mindig megnyugtató az eső látványa.

Megdörzsöltem a szemem. A Barlang honlapját nézegettem, ami néhol hiányosnak tűnt, a dizájn botrányosan rossz volt, élénk színeitől kifolyt a szemem. A menüsoron alig lehetett kiigazodni. Egy weblapfejlesztő keresztet vetett volna ennek láttán. A közösségi platformokon pedig egyáltalán nem találtam meg a bárt. Marketing szempontból ez nem előnyös.

Összerezzenem, amikor kinyílt Bálint szobájának ajtaja, és kicsoszogott egy szál bokszerben. Egy szál bokszerben! Izmos láb, kockahas, kerek fenék, deltás hát. Minden mozdulatnál táncoltak az izmai a bőre alatt. Nem így nézett ki. Évekkel ezelőtt nagyon nem így nézett ki! Ebben a percben jobb lett volna, ha most is a kilencedikes Bálinttal élnék együtt, akinek a hasán mindig feszültek a bő pulcsik. Az a Bálint legalább vizuálisan biztonságos lett volna.

Zombiüzemmódban vánszorgott át előttem, nem fordult felém, hála istennek! Roppant kínos lett volna, hogy tátott szájjal bámulom. Nagyot sóhajtottam, és megráztam a fejem, amikor eltűnt a szemem elől. Nem ezzel kell most foglalkoznom! Visszatértem a Barlang honlapjához, de a fürdőből kiszűrődő víz csobogása megint elterelte a figyelmem. Legördülő cseppekről fantáziáltam,

vizes, homlokba hulló, szőke hajtincsekről, szappanos, simogató kezekről...

– Bassza meg!

Bálint kiáltása kirántott a gondolataim közül. Vagy leforrázta, vagy lejegelte a víz, de határozottan felébredt. Elzárta a csapot, majd nem sokkal később nyílt a fürdőajtó. Cuppogó talpak trapoltak végig az ajtóig, majd ismét belépett. Rásandítottam a laptop felett. Kiszorult a levegő a tüdőmből. A derekára egy meztelen nőt ábrázoló törölközőt tekert, a vízcseppek gyémántokként ragyogtak a bőrén. Mintha vákuumba kerültem volna. Egy vízcsepp a törölköző felé szánkázott. Borzongás futott végig a gerincemen. Kiszáradt torokkal nyeltem. Bárcsak vízcsepp lehetnék! Élesen kirajzolódott a jin-jang tetoválás Bálint mellkasán.

– Csá!

Mély hangja éhséget ébresztett a két combom között.

– Nem kopogtál, gyökér – vetettem oda megjátszott közönnyel, és elkaptam róla a tekintetem. Bálint megállt velem szemben, aztán sarkon fordult, visszacaplatott, és kétszer rávert az ajtóra, amitől az vészesen megmozdult a tokjában.

– Megfelel, királylány?

Felnéztem, szigorúan a szemébe.

– Egy-null nekem.

Bálint pajkosan rám hunyorgott.

– A hetekben már többször nyertem ellened, úgyhogy még mindig lemaradásban vagy.

Számolta. A tudtom nélkül csatát indított ellenem, amitől pezsgett a vérem, mint a vízbe dobott pezsgőtabletta. Nem. Vagyok. Normális! Nyugalomra lenne szükségem, viszont a szívem izgatott kalapálása mást mondott. Őrültségekbe, kalandokba akart belevágni, amik talán visszaadhatják azt, amit Peti elvett.

Bálint sokkal hamarabb elindult a Spartacusba, mint én.

– Egykor találkozunk – nézett vissza rám a bejárati ajtóból. Én akkorra már kitelepültem a nappaliba az ablak elé.

– Ez fenyegetés?

Megrándult a szája sarka, de nem válaszolt. Felém intett, és már ki is lépett az eső áztatta gangra. A laptophoz fordultam. Párhuzamosan megnyitottam a költségvetésem táblázatát és egy Word-dokumentumot, amibe a Barlangon eszközölt változások listáját vezettem. Az én érdekeimet is szolgálta, ha sikerül kicsit jobban kikupálni a bárt, mert többet tudnék dolgozni, Toma többet tudna fizetni, és több juttot is kapnék.

Megrezdült a kölcsönmobil a laptop mellett a dohányzóasztalon. Csabi vigyorgó profilképe jelent meg a képernyőn, ahogy azt kérdezte, felhívhat-e. Még szerencse, hogy Bálint most nem hallhatta a beszélgetést. Fogadtam a videóhívást, és a laptop nyitott képernyőjének támasztottam.

– Szia! – mosolygott szélesen, mintha a napja legszebb pillanata lenne, hogy velem beszélhet. A mosolya rám is átragadt.

– Miért nem alszol?

Hajnali kettő volt náluk, de Csabit az időeltolódás soha nem érdekelte, a nap akármelyik szakában képes volt felhívni, persze csak miután megkérdezett előtte. Peti mellett szoktattam rá erre, amikor nem volt mindegy, mikor keres. Mindig fontos dologra hivatkozva utasítottam vissza, hogy ne aggódjon miattam.

– Nem tudok aludni, és rájöttem, hogy te már valószínűleg felkeltél.

Félhomályba vonta az arcát a kislámpa fénye. Az a pokémonos, műanyag lámpa volt, aminek már lekopott majdnem az összes pokémonja a búráról, ezért olyan volt, mintha mindig koszos lenne. Még én adtam neki, amikor gyerekek voltunk, hogy ne féljen a sötétben. Villanyoltás után bepánikolt és fulladt. Azóta is az én kislámpámmal aludt. A háta mögötti ablaküvegen keresztül megláttam New York fényeit. Mintha egy kis ékszerdoboz lenne. Feszült a mellkasom, ott szerettem volna lenni, távol minden szeméttől, ami idehorgonyzott.

– Gondolkodtam valamin – szólaltam meg óvatosan. Nem akartam hiú reményeket kelteni benne, mégis szerettem volna boldognak látni.

– Hallgatlak, baba.

– Mit szólnál egy idegenvezetéshez New Yorkban?

Csabi értetlenül, zavartan pislogott.

– Kit kéne idegenvezetni? És mielőtt az egyik barátnődet akarnád rám sózni, közlöm, hogy több aranyásónak nem akarok ásót adni a kezébe.

Nem is voltak barátnőim. Nekem csak ő volt, meg a problémáim. Bőven elég. Mosolyogva ráztam a fejem.

– Engem kéne.

Csabi fakószürke szeme felcsillant, előrébb hajolt, az arca közelebb került a kamerához, és ezzel együtt a mobilt is lejjebb engedte kicsit. Egy whiskey-s üveg lógott be a kamerába. Aggodalom rántotta össze a gyomrom. A hetekben túl sokat ivott. Szinte minden nap, hétköznapi is.

– Megint megrohmozdád a minibárt? – Igyekeztem, hogy a hangom ne tűnjön szemrehányónak. Eddig nem szóltam az ivás miatt, megértettem a szerelmi bánatát, ami lassan már egy hónapja tartott.

– Ja, nem tudtam aludni, mondtam – vont vállat lazán, mintha ez tök természetes lenne, hogy alvás helyett iszik.

– A lány miatt?

– Is. Mikor jössz? – próbálta terelni a témát.

Komolyan fúrtam a szemébe a tekintetemet.

– Mit titkolsz előlem? – Nem szerettem közöttünk a titkokat, mert azok mindig súlyosak. Elég, hogy az én titkaim ránehezdedtek a kapcsolatunkra.

– És te? – dobta vissza a labdát. Már nem mosolygott, eltávolodott a kamerától. A titkok téglákként zuhantak közénk, falat képeztek. – Tudom, hogy gáz van nálad, nem vagyok hülye. Nyúzott az arcod, kopott és szakadt a kanapé mögötted. Rács van az ablakon. Nem emlékeztet ez a hely az első kerülethez, úgyhogy gondolom, elköltöztél. Akárhányszor kérdezem, mi van veled, terelsz, most meg benyögöd, hogy kijössz hozzám. Látogatóba vagy végleg?

Döbbsen pislogtam. Nem is sejtettem, hogy Csabi ennyire figyel a részletekre.

– Végleg tervezem – feleltem halkán.

– Mi a baj, baba? – Aggódó hangja a szívemig hatolt.

A múltunkat juttatta eszembe, amikor csak mi voltunk egymásnak. A másikba kapaszkodtunk a vihar korbácsolta tengeren. Tutaj nélkül. Néha elsüllyedtünk, de akkor ott voltunk, hogy kölcsönösen kihúzzuk egymást.

– Nem komoly, csak környezetváltozásra volt szükségem.

– És a vőlegényed?

Ostorcsapásként ért a szó, majdnem felszisszentem.

– Elköltöztem, amire már rájöttél.

– Miért?

– Nem igazán működött. – Magam alá húztam a lábam. – De beszéljünk inkább az idegenvezetésről. Mit érdemes látnom New Yorkból?

Csabi némán fürkészte az arcomat.

– Három héten keresztül ontottam rád a szart...

– Én meg éveken keresztül, úgyhogy nem akarok tovább panaszkodni. Megoldom, nem kell aggódnod – mosolyogtam, és reméltem, hogy nem tűnik túl kényszeredettnek az a mosoly.

Csabi a fejét csóválta, de szerencsére nem erőltette tovább a témát, inkább elkezdett New Yorkról mesélni, listázni, hogy miket kell mindenképpen megmutatnia. Élvezettel hallgattam. Arra gondolni sem mertem, hogy kudarcot vallok, nem jutok ki, hogy Peti miatt nem fogom élve elhagyni az országot.

Már dél is elmúlt, amikor elköszöntem Csabitól. Néhány órára elfelejthettem a rám váró feladatot, de most, ahogy a Spartacusba készülődtem, ismét levert a víz. Jó ötlet Bálinttól kérni segítséget?

Felhúztam a csizmámat, vállamra dobtam a kis táskámat, majd elhagytam a lakást. Mélyen beszívtam az esőillatot, ami elkeveredett a málló falak kipárolgásával. Még a benzingőzt is elnyomta. Kinyitottam az ernyőmet, úgy vágtam neki a szürke délutánnak. Álmeta-

gon nyújtózott a város. Átléptem egy elhajtott e-rolleren. Nem ezt érdekelte az emberektől, amiért szolgálta őket. Az eső a szívverésem ütemére ostromolta az esernyőmet, és bevart a lábszáramra, de szerencsére a térdig érő csizmámról leszánkázott a köpésekkel tarkított aszfaltra.

Amikor megérkeztem a Spartacushoz, megálltam a teli üveg kikapart előtt, amin keresztül be lehetett látni a teljes előteret. Bálint a recepcióspult mögött ült, homlokráncolva bámulta a mobilját.

Mély levegő.

Nyugalom!

Ha bánt, otthagyd.

Akármikor kiléphetsz a helyzetből.

Izzadó tenyérral nyomtam le a vizes kilincset, és belöktem az ajtót. Bálint felkapta a fejét, arcizmai megfeszültek. Halkan köszöntünk egymásnak, mintha aznap még nem találkoztunk volna, majd felkelt, megkerülte a pultot, de nem az edzőteremhez sétált, hanem egy tábla nélküli ajtóhoz.

– Itt ketten lehetünk, és át sem kell öltöznöd, csak a csizmát vedd le. – Kinyitotta az ajtót, és intett, hogy kövessem.

– Most fogsz kinyírni, és eltüntetni a hullámat? – viccelődtem erőtlenül.

Bálint felhorkantott.

– Rohadtul macerás lenne, már utánanézttem.

Nem reagáltam semmit, csak átléptem a küszöböt, és a fal mellé állítottam a csizmámat, a dzsekimet pedig egy állófogasra akasztottam. A helyiség irdatlanul kicsi volt, és majdnem teljesen üres, egyedül egy gumiszőnyeg foglalta el a közepét. Bálint szembefordult velem, levetkőzte fennhéjázó stílusát, tekintete most először tükrözött zavart, amitől máris nem éreztem annyira bizonytalannak magam.

– Kezdjük az alapokkal. Az önvédelemben a legfontosabb, hogy ha tudod, kerüld el a testi kontaktust.

Bólintottam, mint egy lelkes tanítvány.

– Először meg kell próbálni lenyugtatni a másikat. Ha ez nem jön össze, akkor sincs gáz, egy csomó technika van, ami egyszerű, és bárki tudja alkalmazni. Ezekhez a fogásokhoz nem kell sok erő, mert feltételezzük, hogy a gyengébb, kiszolgáltatott embernek kell megvédenie magát a nála nagyobbtól, erősebbtől.

– Hogyan nyugtassam meg? – szoltam közbe. – Mondjuk, jön felém az utcán, látom, hogy támadni akar. Mit mondjak neki?

– Azt, hogy nyugi? – tárta szét a karját halvány mosollyal Bálint. Felnevettem.

– Valami kreatívabbra gondoltam.

– Az a lényeg, hogy próbálj elmenekülni, kihátrálni a szituból. Mondhatod, hogy nem akarsz balhét, emeld magad elé a kezed, mutasd, hogy békés vagy. Jó taktika, ha van nálad félretéve némi pénz, amit oda tudsz neki adni, ha nagyon muszáj, és két telefon. Egyébként sokszor úgy is kezdik, hogy add ide ezt vagy azt. Jobban jársz, ha megadod, és leszállnak rólad.

Döbbsen hallgattam. Nagyon hosszú idő óta ez volt az első normális beszélgetésünk. Sőt, nem is emlékeztem olyanra, amikor ennyit beszélt volna hozzám bunkóskodás nélkül.

Elhallgatott, kérdőn nézett.

– Figyelsz? Elbambultál.

– Persze, figyelek! – vágtam rá. – Szerinted hogyan tudtam volna kivédeni a múltkori támadást?

Felállt a szőr a karomon az emlékre, mint a fújtatva védekező macskának. Bálint elhúzta a száját.

– Ketten voltak, már alaptól hátrányból indultál. Leálltál beszélgetni valamelyikkel, amikor megszólított?

Sivataggá száradt torokkal nagyot nyeltem.

– Az egyiket ismertem. Ott lakott a Black Edenben, és már előtte erőszakosan nyomult. Igen, leálltam beszélgetni.

Bálint komoran bólintott.

– Nem szabad. Ha leszólítanak, tilos megállni, egyből keress menekülési útvonalakat, távolodj a támadótól. Ha megy utánad, akkor

nyugtatni kell. Ha van rá tered, akkor szaladj el. Mindig az a legfontosabb: kerüld a fizikai kontaktust. A Kálvárián el tudtál volna futni. De el kell mondanom, hogy a támadás nem a te hibád! Soha nem az áldozaté, ezt tartsd észben!

Szavai szellemujjakat keltettek életre a bőrömmön. Áldozat. Felfordult a gyomrom, nehezen lélegeztem. Ne! Nem lehetek rosszul Bálint előtt! A smaragd szempár kutatón figyelt, a zsigereimbe látott. Egy pillanatra az a gyanúm támadt, hogy tudja. Tudja, milyen gyenge vagyok. Tudja, és fel fogja használni!

– Tudtad? – préseltem ki az üvegszilánkokként karcoló szavakat a torkomon. – Tudtad, hogy én vagyok a téren?

– Tudtam. Felismertem a hangod – felelte halkán. Mintha együttérzéssel ejtette volna. Még soha nem hallottam ezt tőle. – Arra vagy kíváncsi, hogy elgondolkodtam-e, segítek-e neked?

Meredten szuggeráltam a szőnyeget, aprót bólintottam.

– Nem haboztam. Egy percig sem. Bajban voltál, nem miattad csináltam.

Fokozatosan kiengedett a mellkasom, teleszívтам a tüdőmet levegővel, lehullottak rólam a szellemujjak.

– Gyere a szőnyegre – intett a fejével, és ő is a fal mellé rúgta az edzőcipőjét. Engedelmeskedtem neki. Bálint megállt velem szemben kartávolságnyira. – Ha nem sikerül elszaladni, és meg sem nyugszik a paraszt, sarokba szorít, szűk sikátorban vagy, nincs menekülés. A legegyszerűbb, ha becélzod a torkát, és simán felütöd. Itt – mutatott a saját ádámcsutkája alatti részre. – Próbáld ki rajtam.

Dermedten néztem rá.

– Tessék?

Bálint félmosolyra húzta a száját.

– Kivételesen most én kérem, hogy üss meg.

– Hát igazából nem számít ütésnek... – hebegtem, miközben kerültem a tekintetét.

– Felidegesítelek, hogy jobban menjen? – hunyorgott pimaszul.

– Alapból idegesítő vagy, nem kell még rádobnod egy lapáttal.

Változatlanul mosolygott. Nagyot fújtam, kicsit kocogtam egy helyben, leráztam a karomat.

– Mit csinálsz?

– Rákészülök.

– Ha megtámadnak, akkor nem lesz időd rákészülni. – Bálint egy darabig várt. Idegenkedtem attól, hogy hozzáérjek.

– És mi van, ha valami olyat csinálok, amitől bajod lesz? Ha megfulladsz.

– Akkor egy gondolddal kevesebb neked.

– Hülye...

Újra leráztam a karom, újra nagyot fújtam. Izzadtam.

– Oké, hogyan is csináljam?

– Add ide a kezed!

Tartózkodóan néztem rá. Felgyorsult a szívverésem. Hozzám fog érní! Utoljára a szalagavatón fogott meg, és túl élénken emlékeztem a bizsergő-cikázó érzésre.

– Adri!

Mély, rezgő hangja betöltötte a teret. Olyan óvatosan nyúltam felé, mintha egy vad oroszlánhoz közelednék. Forró ujjak kulcsolódtak a csuklómra. Jóleső borzongás csalt libabőrt a testemre. Az érzés az évek múlásával semmit sem változott. Ugyanolyan félelmetes intenzitással kerített hatalmába. Ez baj. Nagy baj!

Alig tudtam figyelni Bálindra, annyira lekötött, hogy normálisan viselkedjek. Ne rántsam el a kezem, vagy ne rántsam őt magamhoz. Meglepődne, az biztos. Mint annak idején a kosárpályán, ami után mélységes szégyen mart. Nem azért, mert *vele* csókolóztam, hanem mert elvesztettem a kontrollt, és a szívem után mentem.

– Figyelsz? – ismételte.

Még mindig fogott, nyirkos ujjaim a nyakánál voltak. Csak most vettem észre.

– Aha – motyogtam.

Elmosolyodott. Nemcsak félmosollyal, hanem teljesen. Valahol mélyen vágyrózsa nyílt, de pánikszerűen visszacsuktam, rázártam

az ajtót, sötétben tartottam. Ha nem kap fényt, elpusztul. Rettentesebb időzítést el sem tudtam képzelni ilyen érzelmeknek. Pláne Bálint iránt.

– Most meg foglak támadni – hatolt át az ábrándködön a hangja. Azonnal magamhoz tértem.

– Micsoda?

– Eljátsszunk egy éles helyzetet. Mit kell tenned?

Vizsgáztat? Máris? Nagyot nyeltem. Erre nem voltam felkészülve, de nem mertem visszakozni.

– Mit kell tenned, Adri? Nem figyelsz!

Megráztam a fejem. Bevillant egy újabb emlék. Ketten gyakoroltunk a szalagavató előtti utolsó próbán. Bálint végig flörtölt, de csak idegesített vele, aztán a végén leültünk a bordásfalakhoz tolt padra, hogy utoljára átvegyem vele a koreográfiát és a felállást. Mellettem ült. Ő sem figyelt, ahogy most én sem. Szinte hallottam, ahogy közvetlenül a fülemben morogja: „*Nebezen koncentrálok a közelemben.*” Szinte éreztem a tenyerét a combomon. Szinte éreztem, ahogy a nyelve a számba siklik, pedig akkor Csabival jártam. Én pedig visszacsókoltam. És Csabi persze meglátott minket.

Ismét megráztam a fejem. Én sem tudtam koncentrálni a közelében.

– Itt vagyok, csak... fáradt vagyok.

Dehogy voltam ott. Félig a múlt mocsarába süllyedt a csizmám, és nem eresztett.

– Oké, akkor eljátsszunk egy éles helyzetet. – Bálint magához képest szokatlanul türelmesen állt hozzám. Gyanúsán türelmesen, ami fokozta a zavaromat. Nem tudtam, hogyan kéne kezelnem ezt az oldalát. – Először próbáld elkerülni a fizikai támadást. Előre szólok, nem fogok leállni, és meg kell védened magad.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet... – Már most nem emlékeztem, hogyan kéne megütnöm a nyakát. Bálint nagyot sóhajtott. Nem tartott sokáig a türelme. – Előtte vegyük át újra – kértem, és kartávolságra álltam tőle.

Bólintott. Mély levegőt vettem.

– Hogyan is kell?

Jókedvűen felnevetett. Ezt sem láttam tőle sokszor. Nekem is mosolyra görbült a szám, de gyorsan visszafogtam magam.

– Úgy rémlik, hogy a Munkácsyban ennél jobban teljesítettél – szúrta oda.

Akkor is nehezen, mert Bálint a terem másik végében ült, és mindig égett a tarkóm a pillantásától. Inkább nem válaszoltam.

– Úgy kell eltaszitanod, hogy a hüvelyk- és mutatóujjad közé essen az ádámcsutka alatti érzékeny rész.

Bólintottam.

– Mehet?

– Mehet! – A hangom határozottabb volt, mint én.

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetünk. A smaragd azt üzent: *ez csak játék, ne félj tőlem.* Tekintve, hogy Bálint fél fejjel magasabb és kétszer szélesebb volt nálam, nehéz volt nem félni.

Hátrált néhány lépést, mintha felkészülne. Megdermedt a pillanat. Vibrált a csend. Reszketett a gyomrom. Aztán Bálint megindult felém. Megugrott a pulzusom, befeszültek az izmaid, a lábam nem akart mozdulni.

– Na, mi van? Mit nézel? Kérsz egy pofont? – emelte fel a hangját, fölém tornyosult, eltakarta előlem a mennyezetet.

Leizzadtam.

– Nyugi – suttogtam erőtlenül. Hátrálni kényszerültem. Kinyújtottam a karomat, próbáltam eltolni magamtól. – Nem néztelek, nyugi. Nincs bajom veled.

– Én nem úgy láttam! – Nekifeszült a tenyeremnek. Csak jött felém. A falig hátráltam. Minden taktika kiszállt a fejből, összefolyt előttem a világ. A mellkasára csaptam, de nem ért semmit, a falhoz préselt.

– Elég! Hagyjál! – Majdnem sikítottam.

Bálint megtámaszkodott a fejem mellett.

– Vesztettél – morogta, aztán ellökte magát a faltól.

Hátat fordított, a hajába túrt. Remegett a kezem, levegő után kapkodtam. Közeledtek a falak, a mennyezet, a padló. Menekülés! *Menekülés!* Nem érdekelt, Bálint mit fog szólni, az ajtóhoz ugrottam, és feltéptem. Úgy, ahogy voltam, zokniban átrohantam a fogadótéren, ki a bejárati beugróba.

Kattant az ajtó, ahogy bezáródott utánam. Becsuktam a szemem, mélyeket lélegeztem. Beborított az esőillat, hűvös, párás levegő simogatta felhevült arcomat. Átázott a zoknim a vizes betontól, bevert az eső az ajtóhoz. Nem akartam ezek után Bálint szemébe nézni. Nem akartam magyarázkodni, nem akartam látni a szánakozását. Azt hittem, hogy tudom majd uralni a helyzetet, de ahogy mondta, vesztettem. Kudarcot vallottam. Nem vagyok erős, csak egy impoztor, az erős emberek olcsó utánzata, aki megjátssza, hogy az.

Halkan nyílt az ajtó, az esőt elnyomta az ismerős fenyőillat. Kinyitottam a szemem, és lehorgasztottam a fejem. A látómezőmbé egy bontatlan ásványvizes palack úszott, amit szó nélkül elvettem.

– Szólnod kellett volna. – Bálint hangja pont azt tükrözte, amit nem akartam hallani: szánakozást. Durván lecsavartam a kupakot.

– Miről?

– Hogy poszttraumás vagy.

Gúnyos horkantásom túl átlátszó volt. Meghúztam a műanyag palackot, a víz megnyugtatóan csorgott végig a torkomon. Szerettem volna azt mondani, hogy kibírom, de az előbbi kirohanásom után nem is hazudhattam volna nagyobb.

– A múltkori miatt, vagy előtte is bántottak?

Annyira szürreális volt a helyzet, ahogy Bálint már-már atyai hangon kérdezgetett. Összeprésem a számat. Nem árulom el neki. Nem férkőzhet a pajzsom alá! Csabit sem avattam be ebbe.

– Én mondtam, hogy rossz ötlet – motyogtam az orrom alatt, mint egy durcás gyerek. Bálint nem mondott semmit. – Nem jövök többet.

Az eső rázendített, kíméletlenül verte védtelen lábamat, a zoknim teljesen átázott. Bálint mocorgott mellettem, majd az orrom alá dugott egy szál cigit.

– Azt hittem, hogy nem fogsz adni, mert drága – jegyeztem meg épésen, ahogy felsandítottam rá.

– Csak fogd be, és vedd el. – Mogorva stílusa ellenére mosolyra rándult a szája sarka.

Elvettem. Elém tartotta a gyújtót. Azt is el akartam venni tőle, mire felmordult, elrántotta a kezét. Kattant a gyújtó, narancssárga, remegő lángot csiholt. Odahajoltam, a tűz belekapott a papírba, felparázslott a vége. Most komolyan ilyen elcseszett módon akart gondoskodni rólam? Hozott vizet, adott cigit, és még azt sem engedte, hogy én gyújtsam meg. Mintha egy gyámolításra szoruló kislány lennék. A csuromvizes zoknimra néztem. Alig éreztem a lábfejem, annyira átfagyott.

– Én szeretném, hogy gyere.

Felkaptam a fejem. Zavart tekintetét fürkésztem.

– Ennél megdöbbenőbb dolgot nem hallottam még tőled.

Bálint félmosollyal szívott a saját cigijébe.

– Hát én is meglepődtem.

Nekitámaszkodott a falnak, bő tréningnadrágja zsebébe süllyesztette a kezét. A zoknimat mustrálta.

– Meg fogsz fázni.

Én csak megvontam a vállamat.

– Komolyan mondtam, hogy jó lenne, ha továbbra is jönnél.

– Csak azért, mert kell a pénzem.

– Ja, eladtam a lelkemet az ördögnek.

Felhorkantottam. Néha mindannyian valaki meséjében az ördögöt játsszuk.

– Le tudnád győzni ezt a gátat, ha dolgoznál rajta, és le is kéne győznöd.

– Veled – néztem rá kifejezéstelen arccal.

– Velem.

Most nem én fordítottam el a fejem, hanem ő.

– Furcsán normálisnak tűnsz, nem vagy önmagad.

– Ezt pont te mondd? – vonta fel a fél szemöldökét. – Most kivételesen nem akartam pánikszerűen eltakarodni a közeledből két perc után.

Gúnyosan elvigyorodtam.

– Hűha, fejlődünk, Besztercy. Vigyázz, mert még egy hónap, és már a gyűrűt fontolgatod.

– Legalább nem kéne megvenni, mert már van egy elfekvőben.

Torkomba mart a füst. Nagyot kortyoltam a vízből.

Bálintnak sajnos igaza volt, nem kellene feladnom már az első kudarc után.

– Jó, jövök holnap is, de mára nekem bőven elég volt.

Bálint kurtán bólintott.

– Holnapra készülj fel! – Egy utolsót slukkolt, és elnyomta a csikket az álló hamutálban.

– Akkor többet ne akarj megtámadni.

Már nem remegett a kezem, és a szívem sem akart kiszakadni a mellkasomból.

– Muszáj lesz éles helyzeteket is gyakorolni, de előtte felkészítelek. Most lerohantalak, mert nem tudtam, hogy veled szűz lányként kell bánni.

Résnyire szűkült a szemem.

– Eddig tartott az, hogy normális vagy.

Felnevetett, amibe árulón belebizsergett a hasam.

Bálint

MEGDÖRZSÖLTEM a szemem a laptop fényénél. Éjfél is elmúlt, de az istenért sem tudtam elaludni, úgy kattogott az agyam. Ha nem Adrin, akkor a termen. A Spartacus következő havi költségeit számolgattam, mert szeptemberben gyászosan aluteljesített. Hiába szervezett be Renátó néhány ismerőst, a forgalom alig ugrott meg. Még a kurva bérleti díjat sem termelte ki magának a terem. Én megmondtam Andrisnak, hogy egyedül nem tudom vezetni!

A hajamba túrtam, és morogva nekivettem a hátamat az ágy háttámlájának. Mi a faszt csináljak? Egy baszott jó reklám kéne a helynek, de ebben rohadtul nem voltam otthon, egy marketinges pedig ugyanúgy pénzbe kerül. A vagyonomat számolgattam, hogyan tudnám saját zsebből kiperkálni a maradék bérleti díjat a rezsivel együtt úgy, hogy még kajára is maradjon. Kurva nehezen. Ha felemelem a havi bérletek árát és az óradíjat, még többen fognak elpártolni, és ott lennék, ahol a part szakad.

Felkaptam a fejem, amikor a szomszéd szobából halk nyöszörgés szűrődött át. Egy újabb rémálom. Adri mai pánikrohama után már nem csodálkoztam a rendszeres rémálmain. A nyöszörgése felerősödött. Eddig nem mentem át hozzá, megvártam, amíg abbahagyja. Az ágynyikorgás beleveszett az elcsukló kiáltásba. Lettettem az ölemből a laptopot, és ledobtam magamról a takarót. Úgy, ahogy voltam, bokszerben átcsörtettem hozzá. Nyitva hagytam a szobáinkat elválasztó mindkét ajtószárnyat, hogy lássak is valamit.

Az éjjeliszekrényemen lévő kislámpa gyenge fénybe vonta a bútorokat. Adri keresztben feküdt az ágyon, a takarója rátekeredett, mint egy múmiára. A karja a levegőt kaszálta, kísértő démonnal hadakozott.

– Adri! – ráztam óvatosan, de nem reagált.

– Kérlek... ne... – Dobott magán egyet, még jobban beletekere-
dett a takaróba.

– Adri, ébredj! – Erősebben ráztam. Próbáltam kihámozni az ágy-
neműből, esélytelenül.

– Ne! Peti! – sikította, csípősen csattant a karomon a tenyere.

Nem először hallottam tőle ezt a nevet.

– Adri!

Elhajoltam az egyik felém lendülő karja elől. Végső megoldásként
a hóna alá nyúltam, és a mellkasomhoz húztam. Leültem az ágy
szélére, így őt is ülő helyzetbe kényszerítettem. Hiába kapálózott,
nem engedtem el. Csatakos volt az izzadságtól. Beletépett a hajam-
ba, szétkarmolta a kezemet. Rohadtul fáj, de tűrtem. Ilyen durva
rémálmaim még nekem se voltak.

Lassan, fokozatosan nyugodott csak meg. Elernyed a karomban,
mint egy rongybaba, feje a mellkasomra bukott, homloka az állam
alá simult. A szíve még mindig úgy vert, mintha ki akarna szakadni.
Remegett, szaggatottan lélegzett.

– Mit csinálsz? – szólalt meg rekedten.

– Rejtett perverzióm alvó lányokat ölelgetni.

El akartam húzódni, de velem együtt mozdult, és a nyakam köré
fonta a karját. Érintésére megfeszültem. Eszembe jutottak a saját
rémálmaim. Amiket nagyrészt ő okozott. Ő, aki most csak rám szá-
míthatott.

Eddig soha nem ölelkeztünk. Idegesítően jólesett. Úgy búj, mint-
ha belém akarna olvadni, most nem tudtam elmenekülni édes kó-
kuszilla elől.

– Rákérdezzek? – Suttogásom visszhangzott az ordító csendben.

– Ne!

Oké, ezt gyorsan rövidegre zártuk. Adri elhúzódott tőlem, helyére
beáramlott a hideg. Nem nézett a szemembe, csak felhúzta a térdét
a mellkasához, miután kihámozta magát a takaróból.

Némán ültem az ágy szélén, mint egy idióta.

– Oké, hát... – Megköszörültem a torkomat. – Látom, elmúlt a veszély. Már nem fogod magad megfojtani a takaróval. – Felkeltem, tettem egy lépést.

Adri felemelte a fejét, és fekete pupilláján keresztül mintha a lelke egy darabját mutatta volna. Túl sebezhető volt most a titkolózáshoz. Mindent láttam benne: megbánást, szégyent, büntudatot, rettegést. Úgy nézett, mintha mondani akarna valamit. Vártam. Besűrűsödött közöttünk a csend.

– Köszönöm – szólalt meg végül. Még soha semmit nem köszönt meg ilyen őszintén. Délután gúnyolódott azon, hogy fejlődünk, de lehet, hogy igaza van. – Nem bírjuk egymást, mégis segítettél ma, segítettél a téren is, és megengedted, hogy hozzád költözzek. – Reszketősen sóhajtott, mintha nehezen préselné ki a szavakat.

– Nem vagyok terézapa. A pénz miatt vagy itt. – A hazugság késé-
ként hasította ketté Adri háláját.

Komorán bólintott.

– Tudom, de akkor sem egy életveszélyes, koszos motelben kell laknom, úgyhogy köszönöm. Mindent.

Én is csak bólintottam, mert fingom se volt, mit mondjak erre. Zavaróan ingoványos terepre tévedtünk, ahol a *dögölj meg* helyett *köszönöm* van, ahol pofon helyett ölelés. A hajamba túrtam, és bizonytalanul tettem egy újabb lépést az ajtó felé.

– Hát akkor... jó éjt... – morogtam.

– Neked is.

Szabályosan visszamenekültem a szobámba. Megvizsgáltam a kislámpa fényénél a karomat. Adri vörös árkokat szántott a bőrömbbe. Valami megváltozott benne, ezzel az új személyiségével nem tudtam mit kezdeni. Az előbb görcsösen kapaszkodott a nyakamba, pont ott, ahova nyolc éve bűzlő szemét ömlött.

Először azt sem tudtam, hol vagyok, az álom és az ébrenlét határán kapálóztam. Pofon vágtam Vivit, ahogy fölém hajolt. Mindig ő rázott fel a rémálmokból.

– Hé! – Lefogta a karomat.

Úgy ziháltam, mintha kilométereket futottam volna. A póló teljesen rám tapadt, a szívem ki akart szakadni a mellkasomból.

– Csak álmodtad – mondta lágyan. – Csak egy rossz álom.

Összeszorítottam a szememet, de nem bírtam visszafojtani a könnyeimet. Ahogy feküdtem, lefolyt az arcom két oldalán, bele a fülembe. Ezerrel dobogott a szívem, az egész testemben lüktetett. Megszívtam az orromat, mire Vivi elengedte a karomat, és megsimogatta a fejemet. Az asztali lámpa fényében aggodalom ült ki az arcára.

– Mi történt?

A fejemet ráztam. Nem voltam kész beszélni róla. Feltornáztam magam ülő helyzetbe a takaró alatt, szipogva megtöröltem a szememet. Vivi fürkésző, nyílt tekintettel vizslatott.

– Soha nem avatsz be.

Megint a fejemet ráztam. Úgysem értené. Ő népszerű volt ugyanabban a suliban, ami engem kicsinál. Őt nem bántották, mindenki szerette. Kitűnő tanuló, gazdag, mellette szép és kedves. Olyan határozott kisugárzással, ami nekem soha nem volt.

Vivi megfogta izzadt tenyeremet, aztán magához húzott, szorosan átölelt.

– Túl sokszor kell felkeltenem téged. Ugye tudod, hogy akármilyen problémád van, rám mindig számíthatsz!

A nyakába fűrtam a fejemet, szaggatottan vettem a levegőt. Persze hogy tudtam, csak nem akartam terhelni ezzel. Anyával régen próbáltam beszélni apámról, de mindig rossz passzban kaptam el. Nem akartam még én is rátenni egy lapáttal, amikor kisírt szemmel sminkezte a monokliját a fürdőben. Megtanultam egyedül átvészelni a viharokat.

– Köszí. – Csak ennyit mondtam.

– Tudod, amikor szomorú vagyok, vagy rosszul érzem magam, elkezdek írni. Kiírom magamból a bánatomat, és megnyugszom. – Elhúzódott tőlem, és szeretetteljesen nézett rám. – Kipróbálhatnád, aztán max. nem jön be. Nem veszítesz vele semmit. Talán egy darab papírnak könnyebben megnyílsz.

– Én inkább valami mozgásra gondoltam...

Vivi elmosolyodott.

– *Az is szuper! Andris tudna ebben segíteni. Beszéljek vele?*

Andris Vivi haverja volt, és aktív ketrecharcos, mellette pedig volt egy edzőterme. Nem gyerekeket edzett ugyan, de velem kivételt tett. Amikor először beléptem az ajtón, rettentően izgultam, minden rohadt ijesztő volt. Magas szekrények, magas, kigyúrt emberek.

– *Szia, Bálint! – Andris abszolút kimerítette az izmos fogalmát. – Már vártalak! Gyere!*

A tekintetemet azonnal a ring vonta magára, amiben most két ember gyakorolt. Rendesen kaptak és adtak, de a végén vigyorogva másztak át a szalagok között. Rám pillantottak, barátságosan intettek, és már mentek is tovább. Semmi megvetés, semmi grimasz, ami azt sugallná: hát ez meg mi a francot keres itt?

– *Mondd, mi a célod? – kérdezte Andris kezében egy zöld tekerccsel meg kettő kesztyűvel.*

– *Olyan akarok lenni, mint te. – Ahogy kimondtam, lángra gyúlt a fejem.*

Andris őszintén elmosolyodott.

– *Vigyázz, mit kívánsz! Egyhamar nem szabadulsz tőlem – nevetett, mire én is elmosolyodtam.*

Kilencedikben állandóan Adrival álmodtam. Kinyírt. Újra és újra, különböző módokon. Hol az ablakon lökött ki, hol a tollat szúrta a mellkasom közepébe. Tehetetlen voltam vele szemben. Mocsok egy érzés.

Andris és a bokszt megváltoztatta az életemet. Amikor kimerülten feküdtem le, akkor nem álmodtam. Így éltem túl a kilencedik második felévé. Ezért kötődtem ahhoz a rohadt teremhez.

***

Dominik szokatlanul széles vigyorral, kipirult arccal állított be a terembe másnap délután. Éppen a recepcióspult mögött ültem feltett lábbal. Más termék reklámjait böngészttem, hátha ihletet kapok valamelyikből a marketinghez. Andris egyik kliense lemondta az

időpontját, ezért volt egy órám nézelődni, fűjni egyet. Amint megláttam Dominiket, egyből eltettem a mobilt.

– Csá, harcos! Mi a helyzet?

– Jókedvem van – jelentette a nyilvánvalót. Még ki is húzta magát.

– Ma nagyon érzem az erőt!

Felnevettem, levettem a lábamat az asztalról, és kiléptem a recepcióspult mögül.

– Akkor öltözz át, és gyere!

Nem hazudott, valóban sokkal jobban ment neki az edzés. Határozottak, fegyelmezettek voltak a mozdulatai, teljesen ide koncentrált.

– Mi történt? – kérdeztem, mikor már fél órája csak a két tenyere-men lévő pontkesztyűt püfölte. Felsandított rám, de nem hagyta abba. – Nehogy azt hazudd, hogy semmi!

Elmosolyodott.

– Pedig eskü, semmi, csak jókedvem van – zihálta.

– Suli után? – vontam fel a szemöldökömet, mire Dominik felnevetett. – Jól van, na, ha ennyire erős kakaót ittál ma, akkor erősít-sünk lábra.

Leeresztette a karját, és kíváncsian csillogó szemmel figyelt, ahogy odamentem a falnál álló szekrényhez, és kivettem egy hosszabb szivacsos pajsztot. Felhúztam a karomra.

Néhányszor már gyakoroltuk a rúgást, Dominik beleadott mindent, de nem volt az igazi. Az egyensúlyérzékével még mindig probléma volt. Amint felemelte az egyik lábát, máris megingott.

– Jó lesz! – biztattam. – Még egyszer!

Negyedóra után úgy zihált, mint egy fűjtatógép.

– Szünet!

Dominik megkönnyebbülve felnyögött. Hoztam neki vizet, és levettem a kesztyűjét, miután leültünk a padra a tatami szőnyeg mellett. Majdnem egy hajtásra kiitta a palackot. Egy darabig csendben szuszogott, aztán kérdeznem sem kellett, magától megszólalt:

– Megtettem. Kiálltam Erikkel szemben.

Teljes testtel felé fordultam.

– Ugye nem verted meg?

Dominiknek megrándult a szája sarka.

– Nem. – Habozott egy kicsit. – Beletettem a kukába.

Próbáltam normális felnőtt módjára viselkedni, és rosszálló képet vágni, miközben majdnem felröhögtem.

– Megmondtam...

– Ja, emlékszem, de érdekes, utána befogta.

Vajon Dominik viselkedése mennyiben az én hibám? Mekkora rajtam a felelősség, miközben verekedni tanítom? Akármilyen is Erik, mit fogok csinálni, ha Dominik meggondolatlanul komoly kárt tesz benne?

– Figyelj, harcos! – kezdtem lassan. – Ha maradandó sérülést okozol az ellenfelednek, durva következményekkel kell számolnod. Egy életre meg is nyomoríthatod, ha véletlenül rossz helyen ütöd meg. Akár meg is ölheted.

– Jézus! Csak egy kis rohadt banán tapadt a hajába, semmi nem történt!

– A jövőre nézve mondtam. Ezt mindig tartsd szem előtt!

Adri val nekünk is rengeteg necces helyzetünk volt. Visszagondolva még most is kirázott a hideg tőle. Akkor fel sem fogtuk, mit csinálunk.

– Oké, mozogjunk még egy kicsit! – keltem fel a padról, és elvettem tőle az üres üveget.

Dominikkal túlléptük az egyórás keretet, de nem volt gáz, az aznapi klienseket már délelőtt letudtam, délutánra sajnos csak a kölyök és Adri maradt. Nem vettem észre, Adri mikor érkezett meg. Dominikkal foglalkoztam, amikor a testem egyszerűen bizseregni kezdett. Oldalra néztem, és egy érdeklődő, csokibarna szempárral találtam szemben magam. Adri csak a fejét dugta be a terembe. Ahogy találkozott a pillantásunk, mintha buborékba kerültem volna. Eltompultak a zajok, egyetlen arcra szűkült a világ. Lejjebb eresztettem az egyik pontkesztyűt, mire Dominik mellbe boksolt.

– Bassza meg! – nyögtem összegörnyedve.

Dominik szélesen vigyorgott.

– Ez történik akkor, ha elbambulsz – oktatott ki bosszantóan tudálékosan. Enyhén meglegyintettem a pontkesztyűvel kócos, szőke fejét.

– Ez meg akkor, ha szemtelenkedsz. Asszem, befejeztük mára.

Megint elnéztem a feje mellett, Adri mosolygott. Majdnem én is viszonoztam. Dominik homlokráncolva követte a tekintetem, aztán visszafordult.

– Ő ki?

– Senki – ráztam a fejem.

Adri eltűnt a fogadótérben, becsukta az ajtót. Dominik homloka kisimult.

– Ő a lány, akiről meséltél. – Nem kérdezte, kijelentette.

Döbbsen pislogtam rá. Hetekkel ezelőtt beszéltem neki Adriról, nem gondoltam, hogy megjegyezte, pláne nem, hogy ilyen gyorsan összerakja a dolgot.

– Ezt miből következtetted ki?

– Tippeltem, és az arcod azt mondja, hogy bejött a tipp – vigyorgott büszkén.

Legszívesebben megint meglegyintettem volna, helyette csak levettem a kesztyűt.

– Mára végeztünk.

– Hozzád jött? Őt is edzed?

Dominik szeme izgatottan csillogott.

– De felvillanyozott a magánéletem.

– Nyilván! Erikhez hasonlítottad, most meg itt van a közeledben, és az előbb majdnem mosolyogtál. – Rám szegezte kesztyűs kezét. – Megmozdult a szád. Az egy majdnem-mosoly volt!

Elvigyorodtam.

– Bosszantó vagy, kölyök.

– Bejön neked?

– Túlzásba viszed.

– Össze fogtok jönni?

Felhorkantottam, és inkább a keze után nyúltam, hogy megszabadítsam a kesztyűtől. Dominik eltátotta a száját.

– Vagy már össze is jöttetek! Ő nem csak majdnem mosolygott rád.

Felvontam a szemöldököm. Hónapok óta edzettem, de soha nem láttam ennyire lelkesnek.

– Kényszerből van itt, én meg kényszerből foglalkozom vele.

– Hazudsz! – rázta a fejét, a haja vidáman táncolt. Nem csak nekem kellett volna fodrászhoz mennem. – Akkor mi volt az a majdnem-mosoly?

– Szakadj már le rólam!

Fogtam a szivacsos pajzsokat, és a terem túlvégében álló szekrényhez vittem.

– Ideges vagy. – Dominik zokniban követett.

– Sherlock...

– Ha nem lenne igazam, akkor nem lennél ideges.

– Vagy azért vagyok ideges, mert faszszággal basztatsz.

Felé fordultam. Dominik szélesen vigyorgott, kivillantotta az őszes fogát.

– Nem egy tizenhat évvel fogom megbeszélni a magánéletemet. Erre csak legyintett.

– Nem vagyok gyerek, tudom, mi az a szex.

– Te jó ég! – Kínlódva felröhögtem. – Nem hiszem, hogy az én életem izgalmasabb lenne, mint a sajátod, úgyhogy foglalkozz azzal.

– Te is mindig az enyémmel foglalkozol – vágott vissza pimaszul.

Felmordultam. Mintha magammal vitatkoznék. Kikerültem, felvettem a benti cipőt, és az ajtó felé siettem. A kölyök a sarkamban loholt.

– Össze fogtok jönni? Fogtok szexelni? Vagy szexeltetek már?

– Oké, ide figyelj! – pördültem felé az ajtó előtt. – Semmi nincs közöttünk, és nem is lesz, csak lakótársak vagyunk. Nem mintha rád tartoz...

– Együtt éltek?!

Felnyögtem. Kibasztam magammal.

– Akkor már szexeltetek.

– Nem, és nem is fogunk! Akadj le a témáról, vagy tovább faggatlak Erikről! – lengettem meg az orra előtt a mutatóujjamat.

A hét év korkülönbség kurva kevésnek tűnt ahhoz, hogy hallgasson rám. Dominik összehéberelte a száját, és úgy felfújta a pofazacskóit, mintha feszítenék a ki nem mondott kérdések. Nem vártam meg, amíg rám zúdítja, lenyomtam a kilincset, és vállal kilöktem az ajtót.

Adri a recepció mellett toporgott térdig érő bőrcsizmában, bőrdzsekiben, kiengedett fekete, vállig élő hajjal, hófehér babaarccal, hatalmas szemmel. A szeme volt a gyengém, a legelső találkozásnál is az fogott meg. Gyönyörű, dögös, erős csaj állt előttem. Kár, hogy szeszélyesebb, mint az időjárás, és mar, mint a vipera.

Dominik némi fáziskéséssel, egy lábon ugrálva jött ki mögöttem, ahogy menet közben próbálta felvenni a cipőjét. Adri ránk nézett, és szerencsére most nem vigyorgott. Dominik lelkes volt kettőnk helyett is. Elindult Adri felé. Legyűrtem a késztetést, hogy a vállá után kapjak, és visszatartsam, mielőtt valami rohadtul gáz dolog jönne ki a száján.

– Szia! – nyújtotta a kezét. Adri zavartan lepillantott rá, és elfogadta a kézfogást.

– Szia! – Arcán furcsa, megmagyarázhatatlan árnyék suhant át.

– Domi vagyok, sokat hallottam már rólad.

Magamban felmordultam. Adri szeme rám villant a kölyök feje felett. Próbáltam tök ártatlan képet vágni, mintha nem tudnám, miről beszél Dominik.

– Igen? Az nem biztos, hogy jó.

Elfojtottam egy horkantást.

– Dominik! Sipirc átöltözni! – böktem a fejemmel az öltözők felé.

– Nem vagy az apám – grimaszolt durcásan.

Felvontam a szemöldökömet. Adri az orra alatt somolygott. Dominik még egyszer végigmérte, aztán kikerülte, és eltűnt az egyik bal oldali ajtó mögött. Felsőhajtottam.

– Kiidegel.

– Hasonlít rád.

Elszorult a mellkasom. Adri nyilván a nyolc évvel ezelőtti kövér, védtelen gyerekekre gondolt.

– Remélem, hogy ő jobban veszi majd az akadályokat nálam – morogtam az orrom alatt, aztán a tábla nélküli ajtó felé mutattam, és elindultam felé.

– Te foglalkozol vele? – követett Adri.

Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, túl szűknek tűnt a szoba kettőnknek. Kókuszillata beszivárgott minden repedésbe, minden rohadt pórusomba. Egy pillanatra bevillant a karja a nyakam körül, melle, ahogy nekem feszül.

– Boksza tanítom. – Szembefordultam Adrival.

– Ahhoz is értesz? – pislogott döbbenet, és levette a csizmáját meg a dzsekijét.

– Eredetileg bokszedző vagyok, csak bónuszként tettem le az önvédelmi kurzust, mert soha nem tudhatja az ember, mikor kell megvédenie magát.

Közénk feszült a kiabálások, szidalmazások emléke. Adri tekintete áthatolhatatlan fallá keményedett.

– Az első, amiben egyetértünk. – Nem csak a tekintete, a hangja is keményen koppant.

Nem vagyok hajlandó szarul érezni magam azért, mert egy idő után meguntam a basztatását. Álltam a pillantását, amíg el nem fordította a fejét.

– Nyertem. Lefarkasszemeztelek – jegyeztem meg, mire felkacagott. Felolvadt az előbbi jeges hangulat közöttünk.

– Nincs is ilyen szó!

– De van, most mondtam.

– Attól még, hogy kimondtad, nem lesz valós kifejezés.

– Dehogynem! – Most már én is vigyorogtam. Azonnal felcsendült Dominik kaján hangja a fülemben.

– Egyébként sem számít igazi farkasszemnek, mert én nem is tudtam róla, nem voltam benne a játékban.

– Amikor kikövetelted, hogy kopogjak, akkor én sem tudtam, hogy kihívást indítasz – fúrtam a szemébe a pillantásom.

Adrinak összeszűkül a szeme, de nem pislogott.

– Te kezdted a játszmát a beköltözésemkor. Számoltad, hányszor nyertél csatát ellenem.

Pattogó csendben álltunk a terem közepét elfoglaló gumiszőnyeg szélén.

Nem eresztettem a tekintetét.

Ő sem az enyémet.

Húzott a csokiörvény.

Mintha egyre közelebb sodródnék hozzá.

Akkor sem fordulok el!

Csábított a kókusz.

Az örvényből felém nyújtózott egy cseresznyepiros ajak. A számra tapadt, lassan kebelezett be, aztán egyre mélyebben, mélyebben, mélyebben csókolt, úgy, hogy már levegőt sem kaptam, mégis visszacsókoltam, haraptam, faltam, elvettem, amit adott, akkor is, ha az a vesztemet okozza, ha kiszívja a lelkemet, ha a végén üres héjként dob el, akkor is, ha...

Elfordultam.

A szívem dübörgött, mintha ki akarna rohanni a testemből, hogy aztán az első kocsi elé vesse magát.

– Másodjára nyertem – húzta ki magát Adri fölényesen. – Fel kéne írnom valahova.

A hajamba túrtam, nagyot sóhajtottam. Reméltem, hogy nem jelentek meg a gondolataim baszott nagy neonfelirattal a képemen.

– Egyébként mennyi lenne egy bokszedzés?

– Miért? – sandítottam rá gyanakodva.

– Csak úgy... – vont vállat a padlót bámulva. – Talán az is jót tenne.

– Komolyan tőlem akarsz verekedést tanulni?

Röhögés feszítette a torkomat. Abszurd lenne. Igazából már az is abszurd, hogy önvédelemre jár hozzám. Adri grimaszolt, de nem mondott semmit.

– Felkészültél a mai órára?

– Amiből már eltelt negyedóra?

Felvontam a szemöldököm. Ma mindenki szemtelen velem?

– Nyugi, ezt is fel fogom számolni.

– Egy percre sem kételkedtem az ellenkezőjében, Besztercy.

Szerencsére Adri jobban összeszedte magát, mint előző alkalommal. Hatalmas, értő szemmel bólogatott, ahogy magyaráztam, fegyelmezetten, pontosan hajtotta végre a mozdulatokat. Rohadtul nem is figyeltük az időt.

– Oké, még egyszer! – intettem sokadjára.

Adri nem háborgott, hogy már ezredjére ismételtetem el vele ugyanazt a mozdulatot. Csak lendítette a jobb karját, a tenyere párnás részével felnyomta az orromat, mintha behúzna egyet.

Tökéletes mozdulat. Elégedetten bólintottam.

– Egy ilyen ütéssel képes vagy eltörni az ellenfél orrát. Abszolút győzelem.

– Melyik a leghatásosabb fogás?

– Ha a tökét célzod.

– Van olyan technika? – csillant fel a szeme.

Felhorkantottam.

– Persze, pont ez maradna ki a listából? De ha gyakoroljuk majd, akkor jól ki fogom tömni, fő a biztonság.

Adri nevetését félbeszakította a mobilja csengése. Előbányászta a fal mellé tett dzsekije zsebéből.

– Baszki! Baszki! – motyogta, ahogy felvette: – Toma, ne haragudj, nem néztem az időt, Bálinttal vagyok.

A „Bálinttal vagyok” félmondat indokolatlanul nagy visszhangot vert a mellkasomban, miközben Adri fél kézzel magára rángatta a dzsekit.

– Rohanok, mindjárt ott vagyok.

Képzelttem, Toma mit gondolhat arról, hogy „együtt vagyunk”.

– Csúnyán elkéstem – motyogta kétségbeesetten Adri, miután eltette a mobilt. – Még szerencse, hogy rugalmas főnök. Mennyit is kell akkor fizetnem?

Átfutott az agyamon, hogy így is csak egy órára kérem el a pénzt kettő helyett, de az is eszembe jutott, hogy nem vagyok terézapa, ezért rendesen elkértem a két óra árát, Adri pedig még ezresre is kikerekített. Egy kurva vagyok. A kurvákat szokták fizetni a szolgáltatásaikért. Keserű szájjal vettem el a pénzt.

Bálint

BELEVÁGTAM a mosogatószivacsot a koszos tányérok közé, és káromkodva figyeltem, ahogy elsüllyedt közöttük. Mint a Spartacus az irányításom alatt. Az október hatalmas széllel és hideggel jött, de nem sokkal több klienst hozott magával, sőt, Andriséi is megfogtak időhiányra hivatkozva.

Felkaptam a fejem, amikor felharsant a csengő. Vártam, de nem hallottam Adri lépteit. Ismét csengettek.

– Adri!

– Nem érek rá!

– Te sosem érsz rá, faszom!

Adri is káromkodott, aztán kivágódott a szobája ajtaja, és keresztültrappolt a nappalín. Megint nyertem.

Csörömpölve előkotortam a szivacsot, körbedörzsöltem néhány tányéért, aztán leöblítettem róluk a habot. Ezt gyűlöltem a függetlenedésben a legjobban: a házimunkát. Bár most magamtól álltam be a mosogató elé, nem Adri zavart. Reméltem, hogy megnyugtassa az agyamat a rohadt számolgatás után. Megfájdult tőle a fejem.

– Fater! – robbant be a konyhába egy kis barna tornádó, és az oldalának csapódott.

– Hé! – nevettem, és habos kezemmel összeborzoltam Rómeó fekete, göndör haját, mire morogva elhúzódt tőlem.

– Nem vagyok gyerek! Már nyolc vagyok!

– Ó, bocsánat, uram – vigyorogtam, majd felnéztem, amikor Karola is besétált.

– Jézus, de hideg van itt! – A bukóablakhoz lépett, és becsukta. – Szia, szerelmem – lépett hozzám, és egy puszit nyomott az arcomra.

– Nem ártana borotválkoznod. – Megpaskolt, és elhúzódt.

– Múltkor a hajamat szóltad meg, most a borostámat. Kíváncsian várom a következő látogatásodat.

– Mit csinálsz? – nyújtogatta a nyakát Rómeó. Épphogy átlátott a mosogató széle felett.

– Hozz egy széket, és megmutatom.

Azonnal a konyhaasztalhoz ugrott, és odarángatott egy karcos faszéket. Arrébb léptem.

Rómeó gondolkodás nélkül, a mosogató vizes szélébe kapaszkodva felmászott a székre. Mögé léptem, és apró tenyerébe tettem a szivacsot.

– Dörzsöld át a tányérokat – böktem a mosogató tartalmára, miután a késeket kiszedtem belőle. – Nagyon vigyázz, mert csúszósak!

Rómeó komolyan bólított, aztán óvatosan kiemelt egy vizes tányért, és mosni kezdte. Karola hitetlen mosollyal csóválta a fejét.

– Bezzeg én nem tudtam rávenni, hogy besegítsen a házimunkába.

– Te az anyja vagy, alap, hogy nem hallgat rád – vigyorogtam.

Karola a boltíven keresztül a nappali felé pillantott, aztán közelebb húzódott.

– Szerettem volna beszélni veled – suttozta. – Mennyire ismered a lakótársad?

– Amennyire kell. Miért?

– Kicsoda ő, Bálint? – nézett rám komoran, aztán előhalászta a mobilját a zsebéből, miközben kivettem Rómeó kezéből egy elmosott tányért, és a csöpögtetőre tettem.

Amikor visszafordultam Karola felé, az orrom alá dugta a telefont, amin Adri képe szerepelt.

– Néhány hete tették fel, már akkor lementettem, csak kiment a fejemből. Most már nincs fent. – Újra hátranézett, mintha attól tartana, hogy Adri a semmiből felbukkan a konyhában. – Ki ez a lány, és miért körözték eltűnt személyként?

Kiürült fejjel, pislogás nélkül bámultam a körözési képét. Mi a fasz folyik itt?

– Fingom sincs – motyogtam kábán.

- Mibe keveredtél?
- Semmibe! – ráztam a fejem.
- Te bújtatod?
- Nem. Tudtommal nem – tettem hozzá bizonytalanul.

Mibe keveredtél, Adri?

Reflexből elkaptam az egyik tányért, ami vészesen megindult Rómeó habos ujjai között.

– Adri egy régi osztálytársam, hosszú és bonyolult múltunk van, nem akarok ebbe belemenni – suttoztam én is, bár Rómeó úgy csörömpölt, hogy simán elnyomta a hangunkat. – De fingom sincs, mit csinált. Egyszer csak felbukkant a küszöbömön.

Kétségbeesetten és zavartan.

– Te meg kérdés nélkül befogadtad.

Megráztam a fejem.

– Nem igazán, de ez is hosszú. – A hajamba túrtam, amitől tök vizes és habos lett. – Megkérdeszem majd erről.

Megint elkaptam egy csúszásnak induló poharat, mielőtt darabokban végezte volna a mosogató alján. Karola eltette a mobilt, és a csípőjét a mosogatónak döntve aggódó képpel nézett rám.

– Fura vagy. – Úgy fürkészte az arcomat, ahogy Toma és Vivi szokta.

– Mindig – horkantottam. – Figyelj csak, Rómeó! Ha nem mosod el tiszta vízzel, habosak maradnak, és csúnya foltosan száradnak meg. – Leszedtem egyesével a csöpögtetőre pakolt tányérokat, és újra elöblítettem.

Karola makacsan bámult.

– Hogyan ismerkedtetek meg? – ütötte tovább a vasat.

– Látom, nem akarsz leszakadni a témáról.

Karola várakozva pislogott. Megadóan sóhajtottam.

– Keljél, Bálint! Nem késhetsz el az első napodon! – zengett keresztül a lakáson anya hangja.

Félálomban érzékelttem, hogy kivágódik a szobaajtó. Morogva a szemem elé kaptam a kezemet, amikor elrántotta a sötétítő függönyt. A szemhéjamon keresztül is vakított a nap.

Újra felmordultam, amikor letépte rólam a takarót. A hűvös huzattól megborzongtam, pedig még csak alig léptünk át a szeptemberbe. A másik oldalamra fordultam. Nem akartam felkelni. Nem akartam új emberekkel találkozni. Nem akartam itt lenni. A gyomrom kocsonyaként reszketett. Csak nehogy kidobjam a taccsot az egész osztály előtt!

– Ne csináld ezt! A múlt heti évnyitó kihagyása után nem kéne megint elszúrni az igazgatónőnél!

Múlt héten tényleg kidobtam a taccsot, de megérte, mert anya így nem cibált el az évnyitóra, és betegségre hivatkozva csúsztattam egy hetet. Most viszont rákulcsolta hosszú ujjait a bokámra, úgy próbált leráncigálni az ágyról.

– Hé! – kapálóztam.

– Semmi hé! Vivi... miért nem... keltett? Hol van? – szuszogta. Túl vékony és gyenge volt a száz kilomhoz képest. Ilyenkor jól jött a pluszsúly. Végül feladta a küzdelmet, és csipőre tett kézzel, homlokráncolva nézett le rám.

Felültem, és megdörzsöltem az arcomat.

– Honnan tudjam? Aludtam.

– Miért nem állítottál ébresztőt? Tizenöt éves vagy, az ég szerelmére! Nyögve visszahanyatlottam a párnára, miközben anya kijelentette, hogy öt percem van elkészülni. Nem csak rám várt egy első bemutatkozás, napok óta a mai interjújáról magyarázott.

Tizenöt perc múlva már az utcán rohantunk. Én nem rohantam volna, de mivel anya a karomnál fogva cibált, úgy nézhettem ki, mintha egy hatalmas, kerek lufti lobogna utána. Szőke haja csapzottan verte a vállát. Fullasztó szmog telepedett ránk, dobhártyaszaggatóan vijjogott egy mentőautó, a piros lámpánál kígyózó dugóban többen is a dudára tenyereltek. Valahol egy öblös férfihang anyázott.

Budapesti hétfő. Pokol. Ráadásul az amúgy is rongyos táskám a tempótól és a könyvek súlyától úgy vált szét a cipzár mentén, mint a vaj. A Millenáris közepén szanaszét repült belőle minden. Anyával felváltva káromkodtunk, ahogy összekapkodtuk a füzeteket, tolltartót és a Vivitől örökölt könyveket.

– Így nem mehetek be! – ráztam a fejemet.

Görcsösen szorítottam a mellkasomhoz a táskát.

– Nincs erre időm, Bálint!

Anya meg sem hallgatott, ismét megragadta a felkaromat. Nem is akartam abba a hülye, elit suliba járni, ahova Vivi és a szülei közbenjárására vettek fel. Se pénzünk nem volt rá, se a jegyeim nem voltak elfogadhatók, de Vivi szüleinek a befolyása és az unokatesóm kitűnő jegyei miatt az igazgatónő elnézte ezeket. Vivi sok díjat zsebelt be a Munkácsynak, amíg el nem ballagott, prózairó versenyeken képviselte a gimit. Ezt minden családi banzájon meghallgathattam.

Felszálltunk egy tömött buszra, és néhány megálló után lesodród-tunk a tömeggel a járdára.

Már messziről kiszúrtam a Munkácsyt egy zsákutca végén. Fehér falai szikráztak a kora reggeli napsütésben. Három szintje az ég felé tört, királyként terpeszkedett a mellette lévő épületek között. Két-szárnyú, kovácsoltvas kapuján túl gondozott udvar terült el, zöldellő gyepvel, körben kialakított kis virágoskertekkel, középen szökőkúttal. Nem is iskolának tűnt, hanem luxusvillának.

– Nem! – Megtorpantam a kapuban. Az biztos, hogy nem megyek be ide!

– Ne gyerekeskedj!

– Elszakadt a táskám!

– Majd megvarrom.

De a táskám most szakadt! Most kell megvarrni!

Anya belevájt a lakkozott körmeit a vékony dzsekimbe. Sikerült át-ráncigálnia a kapun, aztán a küszöbön. Fogakként csattant mögöttünk a hatalmas ajtó, elnyelt minket az épület. Már becsöngethettek, mert olyan csend fogadott, mint egy kriptában. Csatakossá vált rajtam a póló. Zihálva végigtrappoltunk egy hosszú folyosón, aztán megálltunk a tanári szoba előtt. A falakon lógó díszes tablóképekre meredtem. Mindenki vigyorgott, csillogott a szemük, mintha jobb helyet el sem tudnának maguknak képzelni ennél a sulinál.

Felkaptam a fejemet, amikor az igazgatónő, Petrásné megjelent előttem. Elmotyogtam egy csókolomot, aztán inkább visszatértem a tablókhoz.

Belégzés.

Kilégzés.

Nincs levegő. Hol van az ablak? A folyosó tulsó végén. Messze. Nincs levegő.

Belégzés...

Anya lehajolt hozzám, a kezembe nyomott egy papírlapot.

– Most rohanok. Jó legyél, délután találkozunk. – A következő pillanatban pedig már ott sem volt.

Petrásné hideg, kék szemmel vizslatott. Elidőzött a táskámon és a kopott sportcipőmön, arcára nem ült ki semmilyen érzélem. Elfordítottam a fejemet.

Belégzés.

Kilégzés.

Mintha idegen bolygóra kerültem volna.

– Gyere! – mondta végül, és elindult a fényesre sikált padlólapal kirkakott folyosón.

Ólomlábakon vonszoltam magam.

Belégzés.

Kilégzés.

A rémület méregeként terjedt szét bennem, ahogy megálltunk egy terem előtt.

– A 9/a lesz az osztályod. – A nő rám vicsorgott, amiről feltételeztem, hogy mosoly akart lenni, aztán bekopogott, és kinyitotta előttem az ajtót.

Benéztem a tömött osztályterembe. Ezer szempár meredt vissza rám. Ezer szempár égetett. Petrásné a hátamnak nyomta hideg tenyerét, és betolt a tűzvonalba.

– Elnézést a zavarásért, tanárnő, megérkezett az új diák.

A rövid bevezető után fülsértően döndült mögöttem az ajtó.

– Szia! Mutatkozz be, kérlek – fordult felém a tanárnő a teleirt tábla előtt.

Belégzés.

Kilégzés.

Hányini fogok.

Összeprésem a számat. Megbillentek a bútorok, felém dőltek a falak, elmosódtak a kontúrok, mintha egy vízfüggönyön keresztül nézném a többieket.

Belégzés...

Nincs levegő! Az ajtóra pillantottam, aztán vissza. Valaki az első padok egyikében megmozdult. Elfelejtettem lélegezni a csokibarna szempár láttán. A falak visszahúzódtak, a bútorok nem moccantak, kiélesedett a kép. A lány ovális, pattanásos arca kiemelkedett a többiek közül.

– Hogy hívnak?

Összereztem a tanárnő hangjára. A szívverésem az ujjam hegyében lüktetett, de az elhasználódott levegő szabadon áramlott a tüdőmbe. Elszakítottam a tekintetemet a lányról, és megint körbenéztem. Mindenkin márkás pulcsi feszült, előttük új könyvek, tollak, padjuk mellett új táska. Lepillantottam a sajátomra.

– Fiam!

– Besztercy Bálint vagyok – motyogtam az orrom alatt.

– Hogy mondd? – hajolt közelebb a tanárnő. Néhányan kuncogtak.

Izzadt ujjaim közül kicsúszott a táska, tartalma beszóródott a tanári asztal alá. Halk nevetés söpört végig az osztályon. Lángoló képpel leterdeltem, és visszadobáltam mindent a helyére. Ahogy felegyenesedtem, bevágtam a fejemet az asztal sarkába. Villámként cikázott végig rajtam a fájdalom. Éktelen röhögés harsant, szégyen marta a torkomat. A csokibarna szemű lánynak kivillant a fogszabályzója nevetés közben.

– Végeztem! – jelentette büszkén Rómeó, mire összeborzoltam a haját.

– Szuper vagy, majd otthon is bemutatathatod ezt az újonnan szerzett képességedet.

– Anyyira azért nem tetszett. – Leugrott a székről, és visszatolta a helyére.

Karola karba font kézzel nézett rám. Amíg meséltem, egyszer sem szólt közbe, most viszont megköszörülte a torkát.

– Szóval szerelem első látásra.

Gúnyosan felröhögtem, még a mellkasom is belesajdult.

– Mi? Első látásra... mi? Persze... nyilván...

Karola a mosolygás és grimasz keverékével reagált.

– Hogyne... – Olyan hangsúllyal ejtette, mint egy tanár, akinek a diák azt hazudja: a kutya ette meg a háziját.

– Mikor megyünk vásárolni? – toppant közénk Rómeó.

– Most! – vágtam rá, és a vállánál fogva kitereltem a nappaliba.

***

Inkább nem számolgattam a kiadást, és becsuktam a fületem, amikor a bankkártyát a terminálhoz érintettem fizetéskor. Rómeón nem akartam spórolni. Bevásároltam neki mindenből bőven, két cipő, több pulcsi, póló, nadrág, mintha valóban az apja lennék. Még Karola is kapott tőlem egy csajos kabátot, amire nagy, sóvár szemeket meresztett. Nem tudott róla lebeszélni.

Hazakísértem őket a nyolcadik kerület másik végébe. Rómeó izgatottan passzírozta át magát a bejárati ajtón. Nem volt könnyű mutatvány, a tömött zacskók – amiket mindenáron ő akart cipelni – beleakadtak az ajtófélfába. Levert tárgyak puffanása, csörömpölése jelezte az útját. Karola becsukta a szemét, az én képemre pedig letörölhetetlen vigyor kúszott.

– Nagyon köszönök mindent.

– Nem kell, ez természetes. Mindig segíték, tudod.

Karola szégyenlősen bólintott, aztán pajkosság csillant a szemében.

– Azt hiszem, nem csókolózhatunk többet.

Elvigyorodtam.

– Pedig szeretek veled smárolni. – Igazából nem is valódi csók, semmi jelentősége.

– Megegyeztünk, hogy ha az egyikőnk kapcsolatban van, akkor nincs ilyen.

– Összeszedtél valakit?

Karola a fejét rázta.

– Nem tudom, mi volt és mi van közöttetek Adrival, de most hát-rebb lépek egyet, ahogy az előzőnél is.

– Ja, ott is kurvára megérte... – csikorgattam a fogamat.

Karola szeretetteljesen megsimogatta a vállamat.

– Nem akarom, hogy velem tedd féltékennyé a gádzsit. Láttam, milyen lelkesen csillogott a szemed mesélés közben.

– Rosszak a fények a konyhámban.

Karola felnevetett.

– Felesleges tagadnod a nyilvánvalót, én pedig nem tolakodok kö-zétek.

Szeretetlufi duzzadt a mellkasomban.

– Imádlak!

Karola elmosolyodott.

– Menj, és beszélj Adrival!

– De ha nem jön össze, akkor újra smárolunk? – táncoltattam meg a szemöldökömet poénból. Karola felnevetett, és a karomra csapott.

– Bolond! Próbálhatod elviccelni, de látom a szemedben azt, amit az előző gádzsinal nem, pedig Adrival együtt sem vagytok.

– Addig jó! – horkantottam fel, mire Karola csak a fejét csóválta.

– Szamár vagy, és nehogy elsüss valami szexista poént, mert le-hajítalak a gangról!

Felnevettem. Hogy ismer!

Miután elköszöntünk, átszeltem a késő délutáni sötétbe borult kerületet. Végig azon pörgött az agyam, hogy ezt kurvára nem akartam. Nem akartam Adrival foglalkozni, de a csaj fokozatosan beszivárgott az életembe, és lassan kitöltött mindent. A pánik-rohama után egy teljesen más embert láttam benne, ami rohadtul megbonyolította a helyzetemet. Egy kicsit sem akartam sajnálni, nem akartam szimpatizálni pont vele, mégis büntudat égetett, ha eszembe jutott a rohama, mert a tudtomon kívül irtó nagy faszfej voltam, én váltottam ezt ki nála.

Úgy belemerültem a gondolataimba, hogy az egyik pillanatban még a BKV rázta a vesémet a kátyúkban, a másik pillanatban már a nappaliban álltam Adri csukott ajtajával szemben.

Ezerrel vert a szívem. Megtehetném, hogy hagyom a picsába az egészet, nem kérdezek rá, nem foglalkozom vele, de a csaj menekül valami elől. Nem kellett volna érdekelnie, és mégis... Valami furcsa érzés feszített, nem hagyta, hogy csak úgy elsétáljak Adri mellett.

Átvágtam a nappalin, és tétován bekopogtam. Morgás szűrődött ki, amit válasznak vettem, ezért benyitottam. Adri az ágy közepén ült törökülésben a laptopja előtt. Amikor megálltam a küszöbön, megjátszott döbbenettel nézett fel rám.

– Mosogatsz, kopogsz... Rád sem ismerek.

Csipkelődős hangja szétáradt bennem.

– Mind tartogatunk meglepetéseket. – Nekitámaszkodtam az ajtókeretnek, ami erre kicsit megmozdult a falban. – Karola érdekes dolgot mutatott nekem ma.

Adri grimasza láttán képtelen voltam megállni vigyorgás nélkül. Régen is nehezen viselte, ha valaki bírt engem.

– Nem érdekel, miket mutogat neked a barátnőd.

Még szélesebben vigyorogtam.

– Ez érdekelni fog, mert rólad van szó.

Adri megfeszült.

– Mi elől menekülsz? – kérdeztem rá nyíltan.

Szoborarc, sápadt bőr, fénytelen szempár.

– Semmi elől. – Visszafordult a laptopához.

– Akkor a rendőrség poénból keresett mint eltűnt személyt?

Olyan mereven, keményen nyomta le az egyik billentyűt a klaviatúrán, mintha át akarná döfni. Rám sem nézett, kitartóan gyilkolta a billentyűket, szeme ide-oda cikázott a képernyőn.

– Adri?

– Nem akarok beszélgetni – szúrta a fogai között.

– Pedig rohadtul rám is tartozik, miért nálam bujkálsz a rendőrség elől. Mibe keveredtél?

– Semmibe, megoldom a helyzetet.

Ezzel a csajjal nem lehet egyről a kettőre jutni!

– Mit akarsz megoldani, ha semmibe nem keveredtél?

Összepréselte cseresznyepiros ajkát, mintha a kitörni akaró szavakat fojtaná vissza.

– Nem muszáj egyedül megoldanod.

– És ki segítene? Te? – nézett rám gúnyosan.

– Miért? Eddig nem segítettem? – Kezdett bennem felmenni a pumpa.

– Segíts inkább a barátnődnek. Én nem szorulok rád.

Mérgesen szusszantottam.

– Utálom, amikor ilyen kibaszottul arrogáns vagy!

Adri gúnyos félmosolyra húzta a száját.

– Írd a kilométeres listához, amit utálsz velem kapcsolatban. Most pedig dolgom van.

Vibrált közöttünk a csend, amibe újra beleordított a billentyűk kattogása. Tehetetlenség csomózta a gyomrom. Minél jobban ellenállt, annál jobban meg akartam tudni, mi a franc van körülötte.

– Peti a vőlegényed?

Abbamaradt a kattogás.

Még a kinti forgalom is elnémult.

– Őelőle menekülsz? Miatta kell önvédelemre járnod?

– Honnan tudsz róla? – Kihallottam az apró remegést a hangjából.

– Álmodban sokszor emlegeted. – Elszorult a torkom, fingom sincs, miért. Mintha Adri a feszültségét átfecskendezte volna belém.

– Kikerülted a kérdéseimet.

– Mert nincs közöd hozzá.

– Együtt élünk...

– Hozzám sincs semmi közöd, Besztercy!

Szavai visszapattantak a falakról, bútorokról. Mérges darazsaként szurkálták behegyesedett lelkemet, de nem sokat értek a fulánkjaik ott, ahol évekkal ezelőtt lándzsák törtek belém.

Ellöktem magam az ajtófélfától.

– Oké, akkor további önvédelemre sincs szükséged, igaz? Azt is meg tudod oldani egyedül.

Adri kurtán bólintott.

– Így van!

Én is bólintottam. Fasz. Gond letudva. Átrappoltam a szobáján a sajátomba. Csak azért nem basztam be magam után az ajtót, mert féltem, hogy kiszakad a falból. Ennyit arról, hogy próbáljak Adriával beszélni. Szokás szerint nem lehetett, nem engedett közelebb. Amikor azt hittem, hogy változik, hogy más, mint amilyennek eddig gondoltam, mindig előbújt az az énje, akitől két másodperc alatt a plafonon voltam.

Adri

MÉRT? Miért erőlteti Bálint a kommunikációt? Miért kell csesztetnie? Nincs köze Petihez. Senkinek sincs köze hozzá, majd én megoldom a hibámat! Pontot teszek ennek a végére, csak még... Csak még összeszedem magam hozzá.

Szinte semmit nem aludtam az este, és ahogy felkelt a nap, felöltöztem a fürdőben. Már egészen hozzászoktam az egy hónap alatt ehhez a rendszerhez. Még csak az hiányzott volna, hogy akkor trappoljon át elefántként Bálint a szobámon, amikor félmeztelen vagyok. Ennél rosszabb elrendezésű lakással még nem találkoztam.

A táskámba hajítottam a gyűrűt. Már rég meg kellett volna szabadulnom tőle, de túlságosan lefoglalt, hogy túléljek, hogy levegőhöz jussak. Egyszerre nem tudtam mindennel foglalkozni. Lávaként fortyogott bennem a düh, ahogy átcsörtettem a kerületen. Nem szálltam buszra, hátha egy kicsit megnyugszom a táncstúdióig.

– Hé! – dörrentem rá egy mellettem elszáguldó biciklisre, amikor a könyöke meglökte a vállam. – Figyelj már oda!

Olyan voltam, mint egy túlfeszített húr. Bálint feszített túl a hülye faggatózásával. Nincs joga az életemben vájkálni, törődjön a kotnyeles barátnőjével! Bár miután megláttam Karola fiát, egyértelművé vált, hogy nem Bálinté. Egyetlen vonásában sem hasonlított rá.

Minél többet gondolkodtam rajta, annál idegesebb lettem, így feszültebben értem a stúdióba, mint ahogyan elindultam. Mélyen beszívtam a friss citrusillatot, ahogy beléptem az ajtón. Nem segített, nem oldotta a csomót a mellkasomban.

Annyira korán érkeztem, hogy a takarítón kívül még senki nem tartózkodott bent. Kényelmesen át tudtam öltözni. Bő nadrágot húztam, puha talpú cipőt, és egy passzos trikót. Kis copfba kötöttem a hajamat, és átmasíroztam a terembe. Elnyomtam egy ásitást,

ahogy felállítottam a kamerát a teljes falat beborító tükör elé, csatlakoztattam a telefont a hangfalakhoz, de mielőtt elindítottam volna a zenét, nyújtottam. Az izmaim mintha eddig merev gumiból lettek volna.

Le a földig. Izzadó tenyeremet a hideg padlóra tapasztottam.

Becsuktam a szememet, fogódkodót kerestem az ismerős mozdulatokban, a gumis padlóban, a nyugtató csendben.

Fel az égig. A hátizmaim kéjesen doromboltak, végigropogott a gerincem, amitől jólesően megborzongtam. Majdnem egy hetet kihagytam, most éreztem igazán, mennyire otthonos, mennyire *szükséges* a mozgás, hogy ne csússzak szét teljesen.

Zsibogott minden porcikám, ahogy végeztem a nyújtással, és a hangfalakhoz meg az állványon lévő kamerához léptem. Elindítottam mindkettőt, felvettem a maszkot, majd a terem közepére sétáltam. A pattogós hiphop betöltötte a termet, hívogatóására azonnal mozdult a testem. Hajlott, dobbantott, ugrott, fordult, pördült. A zenébe öntöttem az összes frusztrációt, minden átkozott napomat, minden sötét rémálmodomat, minden dühömet, tehetlenségemet.

Kieresztettem a démonokat, hogy felszabaduljak legalább egy időre. Mert a démonok mindig visszatáltak, én pedig jó gazdiként újra és újra befogadtam, teret engedtem nekik, mintha függő lennék. Szabadultam volna a fájdalomtól, a büntudattól, a gyengeségtől, de a dühöm éltetett. Az évek alatt egybeolvadt velem, a részemmé vált, egyben tartott. Ha nem haragszom a világra, a szeretni képtelen szüleimre, Petire, Bálintra, és ha nem haragszom állandóan saját magamra, akkor mit érzek? Ha nem ezt, akkor mit? Nem lenne, ami összetartana. Félttem elengedni, és azért is haragudtam magamra, mert ennyire kapaszkodtam a pusztító dühbe.

Amint véget ért a zene, elindult a következő, de én csak álltam lehajtott fejjel, ziháló mellkassal, lüktető szívvel. Kétségbeesésem a padlóba szivárgott, elnyelték a szürke falak, behabzsolta a mennyezet. Mohón követelte a terem, én pedig mindent neki adtam.

Felemeltem a fejem, a saját szemembe néztem az előttem feszülő tükörben.

Megcsinálod!

Túléled az életedet!

Egy harcos nem lehet gyenge, márpedig te harcos vagy, baszki!

A barna szempár némán nézett vissza rám. Érzelmek nélkül. Honnan is lettek volna érzelmeim, amikor otthon soha nem kaptam?

– *Nem tudok most enni, Csabi – toltam el az orrom alá dugott tálcát. Az ágyán ültem törökülésben, a ház kivételesen üres volt, még Léna sem ért haza. Hála istennek! Amióta Bálinttal jártak, mindenhova együtt mentek. Azóta kínosan ügyeltem rá, hogy akkor jöjjenek át Csabihoz, amikor Bálint nincs itt. Hidegrázást kaptam a seggfejtől. Az életem minden pontjába beszivárgott. Az anyja szétcseszte a családomat, ő pedig bekorlátozta, mikor mehetek át a legjobb barátomhoz.*

– *Muszáj enned! – erősködött Csabi.*

Igaza volt, mert a félévi bukásom után biztos, hogy napokig nem kapok majd otthon enni.

– *Mindjárt hányok. Egy falat sem menne le.*

Alig tudtam kipréselni a szavakat.

– *Nem kéne ilyen állapotban hazamenned.*

Csabi letette a tálcát, és hideg kezével megfogta az én hideg kezemet. Megszorítottam az ujjait, kapaszkodtam beléjük.

– *Ez is az ő hibája.*

Csabi pengevékonyságúra préselte a száját, elsötétült a tekintete.

– *Én megmondtam, hogy ne foglalkozz Gömbivel. Nem tudsz miatta koncentrálni.*

Még görcsösebben markoltam Csabi ujjait, de arcizma sem rezdült. Szürkés-kék szeme komoran pásztázott.

– *Komolyan, mit akarsz attól a patkánytól?*

– *Semmit! – vágtam rá. Kétségbeesett hangom visszhangzott a színtelen szobában. Felvillant előttem a sötétbe burkolózó kosárpálya és a néhány hónapja elcsattant csók. Az volt az első csókom. – Semmit nem akarok!*

– *Aha... – morogta, mintha a fejembe látna.*

– Csabi, ne csináld ezt! Legalább most ne, amikor mellettem kéne állnod.

Nagyot szusszantott, és visszaszorított.

– Oké. Gyere ide! – Magához húzott, én pedig, mint egy kislány, befészkeltem magam a karja közé.

Beszívtam fűszeres illatát. Az otthon illatát.

– Mindig melletted álltam – motyogta a hajamba. A hátamat simogatta. – És mindig melletted is fogok. És ígérd meg, hogy ma este elkerülsz a teraszt, azt a kurva párkányt.

– De a szobámhoz tartozik – motyogtam a vállába.

– Nem vicces. – Reszketősen közelebb húzott.

Égett a szemem. Kibontakoztam az öleléséből.

– Ne szökjek át mégis? – Aggódón fürkészte a szemem.

– Nem kell, jól leszek – hazudtam, mert abban a percben úgy éreztem, soha nem leszek jól.

– Írj majd, mielőtt elalszol!

Remegő gyomorral léptem be a bejárati ajtónkon. A házban fagyott csend fogadott, mint a kinti hó alatt a föld. A szívem az egész testemben dobolt, ahogy levettem a csizmámat, és gondosan a cipőtárolóba állítottam. A zsebembe nyúltam, megszorítottam a nyugilabdát. A házban a termosztát huszonöt fokra volt állítva, mégis rázott a hideg. Fél vállamra vettem a táskám, és a nyugilabdát markolva átsurrantam zokniban az előszobán.

Az amerikai konyhás nappaliba érve megtorpantam. A gyomrom a torkomba ugrott. Apám a konyhapulznál ült, anyámnak háttal, előtte nyitott laptop, anyám pedig az étkezőasztalnál egy halom papírral körbevéve. Rossz jel, ha két percnél tovább megtúrték egymás társaságát. Tudtam, hogy rám várnak.

Amint beléptem, egyszerre fordították felém a fejüket. Nagyot nyeltem.

– Ilyenkor kell hazajönni? – Anyám halk kérdése beleordított a csendbe.

– Csabinál voltam...

Belevájtam a körmöm a nyugilabda gumis testébe.

– Már megint. – Anyám letette a piros tollat, és olyan szorosan kulcsolta össze az ujjait, hogy fájt ránézni. Apám még mindig nem

mondott semmit, csak szobormereven bámult. – Túl sokat vagy annál a fiúnál, ami meg is látszik a teljesítményeden.

– Nem ő tehet róla...

– Most én beszélek! – Ostorként csattant a hangja, végigvágott rajtam. Elfért a millió sebem mellett. – Hogy képzelted, hogy ekkora szégyent hozol ránk? Ráadásul irodalomból, amikor én is magyar szakos tanár vagyok! Hogy képzelted ezt, Adrienn?!

Reszkető kézzel szorongattam a labdát a zsebemben. A padlót bámultam, miközben kötömbökként zuhogtak rám anyám szidalmái.

– Két éven keresztül majdnem kitűnő voltál. – Megnyomta a majdnem szót. – Gyalázat, amit művelsz! Nem megengedett a bukás! Az én lányomnak nem megengedett az ilyen! Példát kéne mutatnod!

– De Besztercy...

– Meg ne halljam a nevét ebben a házban! – csapott az asztalra, amitől összereztem. – Elég nagy baj, hogy még bent is veletek kell nyüglődnöm. Már beszélünk az intőkről, amiket miatta szereztél. Nem érdekelnek a gyerekes problémáid azzal a kölyökkel! Nem érdekel, oldd meg, de ezt az irodalombukást azonnal ki fogod javítani, ha belebebedsz is! Egyébként szégyen, hogy még az osztályod leggyengébb tanulója is jobban teljesít nálad. Besztercy Bálint idén semmiből nem bukott, ellenben veled! Ha így folytatod, nem fognak felvenni az egyetemre, egy semmirekellő leszel, aki élőködni fog a nyakunkon.

A nyugilabda kettéhasadt a körmöm alatt. Elhomályosult a nappali körülöttem, könnybe lábadt a szemem.

– Siránkozás helyett tanulni kellett volna! Szégyellem, hogy a lányom vagy! Takarodj a szobádba!

Megmozdultam. Mintha tonnás víztömeg nehezedett volna rám, alig kaptam levegőt. Nem feleltem meg a szüleimnek. Nem feleltem meg, akárhogy próbálkoztam. Nem direkt buktam irodalomból. Nem direkt csináltam, hogy bosszantsam anyámat. Nem direkt nem tudtam figyelni, nem direkt hajítottam a sarokba a könyvet, akárhányszor próbáltam tanulni.

Nem direkt.

Nem direkt.

Minden lépcsőfok ezt a két szót visszahangozta, ahogy felvonszoltam magam az emeletre.

*Nem én kértem, hogy megszülethessek.
Nem én akartam a Munkácsyba járni.
Nem én akartam Bálint osztálytársa lenni.
Nem én akartam ezt az egészszet.*

A terasz felé rebbant a szemem, aztán elővettem a szétrepedt nyugilabdát. Tönkrement, ahogy az életem. Soha nem voltam szabad. Soha nem csinálhattam azt, amit akartam. Soha, soha, soha nem viselkedhettem úgy, ahogy én akartam. Rácsok mögül néztem azt a beképzelt seggfejet. Gyűlöltem azért is, hogy vonzott a vad betörhetetlensége. És Léna miatt még jobban gyűlöltem.

Kirobbant belőlem a zokogás, hasogatott a fejem. Szembefordultam az erkéllyel. Tettem egy lépést felé. Aztán még egyet. Mindennek vége lehetne. Még egy lépés. Megtorpantam a csukott üvegajtó előtt, kibámultam a csillagtalán égre. Forró homlokomat a fagyos üvegnek döntöttem.

Megígértem Csabinak.

Becsuktam a szemem egy pillanatra. Zihálásom párás nyomot hagyott az üvegen. Sok. Túl sok. Rengeteg. Pánikszzerűen kotortam elő a mobilomat.

Gyere át!!!

Ugyanaz az üres, érzelemmentes szem pislogott vissza rám a tükörből, mint apámé. Akinek még mindig nem válaszoltam az e-mailjeire. A zsigereimbe mart a magány. Bálintot is elkergettem tegnap, mint egy veszett kutya. Csaholtam, morogtam, pedig csak közeledni akart a maga módján. *Nem muszáj egyedül megoldanod*, csendült a fülemben mély hangja, ami sokszor dühített, sokszor megnyugtató, sokszor szórakoztató, de sokszor izgatott is. Hogy válthat ki belőlem egyetlen hang ilyen sok érzelmet?

Leráztam a kezemet és a lábamat, aztán kikapcsoltam a zenét és a kamerát. A felvétel végét úgyis törölni fogom. Könnyed léptekkel hagytam el a termet, és az öltözőben átcseréltem a ruhámat tisztá-

ra. Talán nem is olyan rossz minden. Uralom a helyzetet, ahogy a táncban is a mozdulatokat.

Váratlanul pittyent egyet a Bálinttól kapott telefon. E-mailem érkezett, megismertem a hangjáról. Elszorult a torkom, de néhány mély lélegzet után enyhült. Nem néztem meg, ki írt. Sejtettem, hogy megint apám követelőzött...

Amint elhagytam a stúdiót, belevetettem magam a délelőtti forgalomba. Az októberi csalogókán langyos idő az arcomat simogatta, az úttesten autók araszoltak egyik piros lámpától a másikig, a járókelők ráérősen baktattak el mellettem. Egy ázsiai fiatalokból álló kisebb csoport élénken vitatkozott, mindannyian mosolyogtak. Fogalmam sincs, miről folyt a szó, de azt megállapítottam, hogy ők még ismerik a vitakultúrát szidalmazás nélkül.

A levegő most nem tűnt olyan fojtogatónak, mint általában. Ragyogó fényárban fürdőztek az ég felé nyújtózó, monumentális épületek. Vidáman siklott mellettem a piros troli, az egyik pékségből frissen sült fánkok illata úszott felém. Mélyen magamba lélegeztem. Ruganyos léptekkel szeltem az utcákat, és észre sem vettem, hogy máris az Orczy térnél vagyok.

Ahogy rákanyarodtam a Baross utcára, gyérült a gyalogosforgalom. Már messziről kiszúrtam az egyik sarkon lévő zálogházat. Felette ódon erkélyek sorakoztak, mind a három emelethez egy tartozott, az elsőre kopott szőnyeget terítettek, a másodikon kifeszített kötélén ruhák száradtak. Ismerős módszer, nálunk is a gangra teregetett a szomszéd. Megtorpantam a zálogház rácsos kirakata előtt. *Nálunk?* Megráztam a fejem. Nem otthon vagyok, ez a helyzet csak átmeneti.

Ahogy beléptem, csilingelt az ajtó fölé szerelt csengő. Kellemes sütőtökillat lengte be a tiszta üzletet. Az ékszerekkel roskadásig megrakott pult mögött meglibbent a sötétbarna függöny, és kísértalt mögüle egy magas, enyhén kopaszodó férfi.

– Jó napot kívánok! Szeretném megkérdezni, mennyit kapnék ezért a gyűrűért.

Égette az ujjaimat, ahogy előkotortam a táskámból. Szinte belelöktem a férfi kinyújtott tenyerébe. A pasi elismerően hümmögött, miközben nagyító alá helyezte, és aprólékosan, kidugott nyelvvel megvizsgálta.

– Értékes darab. – Mohó hangsúlya sok húszezrest ígért.

Bizony az, értékes. Petinek volt miért vezekelnie. Az alkaromba nyilallt a fantomfájdalom; megdörzsöltem a heget.

Igazam lett, egy kisebb vagyon ütötte a markomat, amiből majd vehetek egy új telefont. Elégedetten vigyorogva léptem ki az üzletből. Kösz, Peti, legalább valamire jó volt az a gyűrű.

– Adri?

Ismerősen nyikorgó hang tört felém a forgalmon keresztül. Az összes idegszálam megfeszült. Nem akartam megfordulni. *Nem fordulok meg!*

– Adri! – Kocsiajtó csapódott, sietős léptek csattantak a járdán. Mégis megfordultam. Felismert, nem lett volna értelme elrohannom. Talán még elsimíthatom a dolgokat.

– Szia, Kornél! – Mosolyt erőltettem merev arcomra.

– Te jó ég! Szia! – Úgy pásztázott végig, mintha sebeket keresne rajtam, de azok azóta nincsenek, hogy elmenekültem. – Mi történt? Az öcsém tövig rágja a körmét miattad.

Kornél tekintete csupasz ujjamra siklott, aztán a mögöttem lévő zálogházra. Zsebre vágtam a kezem, de akkor már késő volt. Hatalmas kérdőjelek villogtak a szemében.

– Semmi nem történt, csak... térre van szükségem. – Gyűlöltem, hogy magyarázkodnom kell, gyűlöltem, hogy pont Peti bátyja talált rám. Ennyire közel a bűvőhelyemhez.

– Mi ez a szeszély? – lépett közelebb. Már megint ez a szó... *Szeszély*. Az öltönyéből és szálanként beállított hajából áradó beképzelt sznobizmustól felállt a szőr a hátamon. Abból a pénzből, amit Peti apámból sajtolt ki, bőven jutott a bátyjának is.

– Ez nem szeszély, egyedül akarok lenni.

– Nem kellett volna ezt az öcsémmel is megbeszélned a hiszti helyett?

Pusztító tüzet gerjesztettek bennem szemrehányó szavai. Öszszeszorítottam a számat, próbáltam visszanyelni a nyelvem hegyére toluó káromkodásokkal teletűzdelt csípős visszavágást.

– Csak hagyj békén! Élek, nem akarom, hogy keressenek.

Hátat fordítottam, de Kornél ujjai az alkaromra záródtak. Fájdalom hasított a hegembe. Elrántottam a kezem. Sosem féltem Kornéltól, eddig nem volt velem erőszakos. A vér zúgott a fülemben. Nyílt terep. El tudok futni. Ne kerüljek fizikai konfliktusba. Úgy zengett Bálint hangja, mintha mellettem állna. Elhátráltam.

– Mit keresel egy ilyen környéken? – fintorgott Kornél, mintha a tenyerébe szartam volna.

– Itt lakik a pasim – vágtam rá élesen, még a fejemet is felszegtem, fogalmam sincs, miért. Talán azért, hogy mutassam, nem vagyok egyedül. Nem vagyok kiszolgáltatva a tomboló hurrikánnak, amit életnek csúfolnak.

Kornél szeme kikerekedett.

– A pasid? – Mélységes csalódottsággal nézett, mintha Petivel együtt őt is megcsaltam volna.

Bólintottam, Kornél pedig hátrált, nehogy elkapjon tőlem valami kórságot, amit a hűtlen nők terjesztenek.

– Csalódtam benned. Jobb is, hogy kiszálltál az öcsém életéből. Sajnálom, hogy így félreismertünk – köpte a szavakat, aztán megint végigmért, és visszaszállt az Audijába. Amit Petitől kapott.

Viszketett az öklöm, szét akartam verni a kocsiját, a hülye, sznob fejével együtt. Reszkettem a dühtől. Méghogy hiszti! Méghogy ő csalódott! *Félreismertünk...* Mintha össze lenne nőve Petivel. A szívem együtt dübörgött a robogó villamossal. Megfájdult a fejem. Nem sikerült elsimítanom, csak még jobban rontottam a dolgokon. Hiába vezettem le a feszültséget, Kornél felbukkanása pillanatok alatt túlfeszítette a húrt, és féltem, hogy ha nem nyugtatom le magam, el fog pattanni.

Jobb meggyőződésem ellenére a Spartacus felé kanyarodtam.

Adri

KÉT CIGI is elszívtam az edzőteremig, így képes voltam emberi módon kinyitni az ajtót, és nem berúgni, ahogy azt fejben többször lezongoráztam. Bálint döbbsen kapta fel a fejét a pult mögött. Ráncba szaladt a homloka.

– Ütni akarok – álltam meg vele szemben a pult másik oldalán.

– Engem? – vonta fel a szemöldökét, szája szélében gúnyos félmosoly jelent meg.

– Kivételesen nem, csak ha a zsák és közém állsz.

Bálint erre már elvagyorodott, aztán valahonnan a pult alól előhalászott egy kulcsot, és a kezembe nyomta.

– Tízese szekrény. Öltözz át! – bökött a női öltöző felé.

Szó nélkül odacaplattam, és beléptem. Más volt, mint a stúdió öltözője. A falak mellett szekrénysor húzódott, középen két hosszú, támla nélküli paddal. Megkerestem a tízese szekrényt, és miután visszavettem a táncos ruhámat a bő nadrággal, passzos trikóval és puha talpú cipővel, bezártam mindent a szekrénybe.

Amikor átsétáltam a melegtől nyomott terembe, sokan felém fordultak. Talán nem gyakoriak az új arcok, azért bámultak meg a kigyúrt férfiak. Zavartan kerestem Bálintot a tekintetemmel. Nem volt nehéz kiszúrnom. Egyedül rajta nem volt kesztyű. Ahogy felém közeledett, tetőtől talpig végigmért. Én próbáltam nem ennyire feltűnően bámulni az izmait, kócos, szőke haját, ami szexisen a homlokába lógott, ahogy mindig.

Bálint megállt előttem a helyiség nagy részét betérítő szőnyeg szélén, én pedig elővettem a legközömbösebb nézésemet, mutatva, hogy semmilyen hatással nincs rám a látványa, a dohánnyal keveredő fenyőillata, ami valamilyen zabolátlan erővel párosult.

– Csak zokniban léphetsz a tatamira.

Két mozdulattal lerúgtam magamról a cipőket, és mellé léptem a szőnyegre. Felmutatta a tenyerében összetekert szalagot, mire a vaskos alkarjára akasztott bokszkesztyűk összeütődtek.

– Ez a bandázs. – Fogta az egyik zöld szalagot, és megrázta, mire kígyóként a szőnyegig tekeredett. Bólintottam, legalább már tudtam, mi a neve. – Tudom, hogy nem szorulsz a segítségemre – itt megeresztett egy gúnyos mosolyt, amit grimasszal reagáltam le –, de azért feltenném rád. Enélkül nem üthetsz.

– Mire jó amúgy?

– Arra, hogy ne sérülj meg. Védi a kézfejet, stabilan tartja a csuklódát. Nyújtsd ki a kezed!

Kinyújtottam. Zöld szeme az alkaromon lévő hegre siklott. Egyből viszketni kezdett, elfordítottam a fejem, hogy ne lássam kíváncsi pillantását. Miért érdeklődik a dolgaim iránt? Könnyebb lenne, ha csak szimplán tenne rájuk magasról.

– És szívja az izzadságot – folytatta. Kis fáziskéséssel jöttem rá, hogy még mindig a bandázsról beszél.

Ahogy elkezdte feltekerni, forró, vastag ujjai többször súrolták a bőröm. Bizsergés indult a fejbőrömtől, és szétterjedt az egész testen. Baszki, *baszki!* Meg fogja látni a karomon a libabőrt! Mély levegőt vettem. Mégsem volt jó ötlet idejönnöm.

– Cigiszagod van – morogta Bálint. Lehelete meglibbentette a hajamat.

Mikor került olyan közel hozzám, hogy majdnem összeért a lábujjunk?

– Nem érdekel, ha érzékeny a szaglásod.

Egy villanásra felnézett, szája sarkában megint mosoly játszott. Szexisen jól állt neki.

– Nem kell karmolni, tigris. Csak megjegyeztem, mert eddig nem nagyon éreztem rajtad.

Befejezte az egyik kezemet, aztán ráhúzta a kesztyűt. Furán nehéznek tűnt, viszont biztonságérzetet adott. Bálint áttért a másik kezemre. Ugyanúgy végigfutott rajtam a libabőr az érintésétől. *Menj a francba!*

– Bokszolni sem sűrűn járok, most mégis itt vagyok.

– Mindkettő tetszik.

Értetlenül ráncoltam a homlokom.

– A cigiszag és a bokszkesztyű rajtad.

Te jó ég! Flörtöl? Most először fogalmazott meg valamit velem kapcsolatban, ami tetszett neki.

Pókerarc!

Nem sikerült. Fokozatosan öntötte el az arcomat a forróság. Pedig régen mennyivel jobban tudtam kezelni ezt. A szalagavatós próbákon durvábban flörtölt, mégsem pirultam el. Megköszörültem a torkomat, igyekeztem visszanyerni a hidegvérem.

– Pedig kesztyűvel veszélyesebb vagyok – fúrtam a tekintetem a smaragd szempárba, ami most sötétebb árnyalatot öltött.

– Bírom a veszélyt.

A pókerarcom feladta a szolgálatot. Már a fülem is lángolt. Bálint önelégülten vigyorgott, mintha újabb csatát nyert volna ellenem, aztán az egyik zsák felé intett.

– Gyere, mutatok néhány ütést, aztán kiélheted magad.

– Nem érdekelnek a technikák, csak hogy püfölhessek.

– Tudom, milyen ez, tigriske, teljesen átérzem. De azt is, hogy elég szar lesz, ha kiugrik a vállad, mert elbénázod.

– Most úgy bemutatnék, ha nem lenne rajtam ez – lendítettem fel a jobb kezemet, mire Bálint felnevetett, és a terem egyik végébe indult.

Követtem. Széles hát, kerek fenék, izmos vádli. Annyira formás hátulról is! Már a végzős évünkre is gyökeresen megváltozott a kilencedikes énjéhez képest, de ez... Még azon is túltett.

– Mióta bokszolsz? – kérdeztem, ahogy megálltunk az egyik fekete zsák előtt.

– Amióta ismerlek. – Gúnyos félmosoly. – Le kellett vezetnem a feszkót.

Megint felmutattam a jobb kezemet, és erősen szuggeráltam, hogy képzelje oda a középső ujjamat. Bálint változatlanul vigyorgott.

– Előbb nyújtani kéne.

– Az már megvolt – legyintettem. – Pont a...

Elharaptam a mondatot.

– Mindegy – fejeztem be végül.

– Oké, akkor figyelj és utánozz! – A bal lábát előrecsúsztatta, a két karját maga elé emelte. Én is beálltam ugyanabba a pózba. – Állj nagyobb terpeszben. Szélesebb legyen, mint a vállad, mert így kiegyensúlyozod magad.

Tettem, amit mondott.

– A hátul lévő jobb kezedet emeld feljebb. – A könyököm alá nyúlt, és addig tolta, amíg az öklöm az arccsontom vonalába nem került. – Mindkét karod L alakban legyen. Fontos, hogy a jobb karod teljes hosszában védje a bordáidat. – Megint igazított a karomon.

Nagyot szusszantottam.

– Mikor üthetek végre?

Bálint felhorkantott.

– Majd ha nem szemből fogsz állni a zsáknál. Fordulj bal kéz felé egy kicsit, mert ütéskor így tudsz ráfordulni. Figyeld!

Bálint felvette az alapállást velem szemben, és bemutatott egy lassú, szabályos ütést. Tök könnyűnek tűnt.

– Látod? Az egész felsőtest mozdul. Ha csak a karoddal kalimpálsz, nem tudsz akkora erőt belevinni az ütésbe. Rogyaszd be a térded. – Lazán rugózott egy kicsit bemutatásképpen. Megint utánoztam.

– Oké. Most jön az ütés.

– Várj csak! Fel fogod számolni nekem ezt az órát?

Bálint ördögien elvigyorodott, már csak a szarvak hiányoztak a fejről.

– Jó hogy! Szerinted miből tartom fenn ezt a kócerájt?

– Te? Mármost a tied? – pislogtam döbbenetben.

– Átmenetileg – húzta el a száját. Nem igazán mehetett neki a fenntartás. – Szóval, jöhet az ütés? Aztán hagylak pusztítani.

– Az már jó lenne – morogtam, bár már inkább frusztrált voltam, mint ideges. Bálinttól. Szívesen kikerültem volna a fenyőillatú energiamezőből, fürkésző pillantása elől. Nem akartam, hogy velem foglalkozzon. Nem akartam a figyelve középpontjában lenni, mert már megint nehezen koncentráltam. Teljesen másért jöttem ide, erre tessék, levezetés helyett elterelte a figyelmem.

– Megvan az ütés? – nézett rám, miután többször elismételtette velem.

Komorán bólintottam.

– Akkor hajrá, adj neki, tigris!

Bólintottam, és a zsák felé fordultam, miután Bálint két oldalról megfogta. Legelőször akkor hívott tigrisnek, mielőtt megcsókoltam a kosárpályán. Jólesett, mert a tigrisek erősek. Ragadozók és nem prédák, nincsenek kiszolgáltatva minden beképzelt állatnak.

Ütöttem.

A csattanásba beleremegett a karom. Peti fejét képzeltem magam elé.

Ütöttem.

Hiába a nyújtás és a tánc, máris égni kezdett a bicepszem.

Ütöttem, ütöttem, csak ütöttem. Nem figyeltem semmilyen technikára, nem érdekelt semmi szabályosság. Kiengedtem a vad dühöt. Bálint nem állított le, amikor megrúgtam a zsákot egyszer, kétszer, sokszor. Térdeltem is.

Én irányítok! Nem az apám. Nem az anyám. Nem Kornél, de legfőképpen nem Peti! Senki nem uralkodhat felettem, senkinek nem engedem! Nem leszek áldozat! Nem vagyok áldozat! Harcos vagyok, és egy harcos nem gyenge.

Levegő után kapkodva álltam meg. Égő bicepszemhez a hátizmam is csatlakoztak.

– Ki... fogok... purcanni estére – ziháltam lehajtott fejjel.

– Ma melózol?

Bólintottam, aztán felnéztem. Bálint pajkosan hunyorogva figyelt.

– Lehet, hogy én is leugrom ma a Barlangba.

Elengedte a zsákot, és ellépett tőle.

– Hétköznap?

Megvonta a vállát, de kerülte a pillantásomat.

– Megkívántam valami erőset és töményet. – Rám sandított, szája sarkában pimasz mosoly, ami többletjelentést adott a szavainak.

Képzeletbeli ujj simított végig a lapockám között, amitől ismét libabőrös lettem. Állj le! Nem elég zűrös az életed így is?

Miután kifizettem Bálintnak az órát, átöltöztem, és a legrövidebb úton hazasiettem. Minden izmom sajgott. Még volt időm a műszakom kezdetéig. Jéghideg vízben letusoltam, aztán átrohantam a szintén hideg lakáson egy szál törölközőben, majd úgy, ahogy voltam, meztelenül behuppantam a takaró alá.

Jólesően felnyögtem a puha ágyban. Becsuktam a szemem, mint-ha felhőn lebegtem volna. Egy fenyőillatú felhőn. Elnehezültek a végtagjaim, magába szippantott a felhő.

Kétségbeesetten pislogtam az osztályfőnöknőre, amikor közölte, hogy nem szállhatok ki a szalagavatós osztálytáncból.

– Kizárt! Vagy Csabival lépek fel, vagy sehogy! – húztam ki magam az első padban, miközben Csabi fancsali képpel bámulta begipszelt lábát. A múlt heti focimeccsén kifecamította a bokáját.

– Muszáj fellépned, mert az egyik központi táncosunk vagy – igazította meg Fehérné kerek szemüvegét.

– Tanárnő! – szólalt meg hátulról egy gyomorremegtetően ismerős hang. Ökölbe feszült a kezem.

– Igen, Bálint?

– Én szívesen beállok Csabi helyett a próbákra. Ismerem a lépéseket, és én vagyok az egyedüli az osztályból, aki nem táncol.

Úgy kaptam felé a fejem, hogy belereccsent a nyakam. Na, az a kizárt, hogy én pont vele táncoljak! Csabi szintén hátranézett, és belemarkolt a gipsz felett a farmerébe.

– Nagyon jó ötlet! – bólogatott az ofő. – Valóban segítenél Adrinak?

– Persze! Neki akármikor – vigyorgott szélesen Bálint.

– Esélytelen! – csattantam fel. – Akkor addig nem gyakorlok! Úgyis én vezénylem a koreográfiát.

– Csak néhány hétről lenne szó – villant szigorúan Fehérné szeme.

– Nem táncolok veled! – ráztam a fejem.

Csabi az ujjait ropogtatta az ölében. Amióta egy hónapja összejöttünk, a szokásosnál is jobban utálta Bálintot.

– Nem nyitok vitát, a próbáknak folytatódnia kell! Abba a néhány hétbe nem fogsz belehalni.

– De...

– Nincs de! Bálint lesz a párod Csabi felépüléséig. – Ezzel az ofő le is zárta a témát, és áttért a jövő hónapban esedékes Mikulásbulira.

Megint hátrafordultam a pimaszul vigyorgó Bálinthoz. Összeszűkültem szemmel mustráltam. Mi a francot akarsz? Mire készülsz?

– Ha egy ujjal is hozzád ér... – szúrta a fogai között Csabi.

– Akkor majd egyméteres távolságból fogunk egymás körül keríteni – szusszantottam, majd nyugtatóan megsimogattam a karját. – Nyugi, nem lesz baj, csak néhány hét, hallottad.

Csabi kicsit sem nyugodott meg, és sajnós meg tudtam érteni.

Az aznapi próbára Toma húga is benézett. Ahogy a többi lány a suliban – mióta Léna elballagott, és Bálint piacra került –, Kamilla is matricaként rá volt cuppanva. Amint megláttam a tesiterem ajtajában az alacsony, szőke, kék szemű lányt, felszökött az amúgy sem alacsony vérnyomásom.

Csabi leült a bordásfal mellé tolt padra, és grimaszolva kinyújtotta sérült jobb lábát, miközben csatlakoztattam a telefonomat a sarokban álló hangfalhoz.

– Oké, rendeződjete párokba! – emeltem fel a hangomat, hogy túlharsogjam az osztály alapzaját. – Úgy próbáljuk, mint a múltkor. Egy hónap van a szalagavatóig, annyit kell gyakorolni, amennyit lehet. Most hátul fogok állni, hogy mindenkit lássak. Hé! – tapsoltam, amikor senki nem figyelt rám, csak Bálint.

– Jól van már... – morogták néhányan, és végre elcsendesedtek.

– Fegyelmezettséget várok tőletek! Nincs sok időnk!

Miután mindenki felvette a kezdő pozíciót, elindítottam a zenét, és Bálinton keresztül nézve a terem hátuljába trappoltam. A hátamat égette a pillantása. Amikor szembefordultam vele, a mögötte lévő bordásfalat bámultam inkább.

Azt állította, hogy ismeri a mozdulatokat, akkor végül is nem kell hozzá szólnom. Bár fogalmam sincs, honnan tudná a koreográfiát, amikor eddig egyetlen próbán sem láttam.

– Nem tudod kikerülni, hogy ne szólj hozzám, kaktusz – suttogta.

Izzadt a tenyerem, konokul összepréseltem a számat. A szemem sarkából láttam, hogy Csabi a nyakát nyújtogatja.

– Irányítanod kell, mert csak az elejét tudom.

– Azt mondtad, nem kell betanítani – szűrtem a fogaim között. Tenyérbemászóan elvigyorodott.

– Hazudtam.

Egyetlen pillantásommal próbáltam Bálintra zúdítani a káromkodáscunamit, ami a nyelvemre tolult, miközben egészen közel lépett, és a derekamra simította a tenyerét. Égetett az érintése, szétterjedt a forróság a gerincem mentén. Kihúztam magamat, próbáltam eltávolodni tőle, persze tök eredménytelenül.

Kemény vállába vájtam a körmöm. Bálintnak egy pillanatra megrándult az arcizma, de nem szólt semmit. Kinyújtottam a másik kezemet, mire megfogta, és megszorította az ujjaimat.

Felmordultam a cikázó fájdalomtól.

– El fogod törni, seggfej!

– Illenél a nyomorék pasidhoz a béna kezeddal.

Most én szorítottam a kezét tiszta erőből, de csak lenézően mosolygott, mintha egy gyerek lennék. Lángolt a fejem a méregtől, a legcsúnyább nézésemmel akartam keresztüldöfni.

– Életem legszebb néhány hete lesz ez – vigyorgott.

Elöntött a tehetetlen düh. Kilencedikben még volt eszköz a kezemben Bálinttal szemben, de a négy év alatt az összeset hatástalanította, és új, erősebb fegyvereket kovácsolt ellenem.

A többiekre pillantottam, akik már letáncolták a koreográfia felét, amíg én ezzel a bunkóval szenvedtem.

– Oké, akkor kezdjük előlről. Lépj egyet oldalra, és pörgess meg.

– Csabi is meg szokott pörgetni az ágyban? – kérdezte, miközben követte az utasításomat.

Olyan szerencsétlenül pörögtem ki, hogy megbotlottam a saját lábamban, és ha Bálint nem tart meg, elhasaltam volna a tesiterem gumis padlóján. Mekkora szégyen! Eddig egyszer sem hibáztam. Csúszott a

tenyerem a kezében, és már nemcsak a fejem égett, hanem a nyakam, fülem, mindenem. Hogy jön ahhoz, hogy ilyen bunkó kérdéseket tegyen fel? Én sem kérdezgettem a megszámlálhatatlan egyéjszakásáról! Futótűzként terjedt Bálint híre, meg az is, hogy egyszerre több lánnyal is volt már.

Gyűlölködve meredtem a huncutul csillogó szempárba. Mi Csabival még nem feküdtünk le, de ehhez senkinek semmi köze! Én nem bíjok ágyba akárkivel, mint egyesek! Nekem számít az intimitás, nem játszik, és nem használom ki az embereket!

– Amúgy miért Kerekesi? – szólalt meg ismét hosszú percek elteltével.

– Nem tudod befogni?

– Egy ilyen szépség közelében esélytelen – hunyorított.

– Unlak.

– De nem válaszoltál. Miért pont ő?

– Ki más? – vettem oda, és oldalra léptem. Nem is ez a rész következett a táncban. Elvesztettem a fonalat. Bálint is belépett elé, csupán néhány centire voltunk egymástól. Belélegeztem az illatát, mint egy drogot.

– Ki más? Mondjuk, én. – Megjelent a gúnyos félmosoly, mintha ő sem hinne a saját szavainak.

Pattogó feszültséggel telt meg a levegő közöttünk. Ilyesmi csak az álmaimban fordulhatott elő. Olyankor minden ébredésnél üresen lüktetett a mellkasom.

– Te? – Lenézően végigmértem. – A megszámlálhatatlan egyéjszakásod jól felpumpálta az egódat.

– Nem csak azt pumpálták – kacsintott.

Egy szempillantás alatt elmúlt a varázs, ami a közelében beburkolt. Eszembe jutottak a lányok, akik a tesziöltözöben olyan lelkesen számoltak be Bálintról. Hol, hogyan, meddig, mekkora neki... Felszökött a vérnyomásom.

– Fáj, hogy van, aki nem esik hanyatt előtted, mi? Egy undorító hímringyó vagy, Gömböc. Soha nem kezdenék veled, nem állok be a sorba, többre tartom magamat.

– Mindig többre tartottad magadat másoknál, ez nem lep meg – hunyorgott pimaszul.

Minden sértésem lepergett róla, kösziklaként állt, miközben belőlem egyre többet vett ki a hadakozás. Mintha egy óriást tompa botokkal bökdösnék.

Váratlanul véget ért a zene, és kábé nem csináltunk semmit. Azonnal elugrottam Bálinttól, és a többiekhez fordultam.

– Oké! Elölről! – Összecsaptam a tenyeremet, és a hangfalhoz szaladtam.

– Minden oké? – kérdezte azonnal Csabi. – Lerendezem, ha kötözködik a patkány!

– Én is le tudom...

– Nem úgy láttam. Beszélgettetek.

Újra düh markolta a mellkasomat. Ránéztem.

– Rosszul láttad – csattant a hangom.

Csabi mogorván grimaszolt.

– Ennek kurvára nem lesz jó vége, Adri!

A próbának, a szalagavatónak vagy a kapcsolatunknak? Felpillantottam. Kamilla lelkesen integetett Bálintnak. Már csak néhány hónap. Már csak néhány hónap, és megszabadulok Bálinttól meg az érzésektől, amiket a közelsége okoz. Azért jöttem össze Csabival, hátha el tudja velem feledtetni Bálintot. Nem tudta. Csak a végtelen büntudat kínozta, mert Csabi nem ezt érdemelte tőlem.

Miután elindítottam a zenét, és visszatrappoltam Bálinthoz, megint belemartam a vállába.

– Undorító vagy, ugye tudsz róla? – sziszegtem. Képtelen voltam megállni, be kellett olvasnom neki. Bálint kérdőn felvonta a szemöldökét. – Elfogyott az összes áldozat, hogy már a tizenöt évesekre nyomulsz?

A nevetése túlharsogta a zenét. Oldalra lépett, aztán kipörgetett. Szilárdan fogta a kezemet, és akkora lendülettel rántott vissza, hogy a mellkasának csapódtam. Bennem rekedt a levegő, kemény izmainak feszültem, képtelen voltam elhúzódni tőle. Erős tenyere a gerincemnek nyomódott a lapockám között.

Testem a szívverésem ütemére lüktetett, belélegeztem a dohánnyal keveredő fenyőillatát, elgyengült a lábam.

– Dögös a féltékenykedésed – hajolt a fülemhez.

Lehelete csiklandozta a nyakamat. Mély hangjától bizsergés folyt végig rajtam, és az alhasamban összpontosult. Bálint eltávolodott tőlem, így már levegőhöz jutottam.

– A franc se féltékeny rád – grimaszoltam.

– Miért hazudsz, tigriske? Elfelejtetted a csókunkat? Hogy mennyire heves voltál? Kerekessit is úgy szoktad csókolni?

Mintha hideg zuhany alá álltam volna. Eddig soha nem került szóba közöttünk, pedig rettegtem tőle, hogy Bálint egyszer felhasználja majd ellenem, de eddig nem említette. Az élénkzöld szempárba fúrtam a tekintetemet. A düh vörös ködén túl vágy izzott bennem. El kell oltanom, különben mindkettőnket hamuvá porlaszt.

– Nem történt semmi! – Reméltem, hogy ha kimondom, valósággá válik. Annak a csóknak nem lett volna szabad megtörténnie. Azóta minden sokkal bonyolultabb.

Bálint felhorkantott, szemén sötét árnyék suhant át, mintha megbántottam volna. Majd vigasztalódik kettő másikkal.

– Mondd csak, miközben a pasiddal smárolsz, rám gondolsz?

Satuként szorult a kezem az övére. Közelebb léptem hozzá. Ha nem fejezi be rohadt gyorsan, esküszöm, hogy megütöm! Bálint nem hátrált meg, kihívóan állta a pillantásomat. Valóban nem volt már hatalmam felette.

– Kerekessi tudja? – ütötte tovább a vasat. Recsegett a fogam, úgy szorítottam az állkapcsomat. Bálint önelégült képe elárulta, hogy olvas bennem. Gyűlöltem ezért is. – Gáz lenne, ha mindenki megtudná, hogy te kaptál le engem az udvaron. Rendesen rám indultál akkor...

Kirántottam a kezem az ujjai közül, és a szájára tapasztottam.

– Fogd be! Csak fogd be! – sziszegtem közvetlen közletről az arcába. Bálint megnyalta a tenyeremet, mire elkaptam a kezemet, és a nadrágomba töröltem.

– Tavaly nem undorodtál a nyálamtól – jegyezte meg kajánul. – Egyébként ennél feltűnőbb nem is lehetnél. Gratulálok!

Csabi felénk bicegett, az osztályból már senki nem táncolt, mohón bámulták az előttük kibontakozó szappanoperát. Csabi és Bálint közé léptem.

– Ne erőltesd a lábadat! – nyújtottam ki a karom.

– *Helyre teszem a patkányt, ha nem bír magával – fröcsögött Csabi vörös fejjele. A tenyeremnek feszült a mellkasa.*

– *Ülj csak le, Csabikám! – szájalt mögöttem Bálint. – Még a végén a másik lábadat meg én ficamítom ki.*

– *Fenyegetsz, Gömbi?! – Ökölbe szorította a kezét. Próbáltam visszatolni, de nem sokat értem ellene. Tizenöt év alatt akkor először ijedtem meg tőle.*

– *Ne balhézz! – kiáltottam rá, és taszítottam rajta egyet. Megtántorodott, de nem esett el. Végre elszakította a tekintetét Bálintról, és a szemembe nézett. Kétségbe volt esve, talán rettegett. – Ülj vissza, vagy menj haza – halkítottam le a hangom.*

Csabi mogorván pislogott rám.

– *Fogadj szót a gazdinak.*

Baszki, hogy ennek mindig meg kell szólalnia... Csabi mély levegőt vett, de nem vette le rólam a szemét. Kérlek, ne csináld! Kérlek, bízz bennem!

Csabira még mindig tudtam hatni. Lehajolt, és megcsókolt. Semmi gyengéd, semmi romantikus nem volt ebben a csókban. Nem úgy, mint azokban, amiket kettesben kaptam tőle. Düh feszítette a torkom, elhúzódtam tőle.

– *Pisild is körbe, hogy megjelöld a területedet – törte meg a csendet Bálint.*

– *Hazamegyek, mielőtt kinyírom – morogta Csabi remegő hangon.*

Bálintnak még utoljára bemutatott, aztán kisántikált a tesiteremből.

Dübörgő szívvel riadtam az ébresztőre. Kábán pislogtam a menyegyzetre, ziháltam, próbáltam lecsillapítani a szívem. Félig a múltban ragadtam, összemosódott a jelennel. Ugyanaz a büntudat fojtogatott Csabi miatt, mint öt éve. Aznap este vesztettem el vele a szüzségemet, mert bíztam benne. Senki másnak nem adtam volna oda nyugodtabb szívvel, de nem szerelemből tettem. Csabinak igaza volt, ránk nézve nem lett jó vége a próbáknak. A kapcsolatunk ezek után egy hónapot élt meg, és ha őszinte akartam lenni magammal, akkor én tehettem róla.

Nagyot sóhajtottam, de a múlt súlya még mindig a mellkasomat nyomta. A lakást halotti csend ülte meg, még a szomszédok sem randalíroztak. Mélyeket lélegeztem, majd ledobtam magamról az átizzadt takarót. Végigvágott felhevült bőrömön a hideg. Október elejére már eléggé áthűlt a lakás, de a központi fűtésre még legalább két hetet kellett várni, legalábbis Bálint szerint.

Ahogy felültem, majdnem vissza is hanyatlottam. Minden hátizmomat éreztem. Nyögve másztam ki az ágyból, és vonszoltam magam a szekrényhez. Jó kis műszaknak ígérkezett a mai, és még Bálint is be fog ugrani, ha igazat mondott. Már is hevesebben dobogott a szívem a gondolatra.

Már sötét volt, amikor elindultam. Zsebre dugott kézzel, lehajtott fejjel sétáltam végig a gangon, de a repedezett járólap helyett egy kerek arcú, szőke hajú fiú képe tolakodott be eléem.

Adri

ÖSSZEREZZENTEM, felkaptam a fejemet. Viszketett a tarkóm. Körbenéztem. Úgy elgondolkodtam, hogy a testem önállósította magát, automatikusan vitt a lábam a Barlang felé. Hunyorogva kémleltem a járókelők tömegét. A viszketés sajjássá erősödött. Körbefonta a nyakamat, kígyóként fojtogatott.

Valaki figyel.

Megint körbenéztem, de nem láttam ismerős arcot, mégsem tudtam levakarni magamról ezt a megérzést.

Megszaporáztam a lépteimet. Nehezen lélegeztem. Azonnal bevillant Kornél. A Baross utcában futottunk össze. Alig néhány háztömbnyire a Karácsony Sándortól.

Ropogtak a csontjaim a szellemkígyó szorításában.

Én irányítok!

Meg tudom védeni magam!

A lófasz!/, sikított bennem a kislány, aki elég ütleget kapott már az élettől.

Megdörzsöltem az alkaromon a heget.

Szinte már futottam. Befordultam a Barlang szűk sikátorába, és lerobogtam a hiányosan villogó neonfelirat alatti betonlépcsőn. Feltéptem az ajtót, és zihálva besurrantam rajta. A most még halk zene elnyomta a szívem dobolását. Becsuktam a szemem, és az ajtó melletti hűvös falnak nyomtam a hátamat, a bőrdzseki alatt csatakos voltam az izzadságtól.

– Minden oké?

Összerándultam a váratlan kérdéstől, felpattant a szemem. Toma fürkésző kék szeme láttán nagyot sóhajtottam. Kis híján a nyakába ugrottam.

– Igen, csak... – Sivattaggá száradt a torkom, fáj a nyelés. – Roszszul lettem, de már jobban vagyok.

– Ha nem vagy jól, hazamehetsz, majd tartom a frontot.

– Nem! Nem, jó most itt.

A fojtogató kígyó lekúszott rólam. Remegő kézzel vettem le a dzsekit. Toma homlokráncolva bólított, és visszatért a fekete pult mögé. Minél előbb el kell tűnnöm az országból, mert meg fogok örülni itt.

Átvágtam a parketten, szerencsére kevesen voltak ma is, és a vécében megmostam az arcomat. Elmúlt a sajtós a tarkómnál. A kerületben sem vagyok már biztonságban. Megmarkoltam a nedves mosdó szélét.

Belégzés.

Kilégzés.

Fokozatosan lazultak el az izmaim, lelassult a szívverésem, még az enyhe remegés is elmúlt. Ez nem oké így. Össze kell szednem magam.

Miután elhagytam a vécét, beálltam a pult mögé. Toma némán figyelt, a diszkógömb a zene ütemére szívárványt festett az arcára.

– Megleszek – jelentettem ki, és örültem, amiért a hangom határozottan csengett.

Toma bólított, majd elfordult, amikor megcsörrent a telefonja. Én is inkább a munkára próbáltam koncentrálni. Mosolyt erőltettem az arcomra, amikor egy férfi lépett a pulthoz.

– Szia, mit adhatok?

Válasz helyett aggódóan pislogott.

– Baj van?

Keserűen felnevettem. Szuperül nézhetek ki, ha egy random vendég is aggódik.

– Nincs – ráztam a fejem.

– Akkor egy gin-tonikot jég nélkül.

– Máris!

Ahogy az alkoholos polc felé fordultam, belekönyököltem a mellettem lévő sörcsapba. Elfojtottam a káromkodást. Elvettem az

egyik aranszínű folyadékkal teli üveget, félig töltöttem egy poharat, dobtam bele jeget is, majd a férfi elé csúsztattam. Mogorva képpel nézett.

– Ez még kinézetre sem gin.

Rámutattam.

– Teszteltelek, hogy figyelsz-e. Ez nekem lesz. – Visszahúztam a poharat, és belekortyoltam a whiskey-be. Lehet, hogy tényleg haza kellett volna mennem.

– Gáz van? – jelent meg mellettem Toma.

– Semmiség, csak összekevertem két üveget.

Toma röntgenschemmel pásztázott. Inkább visszafordultam az alkoholos polc felé. Miután másodjára már sikerült elkészítenem a gin-tonikot, Toma inkább a raktárba küldött, hogy pakoljak össze. Épphogy csak nem mondta ki: alkalmatlan vagyok ma a munkára.

Összeraktam az üres sörösrekeszeket, szétszortíroztam a különböző italokat, és még ki is takarítottam. Nem siettem, csak túl akarom élni ezt a műszakot.

Amikor néhány óra múlva ismét a pult mögé léptem, azonnal összeakadt a tekintetem Bálintéval. Belebizsergett a gyomrom a félmosolyba, amit felém villantott. Mintha mágnes vonzott volna hozzá. A többi vendégről tudomást sem vettem, őket Toma amúgy is épp kiszolgálta.

– Már azt hittem, előlem bujkálsz. – Bálint baritonja keresztülzengte a dübörgő zenét. Ahogy beköszöntött az este, Toma mindig feltekerte a hangerőt.

– Nem vagy te olyan félelmetes, hogy bujkálnom kelljen előled – hajoltam közelebb, hogy hallja, amit mondok. A pultra támaszkodtam.

– Tomától kellett piát kérnem – mutatta a félig üres söröskorsóját.

– Most panaszkodsz?

– Határozottan!

A mosolya rám is átragadt.

– Inkább örülnöd kéne, mert nálam kéne fizetned.

Huncutul villant a zöld szempár.

– Talán ellensúlyozhatnám máshogy.

Már megint flörtölt. *Baszkei, tényleg flörtöl?* Nem úgy, mint régen, hanem úgy, mint... Nagyot nyeltem. Mint azelőtt, hogy megcsókolt az utolsó próbánkon. Óvatosan, évődve, nem durván, mint egy dúvad.

Észnél kell lennem vele kapcsolatban. A vöröst is így fűzhetette be, akinek fogadjunk, még a nevét sem tudja.

– Nem tudnál olyat ajánlani, amivel kiválthatnád a fizetést.

– Nem? – hunyorított pimaszul.

Ez a nézés! Vibráló vágyakozás kelt életre az alhasamban. Ezt az érzést akarom! Ezt akarom a pánik helyett. Belekapaszkodtam.

– Nem tudsz – mosolyogtam.

– Alábecsülsz, tigris. – Kortyolt a sörből, és ő is közelebb hajolt. Mélyen a szemembe fúrta a tekintetét, amitől éltető melegség hullámzott végig rajtam. Tartottam a szemkontaktust. – Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám... – Hatásszünetet tartott. Lélegzet-visszafojtva vártam a folytatást. Valami obszcén, szexista beszélésre számítottam. – A hét további részében én főzök.

Széles mosoly kúszott az arcomra.

– Csütörtök van.

– Majdnem a hét közepe – érvelt.

– Nem nagy kunszt rendelni egy többszemélyes tálalt, és három napig enni.

– Túl jól ismersz.

Kicsit sem ismertem, és ő sem engem, csak azt ismertük, amit láttattunk egymással.

– Akkor azt mondom... – Újabb hatásszünet. Már előre mosolyogtam. Bálint egy tizedmásodpercre a számra nézett, aztán vissza a szemembe. Az sem biztos, hogy jól láttam, mert éppen pislogtam. Mégis nagy levegőt vettem, mert megdobbant a szívem. – Egy hétig én mosogatok.

– Van kiskapu. Eldobható papírtányérok. – A karján lévő Gollam tetoválásra mutattam. – Fogadjunk, hogy Gyűrűk urását vennél.

Felnevetett, és ismét ivott.

– Még mindig bosszantóan okos vagy.

Zavart mosollyal ráncoltam a homlokomat.

– Okos?

– Ja, irtó dögös.

Zavartan grimaszoltam, és elfordítottam a fejem. Egy újabb dolgot árult el, ami tetszik neki bennem. Tűzforró lett a testem. Nevetéses, hiszen csak nyomul, ahogy random lányokra is szokott. Nem lehetek ennyire naiv!

– Csak nem elpirultál? – Bálint próbálta velem felvenni a szemkontaktust.

– Hagyjál, csak meleg van!

– Aha, persze – nevetett, és kiitta a sörét.

– Elnézést, kaphatnék egy konyakot?

Megbillent velem a bár, de megkapaszkodtam a pultban.

– Gond van? – jelent meg mellettem a semmiből Toma.

Bálint Petire nézett, aztán rám. Zöld tekintetébe kapaszkodtam, mert Peti sötét szeme fekete lyukként szippantotta magába a maradék jókedvemet is.

– Semmi gond, csak a hölgytől kértem egy italt. – Peti kivillantotta ragadozóvagyorát, amivel éppen készült átharapni a torkomat.

Még mindig Bálindra meredtem, szuggeráltam, hátha rájön, mekkora kurva nagy gáz van, aztán dörzsölgetni kezdtem a csupasz gyűrűsujjamat. Bálint a homlokát ráncolta.

– Majd én elkészítem – ajánlkozott Toma, de Peti egy kézmozdulattal leintette.

– Én a csinos hölgytől kértem.

Reszketni kezdett a kezem. Bálintnak felismerés suhant át az arcán. Nem tudtam, hogy számíthatok-e rá, de egyszer már megvédett, és múltkor is azt mondta, hogy nem muszáj egyedül megoldanom.

– De ő most nem érzi jól magát, úgyhogy...

– Csak átmeneti hiszti – vágott Toma szavába Peti úgy, hogy végig engem bámult.

Sötét tekintetéből hatalmas, göcsörtös ujjak nyúltak ki, szorítottak, ki akarták belőlem passzírozni az utolsó lélegzetet is.

– Ki kell mennem – nyögtem, és kislisszantam a pult mögül.

Nem kapok levegőt.

Ki innen!

Egyedül lenni!

Nem kapok levegőt!

– Csak beszélgetni akarok! – Csontos ujjak záródtak a csuklómra, ahogy elhaladtam Peti mögött.

Felizzott a hegem, elrántottam a karomat.

– Nincs miről beszélünk!

Peti sötét szeme megvillant, Bálint leszállt a bárszékről, és teljesen természetesen mellém lépett. Petinek fel kellett rá néznie.

– Nem kell a balhé! – mondta fenyegetően Bálint.

Peti lenézően végigmérte a tréningnadrágját és a kapucnis pulcsiját.

– Nem akarok balhézni, csak szeretnék néhány szót váltani a *menyasszonyommal*. – Erősen megnyomta az utolsó szót.

– Ő viszont kurvára nem akar veled, és ha jól látom, gyűrű sincs rajta. *Peti*.

Hálaimát rebegtem Bálint felé, amiért átvette az irányítást. Peti értetlen képpel pislogott rá.

– Bocsánat, ismerjük egymást?

Bálint felhorkantott.

– Szerencsédre nem, de annyit hallottam már rólad, hogy tudjam, szar alak vagy, és semmi keresnivalód itt.

Peti arca csúnya lilás színt öltött. Közelebb húzódtam Bálinthoz. A közelében könnyebben lélegeztem.

– Te vagy a barátja, akiért elhagyott?

– Én vagyok – húzta ki magát Bálint, így még magasabbnak tűnt. – Úgyhogy még egyszer mondom. – Előrelépett, én pedig behúzódtam a háta mögé. – Húzzál innen a picsába, amíg kérem, és nem kihajítalak. Kibaszottul szarul jársz, ha még egyszer szólnom kell!

Nem láttam Peti arcát, viszont dühtől remegő szavai a zenén keresztül is elértek hozzám, úgy kiabált:

– Ezt nagyon meg fogod bánni, te büdös kurva! Úgy elintézek téged is, meg az apádat is...

Bálint ekkor ragadta meg az ingénél fogva, és szó szerint húzni kezdte a kijárat felé. Peti kifényesített cipőjének orra súrolta a padlót. A szívverésem a fejemben lüktetett, felmásztam az egyik bárszékre, és reszkető kézzel kapaszkodtam a pult szélébe. Kerültem Toma tekintetét.

Nem tudtam megvédeni magam.

Gyenge voltam.

Jeges, reszkető gombóccá változott a gyomrom.

Elmosódott a pult, elmosódtak az arcok.

Most is gyenge vagyok.

Eltompult a zene, mintha víz alá merültem volna.

Elnehezült a tudóm. Fuldokoltam.

Forró tenyér simult a pultot markoló kezemre. Odakaptam a fejem, és Bálint hatalmas, tiszta zöld szemébe néztem. Kiélesedett az arca előttem, miközben minden más lényegtelenné silányult. Lefejtette görcsös ujjaimat a pultról, valamit mondott, de nem jutott el hozzám, csak megnyugtatóan bűgő hangja, őszinte tekintete, amiben most semmilyen gúny, megvetés, pimaszság nem bűjt meg, csak színtiszta törődés. Hát mégsem vagyok egyedül!

Ahogy elengedte a kezemet, utánakaptam, magamhoz húztam, átkaroltam a nyakát. Először megfeszült, mintha orvtámadás érte volna, de nem engedtem el. Öleltem, az arcomat a vállába fúrtam, összesimult a mellkasunk. Mélyen belélegeztem a cigivel és sörrel keveredő fenyőillatát. Rázott a hideg, mintha lekapcsolták volna a termosztátot. Mindent felolvasztó melegség áradt szét bennem, amikor Bálint ellazult, és egyik tenyere a derekamra siklott, a másik a lapockám közé. A mellkasához szorított. Az ő szíve is ugyanúgy dübörgött, mint az enyém.

– Hazavihetem? – morogta a fülemnél, de nem nekem.

Toma beleegyezhetett, mert Bálint leemelt a bárskérről.

– Gyere, hazamegyünk.

Suttogása olvadt mézként folyt végig bennem. Kismajomként kapaszkodtam belé, mintha egy szakadék szélén egyensúlyoznék, és csak ő tartana felette. Égett a torkom, elszorult a gyomrom.

Ordítani akartam.

Tombolni.

Zokogni.

Olyan sokáig próbáltam megjárni, hogy erős vagyok. De most egyszerűen nem ment a színlelés, kimerültem, lemerültem, éppen töltöttem magam, az érintéssel töltöttem; Bálintéval, mert tudtam, ő kibírja, hogy merítsek belőle, ő mindent kibír, őt nem lehet megfélemlíteni, vele nem lehet szórakozni, mert uralja a helyzetet.

– Adri! Gyere!

A felszínen tartott, velem volt, mint a támadás után, mielőtt felajánlotta, hogy beköltözhetek. Szaggatottan sóhajtottam, amikor elhúzódott tőlem. A padlót bámultam, a villódzó, éles fényeket körülöttünk, a zene a dobhártyámat ostromolta. Bálint valahonnan megszerezte a dzsekimet, és rám adta, mintha egy gyámoltalan kislány lennék.

Leállt a rendszerem, teljesen az ő kezébe adtam az irányítást, nem is próbáltam úgy tenni, mintha jelen lennék. Bálint fél kézzel átkarolt, egészen közel húzott magához. Szükségem volt rá, hiába állítottam az ellenkezőjét. A csípőmön nyugvó kezéből áradó energia védőhálót vont körénk. Az oldalához simultam, így hagytuk magunk mögött a bárt.

Ránk szakadt a pesti éjszaka, dudaszó, szirénavijjogás, ahogy kiléptünk az ajtón. Az agyam tehetetlenül vergődött a koponyámban. Bálint elengedett, megremegett a védőburok. A keze után kaptam, hideg, nyirkos ujjaimat az övé köré kulcsoltam. Lehorgonyoztam magam. Nem húzódott el, inkább gyengéden szorította a kezeimet, az ujjaink úgy illettek egymásba, mint egy kirakós két darabja. A forgalom tompa zúgássá vált, az utcai lámpák koszossárga fényt

hánytak a járdára. Bálint valamivel zörgött mellettem. Nem néztem rá, inkább a lábunk alatt feszülő aszfaltot bámultam, az elhajtott zsebkendőket, a gyanús foltokat.

Öngyújtó kattant, aztán az orromba kúszott a csípősen hívogató cigifüst. Felkaptam a fejem, amikor Bálint az orrom alá dugta a meggyújtott szálat.

– Köszí – motyogtam, és elvettem tőle. – Már másodjára szeged meg a szabályodat.

Mélyen leszívtam a füstöt.

– Melyiket?

– Hogy nem adsz cigit. Te nem gyújtasz rá?

– Az utolsó szálam volt.

Felé nyújtottam, de a fejét rázta.

– De! – erősködtem. – Az utolsó szálad.

– Otthon van néhány dobozzal. – Halvány mosoly játszott a szája sarkában.

– Akkor is! – Meglengettem előtte a félig elszívott szálat. – Vedd el, mielőtt végigég, és kárba megy.

Megadóan elfogadta, slukkolt belőle, aztán visszaadta. Felváltva szívtuk a cigit.

– Ez már majdnem smárolásnak számít – jegyezte meg pajkosan.

Rám sandított. Sejtettem, hogy fel akar vidítani, de nem viszonztam a pillantását.

– Csak nehogy a barátnőd megtudja.

Felnevetett, és a hajába túrt.

– Ugyanannyira van nekem csajom, mint neked vőlegényed. – Undorodva ejtette az utolsó szót, mintha egy nyálkás féreg csúszna ki a száján. – Bár kíváncsi lennék, honnan gondolta a gyökér, hogy van faszid.

– Talán azt hazudtam a bátyjának, hogy egy másik férfival élek együtt...

– Ezek szerint kapóra jöttem. – Elpöckölte a cigit, ami messzire gurult, majd egy kisebb tócsa szisszenve eloltotta.

Bűntudat fészkelte a mellkasomban, mintha felhasználtam volna Bálintot. Amint hazaértünk, a kapuban elengedtük egymást. Mély levegőt vettem, de nem kezdtem zuhanni. Megkönnyebbült sóhajjal fújtam ki a pánik utolsó morzsáját, majd beléptem Bálint után a háztömbbe. Némán caplattunk fel az emeletre.

Miután bezárta a bejárati ajtót, feszültség zárt körbe minket. Meg kellett beszélnünk az előbb történeteket. Ezt már nem söpörhettem a szőnyeg alá.

– Most is úgy gondolod, hogy nincs közöm a dolgaidhoz? – Mintha a fejembe látott volna. Lerúgta az edzőcipőjét, és a fal tövébe csúsztatta a lábával.

– Nem. – Lehámoztam magamról a csizmámat, és gondosan beállítottam egymás mellé, aztán felakasztottam a dzsekimet, és szembefordultam Bálinttal. – De nehéz megnyílnom.

Pláne neki nehéz, mert fegyverként visszafordíthat rám akármilyen személyes infót. Addig nem tud sebezni, amíg nem tud sokat rólam.

– Annyit mondasz, amennyit akarsz, de könnyebb lenne, ha nem zárnál ki teljesen. Nem azért, mert annyira barátkozni akarnék veled, nem kell beszarni, de jó lenne tudnom, hogy a lakótársam mibe keveredett. Hogy ha baj van, ott lehessenek, és ne csak pislogjak, mint egy szűz kisfiú.

Lehajtott fejjel bólogattam, mintha éppen megszidott volna, hiszen ez is történt, nem? Kizártam a gondokból, mégis tőle vártam a segítséget a necces pillanatban. Mégsem tudtam megszólalni. Csomót kötött a nyelvemre a bizonytalanság. Mostanában még Csabinak sem tudtam megnyílni, pedig egykor ő volt a legfőbb bizalmasom.

Bálint várt egy darabig, aztán elhúzta a száját, kikerült, és eltűnt a szobaajtó mögött. *Baszki!* Pedig megérdemli az őszinteséget! Alighanem másodjára mentette meg az életemet. Csapott vállal ácsorogtam a nappaliban, a csukott ajtót bámultam magam előtt.

Nem mertem rábízni az érzéseimet, mert irdatlan nagyokat tudott rúgni belém. A szüleim mellett a másik oka az öngyilkossági kísérleteimnek ő volt. Erőszakban nőttünk fel, erőszakból értettünk, erőszakot használtunk, de ez akkor volt. Bálint soha nem próbált normálisan beszélgetni, és én sem akartam, most viszont... más. A régi Bálint mindig támadt, soha nem védett, és biztosra vettem, nem állt volna Peti elé a kamupasimnak hazudva magát, hanem a háttérből röhögve figyelte volna, ahogy összeomlok. *Annyit mondasz, amennyit akarsz.* Nagyot sóhajtottam. Próbáljuk meg!

Miután rekordsebességgel lezuhanyoztam a tűzforró vízben, aminek olyan gyenge volt a nyomása, hogy épphogy folyt a zuhanyrózsából, egy sortban és pólóban átrohantam a jéghideg lakáson. Magamra kaptam egy vastag nadrágot meg egy pulcsit, aztán dobogó szívvel átkopogtam Bálinthoz.

– Tessék, elmeógyógyintézet – szólt ki.

Felhorkantottam, és benyitottam.

– Á, egy új beköltöző – nézett rám a laptopja mögül. A hátát az ágy támlájának vetette, az éjjeli lámpa csak a fél arcát világította meg. – Figyelmeztetlek, itt csak betegek vannak ápoló nélkül.

– Akkor jó helyen járok. – Viccnek szántam, de egyikőnk sem mosolyodott el. – Bejöhettek?

Bálint lecsukta a laptopot. Komolyan nézett rám. Ezt beleegyezésnek vettem, és besurrantam, mielőtt meggondolhatná magát. Zoknis lábbal felmástrom az ágya végébe, és törökülésbe helyezkedtem.

– Majdnem smároltunk, most meg az ágyamban vagy – cukkolt fejcsóválva. – Tényleg fejlődik a kapcsolatunk.

– De gyűrű már nincs, azt vened kell.

Telt ajka szexi félmosolyra húzódott.

– Talán kibírom.

Feszült várakozás pezsgett a levegőben. A sötét takaróval babráltam, amin egy ring képe szerepelt két bokszkesztyűvel.

– Szeretnék aktívan bokszra járni hozzád – böktem ki, pedig nem is ezzel akartam kezdeni. Bálint nem válaszolt, én pedig nem néztem rá. – Ma... – Nagy levegőt vettem. Ki kell mondanom. – Ma gyenge voltam, és ez hiba. Hibás vagyok, és ezt ki kell javítani.

Bálint élesen beszívta a levegőt, de még mindig hallgatott.

– Soha többé nem lehetek gyenge, ezért – felsandítottam rá – foglalkoznál velem?

Bálint mélyzöld szeme megcsillant a lámpafényben. Reménykedve bizsergett a gyomrom.

– Természetesen fizetnék...

– Nem a pénzed kell – vágott a szavamba.

– Hanem?

– Az kell, amit soha nem kaptam meg tőled.

Visszafojtott lélegzettel pislogtam rá, égett a mellkasom. Bálint maga alá húzta a lábát, közelebb hajolt, a combjára támaszkodott.

– Az őszinteséged. Azt kérem cserébe.

Kifújtam a levegőt.

– Könnyebb lenne fizetnem – nevettem zavartan.

– Ja, elhiszem, nekem pedig könnyebb lenne távol maradnom tőled, de úgy látszik, soha nem a könnyebbit utat választjuk.

Izzadó ujjaim között morzsolgattam a durva takarót.

– Azt sem tudom, hol kezdjem az őszinteséget – motyogtam magam elé.

Összefolytak a szavak, emlékek, egy végeláthatatlan káosz kavargott a fejemben, nem volt eleje, se vége.

– Peti miatt vagy pánikbeteg? – tenyerelt Bálint a káosz közepébe.

Bólintottam, pedig nem ő volt a probléma gyökere, hanem a szüleim.

– Mióta?

Nagyot nyeltem, kőnehéz nyelvem alig forgott.

– Két évig voltunk együtt, de az elején nem volt gond. Az első félév után kezdődtek a bajok.

– Vert téged?

Megremegett a szám. Miért kell ennyire durvának lennie? Miért így kérdezte? Nem bírom! Le akartam mászni az ágyról, de Bálint hirtelen utánam nyúlt. Összerándultam, behúztam a nyakam. Szégyen hullámozott végig rajtam, pedig csak gyengéden érintette az ujjaimat. Visszahúzta a kezét.

– Bocs... – morogta.

– Nem vagyok erre képes. – Akármennyire szorítottam a szemem, forró könnyecseppek szánkáztak az állam felé, egyik a másik után megállíthatatlanul. *De gáz!* Elfordítottam a fejem.

Surrogott a takaró, ahogy Bálint közelebb csúszott. Nagy, meleg tenyere a bokámra siklott. Kihúztam magam, próbáltam egyenletesen lélegezni. Összeragadtak a szempilláim, nagyokat pislogtam, páncél szorított. Nem akartam, hogy Bálint így lásson, mégsem mozdultam.

– Adri, kurva sok mindennek gondoltalak az elmúlt nyolc évben, de gyengének soha. Egyszer sem. Hallod?

Összeprésem a számat, aprókat lélegeztem, reszketett a kezem.

– Nekem te voltál az egyik legerősebb ember, akit ismertem.

Megdobbant a szívem, és magamról megfeledkezve felé fordítottam a fejem. Bálint nyíltan fürkészte az arcomat. Képzeltam, hogy nézhetek ki felpuffedt arccal, bedagadt szemmel.

– Szerinted ki edzett meg engem is? Kibaszottul nehezen zárkóztam fel hozzád. A legnagyobb kihívás voltál az erőd miatt. Akárhol megjelentél, forgószélként letaroltál mindent.

Keserűen felnevettem, a fejemet ráztam. Színjáték volt. Csak mutattam, hogy erős vagyok, miközben belül egy elnyomott kislány remegett.

– Az hazugság volt. Mindig ilyen elcseszett voltam.

Bálint halványan elmosolyodott.

– Mind elcseszettek vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy gyengék is. – Lassú mozdulattal az arcomhoz nyúlt, és a hüvelykujjával letörölte a könnyeket.

A gyengéd érintéstől átszakadt bennem a gát. Szaggatottan felzokogtam. Özönvízként söpört végig rajtam az elmúlt hónapok, évek feszültsége. Ledöntött a lábamról, elmosott az ár.

Bálint elengedte a bokámat, és egészen közel csúszott, magához húzott. A pulcsijába kapaszkodtam, a mellkasába fúrtam az arcomat, és évek óta először nem egyedül omlottam össze. A kősziklám mindig Csabi volt, de most először nem vele akartam ezt átélni.

Megállt az idő. Beleragadtam a fájdalomba, miközben ő a hátamat simogatta. Soha nem tapasztaltam tőle ilyet. Soha nem törődött velem. Fáradt szörnyként mart belém a féltékenység Karola miatt, aki valószínűleg túl jól ismerheti Bálintnak ezt az oldalát. Újra láttam magam előtt, ahogy berobban az ajtón, és Bálint nyakába ugrik, mintha az egész világot jelentené a számára. Ahogy a száját ráta-
pasztja a szájára.

Összegyűrtem Bálint dohányillatú pulcsiját, és beleordítottam. Egyszer. Kétszer. Fájt a mellkasom. Fájt a fejem. Fájt a múltam és fájt a jelenem. Miután elvonult az ár, nem maradt semmim. Egy üres héj voltam csupán érzelmek nélkül.

Zihálva kapaszkodtam Bálintba, elernyedtem az ölelésében. Becsuktam a szemem, és hagytam, hogy simogató keze újraindítson, visszahozzon az életbe.

– Csak mondom, ez az ordítás nem egy gyenge ember hangja volt – törte meg a csendet. – És ma a teremben sem egy gyenge ember ugrott neki úgy a bokszsáknak, mintha szét akarná tépni. A könnyeid tesznek a legerősebbé, Adri. Akárhányszor széttörnek, te képes leszel újra és újra összerakni magad, mert a mi fajtánk ezt csinálja, hallod? Nem számít, hányszor ütnek ki minket, csak az számít, hányszor állunk talpra és szállunk vissza a ringbe.

Az állam alá nyúlt, és szelíden felemelte a fejem. Majdnem összeért az orrunk. Elmerültem az étellel teli szempárban.

– Kérhetek valamit? – suttogtam rekedten. Nem ismertem rá a saját hangomra. Bálint bólintott. – Szeretnék a fájdalomon túl mást is érezni. Megcsókolnál?

Sistergett a csend. Bálint szeme elkerekedett a döbbenettől. Nagyot és mélyet lélegzett, méregzöld árnyék suhant át a világoszöldben. Enyhén rémülten pislogott rám, tekintete a számra rebbent.

Nagyot nyeltem, elfordítottam a fejemet. Mindegy, fura és hülye kérdés volt...

Bálint megmozdult, forró tenyerét az arcomra simította. Feszültség pattogott a bőrömön. Maga felé fordított. Beleolvadtam a smaragdba. Leheletfinom ujjai a nyakamhoz értek, libabőrt csaltak elő. A kemény bokszoló mögött egy gyengéd férfi lapult. *Velem* volt gyengéd. Letaglózott a felismerés.

Elakadt a lélegzetem, ahogy a tarkómra csúsztatta a kezét, ujjait a hajamba fúrta. Már nem menekülhettem. Nem is akartam. Telt ajka az enyémhez ért. Nagy levegőt vettem, és ahogy a szám kinyílt, a nyelve a fogaim közé rebbent, csalogatott. Visszacsókoltam.

Belélegeztem, amit kilélegzett, és belélegezte, amit kilélegeztem. Öszszetapadtunk, forró ajka megtöltött reménnyel, melegséggel, étellel. Leolvadt a mellkasomról a páncél, felpezsdült a vérem, bizsergett a fejbőröm az ujjai alatt, bizsergett a szám a szájától, bizsergett a nyelvem a nyelvétől, bizsergett a szívem, a gyomrom, az alhasam, a combom között, még az ujjbegyeim is bizseregtek. A sírással kiadtam magamból a sötétet, a csókkal pedig feltöltődtem folyékony napfénnel.

Csendesen, egyenletesen lobogó szenvedéllyel csókolta. Nem követelőzőn, mégis határozottan, nem tolakodón, mégis vágyakozva, nem durván, mégis keményen. Felforrósodott vérem örülten száguldott az ereimben, minden sejtem zsongott, minden idegszálam pengett, mint egy játékra kész hangszer. A testem volt a hangszer, ami Bálindra hangolódott. Kettőnk szívdobbanásai adták az ütemet, egymás ajkára lehelt sóhajaink a dallamot.

Ő húzódott el előbb.

– Köszönöm – motyogtam kábán a takarónak. Adósa vagyok a segítségért.

– Hát – szólalt meg rekedten, aztán megköszörülte a torkát. – Még senki nem mondott ezért köszönetet, de szívesen.

Kínos csend telepedett ránk.

– Gondolom, fáradt vagy, ideje pihenni. Ez egy szar nap volt. – Bálint elmászott tőlem. Menekült. Kellemetlenül érezte magát. A reakciója miatt én is kellemetlenül éreztem magam. Most burkoltan elküldött? Elszorult a szívem, apró harag horgadt bennem. Nem vártam, hogy egy csók akármit is jelentsen neki, de azért lehetne kedvesebb.

– A szar nap nem újdonság – feleltem kurtán, majd lekászálódtam az ágyról, és kihátráltam a saját szobámba.

Pedig ez egy tökéletes csók volt. Még soha, senki nem csókolt ilyen lassan, ilyen mélyen. Ilyen visszafogott szenvedéllyel. A hideg falnak döntöttem a hátamat, és becsuktam a szememet. Mégsem kellett volna megkérnem. Ezt elcsesztem.

Bálint

BEFÉGETT az agyamba, amikor Adri először smárolt le. Az is, amikor én őt. De így, mint ma, még soha nem csókolóztunk. A nyitott ablakon beáramlott a hideg a szobába, és erre most kibaszottul szükségem volt. Úgy lángolt minden porcikám, mintha felgyújtottak volna. A pokol tüzén égtem. Előkapartam egy szál cigit, és a kemény párkányra könyököltem, megmarkoltam a jeges rácsokat, és csukott szemmel meggyújtottam a cigit. Ahogy kifújtam a füstöt, mintha az érzéseimtől akarnék megszabadulni.

A sós könnyével keveredő édes kókuszt még mindig éreztem, puha ajka még mindig az enyémen, forró lehelete a bőrömön...

Újabb mély slukk. Marta a füst a torkomat.

Eddig nem volt különösebb jelentősége a smárolásnak senkivel. Csak az esetleges dugás előjátéka, de Adrival...

A kurva életbel! Vivi szólt, hogy ne bonyolódjak bele megint. Már azzal is kockázatot vállaltam, hogy flörtöltem. Ez nem is smárolás volt, hanem kibaszott csók. Csókolóztunk, és elbasztam. Ezt elbasztam, mert megint szenvedni fogok. Mert nincs jövőnk. Sosem volt. Túl sok a sebünk, túl nehéz a zsák, amit cipelünk. Egymás miatt is nehéz.

Az egyik cigivel gyújtottam a másikat, de most képtelen voltam megnyugodni. Valami megmozdult bennem. Valami nagyon mélyen, amit már öt éve eltemettem, és azóta sem hagytam, hogy a felszínre törjön, mert kurva sok fájdalommal járt.

A büntetésemre vártam a tanári előtti puha kanapén. Adrival eldurvult az egyik tesiórai kidobó. Az anyjánál kötöttünk ki az igazgatóiban – már megint –, aki jól lebaszott minket – már megint –, és a szokásos intő mellé bónuszként még büntetőmunkát is kaptunk. Ki kellett tanítás után takarítanunk a Munkácsyt.

Az arccsontom még mindig sajgott, a farkam még mindig lüktetett a traumától. Adri ekkor érkezett. Megállt velem szemben, a pillantásomat kerülve, mogorván a falnak támaszkodott, kezében energiaitalt szorongatott.

Vártuk, hogy az anyja kinyissa a takarítószeres szertárt, és odaadja a cuccokat, helyette azonban Léna bukkant fel a folyosó közepén. Amikor meglátott, szégyenlősen elmosolyodott, végigsimított hosszú, szőke haján, és elindult felém. Kaptam egy fülest Léna barátnőjétől, aki Tomával járt éppen, hogy Léna belém van zúgva. Előtte is sokat dumáltunk, elvöltünk, de lekötött Adri. Én is rámosolyogtam Lénára, mire Adri halkan felmordult.

– Sziasztok! – köszönt lelkesen Léna. – Hallottam a büntetésről. Sajnálom!

– Ne sajnáld, magának köszönheti – csattant élesen Adri hangja, és meghúzta az energiaitalt.

Ez igaz, én dobtam az elsőt, amitől belilult a combja. Léna az energiaital láttán rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Még mindig ilyeneket iszol? Egészségtelen. Meg fog ölni.

– Nem elég gyorsan, az a baj.

Felhorkantam.

– Végre valamiben egyetértünk.

Adri szeme gyilkosan villant. Elégedetten elvigyorodtam, aztán felkeltem a kanapéről, így Léna eltörpült mellettem.

– Beszélhetnénk négyszemközt?

– Persze! Még talizunk, úgyis jössz majd Csabihoz – szólta oda Léna Adrinak, aki csak komoran bólintott.

Miután a folyosó másik végébe húzódtunk, szembefordultam Lénával.

– Van programod holnap délutánra?

Léna arca félragyogott.

– Nincs.

Egyik lábamról a másikra álltam, izzadt tenyeremmel a pulcsi szegélyét markoláztam idegességemben. Még soha nem hívtam randira senkit. Léna szép csaj volt, és kiidegelte Adrit. Jó választás.

– Gondoltam, elmehetnénk valahova. Moziba, vagy csak valahova beülni dumálni.

– Benne vagyok – vágta rá gondolkodás nélkül.

Az energiatalos doboz reccsent egyet, mintha Adri rámarkolt volna. Talán hallott minket. Elvigyorodtam. Léna hatalmas, csillogó kék szemmel nézett fel rám, aztán közelebb lépett. A torkomba ugrott a szívem.

– Most mennem kell, de holnap még kereslek, oksi?

– Oksi. – Félmosolyra húztam a számam.

Léna váratlanul megfogta a csuklóm, lábujjhegyre állt, és gyors puszit nyomott a számra. Olyan hirtelen történt az egész, hogy csak némán pislogtam. A lábam a padlóba gyökerezett. Léna pironkodva elkészönt, megfordult, hosszú haja megcsapta a mellkasomat, és elti-pegett. A kínos csendbe ismét belehasított az alumíniumdoboz. Adrira néztem. A szokásos gyűlölködő képpel meredt vissza rám, aztán kivágta a kukába a leamortizált dobozt.

Szerencsére elég nagy volt a sulis, így elkerülhettük egymást takarítás közben, ettől függetlenül minduntalan Adri képe lebegett be elém, ahogy majd szétvetette az ideg. Nem sokszor éreztem jól magamat ebben az iskolában, de ebben a pillanatban igen.

Mire végeztem a folyosókkal, már besötétedett, odakint felkapcsolódott a közvilágítás. Lecaplattam az üres aulába, és az üvegajtón át kinéztem a hátsó udvaron lévő kosárpályára. Nem akartam hinni a szememnek. Adri ahelyett, hogy az őszi, lehullott faleveleket söpörte volna, az egyik lámpa alatt táncolt. Behúzódtam az egyik cserepes növény takarásába.

Be volt dugva a füle, és úgy táncolta körbe a pályát, mintha nem is beton lenne alatta, hanem jég, a lábán pedig nem tornacsuka, hanem korcsolya. Könnyed mozdulataiból pusztító erő sugárzott. Tátott szájjal feledkeztem bele a látványba. Döbbenetes! Még soha nem láttam így, mintha egy teljesen másik arcát mutatta volna. Gyönyörű!

Hirtelen abbahagyta, és csípőre tett kézzel az ég felé fordította az arcát, majd lerázta a kezét-lábát, aztán előlről kezdte. Elég sokszor láttam idegesnek, sőt, általában csak annak láttam, de ez most más volt. Mintha eddig visszafogta volna magát a közelemben, de most, hogy senki nem látta, kiadta magából a felgyűlt stresszt.

Túlságosan belemerültem a mozdulataiba, az alakjába, kerek seggének látványába, így amikor váratlanul felnézett, nem húzódtam vissza elég gyorsan a növény mögé. Azonnal megtorpant, összepréselte az ajkát. Az ajtóhoz sétáltam, és kiléptem a novemberi csípős hidegbe.

Adri kitépte a füléből a fülest.

– *Ne gyere ide! Most ne gyere ide! Nem vagyok a faszágaidra kíváncsi!*

Még a kezét is kinyújtotta, mintha azzal távol tudna tartani magától.

– *Csak jöttem helyetted takarítani, amíg te rohadt jól szórakozol.*

– *Húzz vissza! Majd én megcsinálom.*

– *Hamarabb szabadulunk, ha besegítek. – Odasétáltam hozzá. A fülesből hiphop dübörgött. – Nahát, azt hittem, inkább nyálas popot hallgatsz.*

– *Nem mondom még egyszer. Most húzz a közelemből, Gömböc!*

Elfordult, ott akart hagyni. Gúnyosan elvigyorodtam.

– *Gömböc... Látod, ez a Gömböc mégis kell a csajoknak.*

Adri a pillanat törtrésze alatt pördült meg, és felém indult.

– *Csak azért, mert Lénának szar ízlése van, nem azt jelenti, hogy te lettél itt a sulifőnök!*

– *Csak irigykedsz.*

– *Ugyan mire?*

– *Arra, hogy engem legalább valaki megcsókolt.*

Adri erőltetetten felröhögött. Ahogy folyamatosan hátráltam, ő pedig jött utánam, elértük a pályát szegélyező fapadokat. Beleakadt a lábam az egyikbe, és lezútyantam rá. Adri fölém tornyosult.

– *A királylány megcsókolta a békát, aki ettől azt hiszi, királyfi lett.*

– *Egészen közel hajolt hozzám. – Léna amúgy sem csókolt meg, szállj le a földre.*

– *Mintha te annyira tudnád, milyen csokolózni! – Kihúztam magam.*

Nehogy már semmibe vegye életem első csókját! Adri vörössé váló arcát megvilágította a lámpafény.

– *Képzeld, rohadtul tudom!*

– *Hazudsz, tigris. Soha senki nem csókolt még meg. Ez a bajod? Hogy valamiben beelőztelek? Én kellek valakinek, te meg a kutyá...*

Adri egy gyors, határozott mozdulattal elkapta a tarkómat, és az ajkát az enyémre tapasztotta. Úgy meglepődtem, hogy kinyitottam a számat, így a nyelve akadálytalanul birtokba vehette. Lezsibbadt az agyam. Kikapcsolt, miközben a testemben ezernyi tűzijáték robbant. A szívem ki akart törni a bordáim közül. Összetalálkozott a nyelvünk. Édes íze elbódított, cseresznyeajka puhasága messzire repített.

Visszacsókkoltam. Először bizonytalanul, de aztán feltüzelt a belőle áradó erő, többet akartam. Beborított minket a kókuszillat, az éjszaka elcsendesedett körülöttünk, a forgalom zajai olyan távolinak tűntek, mint egy álom. Az egész egy álom volt. Libabőrös lettem, remegve lán-goltam.

Abban a pillanatban elfelejtettük, hol vagyunk és kik vagyunk. Megkeményedett a farkam. Ahogy hozzáértem Adri térdhajlatához, megrogyott a lába, megkapaszkodott a vállamban, és abban a pillanatban elszakadt tőlem, mintha az érintéssel kitéptem volna a révületből. Forrón lüktetett a szám, véletlenül megharapta, amit eddig nem is éreztem.

Dermedten meredtünk egymásra, mintha őt is ugyanannyira meglep-te volna a tette, mint engem. Barna szemében ádáz vihar dúlt, csillogó ajka kivörösödött.

– Mi a fasz volt ez? – nyögtem.

Adri eltávolodott tőlem, aztán minden magyarázat nélkül elrohant. Igaza volt, Léna puszija semmi volt ehhez képest. Ha Adri szerint attól elszálltam, akkor az övétől a bolygó körül keringtem. Újra át akartam élni!

Egy évet kellett várnom a következőre.

– Ez egészen jó volt.

Megráztam a fejemet, hogy felocsúdjak.

– Jól hallottam? Most megdicsértél?

A tesiterem közepén álltunk kéz a kézben, az osztálytáncot gya-koroltuk. A hetek alatt sem tudtam megszokni a közelségét. A szívem szarul működött, ha hozzám ért, a gyomromba beköltöztek azok a kurva giccses pillangók, a vérem örülten száguldott. És csak a kezét fogtam.

– Ne bízd el magad. Csak nem volt olyan szar, mint az eddigiek.

– Már késő, elbízta.

Adri őszintén, igazán elmosolyodott. Nem sokszor láttam így moso-lyogni. Elengedett. A hideg levegőt markoltam helyette. A bordásfal-hoz tolt padhoz sétált, és leült, majd kikapcsolta a zenét.

– Holnap lesz az utolsó próba az osztállyal.

Én is leültem mellé.

– Akkor holnap délután még gyakorolunk?

– Ha most átvesszük a felállást, akkor nem kell. – Egészen közel csúszott, összeért a combunk. A mobilját nyújtotta felém, egy rajz fotója látszott rajta.

– Ez mi? Úgy néz ki, mint két gyerek torpedómeccse.

Adri felkacagott. Ezt se csinálta sűrűn a közelemben. Döbbsen pislogtam rá, az arca most szokatlanul kedvesnek és kisimultnak tűnt. Megdicsért, nevetett, normálisan szólt hozzám... Ma nem önmaga.

– Lerajzoltam, hogy az osztályból ki hol áll a kezdésnél. – Lapozott.

– Ez a tánc közepe. – Lapozott. – Ez pedig a vége.

Ahogy szenvedélyesen magyarázott, rohadtul nem hallottam a hangját, csak őt néztem. Ütemesen mozgó ajkát, csillogó szemét. Sajnos imádtam a csokit. Ilyen normálisak még soha nem voltunk egymással a négy év alatt.

– Nem is figyelsz rám – szakított ki a gondolataim közül. Nem volt mérges. Enyhén oldalra döntötte a fejét, úgy fürkészte az arcomat.

– Nehezen koncentrálok a közelemben – vallottam be fajtottan.

Adri pislogás nélkül nézett vissza rám. Besűrűsödött körülöttünk a levegő. Izzadt a tenyerem, ahogy óvatosan a combjára simítottam a kezemet. A pillantása a számra villant. Nem húzódott el. A szívem az agyamban dübörgött. Itt a lehetőség! A másik kezemet a tarkójára csúsztattam, közelebb húztam. Forró nyelve az enyémhez simult, amikor visszacsókolt. Csak egy pillanat volt. Egy mámorító pillanat.

– Mi a fasz? – Kerekesi éles hangja apró darabokra zúzta a pillanatot.

Adri azonnal ellökött magától, és felpattant a padról.

– Félreérted – kezdett azonnal magyarázkodásba, miközben a nyálam még ott csillogott az ajkán. Kerekesi nyilván félreértette.

A gyökér azonnal megindult felém. A gipszben bicegve is elég gyors volt. Hajtotta az adrenalin. Felkeltem én is a padról. Adri közénk állt, de Kerekesi egy mozdulattal félretolta, és felém lendült a karja. Lazán kitértem előle.

– Csabi, hagyd abba! Nem történt semmi! – ordította Adri, de a faszija nem figyelte rá.

– Mondtam neked, hogy megdöglesz, ha ráhajtasz – csikorgatta a fogát.

Ja, két öklös között mintha említette volna néhány hete.

– Én meg mondtam, hogy nem szartam be tőled.

Megszoktam már a halálos fenyegetéseit. Üres szavak. Kerekesi megint lendült, de Adri közénk állt.

– Nyugodj le! Nem történt semmi! Véletlen volt.

Kerekesi céklavörös fejjel felvonta a szemöldökét.

– Véletlenül a szájába estél, vagy mi a faszom?!

– Nem érdekel a szerencsétlen! – rázta a fejét Adri nekem háttal. Mellbe vágta a szavak. – Nem érdekel, egyáltalán nem számít!

– A tavalyi csókunk sem számított? – szóltam közbe emelt hangon.

Kerekesi döbbenetesen pislogott. Adri felém pördült.

– Az álmaidat ne keverd a valósággal, te csóró senkiházi! Akkor sem fanyalodnék rád, ha nem lenne más! Ne merj olyanról hazudni, ami meg sem történt! Undorító vagy, mindig is gyűlöltelek, és még csak megszánni sem foglak egy csókkal soha! Mit gondoltál?

Leforrázva álltam. Vissza sem tudtam vágni hirtelen, annyira letaglózott.

Úgy zihált, mintha körbefutotta volna a sulit. Felőlem meg is fulladhatott volna. Kerekesi gyűlölködő arcába néztem.

– Tiéd lehet a hazug ribanc.

Kikerültem őket, és szabályosan kimenekültem a tesiteremből.

Kerekesivel kibaszott sorstársak voltunk. A csaj mindkettőnket átbaszott. Emlékeztem a verésre, amit Kerekesitől kaptam, és arra is, hogy nem ütöttem vissza, mert kurvára igaza volt. Akkor először és utoljára sajnáltam a gyökeret. Nekem a vérem folyt az aszfaltra a sulí mögött, neki a könnye. Ezt teszi az emberrel a szerelem.

De valami nem stimmel. Nem függött össze a mostani Adri a régivel. Azt mondta, hogy az ereje hazugság volt. De akkor mind a négy év hazugság lett volna?

Faszom, nem kéne ezzel a rohadt szappanoperával foglalkoznom! A terem most fontosabb, de hiába küszködtem, a gondolataim állandóan visszakanyarodtak Adrihoz. Nagy gáz van vele, én hülye

meg... Minden ellenére mellette akarok állni. Tudom, milyen az, amikor túlnő az emberen egy probléma, és fel kell hozzá erősödnie. Nekem ő volt ez a probléma annak idején, Adrinak viszont most a faszfej exe az, és tudnék neki segíteni. Csak vissza kell hoznom azt a harcias tigrist, aki nem hagyta elnyomni magát, aki gond nélkül nekem ugrott akármikor, pedig nagyobb és erősebb voltam nála. Azt a tigrist, akibe beleszerettem.

A hajamba túrtam, és eloltottam az ezredik cigimet. Most védtelen vagyok a csaj ellen. Annyira könnyen az ujja köré képes csavarni, hogy gondolkodás nélkül elé vetődök, ha megtámadják. Nagyot szusszantottam, és becsuktam az ablakot. Ebbe a hibába nem akartam visszaesni!

***

Reggel úgy ültem a konyhaasztalnál a laptopommal meg egy doboz energiatallal, mint a mosott szar, és próbáltam feldolgozni az e-mailt, amit az edzőterem főbérője küldött húsz perccel ezelőtt. Lesüllyedt a gyomrom a hideg padlóig.

– Jó reggelt!

Összereztem Adri váratlan köszönésére, ahogy elment mögöttem.

– Faszomat jó – morogtam, és a hajamba túrtam, meg is téptem. Adri döbbsen fordult felém. – Emelkedni fog a Spartacus bérleti díja.

Elég komolyan visszafogtam magam, hogy lecsukjam, és ne izomból lebaszam a laptop tetejét.

– Mikortól?

– Novembertől már az emeltet kéne perkálnom.

Dühödtséggel forrongott bennem. Nem veszíthetem el a termet! *A termiünket.*

– Az emelésnek pontosan milyen következményei lehetnek?

Adrira néztem, aki egy doboz tojással a kezében állt a hűtő és a mosogató között. Ő is ugyanolyan szarul nézett ki, mint én. Tászkás

szem, nyüzött arc, idősebbnek tűnt a koránál, a problémák az arcára vésődtek.

– Már így is csődöl. Szóltam néhány havernak, hogy segítsenek embereket toborozni. Jöttek is, de még mindig nem elég.

Adri elhúzta a száját, és olajat öntött a serpenyőbe.

– Ha szeretnéd, megpróbálhatok segíteni – motyogta az orra alatt, aztán gyorsan hozzátette: – Tomának is dolgozom már a Barlang fellendítésén, az egyetemen marketinget tanultam, kapcsolataim is vannak...

– Hogyan tudnál segíteni?

Adri beleütött néhány tojást a serpenyőbe.

– Először brainstorminggal, átbeszelnénk, hogy mi a célod, hova akarsz juttatni a Spartacust, aztán átbeszelnénk, hogy a gyakorlatban hogyan lehetne ezt elérni.

– Az a célom, hogy profitot is termeljen, ne csak rá kelljen fizetni.

– Ez nem nagy cél.

– De jelenleg ez sem működik.

Adri bólintott. Brainstorming, átbeszélés... Ez azt jelentené, hogy még több időt kéne vele töltenem. *Bassza meg!*

Az asztalra könyököltem, és az új terítőre meredtem. Adri vette néhány napja. Én tutira nem választottam volna olyat, amire az van írva: *Take a breath and smile*. Hanem inkább olyat, amin ez áll: *Lélegezz mélyeket, és basszál szét valamit*.

Isteni tojásillat terjengett a konyhában, miközben éppen azon agyaltam, hogy kiugrom a csukott bukóablakon. Néhány perc elteltével Adri elzárta a tűzhelyet.

– Te is kérsz? Úgy csináltam.

Bólintottam. Ha már így meghívott egy reggelire. Soha nem etünk együtt, most viszont Adri letette a két tányért, és leült velem szemben.

– Miért akarnál segíteni?

– Mert sokkal tartozom neked.

– Semmivel nem tartozol. – Felszúrtam a villára egy falatot, és a számba tömtem. Jólesően felmordultam, ahogy az ízlelőbimbóimon orgazmus robbant.

– De, rengeteggel! Ami tegnap történt...

– Semmi nem történt, Adri – néztem rá teli szájjal. – Össze se tudom számolni, hány csajjal smároltam már.

Szőnyeg alá söpörjük. Így lesz a legjobb. Adri összepréselte az ajkát, amit az este izgatóan az enyémhez nyomott.

– Értem, de mégis megvédtél, és mellettem álltál.

– Bárkiért megtettem volna.

Adri mogorva arcát nem tudtam hova tenni.

– Most mi a baj?

– Attól még, hogy neked nem jelentett semmit, én éppen törleszteni szeretnék, amit nem hagysz.

– Mert nem kell törleszteni – vontam meg a vállam. – Természetes, hogy nem nézem végig, ahogy egy másik embert bántanak.

– Megfogtam a tányért, és belekotortam a számba a maradék rán-tottát. Nem fogok szórakozni a villával! Letettem a tányért, és Adri komor, barna szemébe néztem. Megkívántam a csokit. – Melletted voltam, mert bajba kerültél, és ez nekem természetes.

Adri még mindig merev arccal pislogott. Ő egy falatot sem evett.

– Érdekes – szólalt meg fojtottan –, amikor én tituláltam semminek a csókunkat, akkor leribancoztál.

Düh parázslott fel bennem.

– Te is undorító hímrinyónak nevezted, úgyhogy egálban vagyunk. – Felálltam az asztaltól. – Finom volt a kaja.

A mosogatóhoz léptem, beletettem a tányért, majd felkaptam a laptopom, és azzal együtt kifordultam a konyhából. Ez egy borzalmas közös reggeli volt.

Bálint

AMIKOR átsétáltam a szobáján, hogy a terembe induljak, megtorpantam. Adri nem volt bent, az ágyán a bekapcsolt laptopja hevert, a képernyője pont felém nézett. Egy YouTube-csatornánál volt megnyitva. A csukott kétszárnyú ajtóra sandítottam, aztán közelebb léptem a laptopához. A csatorna LilTiger néven futott. *Mi a pücsa?* Belehajoltam a monitorba, a profilképe egy maszkos, rajzolt avatár volt.

Hátraugrottam, amikor léptek közeledtek a nappali felől, aztán Adri benyitott. Egy pillanatra döbbenet megtorpant a küszöbön.

– Mit csinálsz? – pillantása a laptopra villant.

– Semmit – néztem rá közömbösen, mintha valóban nem történt volna semmi, majd kikerültem, és elhagytam a szobát.

LilTiger. Előkotortam a zsebemből a mobilt, rákerestem a csatornára, ahogy kiléptem a lakásból. Táncos videók voltak, hirtelen ennyit láttam belőle menet közben, de miután majdnem legurultam a lépcsőn, inkább eltettem a mobilt, hogy majd biztonságos körülmények között tanulmányozzam át.

LilTiger. Tigris. Elvigyorodtam. Ezek szerint én jobb becenevet adtam neki, mint ő nekem. Eszembe jutott a reggelink. Adri nagyon segíteni akart. El kéne fogadnom, mert szükségem van egy olyan emberre, aki ért a marketinghez. Nagyobb forgalmat kell generálnom, és egyedül ez nem fog menni.

Bassza meg!

Nekem is szükségem volt a csajra. Kihalásztam a mobilt a zsebemből, tárcsáztam Adrit, miközben kikerültem egy babakocsis nőt, aki éppen a járda közepén állt meg kotorászni a táskájában.

– Még csak tíz perce mentél el itthonról – szólt bele Adri.

Vajon észrevette, hogy az otthonának nevezte azt a szánalmas lakást, amiben egy szobát bérelt?

– Este melózol? – tértem egyből a lényegre.

– Miért? Randira hívsz? – gúnyolódott, de a történetek után ez a kérdés furcsán provokatív volt a szájából.

Elvigyorodtam.

– Aha. Ráérsz? – mentem bele a játékba.

Egy pillanatra csend támadt a vonal túlvégén. Olyan feszülten vártam a reakcióját, hogy rendesen megugrottam, amikor felszírénázott mellettem egy rendőrautó.

– Sajnos Toma már előbb lefoglalt.

Összeszorult a mellkasom ettől a megfogalmazástól.

– Akkor melózol.

Befordultam az edzőterem utcájába. Lepukkant bérházak és alsó kategóriás kocsik mellett haladtam el. Az egyiknek be volt törve a szélvédője.

– Nem, randizom vele... Persze hogy dolgozom.

– És mikor érsz rám?

– Ezt hogy érted? – Kezdett elbizonytalanodni, nekem meg fülig ért a szám.

– Beférek Toma után egy randira?

Megálltam a Spartacus előtt. A vállammal a fülemhez szorítottam a mobilt, úgy nyitottam ki az ajtót.

– Mit szeretnél, Bálint? – kérdezte gyanakvóan.

Téged. A nyelvemre haraptam, és beléptem a hideg terembe. Ideje lesz itt is bekapcsolni a fűtést. Képzeletben máris peregetek ki a zsemből a forintok.

– Te mit szeretnél, tigriske?

Adri zavartan felnevetett.

– Letenni, mert ez a beszélgetés kicsit... fura.

– Oké, nem húzlak tovább. Elfogadom a segítséget, ülünk össze egy megbeszélésre.

Adri a vonal túlvégén felnyögött, ami nevetésbe fulladt. Jólesett hallani a jókedvét, és hogy miattam volt jókedve. Ez is újdonság.

– De hülye vagy, a szívrohamot hoztad rám! Már tényleg azt hittem...

– Mit? Hogy komolyan randira hívlak?

Megkerültem a recepcióspultot, előszedtem a táskámból a laptopot, és bekapcsoltam. Adri az orra alatt morgott, amit nem tudtam dekódolni.

– Ennyire beszartál tőlem? – cukkoltam tovább. – Jó tudni, hogy akkor nálad ilyenekkel ne is próbálkozzak.

– Nem félek tőled.

– Ezt örömmel hallom!

– De...

– Várj, most jön az a rész, hogy úgy kosarazol ki, hogy tulajdonképpen nem is próbálkoztam nálad? – Felröhögtem, de az enyém nem volt őszinte, mert összerándult a gyomrom az elutasítás lehetőségétől.

– Nem, én csak...

Csend. Végtelenbe nyúló csend. A pultot bámultam magam előtt. Na, ez már tényleg furá beszélgetés lett.

– Nem akarok se veled, se senkivel semmit.

Egyenes. Szomorúan egyenes. De bassza meg, igaza van! Kéne egy felejtő dugás, ami kitörli őt a fejemből.

– Belegázoltál a szívembe.

Adri gúnyosan felhorkantott a túloldalon.

– Jó, legyen, randi holnap a konyhában. Hozz kínait!

Félrevert az a kibaszottul idióta szívem, mintha egy igazi randiba egyezett volna bele. Tényleg kell az a dugás!

– Ez az! Tudtam, hogy nekem nem tudsz ellenállni.

– Csak megkönyörültem rajtad.

– Majdnem ugyanaz.

– Holnapra szedd össze a gondolataidat, én is agyalni fogok egy stratégián. Van TikTokod?

– Dehogyan! Mit csináljak én rajta?

– Hát mondjuk, használhatnád reklámozási felületként. Vagy ha nem magadnak, akkor a teremnek jót tenne. Lehetnél te a Spartacus arca.

– Nem vagyok egy ilyen magamutogató valaki. – Zsigerileg taszított a gondolat, hogy magammal adjam el a termet. Ez nem rólam szólt.

– Pedig tarolhatnál. De gondold át, aztán megbeszéljük.

Váratlanul nyílt a terem ajtaja, és az egyik törzsvendégünk lépett be.

– Baszki, de hideg van itt is – morogta zsebre dugott kézzel.

– Most leteszem – búcsúztam Adritól.

Szerencsére nem sok időm volt ezen agyalni, mert aznap egymást érték a kliensek. Havi bérleteket osztottam, időpontokat egyeztettem, edzettem, Renátó is beugrott délután.

– Ne parázz, testvér! – csapott a vállamra kérges lapáttenyerével.

– Megoldjuk! Szóltam a kis Guminak is, tudod, a Zsebes unokatesőjának, meg Manónak, és neki jók a kapcsolatai.

– Manónak alvilági kapcsolatai vannak – néztem rá sötéten. – Olyan arcok nem kellene ide, Ren.

– Én mindenkinek szóltam, aztán majd te kiválogatod, aki kell neked.

– Cukrának nincsenek cuki barátnői, akik jönneek?

Renátó felröhögött, sötétbarna szemével rám hunyorgott.

– Cuki, mi? Ez is szempont, bátya?

– Nem, de nem hátrány – vigyorogtam.

Renátóval sem lettem kiségitve. Nem sokkal később Adri is megérkezett. Többen felé kapták a fejüket, volt, aki egyenesen a zsák mellé ütött, úgy bámulta. Adri megint bő nadrágot és trikót viselt, amiben egy dögös amazonra hasonlított. Kiengedett, fekete haja a vállát súrolta. Természetes szépség a formás alakjával, határozott kisugárzásával. Kilencedikben a példaképem volt, olyan akartam lenni, mint ő. Egy harcos. Könyörtelen. Valóban sokat veszített az évek alatt a régi énjéből, de még mindig maradt benne erő, ami ösztönszerűen vonzotta a faszikat. Akárhol megjelent, mindenki felfigyelt rá.

Átvezettem a másik terembe, ahol nyugodtabban tudtam tanítani, nem zavartak minket a kesztyűk csattogásai és a zihálás. Szembefor-

dultam vele. Ahogy összetalálkozott a pillantásunk, tekintete mélyén egy pillanatra felkavarodott a csokiörvény, mint este a csók után. Égett a szám, inkább összeszorítottam.

– Felkészültél? – A hangom rekedten csengett.

– Meg fogsz támadni?

– Ma nem.

– Akkor fel – bólintott határozottan.

– Először megmutatom, mit tudsz akkor csinálni, ha megragadják a csuklódát.

Adri nagy levegőt vett, megvakarta karján a fehér forradást. Nem tudom, hogy a faszija csinálta-e, vagy Adri akart eret vágni, de inkább nem kérdeztem rá. Sokszor piszkálta.

– Ha akarsz valamit gyakorolni, akkor mondhatsz te is fogásokat.

– Rendben, szeretnék majd.

Összeszorult a mellkasom gyámoltalan hangjától, amit elnyeltek a repedezett falak. Mégsem készült fel igazán.

– Nyugi, semmi olyan nem fog történni, amit nem akarsz. Bízol bennem?

Adri szaggatottan sóhajtott, kerülte a tekintetem.

– Ebben igen.

Már megint a karját dörzsölte. Nem kérdeztem rá, hogy milyen más okból nem bízik.

– Oké. – Kartávolságon belül léptem hozzá. – Megfogom a csuklód. Nyújtsd ki a kezéd.

Engedelmeskedett, én meg rákulcsoltam az ujjaimat. Örülten pulzált az ütőere.

– Ha sok, leállunk.

Bólintott, bár már ez is sok volt neki, mégsem hátrált meg.

– Az első természetes reakció, ha támadás ér, hogy ki akarod húzni a karodat a szorításból, de ez nem jó módszer. Viszont ha csavarsz rajta egyet, úgymond visszatámadsz, kitekeredik a másik keze, lazul a szorítása, könnyebben ki tudsz szabadulni. Próbáld ki!

– Hogy? – pislogott bizonytalanul a karomra, ami még mindig fogva tartotta az övét.

– Megmutatom, cseréljük.

Elengedtem, és most Adri fogott meg.

– Át sem érem a csuklódát – állapította meg félig döbbenet, félig mosolygva.

– Az most mindegy, a technikát figyeld. – Lassan felfelé fordítottam a kezemet, és megfogtam az ő alkarját. Szétnyíltak az ujjai, és elengedett. – Látod? Ahogy csavartam egyet, a csuklód megfeszült, az ujjaid nem tudtak szorítani. Próbáljuk újra, megint megfoglak.

Rengetegszer elismételtük lassan is, gyorsan is, a végére már Adri sem izgult annyira, bár jókedvűnek sem mondtam volna.

– Gyere, szüneteljünk – böktem a fejemmel az ajtó felé, majd kiléptem a fogadótérbe.

Úgy bántam vele, mint egy sérült kölyöktigrissel, akinek elég egy hirtelen mozdulat, és elbújik. Mindenképpen el akartam kerülni egy újabb pánikrohamot. Adri ilyenkor sebezhetőnek tűnt. Próbálta tartani magát, de teljesen nem sikerült neki.

– Mi a gáz? Miért izgulsz? – kérdeztem az ajtó előtt, miután átvettük az utcai cipőnket, és kiálltunk cigizni. Most Adri kínált meg a sajátjából. Eddig nem vett cigit.

– Nem tudom... – motyogta maga elé. Az ajkai közül füst szállt fel a hidegben. – Csak rossz érzésem van ilyenkor. Kiszolgáltatott vagyok.

– Pedig az önvédelem arról szól, hogy egy váratlan szituban te veszed át az irányítást.

– Igen, de nem vagyok elég ehhez.

Amikor tegnap este kijelentette, hogy hibás, és meg kell javítania magát, elnehezült a mellkasom. Nem tudom, ki ültette belé ezt a faszágot, de akkor világos lett, hogy ez a felfogás régóta mérgezi őt.

– Miért érzed így?

Nagyot sóhajtott. Sokszor csinálta, mintha nem kapna levegőt.

– Mert... mert ha ott vagyok a helyzetben, elvesztem a kontrollt, kicsúszik az irányítás, pánikolok.

– Régen nem így volt.

Adri felhorkantott.

– Akkor más voltam.

– Miben?

– Hajtott a düh. – Mélyet szívott a cigiből, és a járda mellett parkoló autókat nézte. – A dühömből merítettem erőt, de most nem dühös, hanem rémült vagyok, és kimerült.

– Tegnap délután a zsák előtt nem rémültnek láttalak. Akkor mi húzott fel ennyire?

– Peti bátyja. Találkoztam vele a zálogház előtt a Baross utcában...

– Adri keze ökölbe szorult. – Azt hiszi, amit Peti is. Hogy ez női hiszti a részemről. Most meg még egy hűtlen kurvának is tartanak.

– Engedd el, szard le, mit gondolnak mások.

Adri most a kocsikról a foltos aszfaltra nézett.

– De zavar, hogy olyat hisznek, ami nem igaz. Tudom, hogy ha elmondanám, miket tett, nem hinne nekem senki.

– Ki ez a faszjancsi amúgy?

Adri örömtelenül elmosolyodott, és elnyomta a cigit a hamutálban.

– Senki. Az egyetemen ismertem meg, és miután összejöttünk, apám bevette az üzletbe. Először csak adminisztrációra, aztán egy év után átadott neki néhány szállodát, amit egyedül vezethet.

– Szóval kihasználta.

Adri elhúzta a száját, és bólíntott. A patkányoknak miért könnyebb?

– Nagyon megnyerő tud lenni, sokan szeretik, jól megátssza magát.

Elnyomta a cigijét.

– Melyik legyen a következő, amit gyakorolni szeretnél? – váltottam témát, amikor ismét beléptünk a fogadótérbe, onnan pedig a különterembe.

– A... Amikor elkapják a haját, tudod. Hogy abból hogyan lehet szabadulni.

Adri megint nem nézett a szemembe, nekem pedig görcsbe rándult a gyomrom. Ő átélte ezeket.

– Mivel tudott az a faszfej ennyire tönkretenni?

Az az Adri, akit én ismertem, uralkodott, nem őt uralták le. Ez a mostani Adri viszont nagyot nyelt, megdörzsölte az alkarján a heget.

– Ez... bonyolult.

– Nem ilyennek ismertelek meg.

– Csak egy normális kapcsolatot szerettem volna, oké? – tárta szét a karját, és a tekintete ide-oda cikázott. – Azt hittem, Petivel ilyen lesz. Ilyen volt az elején, és elérte, hogy beleszeressek, utána mutatta csak ki igazán, milyen valójában, amikor már megkapta a saját játszóterét apámtól. Túrtem, mert szerettem, mert meg akartam felelni. Sokáig tartott, mire rájöttem, hogy nem fogok tudni. Akkor menekültem el, ennyi a sztori.

Végre rám nézett, csokibarna szemében dúltak az érzelmek. Fel-dühítettem, de ennek most örültem, mert így legalább erre az ér-zésre figyel.

– Azt akarom, hogy visszavedd az irányítást – fúrta a tekintetem az övébe. – Azt az Adrit akarom látni, aki összetörte a mobilom a sikátorban, mert meglátta a csajomról a pucér képeket a galériában.

Az emlékre Adri nagyot szusszant, felparázslott a szeme.

– Azt a tigris akarom látni, aki kiállt magáért, amikor meztelen felvétel készült róla. Aki harcolt a családjáért, és betörte az orromat.

– Nem akarom azt visszahozni. – A hangja baljóslatúan csengett.

– Azt hiszed, ura voltam a tetteimnek, de nem voltam.

– Akkor most legyél ura, de mutasd meg nekem azt az erőt. Legyél dühös, mert minden okod megvan, hogy kibaszott dühös legyél!

Pattogó feszültség vett körbe minket. Adri makacsan állta a pillantásomat.

– Akkor legyél dühös rám – tártam szét a karomat. – Velem mindig dacolsz, kikényszeríted a kurva kopogást...

– Az illem, Bálint.

– Nem tűrted el a tuskóságot, és amióta beköltöztél, majdnem mindegyik vitába beleálltál, de egy budai faszfejtől bepánikolsz. Én miért vagyok más, mint ő? Mivel tud megfélemlíteni, miközben velem szemben akkora a szád, hogy be sem férsz az ajtón?

Adri komoran, összepréselt ajakkal állta a pillantásom. Komolyan érdekelt ez az anomália. Peti nem magas, nem izmos, nem félelmetes, csak egy elkényeztetett idióta.

– Neked nem akartam megfelelni. Veled soha nem akartam kapcsolatot – szúrta a fogai között. – Már a pusztja megjelenésed idegesített, két perc alatt a plafonon tudok lenni tőled.

– Miért?

– Mert.

Bosszantóan semmitmondó válasz.

– Nem akarok erről beszélni. Nem akarom a múltunkat feleleveníteni, inkább koncentráljunk az önvédelemre, mert mindjárt szétverek valamit.

Ökölbe feszítette, majd kiengedte az ujjait, hogy aztán ismét ökölbe szorítsa. Mintha egy láthatatlan labdát gyúrt volna. Tényleg gyűlölt, és csók ide vagy oda, nem kerültem hozzá közelebb. Azt hittem, kezd megnyílni, egyre többet beszélgettünk, rám bízta magát, de aztán meg... Soha nem akart tőlem semmit, az előbb mondta.

– Oké – közöltem tompán. – Akkor vegyük át megint a csuklófogást, aztán jöhet az, amit mondtál.

Adri hátat fordított nekem, lehajtotta a fejét. Mély lélegzeteket vett, próbált megnyugodni. Lerázta a karját, mintha felkészülne. Bevillant a sötétbe burkolózó kosárpálya, akkor is ezt csinálta zenével a fülében. Most elég dühös. Most kibírja, mert nem a pánik uralja. Most elkapom, lesz, ami lesz!

Szándékosan durvábban ragadtam meg a karját. Azonnal megpördült, szabályosan kicsavarta a csuklóját, ahogyan tanítottam,

a másik tenyerével meg úgy torkon vágott, hogy a döbbenettől bennem rekedt a levegő. Eltaszított magától. Görnyedten hörögtem, fájó torkomat masszíroztam. Ott volt az az erő! A köhögéstől könnyes szemmel felnéztem rá. A mellkasa szaporán emelkedett-süllyedt, szeme villámokat szórt. Túl jól ismertem ezt a nézést, és nem az elmúlt egy hónapból.

– Visszatértél – krákoztam.

– Végeztünk mára, Besztercy! – sziszegte, aztán sarkon fordult, és kicsörtetett a teremből.

Oké, most még jobban utál, de sikerült, megvédte magát egy váratlan támadástól.

Bálint

AHOGY bezártam este a termet, hazacplattam, és egy gyors zuhany után ledobtam magam az ágyra. Rákerestem Adri csatornájára, ahol a fél arcát eltakaró maszkban táncolt. Az egyik maszk közepén egy hatalmas középső ujj virított, kétoldalt pedig a FUCK YOU felirat. Elindítottam a legfrissebb videót, és pislogás nélkül meredtem a csokibarna szempárba, amit akárhol, akármekkora tömegben felismernék. Ugyanaz a bő térdnadrág volt rajta, és az a passzos trikó, ami farokállítóan kiemelte az alakját. Eszméletlenül jó volt a csaj. Rengeteget fejlődött azóta, hogy meglestem tizenegyedikben a kosárpályán. Le sem tudtam róla venni a szemem. Ahogy annak idején sem.

A csatornának több százezer feliratkozója volt, és rengeteg dicséretet kapott a komment szekcióban. Miért titkolja el a tehetségét? Miért nem vállalja hozzá az arcát? Sosem láttam olyan felszabdultnak, ahogy a videókon. Kikapcsolt, átadta magát a zenének, a mozdulatoknak. Ez volt ő, minden megjátszás nélkül. Csak egy lány, aki szívből csinálta, amit csinált.

Minél többet néztem, annál kellemetlenebbül feszült a farkam. *Bassza meg!* Eltettem a mobilt, magamra kaptam egy tréningnadrágot meg egy vastag pulcsit, és elindultam az éjszakába.

***

A Barlangban péntek este sokkal többen voltak, mint általában. Egy kiscsaj pont a lábfejembe mélyesztette bele a túsarkúját, amikor a pulthoz verekedte magát egy újabb adag piáért. Adri és Toma alig győzték kiszolgálni a vendégeket. Adri minden faszira rámosolygott, néhányal aranyosan váltott néhány szót, azok meg jobban

itták a szavait és a látványát, mint az eléjük tett piát. Aznap este passzos cicanadrágban és ugyanolyan fekete testhezálló trikóban szambázott a pult teljes hosszában, csuklóin karkötők virítottak, kiengedte a haját, és sminkelt is. Matricaként tapadtam a szememmel formás alakjára, mosolyra görbülő szája ívére, étellel teli szemére. Évekkel ezelőtt láttam ennyire határozottnak. Tényleg visszatért, kihoztam belőle, és szerencsétlenségemre kurvára bejött.

Azért jöttem le a Barlangba, hogy vadásszak, erre tessék, hagytam magam le vadászni.

– Egy sört? – kérdezte köszönés helyett, amikor elém pördült. Csak egy pillanatra nézett rám, és máris elkapta a tekintetét.

– Aha – bólintottam álmatagon.

Adri szobormerev arccal fordult egy tiszta korsóval a kezében a sörcsaphoz. Megmarkoltam a pult szélét, a csontjaimban éreztem a bizsergést a csaj iránt. Nem kellett volna rákeresnem arra a kurva csatornára! Amikor elém csúsztatta a teli korsót, rám nem mosolygott úgy, mint a többi vendégre. Nem is időzött. A csálé szájú faszi persze kapott egy vigyort tőle, mintha engem akarna idegesíteni.

Meghúztam a sört, és lemásztam a bárszékről, elmerültem az emberek tengerében. Nem is vadásztam, inkább halásztam. Belógattam a kukacom, és figyeltem, ki akarja bekapni. A zene ritmusára mozogtam, kerestem a szemkontaktust a csajokkal. Az egyik szőke mosolygott, de ahogy megindultam, elfordult. Egy másik – ez barna – végigmért, ő is elmosolyodott. Már indultam volna a kis halacskára, amikor egy fekete hajú vonta magára a figyelmem.

Formás alak, ovális arc, a haja kicsivel hosszabb Adriénál, de majdnem ugyanolyan. Felé mozdult a lábam, mintha dróton rántottak volna. Kortyoltam a sörből. Ahogy közelebb értem hozzá a táncolók között, észrevettem, hogy barna a szeme is. Engem figyelt. Felszegte a fejét, ő nem mosolygott olyan feltűnően, mint a többi.

– Szia! – álltam meg előtte. – Bocsi, de muszáj volt idejönnöm. Nagyon hasonlítasz valakire – hajoltam közelebb a füléhez a dübörgő zenében.

– Igen? És kire? – A hangja magasabb volt, mint Adrié.

Nem érdekelt, úgysem beszélgetni akartam vele.

– Egy régi szerelmemre – néztem a szemébe. Majdnem, csak majdnem olyan árnyalatú.

– Komolyan? – vonta fel a szemöldökét. Bólintottam.

– Egy amazon volt, a csókja pedig égetett. A te csókod is ugyanolyan tüzes?

A csaj az ajkába harapott. Talán sínen vagyok.

– Nem tudom, kérdezd meg a barátomat.

Bassza meg!

– Nem csodálkozom, hogy foglalt vagy – húztam el a számat. – Sokszor úgy érzem, minden gyönyörű nőt hamar elkapkodnak.

– Elkapkodnak? Mint egy piacon? – Még jobban megemelkedett a szemöldöke.

– Nem úgy értettem... – szabadkoztam, mire felkacagott. Túlvisította a zenét, bántotta a fületem.

– Csak vicceltem. És barátom sincs. Már nincs. Búfelejtés miatt jöttem.

Reménykedve bizsergett a gyomrom. Közelebb léptem hozzá.

– Az a helyzet, hogy nekem is felejtennem kéne, de megláttalak, és... Nem megy.

– Pótlékot keresel? – Nem tűnt megbántottnak, inkább tárgyilagosan kérdezte.

– Te pedig felejtést. Segíthetnénk egymásnak.

A csaj szeme pajkosan megvillant, lassan elmosolyodott.

– Egyenes. Ezt szeretem. – Kivette a sört a kezemből, kiitta a maradékot. Félkör alakú rúzsnyomot hagyott az üvegekorsón. Aztán közelebb lépett, és lazán, mindkét kezével átkarolta a nyakamat, a mellét a mellkasomhoz nyomta. Az üres söröskorsó hidegen simult a hátamhoz. – Csak ha válaszolsz egy kérdésemre.

– Mondjad!

Végighúzta a nyelvét az alsó ajkán, odavonzva a tekintetemet.

– Nem akarod tudni a nevem. Igaz vagy hamis?

– Igaz.

Egy pillanatig nem reagált, csak az arcomat fürkészte, aztán ismét elmosolyodott, és minden teketória nélkül lesmárolt. Kesernyés íze eltelített. Ez sem érdekelt most. Átkaroltam a derekát, a nyelvem megakadt valamin a nyelvében. Felnyögtem. Játshatna a piercingjével a makkom körül. Amikor megszakitotta a csókot, a fülembé súgta:

– Lépünk le!

Nem kellett kétszer mondania, azonnal kihúztam a tömegből. A pult mellett elhaladva letette az üres korsót a vigyorgó Toma elé. Adri a haver mellett állt, kifejezéstelen arccal egy koszos rongyot markolva. Elfordultam. Tudtam, mit gondol most rólam, de nem érdekelt. Nem akartam, hogy érdekeljen.

– Annyi a kikötésem, hogy még négy előtt le kéne lépned, mert akkor ér haza a lakótársam – tisztáztam a dolgot, miután elhagytuk a Barlangot.

A csaj felnevetett.

– Édes, négy előtt már a saját ágymban fogok aludni. Ne aggódj, egy perccel sem akarok tovább maradni.

Megkönnyebbülten elvigyorodtam.

– Máris bírlak.

Ezek után egy szó sem esett közöttünk.

Amint felértünk a lakásba, még villanyt sem kapcsoltam, késlekedés nélkül a csajhoz fordultam. Kétségbeesetten csókoltam, elvettem, amire szükségem volt. Téptük, szaggattuk egymás ruháit, miközben botladozva beteterlem Adri kókuszillatú szobáján keresztül a saját cigiszagú birodalmamba.

Megtelepedett az orromban a kókusz, és most ki sem akartam űzni. A csaj pucéran leült elé az ágyra, és türelmetlenül rángatta le rólam a nadrágot a bokszerrel együtt. Nyögve fúrtam az ujjaimat a hajába, amikor bekapta a farkamat. Most megtudhattam, milyen izgató az a nyelvpiercing a makkom körül. Becsuktam a szemem, és egy igazán tüzes szempárra gondoltam. A kókuszillat igazi gazdájá-

ra, aki most kibaszottul gyűlölhét ebben a percben. Nem baj, annál könnyebb távol maradnunk egymástól.

A csaj váratlanul elhúzódott, az ujjaim kisiklottak a hajából. Felállt, és a szemembe nézett. A félhomályban könnyű volt mást képzelni a helyére.

– Hogy akarod? – kérdeztem rekedten.

– Hátról – suttogta, amitől összerándult az alhasam. – Keményen.

Erre pedig a farkam rándult meg.

– Megkapod.

Végigvezettem a kezem a testén, aztán megfordítottam, hogy nekem háttal legyen. Kemény farkamat hozzányomtam meztelen, kerek seggéhez, mire kéjesen felsóhajtott. Előrenyúltam a melléhez, a másik kezemet pedig feszes hasán lecsúsztatva a két combja közé nyúltam. Jól választottam. Hangos nyögésébe a falak és a farkam is beleremegett, ahogy nedves puncijába csúsztattam az ujjam.

Hátranyúlt a csípőmhöz, még közelebb húzott magához, így teljesen rálapultam. Csókoltam a nyakát, morzsoltam a bimbóját, körkörösén izgattam a csiklóját, de nem bírtam sokáig. Lenyomtam négykézlábra az ágyra, és az éjjeliszekrény felső fiókjából kivettem egy gumit. Ahogy felhúztam, végignéztem a csajon. Így hátról formás csípőjével, tökéletes seggével és fekete hajával teljesen olyan volt, mint Adri. Nem voltam hívó, de elmormoltam egy imát, amiért ebben a pózban akarta.

Megmarkoltam a csípőjét, és lassan beléhatoltam. Hangos nyögés szakadt fel belőle, ami végighullámzott rajtam. Gyorsítottam a tempón, összecsatlant a bőrünk. Keményet akart. Belevájta a körmét a takarómba. Rezgett a segge, ahogy tömtem, megfeszült a háta, hátravetette a fejét. Összefogtam a haját, a kezem köré csavartam, úgy húztam hátra a fejét. Egyre hangosabb nyögéseink visszapattantak a falakról, vad örvénybe keveredtek, lehúztak, hogy aztán a felszínre köpjének. Elengedtem a haját, majd a hátára tenyereltem, lenyomtam a felsőtestét, megemeltem a csípőjét, hogy mélyebbre tudjak

hatolni. Torokhangon morgott, amikor a lába közé nyúltam, és megint a csiklóját dörzsöltem.

– Üss meg! – zihálta.

– Hogy mi?

– Csapj a seggemre!

Elvigyorodtam, ez már jobban hangzott. Ráütöttem. Kéjesen nyögött, még jobban pucsított.

– Erősebben!

Tenyerem csattanása beleveszett a csaj kiáltásába. Megmarkoltam kivörösödött seggét, és egyre gyorsabban mozgattam a kezem a lábai között, miközben egyre gyorsabban dugtam. Nőtt a feszültség a mellkasom közepén, ami a vad mozgással egyre lejjebb, lejjebb, lejjebb kúszott a gyomromba, onnan az alhasamba. Egy pontra koncentráldódtam. Állatias, ösztönös morgás tört fel belőlem, ahogy élélveztem. A csaj hüvelye lüktetett a farkam körül, pulzált, ahogy ő is elment. Csatakosak voltunk az izzadságtól, a szobát megülte a szexszag, most még a hideget sem éreztem.

Lassan elhúzódtam, ő pedig hassal az ágyra hanyatlott levegő után kapkodva. Kiszállt belőlem az összes feszültség, nem hiába menekültem régen is a szexbe. Ez már kibaszottul kellett! Leszedtem és kidobtam a gumit, amíg a csaj felült, és összeszedte a ruháit. Pucéran sétált ki a nappaliba, aztán a pólójával a kezében félmeztelenül megállt előttem.

– Nem találom a melltartóm, és elszakadt a nadrágom. Tudsz kölcsönadni egyet?

Bólintottam, magamra kaptam egy bokszert, aztán kivettem a szekrényből a legkisebb tréningnadrágot.

– Szerencse, hogy szombat hajnalban senkinek nem tűnik fel, ha így megyek haza – mutatott végig magán nevetve.

A legkisebb nadrág is túl hosszú, túl bő volt rá. Én is nevettem.

– Pedig jól áll.

Parádésan körbefordult benne, és még meg is hajolt. Vigyorogva figyeltem, tényleg bírtam. A melltartójáért én is átkutattam a lakást,

de sehol sem találtam, azt sem tudom, hol vettem le róla. Végül a csaj rálegyintett, és egy búcsúcsók után lelépett.

Aznap este nem ébredtem fel, amikor Adri hazaért, olyan mélyen aludtam, csak másnap az ébresztőre. Átosontam a konyhába a laptoppal a hónom alatt, melegítettem magamnak rántott csirkét, és egy energiáitallal együtt leültem az asztalhoz. Karikás szemmel meredtem ki a fejemből. Ilyen állapotban próbáltam kitalálni, milyen marketingje legyen a Spartacusnak.

Milyen lenne, ha tényleg én képviselném a termet? Mutathatnék technikákat, fogásokat, ezzel is becsábítva az embereket. Á, basz-sza meg! Én nem vagyok kamera elé való! Adrival el lehetne adni, ahogy a Barlang is fellendült miatta. Hogyan csinálta? Dumálnom kell erről Tomával.

Felkeltem, és miután cipőbe meg dzsekibe bújtam, kiálltam az októberi fagyos gangra. Szitált az eső, kitartóan áztatta az elszáradt gázt a belső udvarban. Dohos, párás szag ülte meg a levegőt. A nagyieknál ilyenkor imádtam az erdő és a növények semmivel sem összetéveszthető illatát. Belesajdult a mellkasom. Még két hónap karácsonyig, túl messzinek tűnt a viszontlátás. Előkotortam egy szál cigit a zsebemből, és meggyújtottam, miközben Tomát tárcsáztam. A sokadik csörgésre vette fel.

– Tudod te, hány óra van, Töki? – szólt bele alvástól rekedt hangon.

– Nem néztem.

– Észrevettem, baszd meg! Kilenc van. Ötkor feküdtem le, úgy-hogy ha nem haldokolsz, vagy Adri nem haldokol, vagy nincs itt a világvége, akkor menj a picsába!

Felröhögtem.

– Bocs, elfelejtettem, hogy nem csak Vivi harap így reggel.

– Vivinek kurvára igaza van! Mit akarsz?

– Adri hogyan csinált ekkora forgalmat a bárnak, mint amit tegnap este láttam?

Toma morgott, megnyikordult alatta az ágy, sejtettem, hogy éppen a másik oldalára fordult.

– A seggével.

– Hogy mi?

– Saját magával, seggarc. Szerinted miért vettem fel nulla tapasztalattal? De ezt már mondtam neked. A faszik csak tőle akarják elfogadni a piát, és olyan busás borraivalót kap mindenkitől, hogy letennéd a hajad. Csak tegnap vagy tizenöt telefonszámot hajított a kukába. Ráadásul körbeosztotta a neten a bár honlapját, és már dolgozik egy normális logón is.

Toma hatalmasat ásított.

– Amúgy, milyen volt Adri 2.0 az este?

Felröhögtem, még a cigit is félreszívtam.

– Hülye vagy.

– Most miért? Azt ne mondd, hogy nem azért választottad.

– Jó volt – zártam rövidre a témát.

Toma ismét hatalmasat ásított. Mintha egy egész szarvascorda böngött volna.

– Ha az volt a célod, hogy vérig sértsd az igazi Adrit, akkor sikerült. Úgy felhúzta magát, hogy letette a legeredményesebb műszakot. Pörgött, flörtölt, mindenkit az ujjá köré csavart, és úgy vibrált, mint ha belenyúlt volna a konnektorba. Emlékeztetett valakire a múltból, akit mindketten nagyon jól ismerünk... Kár érte, pedig már kezdtem bírni őt.

– Akkor gyere vele össze – horkantottam gúnyosan.

– Soha. Már a csajozásba is belefáradtam. Jó lenne egy tartós kapcsolat végre.

– A tej is tartósabb, mint a kapcsolataid. Mennyi volt a leghosszabb? Három hónap?

– Annak is lejárt a próbaideje, és nem jött be, úgyhogy a határozatlan idejű szerződése eléggé határozottá vált.

Teli torokból felröhögtem, mire vonyítani kezdett az alsó szomszéd csivavája.

– Nem való neked kapcsolat. A mi fajtánknak nem való. Zűrösek vagyunk, idióták, forrófejűek, egy csajnak nem mi kellünk hosszú távra.

– Ki tudja... De leteszem, Töki, mert délután dolgom van, és nem akarok mosott szar lenni. És vigyázz Adrival, mert most egy időzített bomba.

– Tudom kezelni ezt a bombát – húztam félmosolyra a számam, aztán elköszöntünk, és zsebre dugtam a mobilt.

Tizenöt telefonszám? Féltékenység mart a gyomromba, de gyorsan elűztem. Nincs jogom egy oltári numera után féltékenynek lenni Adrira.

Ahogy visszatértem a hideg és nyirkos lakásba, ledobtam magam a laptop elé. Megnyitottam az ezerszer átjavított költségvetés-táblázatomat, de a hátam mögött megnyikordult a szobaajtó. Csattogó léptek közeledtek, aztán a laptopra egy zöld melltartó zuhant. A bontott energiáitál után kaptam, nehogy ráborítsa a gépre.

– Meg kell kérdeznem – szólalt meg mellettem Adri fojtott indullal. – Hogy a faszomba került ez az ágyam alá?

Kirobbant belőlem a röhögés.

– Hogy hova? – néztem fel viharos szemébe. Karba fonta a mellkasa előtt a kezét.

– Jól hallottad. Mondd azt, hogy nem az ágyamban dugtad meg, Besztercy!

Otrombán élesen csattant a szó. A nyelvemre haraptam. Nem, ezzel most nem fogom beszívadni, övön aluli lenne.

– Nem. Véletlenül odarepülhetett.

– Odarepülhetett – visszhangozta. – Kibaszott szárnyakat növesztett, vagy mi a szar?

Toma nem túlzott, Adri tényleg egy időzített bombává vált. És az arcomba robbant.

– Ne haragudj, tök véletlen volt. De legalább nem voltál itthon – próbáltam rámutatni a helyzet pozitív oldalára.

Adri gúnyos fintort vágott.

– Könnyekig meg vagyok hatva.

A hűtőhöz caplatott, és kivett egy joghurtot. Tartózkodóan figyeltem a mozdulatait. Öt éve nem láttam ilyennek. Talán mégsem volt jó ötlet, hogy kihoztam belőle a régi énjét.

– Nem pihenned kéne? Mikor értél haza? – próbálkoztam nyugtatni, elküldeni aludni, mert a végén valóban eljön a Toma által emlegetett világvége.

– Semmit nem aludtam – morogta, és kicsörtetett a konyhából. Fasz a lesz így a megbeszélés...

***

Ennél a jelenetnél már csak az volt jobb, amikor a tegnapi esti csaj visszajött, és Adri nyitott neki ajtót.

– Téged keresnek, Casanova! – süvített át a lakáson a hangja.

Kidugtam a fejem az ő szobájából. Adri félreállt az ajtóból, és az egyik barna szempárból a másikba néztem. Lesüllyedt a gyomrom, és büntudat hasított belém. Akár testvérek is lehetek volna.

– Bocsi, csak visszahoztam – mutatta fel az összehajtogatott nadrágomat Adri 2.0. Ahogy a mellette álló Adrira, majd róla rám nézett, szemében felismerés villant. Szégyenkeztem. Szánalmas módon Adri másával pótoltam a hiányt, miközben az egyik csajt csak kihasználtam, a másikat megsértettem.

– Várj! – Visszahúztam a fejem, a zsebembe tuszkoltam a melltartót, majd kiléptem a nappaliba. Adri addigra már a konyhában csörömpölt. Kiszéledtem az ajtón, és becsuktam magam után.

A gangon úgy adtam át a melltartóját, mintha drogot csempésztem volna a zsebébe. Akárki leskelődhetett az ablakokból. A bérházak szépsége: sosem lehetsz benne biztos, hogy senki sem lát. Furcsa módon majdnem bocsánatot kértem a csajtól, bár igazából nem is tőle kellett volna. Inkább befogtam, és röviden elköszöntünk. Ez a nap is faszán kezdődik...

Adri

BÁLINT el akarta érní, hogy dühös legyek. Hát sikerült neki! Forrongott bennem az indulat, az égető láva egyre feljebb, feljebb, feljebb kúszott, körbefolyt, felforrósította a véretem. Menekülnöm kellett, egy fűtetlen lakásban meghúznom magam, miközben Petinek kellett volna bűnhődnie! Senki nem hitt nekem, gyerekes hisztivel gyanúsítottak, nem találtam a helyemet a saját életemben, és ráadásul még itt volt Bálint is. Végigasszisztálhattam azt, amiről a gimiben csak pletykákat hallottam.

Megmarkoltam a jéghideg mosdókagylót, meredten bámultam a képemet a vízpötytyös szekrény tükrében. A ma felbukkant lány undorítóan szép volt, ahogy Karola is felháborítóan jól nézett ki, nekem meg akkora táskák virítottak a szemem alatt, mint ide Buda. A legkevésbé sem éreztem magamat nőnek, erős nőnek meg pláne nem. Tényleg pihennem kellett volna, ahogy Bálint javasolta – *menjen a piczába!* –, de egy percet sem tudtam aludni, miután megtaláltam a melltartót. *Elegem van a pasikból!*

Egy harcos leszek, és egy harcos nem gyenge!

Ellöktem magam a mosdótól, kitrappoltam a fürdőből, át a szobámba. Bálint a saját vackában telefonált.

– Alig várom, hogy Andris visszaérjen. Kevés vagyok egyedül a teremre, sőt, az egész életemre. Tele a faszom, de úgy tényleg.

Rövid hallgatás után öblösen felnevetett.

– Megvolt az este, de... nem tudom. Igazad volt, valamit érzek.

Megdermedtem a szoba közepén. Ki iránt? A fekete hajú lányra gondolt? Olyan határozottan ment oda hozzá az este, a lány pedig olyan természetesen csókolta, mintha már előtte is találkoztak volna.

– Tudom, Vivi... Azt is tudom, hogy nem ismerem eléggé...

Felzubogott bennem a harag. Hát persze hogy róla sztorizik... A szobáinkat elválasztó kétszárnyú ajtóhoz csörtettem, és most én nem kopogtam, úgy nyitottam be. Bálint összerendezte, és rémülten felém kapta a fejét.

– Hozok kínait a megbeszéléshez – közöltem vele barátságtalanul.
– Te mit kérsz?

– Ugyanazt.

Biccentettem, és becsaptam az ajtót. Nem érdekel, milyen nőkbe zúg bele!

Kisminkeltem magam, eltüntettem a táskákat a szemem alól, színt adtam fakó arcomnak, de sajnos a tekintetemmel nem tudtam mit kezdeni, az ugyanolyan boldogtalan maradt. Szépen felöltöztem, nyaklánc, karkötő, fülbevaló.

A tökéletesre megcsinált külsőm elfedte háborgó lelkem. Máris magabiztosabbnak éreztem magam. Felhúztam a térdig érő bőrcsizmámat, fölé a dzsekimet.

Jól vagyok, és ezt is akartam sugározni. Öt év óta most először nem akartam meghúzni magam. Kinyitottam az ernyőmet, ahogy kiléptem a gangra. Rágyújtottam. Vörös rúzsnyom maradt a szám után a szűrőn. Ugyanilyen maradt a lány után is tegnap az üres korszón. Tudom, mert én mostam el utána. Ő is menjen a picsába!

Felszegett fejjel levonultam a lépcsőn a belső udvarra. Az egyik földszinti ablak függönye meglibbent, aztán nyílt az ajtó.

– Elnézést, kishölgy! – nyekeregte Ursula. A rendes nevét azóta sem kérdeztem meg Bálinttól.

Ne, csak ezt *ne!* Megtorpantam. Színes hajcsavaróival és a pongolában majdnem ugyanúgy nézett ki, mint néhány hete, amikor az egész tömb végighallgatta a vitánkat. Még a szemerkélő eső sem érdekelt, mogorván karba font kézzel állt meg velem szemben.

– Megmondtam, hogy ebben a házban nem tűrjük...

– Bocsanat, ha hangosak voltunk, de mi így szeretjük. – Kihívóan rámosolyogtam. Meguntam a magyarázkodást.

Az öregasszony felfújta magát.

– Na, várjatok csak! – emelte fel a hangját. – Majd felhozom a következő közös gyűlésen! Felháborító, hogy mit meg nem engednek maguknak egyesek!

– Mikor lesz? Szeretnék csatlakozni, hogy én is elpanaszoljam a zaklatását.

– Milyen zaklatás? – visította. Az egyik szomszédban vonyítani kezdett a csivava. Valahol nyikorogva kinyílt egy ajtó. Szuper. Megint kiállhatnak a gangra, mint a verebek, és nézhetik az ingyen-cirkuszt. – Minősíthetetlen, ami itt folyik! Nem beszélve az éjszakai ki-be mászkálásról!

– A munkából jövök haza hajnalban. Elnézést, hogy dolgozni járok.

– Csendesebben is lehetne munkába járni, nem kell csapkodni azt a kaput!

Felvontam a szemöldököm. Már megint miről beszél?

– Oké. – Hátráltam egy lépést a kapu felé.

– Nagyon flegma vagy, kisanyám! – rázta meg a mutatóujját, és tett felém egy lépést.

Automatikusan magam elé szegeztem az esernyőt, hogy távol tartsam a támadó vénasszonyt.

– Mi a faszom folyik itt? – mennydörögte egy ismerős hang.

Megdobbant a szívem. Bálint a korláton könyökölt a fejünk felett, a többi szomszédal.

– A másik huligán! – nézett fel rá Ursula. Hajcsavarói vészesen megmozdultak a fején. – Tudd meg, fiacskám, nem vagyunk kíváncsiak az éjszakai tivornyára!

– Mi ez a többes szám? – szólalt meg a pasi, aki Bálint mellett állt. Ő szokta kitergetni a korlátra az alsógatyáit. – Nekem semmi bajom velük, meg sem hallottam, amikor hazaértek, pedig közvetlenül mellettük lakok. Egyébként – fordult felém – a közös gyűlés a hónap végén lesz, és szívesen elkísérlek – kacsintott.

– Van, aki elkísérje, Tücsök. – Bálint szavainak súlya volt, a nézésének pedig ereje.

Persze... A tegnapi után még van képe a lovagot játszani!

A Tücsök nevű pasi egyből elkapta rólam a tekintetét. Hálás lettem volna, ha nem ma reggel találkozom szembe egy elhagyott melltartóval, utána pedig annak gyönyörű gazdájával.

Tovább hátráltam a kapu felé.

– Bocsánat, erre nincs most energiám.

Az esernyőt még mindig pajzsként tartva magam előtt elaraszoltam a mocsárszveget árasztó szemeteskukák mellett. És miután kiléptem az utcára, jól becsaptam magam mögött a kaput, hogy ezúttal jogosan csesszen le valamiért.

Miért én iszom meg a levét Bálint minden egyéjszakás látogatójának? Vajon mi lehet az öregasszony baja?

Alig értem el az utca sarkát, a telefonom csörögni kezdett. Csabi, nem a legjobbkor hívsz... De ahogy előhalásztam, nem Csabi, hanem Bálint kerestem. Nagyot sóhajtottam. Kikerültem egy felém közeledő esernyős lányt, nehogy összeakadjunk, aztán fogadtam a hívást.

– Én is meg akartam köszönni, hogy ismét elvihettem helyetted a balhét – szóltam bele.

– Lenke néni az évek alatt engem már épp eléggé kiidegelt, most rajtad a sor, hogy álld a sarat.

– Ha a gatyádban tudnád a répádat tartani, akkor a nő is leszállna rólam.

– Nem tehetem. – Bálint színpadiasan megszívta a fogát. – Túl sok a nyuszi, és túlságosan szeretik a répát.

Elöntött a méreg.

– Botrányos vagy. Minek hívtál?

– Hogy megmondjam, jól nézel ki.

– Kopy le, nem érdekel a véleményed – morogtam, és megálltam a zebránál.

– Adri? – Elhallgatott. Vártam, hogy zöldre váltson a lámpa.

– Nem kell semmit mondanod. Keresek majd másik albérletet, nem foglak zavarni.

Görcsbe rándult a gyomrom. Fogalmam sincs, hol találhatnék másik olcsó helyet, de azt tudtam, hogy így nem akarok a lakásban élni Bálint mellett. Fájt, amit csinált, de még csak nem is szólhattam miatta, mert semmi közöm nem volt hozzá. Milyen jogon kérném meg, hogy ne hordjon fel lányokat, amikor én ott csak egy megtúrt személy vagyok?

– Nem kell elköltöznöd – mondta Bálint színtelen hangon.

– De, jobb lesz úgy mindkettőnknek.

A lámpa zöldre váltott, és meglódultam a körém gyűlt tömeggel együtt.

– Nem hozok fel több csajt, amíg itt vagy.

Felhorkantottam.

– És ha még egy évig maradok?

– Akkor egy évig nem hozok fel senkit – jelentette ki határozottan.

Persze, üres zacsikkal könnyű akármit megígérni, aztán mi lesz egy-két hónap múlva?

– Miért ragaszkodsz ehhez ennyire?

– Mert szükségünk van egymásra. Szükségem van rád. – Olyan lágyan ejtette, hogy elszorult a mellkasom, aztán el is múlt, amikor folytatta: – Egyedül nem tudom fizetni az albit, és ott van a marketing is...

Ja, tényleg, csak ezért van szüksége rám. Mert folytatom a pénzem abba a hideg, penészes lyukba, ahol normálisan még fürdeni sem lehet.

– Faszfej voltam.

– Most éppen melyik húzásodra gondolsz a sok közül?

– Sajnálom a melltartó dolgot meg... az egészséget. Tudom, hogy szarul esik...

Felhorkantottam.

– Mikor érdekelt téged az, hogy nekem mi esik szarul, és mi nem? Képtelen vagyok összeszámolni azokat az alkalmakat, amikor megbántottál, és soha nem kértél bocsánatot.

– Kurvára igazad van, de emiatt most fogok, úgyhogy sajnálom, több ilyen nem lesz. Kérlek, maradj!

Még soha nem hallottam könyörögni.

– És ha lesz barátnőd? – Megkeseredett a nyál a számban. Talán Toma megengedné, hogy egy darabig elaludjak a kanapéján, de biztosan nem nézném végig, ahogy a konyhában romantikáznak, vagy együtt fürdenek, nevetnek, elvannak, én meg összeaszottan gubbasztanék ott harmadiknak, mint egy asztalon felejtett gyümölcs.

Bálint felnevetett.

– Nem lesz, megnyugodhatsz.

Megdermedtem a járda közepén. Ismerős, vékony, hosszúkás képű alak közeledett felém a Kálvária téren át.

– Bálint. – Megremegett a hangom. – Peti.

– Hol?

– Velem szemben. – Nagyot nyeltem.

– Odamenjek?

Peti határozott léptekkel trappolt felém. Kiszippantotta a környezetéből a színeket. Egy kislány kalapjából a sárgát, egy nő ernyőjéből a lilát, a troli vörösét.

– Ne gyere, egyedül akarom ezt most megoldani. A Kálvária térenél vagyunk, felhívlak, ha vége.

– Emlékezz, mit tanítottam, és legyél kibaszott dühös, ahogy reggel.

– Mindig tudod, mivel idegesíts fel. – Szó nélkül kinyomtam.

– Végre egyedül vagy – ért oda hozzám Peti. A haja ziláltan meredezett a fején, szeme alatt karikák, és mintha fogyott volna. Perverz elégtétel dorombolt a mellkasomban. – Üzenem a csávódnak, hogy ha még egyszer megüt, kamatostul megfizeti az árát!

Tehetetlen fenyegetése mosolyt csalt az arcomra.

– Nem is mondta, hogy megütött, de jól tette.

Peti tett felém egy lépést, mire megugrott a pulzusom. Seszínű szeme egy csapat gyerekre villant, akik csivitelve vonultak el mellettünk.

– Megbeszélhetnénk ezt az egész őrületet?

Mereven bólintottam, és a tér felé intettem a fejemmel. Ezt most le fogom zárni! Előreengedtem Petit, és a háta mögött elővettem a mobilt. Elindítottam a hangrögzítőt, majd lezártam a képernyőt. Ha bizonyíték kell rá, hogy milyen ember, akkor most meglesz az a bizonyíték!

Leültünk a téren az egyetlen olyan asztalhoz, amit nem ért az eső a fölé hajoló fa védelmében. Az asztallapra sakktáblát festettek. Az ernyőmet összecsuksva magam mellé fektettem, leraktam a mobilt, és megnyitottam a játszmányt.

– Szakítok, Peti. Már nagyon régen meg kellett volna tennem.

Értetlenkedve rázta a fejét.

– De miért? Mi ez a hirtelen...?

Bizsergett az öklöm.

– Nehogy azt merd mondani, hogy szeszély, mert nem az! Az első pofon után meg kellett volna tennem.

Peti arca lassan kisimult, és kivillantotta ragadozóvigyorát.

– Szóval erről van szó. Hogy kemény kézzel fogtalak, ahogy kell.

A döbbenettől eltátottam a számat.

– Ahogy kell?

– Figyelj, szeretlek, Adrus.

Összerándultam, mintha ostorral vágott volna végig rajtam.

– Fejezd ezt be, és menjünk haza. Neked mellettem van a helyed, nem pedig a – undorodó grimaszt vágott – nyolcadik kerületben a mellett a vadember mellett.

– Befejeztem, Peti, és nem megyek veled haza. Azt akarom, hogy szállj le rólam!

Peti elkomorodott, két szeme között ránc jelent meg. Előrehajolt, egy rozsdavörös falevél az asztalra hullott mellettünk. A megszáradt vérre emlékeztetett.

– Hálátlan kurva vagy – sziszegte az arcomba. Szűrni kezdett a szemem, de álltam gyilkos tekintetét. – Két évig eltartottalak, meg-

adtam mindent, még abba a hülye tánciskolába is elengedtelek, és néhány nevelő pofon miatt rinyálsz?

– Nem vagyok már gyerek, pláne nem a tied, hogy nevelő pofonra szoruljak.

– Lett bajod tőle? Nem. – Széttárta a karját. – Még mindig itt vagy, lázadsz, visszabeszélsz. Még mindig a menyasszonyom vagy, az anyém vagy, Adrus, tetszik, vagy sem, és én döntöm el, hogy ennek a kapcsolatnak mikor lesz vége. – Peti felegyenesedett. Megbénított a rémület. – Apámnak igaza volt, keményen kell bánni a nőekkel, mert hajlamosak elkanászodni. Most hazajössz, és a négy fal között folytatjuk ezt a beszélgetést!

Fekete írisze bíborlila foltokkal, csípős horzsolásokkal, gyötrő ütleggel fenyegetett. A szemem sarkából mozgást érzektem, de a világom egyetlen gyűlöletes arcra szűkült. Újabb elhalt falevél zuhant elém az asztalra. Úgy pusztult a környezet körülöttünk, mint az eddigi életem. Ha most elmegyek veled, rám omlanak a falak, és nem kerülök ki élve a romok alól.

Én is felkeltem. Harcos vagyok. Egy tigris. És *kurva dühös*. Ha pedig dühös vagyok, akkor nem tudok félni. A rémületnek ilyenkor nincs helye.

– Nincs mit folytatni ezen a beszélgetésen. Végeztem, nincs közünk egymáshoz! Bocsánatot sem kértél, amiért bántottál. Most is veréssel fenyegetőzöl. Biztos vagyok benne, ha most elmegyek veled, meg fogsz ölni. Nem melletted vagyok biztonságban, már megtaláltam a saját biztonságomat.

Peti a karom után kapott, csontos ujjai az alkaromon lévő hegnél mélyedtek a bőrömbe. Zsibbadt, égett. A másik kezével a bőrdzsekimbe mart, és egészen közel rántott magához.

– Hozzám tartozol, te kurva! – köpte a szavakat. Keserű szájszagától felfordult a gyomrom.

– Senkinek nem vagyok a tulajdona. Takarodj az életemből, te féreg, vagy én is bekeményítek. Elfelejtetted, hogy vannak kapcsolataim?

Peti gúnyos vigyorra húzta a száját, eltorzult az arca. Elnéztem a feje mellett. A távolban a járdán járókelők masíroztak, de senki nem nézett körbe, lehajtott fejjel siettek a dolgukra. Az egyik padnál egy kapucnis alak gubbasztott, nem rémlett, mikor érkezett, viszont a pulcsija ismerős volt. Ahogy feljebb emelte a fejét, megvillant a kapucni alatt smaragdzöld szeme. Bizsergető melegség áradt szét bennem.

Peti megrázott, mire újra ránéztem.

– Az apádnak vannak kapcsolatai, nem neked, de már nem sokáig. Tönkre fogom tenni. Olyan információim vannak róla, amiktől égnek állna a hajad. A sajtót érdekelni fogja. Megdolgoztam a szálodákért, nem hagyom, hogy egy ilyen elkényeztetett picsa elvegyen tőlem mindent!

– Megdolgoztál? – A képébe röhögtem. – És hogyan? Apám csak miattam vett be az üzletbe, amúgy egy senki vagy. Tudtad, hova kell betörleszkedni, ennyi a nagy teljesítményed. Egy szárnalmas patkány vagy. A jegygyűrűt pedig megtalálod a zálogházban, jó pénzt kaptam érte.

Peti állkapcsa megfeszült, pupillája kitágult. Elengedte a dzseki-met, és már lendült is a keze. Fájdalom hasított az arccsontomba, csengett a fülem. Szégyen ömlött végig rajtam. Véres nyálat köptem az elsárgult fűre. Nem csinálhatja ezt velem!

A szemem sarkából láttam, hogy Bálint megmozdul, de én gyorsabb voltam. Nem kell megvédeni. Megvédem saját magamat! Teljes erőből Peti lába közé rúgtam. Elakadt a lélegzete, elvörösödött a feje, mintha a golyói a torkán akadtak volna. Lecsúszott a keze a karomról, amibe ezer hangyaként tért vissza a vérkeringés.

Peti a vizes fűbe rogyott, és elhányta magát. Zsibbadó arccal elhátráltam, elhomályosult szemmel néztem le rá.

– Ez volt az utolsó, hogy kezet emeltél rám! – kiáltottam remegő hangon.

Felkaptam az esernyőt, elmartam a mobilt az asztalról, leállítottam a felvételt, és Petit kikerülve Bálint felé indultam. Ő felpattant,

és hozzám sietett. Némán átkarolt, én pedig reszketve beleolvadtam az ölelésébe.

– Kibaszottul büszke vagyok rád, tigrisem – morogta a fülembé, ahogy a hátamon markolta a dzsekimet.

Most nem számított, mit csinált tegnap, csak gyógyító szavai, lágy hangja, forró karja körülöttem. Az egész lénye számított. Velem volt.

Tigrisem. Mintha összetartoznánk. Szaggatottan sóhajtottam a mellkasába. Nem akartam sírni, mégis eleredt a könnyem. Bálint éppen annyira húzódtok el, hogy a puha pulcsi ujjával letörölje az arcomat.

– Elkented a sminkem – szipogtam. – És nem jutottam el a kajál-dába.

Szeretetteljesen elmosolyodott. Soha nem láttam még így mosolyogni. Megdobbant a szívem, az agyamba akartam vésni a dohány- és fenyőillatú pillanatot, Bálint minden arcvonását.

– Még így is jól nézel ki. Kicsit úgy, mint egy leharcolt Harley Quinn.

Rekedtes orrhang szakadt fel belőlem.

– Menj a francba!

– Hazaérünk, és rendelék pizzát.

Hevesen bólogattam, mintha most ez lenne a világ legfontosabb dolga. Bálint ismét magához húzott, és óvatos puszt nyomott az arcsontomra. Grimaszba rántotta az arcomat a fájdalom, miközben a fejem búbjától a kislábujjamig felmelegített az a puszi. Égtem egy csókjáért, vágytam a közelségét, ebben a percben valóban hozzá akartam tartozni, mert egy oldalon álltunk, összeolvadtunk, mint a jin-jang tetoválás a mellkasán.

Azonban Bálint eltávolodott, a derekamról a kezemre siklott a tenyere. Vastag ujjait az enyémelek közé fúrta, elvesztem nagy kezében. Időközben ismét eleredt az eső. Átvette tőlem az esernyőt, és kettőnk fölé tartotta. Közel húzódtam az oldalához, forró érintése életben tartotta bennem a lángot a haldokló őszben fuldokló szürke

városban. Röpké tíz percig átélhettem, milyen lenne, ha összetartoznánk.

Görcsösen kapaszkodtam belé, de ahogy egyre közelebb értünk a tizennyolcas házhoz, annál jobban pergett ki a kezemből a pillanat, elmosta a rázendítő eső.

Bálint a kapuban elengedett, beütötte a kódot. A kapu elektromos zúgása biztonságot ígért, pedig alig egy órája szabályosan menekültem innen. Bálint előreengedett. Beléptem az ismerősen dohos épületbe. A falak a nyirkos időben felerősítették a szagot, de sejtettem, hogy nyáron sem lehet kellemesebb. A kapu döngve csapódott be mögöttünk.

– Remélem, Lenke néni hallja, hogy megjöttünk – jegyezte meg.

Felhorkantam. Már csak ő hiányozna most! Amint felértünk a lakásba, lehámoztam magamról a vizes ruháimat.

– Bálint? – fordultam felé. Kérdőn nézett. – Van hangfelvételem.

– Miről?

– Az egészről.

A levegő megtelt reménnyel. Egyszerre mosolyodtunk el, Bálint szeme felszikkasztott.

– Muti!

Előszedtem a zsebemből a telefont, bementünk a konyhába, elindítottam a felvételt. A helyiséget betöltötte a háttérzajjal keveredő hangom, amint azt mondom Petinek, hogy szakítok veled.

A mosogatóhoz léptem, megnyitottam a csapot, és hideg vízzel megmostam az arcomat. Lángolt a pofon helye, csípett a szám széle. Odanyúltam, az apró seb alig vérzett. Bálint zsebre dugott kézzel, lehajtott fejjel hallgatta a felvételt, miközben egy tiszta konyharuhába jeget tettem, hogy azzal hűtsem a számat. Nem éreztem diadalt, de már nem remegtem. Megvédtem magam, visszanyertem egy keveset a régi erőmből. Ha folytatom Bálinttal az edzéseket, többé senki nem baszakodhat velem. Még maga Bálint sem.

A mosogató szélébe kapaszkodva sandítottam fel rá, amikor a felvételen éppen azt mondtam: már megtaláltam a saját biztonságo-

mat. Bálint szexi félmosollyal a padlóra hunyorgott. Nagyon fura, de tényleg mellette éreztem abszolút biztonságban magam. Minden ellenére, amiken keresztülmentünk, az elmúlt hetekben ő lett a váram. Bizalmas dolgokat osztottam meg vele, amikkel nem élt vissza, sőt.

Letettem az olvadt jégtől csöpögő konyharuhát, és a szemébe fúrta a tekintetem, amikor véget ért a felvétel. Benne volt még az a jó fiú, akit kilencedikben megismertem, mert nem az a Bálint mosolygott rám, és puszlta meg az arcomat az előbb, aki hazug ribancnak, szarkupacnak és még ezer különböző néven hívott az évek alatt.

Bálint a telefonra szegezte az ujját.

– Ez egy kurva nagy adu a kezében! Ezzel elmehetsz a zsarukhoz, elviheted a bíróságig. Egy életre meg tudnád fingatni!

Megráztam a fejem.

– Csak ha muszáj, akkor mennék bele jogi dolgokba. Egyelőre elteszem, lementem több eszközre, és ha még ezután is próbálkozik, akkor felhasználom ellene.

Bálint a homlokát ráncolta.

– Miért? Ez faszság! Kell hogy legyen következménye a tetteinek! – Ellökte magát a faltól. – Túl gyengéd vagy vele. Én addig ütöttem volna, amíg lélegzik!

– És azzal mit oldanál meg?

– Egy féreggel kevesebb, békésen aludnék este.

– Aha, a börtönben.

Bálint tehetetlen kétségbeeséssel túrt a hajába.

– Hogy tudsz ilyen kurva nyugodt lenni, amikor ott lilul a kéznyoma a képeden, bassza meg?!

– Bálint, vegyél vissza! – emeltem fel a hangomat. – Te látod a foltot, én meg érzem, úgyhogy nyugodj meg, itthon vagyunk, túléljük, és légyiszi, most rendelj egy pizzát, addig is lefoglalod magad.

– Nem hagyhatod csak így annyiban a dolgot!

– Nem fogom, de ha nem muszáj, nem akarok évekig tartó jogi tortúrába keveredni Petivel, és random embereknek bizonygatni

a bíróságon, hogy áldozat vagyok! Nem akarom, hogy megbélyegezzenek, amiért másfél évet vártam a meneküléssel! Nem akarom, hogy a volt polgármester lányán csámcsogjon a bulvár már megint! Értsd már meg ezt, a kurva életbe!

Zihálva álltunk egymással szemben a szűk konyhában a vibráló csendben. Bálint mélyzöld szeme ide-oda ugrált az arcomon, aztán megállapodott a számon. Elnyílt az ajkam, szinte már éreztem szenvedélyes csókját, lehangoló erejét, ami mindent képes kitörölni a fejből egy másodperc alatt.

Mély levegőt vett, és ismét a szemembe nézett.

– Milyen pizzát kérsz? – A szimpla kérdéshez nem illett a fojtott indulat, amivel ejtette.

– Hawaiiit.

– Azon nincs hús.

Közelebb léptem hozzá. Lángolt a testem a hideg lakásban.

– Attól még teljes értékű pizza!

Izzott a levegő körülöttünk, mintha túlhevült volna a testünk. Bálint szeme ismét a számra siklott.

Csókolj már meg!

Nagyot nyelt. Lendült a keze.

Összerándultam, a vállam közé húztam a fejem.

Pedig csak a hajába túrt bele.

Szégyen szorította a torkom, ahogy hátrált egy lépést.

– És még ezután sem akarsz tenni semmit.

Kihúztam magam, nem fogom még egyszer elmagyarázni az indokomat. Farkasszemet néztünk.

– Megrendelem azt a kurva pizzát – trappolt ki a konyhából.

Mély lélegzetet vettem, a szívem ezerrel dübörgött a mellkasomban, a gyomromban, a fejemben, még az ujjam hegyében is. Lerogytam a konyhaasztalhoz. Nagyon reméltem, hogy ezután Peti tényleg le fog állni, mert ha nem tudom visszafogni Bálintot, a végén még börtönbe juttatja magát a forrófejűsége miatt.

Adri

– NEM KÖLTÖZÖK el. Addig nem, amíg le nem bontjuk az egész háztömböt – léptem ki Bálinthoz a gangra, amikor már feltűnően hosszúra nyúlt a pizzarendelés. – Nem kéne egymás közelébe mennünk, ha feszültek vagyunk.

Félmosolyra húzta a száját, és beleszívott a cigijébe.

– Egyáltalán nem kéne egymás közelébe mennünk.

Megálltam mellette, és én is rágyújtottam.

– Azt hiszem, az lehetetlen. Ne is reménykedj benne.

Bálint a korlátra könyökölt, még mindig félmosollyal a száján, de nem reagált semmit.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

– Nem bírtam kivárni, amíg hívsz.

– Vártál egyáltalán, miután letettem a telefont?

– Ja, két percet.

Megcsóváltam a fejem.

– Még mindig bosszantó vagy, Besztercy.

– Kösz! – vigyorgott pimaszul.

Belebízsergett a gyomrom.

– Nagyon jó voltál ma, Adri – szólalt meg ismét kis szünet után.

– Erős voltál – nézett a szemembe. Simogatott őszinte pillantása. – Sajnálom, hogy megijesztettelek az előbb. Nem akartam.

– Csak reflex volt.

– Tudom. És tudnom kellett volna. Emlékeznem rá. – Bálint még el sem szívta az előző cigit, máris vette elő a következőt, és az egyikkel gyújtotta a másikat. – Láttam már ilyet.

Kerülte a pillantásom. A szemben lévő gangot bámulta.

– Az anyámtól. Ő is sminkelte a monoklijait a fürdőben.

Levert a víz az anyja említésére. Haragudtam arra a nőre, aki szétzilálta a családkat, most mégis zavaró részvét telepedett rám.

– Az apád miatt?

Bálint komoran bólintott, a száját rágcsálta belülről.

– Előle menekültünk fel ide. – Az utolsó szónál fintorgott. – Gyűlölöm ezt a várost. Nem sok jót köszönhetek neki.

Eszembe jutott a kis Bálint, aki ártatlanul pislogva nézett körbe a teremben a szakadt táskáját markolászva. Emlékeztem, mennyire meglódult a szívem, amikor összetalálkozott a tekintetünk. Alacsony, kövér, pattanásos gyerek volt, aránytalanul nagy göncökben, kócos, szőke hajjal, lehetetlenül zöld, érzelmekkel teli szemmel. Azonnal érdekelni kezdett.

A haja nyolc év alatt szinte semmit nem változott, a tekintete viszont megkeményedett, nagyon ritkán láttam meg benne azokat a tiszta érzelmeket, amiket az első két évünkben. Fájt, de megértettem. Az fájt a legjobban, hogy miattam rejtőzködött azóta is.

– Ha tehetnéd... – szólaltam meg rekedten, majd megköszörültem a torkomat. – Ha tehetnéd, hol élnél?

– Az erdőben, távol az emberektől – vágta rá gondolkodás nélkül. – Ahol a nagyiek laknak.

Eddig még soha nem hallottam a családjáról az anyján és az unokatestvérén kívül. Nem beszélt magáról. Olyan elmélyülten figyeltem, hogy a cigim magától szűrőig égett. Gyorsan elnyomtam, és beledobtam az ajtó mellett álló hamutálba.

– Én még soha nem voltam vidéken. Csak akkor hagytam el a várost, amikor nyaralni mentünk, de mindig külföldre utaztunk.

– Én meg soha nem voltam külföldön. – Bálint elgondolkodva szívott bele a saját cigijébe.

– Pedig izgalmas, mintha egy másik világba kerülnél.

– Vidék is. Nyugodt. Nem akar szétrobbanni a fejem két perc után a zajtól. Idén is lemegyek egy hétvégre.

Megugrott a pulzusom. Akkor egyedül maradok.

– Mikor?

– Még nem tudom, karácsony előtt terveztem.

– Karácsony – visszhangoztam. – Elfelejtettem, hogy az is lesz. Lefoglalt, hogy túléljek.

Bálint elgondolkodva felém fordította a fejét, szája sarkában megjelent a pajkos félmosoly, amibe már tizedik óta szerelmes voltam.

– Együtt fogunk karácsonyozni, királylány. – A szürke ég felé fordította az arcát, és felnevetett. – Faszom! Milyen elbaszott párhuzamos univerzumba kerültünk?

Felhorkantottam. Igaza volt, tényleg a feje tetejére állt az életünk a beköltözésemmel. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer együtt fogunk élni, hogy ennyire rá leszek utalva, hogy bizalmas dolgokat osztunk meg egymással normális hangnemben.

– Már csak az hiányozna, hogy a nagyiékhoz is velem gyere. – Vi-gyorogva csóválta a fejét, majd elnyomta a cigijét.

– Végül is, még nem jártam vidéken.

– Nem! Nem viszlek oda! Az az én nyugiszentélyem, a legin-timebb zónám.

Amihez semmi közöm, igaza van. Meghúzta a határokat. Itthon együtt karácsonyozunk, mert muszáj, de nincs családlátogatás.

– Hány napra mész majd?

– Csak egy.

Halkan engedtem ki a levegőt. Az nem sok, nem lesz semmi baj, ha Bálint távol lesz egy kicsit. A lappangó feszültség mégis megülte a mellkasom.

Bálint zsebében megszólalt a mobil.

– A hústalan kamupizzád az – mosolyodott el, amikor a képernyőre nézett.

– Van rajta sonka – húztam össze a szemem.

Bálint nem válaszolt, inkább fogadta a hívást, és lement a futár elé. Követtem a szememmel izmos, kidolgozott alakját. Közben markoltam a hideg, vizes korlátot. Vonzódtam Bálinthoz. Úristen, nagyon is vonzódtam hozzá, de nem azért, mert jól nézett ki, hanem mert ennyire bosszantóan betörhetetlen volt. Nem voltam

benne biztos, hogy jót tesz ez az érzelmi hullámvasút, amit mellette élek át, mégis felültem rá, mert felpezsdített, a harcunk visszahozott az életbe.

Felkaptam a fejem, amikor a két hatalmas pizzásdobozzal ismét feltűnt a gangon. Isteni illatok kígyóztak felém a levegőben. Válaszul megkordult a gyomrom. Alig tudtam betornázni magam a tűforró pizzával a lakásba, amikor a kezembe nyomta. Felnyitottam a doboz tetejét. Olvadt sajt, ananász, sonka... Az arcomba csaptak az ínycsiklandozó illatok, összefutott a nyál a számban.

Váratlanul egy kéz nyúlt el mellettem, és a vastag ujjak leloptak egy ananászt a pizzám tetejéről.

– Hé! – fordultam felé felháborodottan.

Bálint szemtelenül csámcsogva ette az orrom előtt az én ananászomat.

– Nekünk, férfiaknak jót tesz az ananász – vigyorgott. – Állítólag finomabbak leszünk tőle. Tudod – kacsintott.

Felvontam a szemöldököm.

– Akkor jó étvágyat saját magadhoz. De ez az én pizzám, amit melleleg előtte megszóltál, úgyhogy ne lopkodj!

– Te is vehetsz az enyémből. Igazi húsos. – Az orrom alá dugta a nyitott dobozt.

– Nem érdekel a húsold. – Eltoltam a kezét, és leültem a saját kajám elé az asztalhoz.

– A húsom most elszomorodott.

– Vidd terápiára.

Bálint vigyorogva zuttyant le velem szemben.

– Szóval, mik a terveid a teremmel? Egy olyan arc kéne a Spartacusnak, aki hiteles, esetleg személyes kötődése is van. A marketing nem játék, és ha elcseszed, nem ér semmit, akárhogy erőlködsz. Ki kell találnod a profilt. Milyennek akarod mutatni? Családiás? Profi? Milyen szolgáltatásokat kínál? Miért érdemes odajárni?

Bálint kitepelt egy pizzaszületet a többi közül, és egyben betolta, majd nyúlt a következőért.

– A családiasságra mennék rá.

– Jó, ehhez Dominik szuper alany lenne, ha beleegyezik. Kéne videót is forgatni. Hozom a laptopom!

Felpattantam, és eltűntem a szobámban. Megkönnyebbülve merültem el Bálinttal a munkában. Ezerrel pörgött az agyam, úgy kapaszkodtam a közös projektbe, mintha egy újabb felém dobott mentőöv lett volna a nyílt tengeren. Már rengeteg mentőövbe kapaszkodhattam.

Órákig tervezgettünk, beszélgettünk, egyre lelkesebben, Bálintnak csillogott a szeme. Ahogy lemodelleztük a Spartacus jövőjét, teljesen rápörgött, elképzelte magát egy jól menő vállalkozás élén, hitet adtam neki, hogy működhet, hogy ő nem kevés ahhoz a teremhez. Hihetetlen, de egy csapatként dolgoztunk, és működött! Néhány órára elhittük, hogy semmi nem olyan szar, mint amilyennek látszik.

Már majdnem éjfélre járt, amikor véglegesítettük a terveket.

– Még soha nem csináltam ilyet, de fasza volt – mosolygott, és felállt az asztaltól, hogy megmozgassa magát. Én is felálltam, és a maradék pizzaszemeket tányérra raktam, hogy beférjen a hűtőbe.

– Egy vállalkozást alaposan meg kell tervezni, hogy ne történjen az, ami most a Spartacusszal.

– Nem az enyém, csak nekem kell néhány hónapig életben tartanom.

– A jövőre nézve mondtam. – Betettem a tányért a hűtőbe, és felé fordultam. – Láttam, hogy élvezted. Szeretnél majd egy vállalkozást?

– Gondoltam rá – felelte kisfiúsan félénken, bizonytalanul a padlót fixírozva. Most először mutatta magát sebezhetőnek. Jólesett. – De nincs elég tőkém.

– Akkor ideje, hogy elkezdj rá gyűjteni!

Keserűen felnevetett.

– Aha... Hát előbb egyenesbe kéne hoznom a mostanit. És te? Neked van terved?

Felsőhajtottam, mélyen belül megmozdult az a kislány, aki híres táncos akart lenni. Aztán felnőtt, és beléverték, hogy a tánc hülyeség. Csak egy hobbi, ami másoknak lehet karrier, de nem neki.

– Jelenleg az a tervem, hogy túléljem az exemet, és elég pénzt gyűjtsek, hogy elmenjek innen.

Bálint komoran bólintott.

– Ne hagyj, hogy egy fark elvegye az önbecsüléset!

Gúnyosan rámosolyogtam, de nem mondtam semmit. Igazából a szüleim jóval korábban kiírtották belőlem.

– Okos, humoros, karakán és egy rohadtul dögös csaj vagy, és nem mindegyik faszi személtáda.

– Érdekes, hogy ezt pont te mondd – szúrta oda.

Bálintnak megvillant a szeme.

– Csak azt akartam mondani, hogy hamar találni fogsz magadnak egy olyat, aki megbecsül, és komolyan gondolja veled.

Melegség áradt szét bennem. Őszintének tűnt.

– Köszí, de nem muszáj bókolnod vagy vigasztalnod. Azt hagyj meg a többi lánynak.

– Velük nem beszélgetni szoktam. – Bálint szeme pajkosan csillant.

Ismerős bizsergés kúszott az ágyékom felé. Ha tovább témázunk a szexuális életén, elég nagy bajban leszek.

– Ja, hallottam a múltkor.

Az asztalhoz léptem, lecsuktam a laptop tetejét, és a hónom alá csaptam.

– Azt hiszem, mára befejeztük.

Kikerültem, és visszavonultam a szobámba. Olyan szoros törökülésben helyezkedtem el az ágy közepén, amennyire csak tudtam. Nem hiányzik most egy pasi. Nagyon nem hiányzik! Pláne ő nem! Bálint nem való kapcsolatra.

Nem sokkal később megjelent az ajtóban. Lazán a félfának dőlt, zsebre dugta a kezét. Bámult. Idegesítően bámult. Megnyitottam az e-mailjeimet, mintha ott sem lenne.

– Mi az? – szólaltam meg kis idő múlva.

– Tényleg jól nézel ki.

Baritonja a combom közé hatolt, de vele együtt felparázslott bennem a düh is.

– Huszonnégy órája sincs, hogy lefeküdtél valakivel, most meg rám nyomulsz? Ez mocskos dolog, úgyhogy nem kérek a flörtből. A táncpróbáinkon elég volt.

Kicsúszott a számon. Fogalmam sincs, miért, nem akartam felhozni azt az időszakot. Akkor csúfosan leszerepeltem Csabi, Bálint és még saját magam előtt is.

Bálint szélesen elmosolyodott, egyértelmű volt, hogy nagyon jól emlékszik azokra a próbákra.

– Valami azt súgja, hogy neked ez a mocskosság kurvára bejön. – Szinte suttozta.

Ingerelt. Tekintete mélye, szeme zöldje bűnös élvezettel teli. Nem dőlhetek be neki! Nem engedhetem, hogy beférkőzzön a fejembe, a pórusaimba, a bőröm alá. Nem engedhetem, hogy ott vibráljon minden egyes sejtemben. Bálint veszélyes. Bálint tegnap este semibe vett engem, amikor előttem szedte fel azt a lányt. Erre nekem nincs szükségem. Mondta az agyam. Viszont a csókjára szükségem lenne. Az érintésére szükségem lenne. A pillanatnyi szeretetre, törődésre, amit adni tud, szükségem lenne. Mondta a szívem.

– A megbeszélésünknek vége. – Nyomatékkal ejtettem az utolsó szót, hogy értsen belőle, aztán a laptopra meredtem, végigsiklott a szemem az e-mailjeimen. Apámét az utóbbi időben meg sem nyitottam, de tegnap is küldött egyet.

– Nem hiszel nekem. – Ellökte magát a félfától, és az ágyam végéhez sétált, megállt velem szemben. – Az a legjobb az egészben, hogy akármit mondhatnék, nem hinnéd el.

– Miért hinném el?

– Mert őszinte vagyok.

– Ezt akárki mondhatja, Bálint – sóhajtottam, és karba fontam a mellkasom előtt a kezem. – Nem fogok neked hinni, amíg az ágyadban több nő fordul meg, mint egy pályaudvaron.

– Ennek mi köze ahhoz, hogy bejössz?

Összerándult az ágyékom. Eddig nem mondta ki nyíltan. *Pókerarc!*
Nem ment, lángolt a fülem.

– Neked mindenki bejön. Tudom, hogy percek alatt el tudnálak csábítani, ahogy akárki.

Mert nem számít neki a szex, ahogy a csók sem számított. Bátran álltam a tekintetét. Nem hagyhatom, hogy zavarba hozzon, inkább elérem, hogy ő jöjjön zavarba tőlem. Ez háború.

Bálint változatlanul mosolygott. Sajnos nem jött zavarba.

– Biztos vagy benne?

– Holtbiztos.

– Akkor próbáld meg!

– Nem, mert nem lenne igazi dicsőség, Mr. Tizennyolc centi. Így hívtak a lányok a gimiben, mert egymásnak adták nálad a kilincset, és azon versenyeztek a tesziöltözőben, hogy kinek szívta ki jobban a nyakát.

Bálint felnevetett.

– Mr. Tizennyolc centi? Jobb becenév, mint az, amit te adtál.

A vágyam egyből visszavonulót fújt, büntudatnak adta át a helyét.

– A megbeszélésnek vége! – ismételtem. Nem volt kedvem egy újabb vitához.

– Na, mi az? Már nem is akarsz elcsábítani?

Azt a pajkos félmosolyt be kéne tiltani!

– Eddig sem akartalak, csak mondtam, hogy ha akarnálak, nem kerülne erőfeszítésembe. De nem akarlak, úgyhogy biztonságban vagy.

– Kár, pedig megnéztem volna, ahogy hiába erőlködsz.

Gúnyosan felvontam a szemöldököm.

– Az előbb jelentetted ki, hogy bejövök neked, most meg azt állítod, hogy nem tudnálak felszedni? Ez abszurd!

– Bejössz, de nem kezdenék veled.

Elszorult a mellkasom. *Pókerarc!*

– Ezt most sértésnek szántad? Mert inkább örülök neki.

– Hazudsz.

– Te hazudsz!

Sokat sejtetően elmosolyodott. Ezt a mosolyt is be kéne tiltani! Minden arc mimikát be kéne, amitől úgy ég a combom köze, mint a máglyarakás.

Bálint az ágytámlára támaszkodott, kicsit felém dőlt.

– Rohadtul kívánlak, és tudom, hogy szétszednénk egymást az ágyban, de most az eszem után megyek.

Nagyot nyeltem, halkán kifújtam a levegőt. Eddig észre sem vettem, hogy elállt a szavaitól a lélegzetem. Te jó ég! Nevetséges tini lettem!

– Az eszed után. – Megjátszott komolysággal bólogattam. – Ez biztos újdonság lesz számodra.

Bálint idegesítő mindentudással vigyorgott, a fejét csóválta.

– Most átlátok rajtad, ugye tudod? – Kiegyenesedett, és eltávolodott. – Jó éjt, tigriske.

Kinyújtottam rá a nyelvem, amikor hátat fordított, és a saját szobájába sétált. Baszki, de irritáló egy pasi! Gyorsan el kell terelnem róla a figyelmem.

Apám e-mailjére siklott a tekintetem. Mit titkolhat, amitől Peti szerint égnek állna a hajam? Szólnom kéne neki a fenyegetésről. Összerándult a gyomrom. Találkoznom kéne vele, mert ezt nem lehet csak így leírni.

Amikor legutóbb láttuk egymást, rám sem nézett. A laptopját bámulta, kattogott a billentyűzet, ahogy írt rajta. Én az egyetemről beszéltem, hogy nem megyek, képtelen vagyok figyelni, ő pedig azt mondta, hogy velem már megint csak a baj van. Kezelhetetlen voltam a Munkácsyban is, és a BGE-hez is kevés vagyok. Egy szégyen vagyok. Ez másfél éve történt, azóta csak telefonon beszélünk néha. Most meg írogatta az e-mailjeit, mintha annyira érdekelné az életem.

Izzadó tenyérrrel megnyitottam a tegnapi üzenetét. A korábbiakban felszólított, hogy jelentkezzek, mert nem lehetek ilyen önző. A legújabbat viszont más stílusban írta.

*Adrienn! Beszélni akarok veled! November közepén partit tartok a születé-
pom alkalmából, és nagyon fontos lenne, hogy megjelenj! Írj, amint elolvastad!*

Csupa felkiáltójellel, mert ő csak parancsolni tudott. Hát, apa, ki-
vételesen én is beszélni akarok veled.

*Szia! Lenne valami, amit meg kéne tárgyalnunk. Találkozhatnánk valahol
minél hamarabb?*

Leizzadtam, miután elment az üzenet. Haragudtam rá, de mégis
az apám... Ha valamibe belekeveredett, amit Peti felhasználhat el-
lene, akkor fel kell készülnie. Görcs szorította a gyomrom, amikor
válasz érkezett az e-mailemre.

*Na végre, hogy írtál! A partinál előbb nem fogok ráérni. Ott akarok veled
beszélni!*

Sajgó mellkasomból reszketős sóhaj szakadt fel. Nem fog enged-
ni ebből, meg kell jelennem a születésnapján. Nagyot szusszantottam.
Nem akartam egyedül menni. Az ajtóra sandítottam. Ha kell, lefize-
tem Bálintot, hogy kísérjen el.

Felkeltem, és némi habozás után bekopogtam hozzá. Halk mor-
gás szűrődött ki, mintha megzavartam volna. Úgy vettem, hogy
bemehetek, ezért benyitottam. Bálint állig betakarózva feküdt az
ágyban, és türelmetlenül fordította felém a fejét.

– Bocsi, csak... Zavarok?

Összeszorította a száját.

– Á, dehogya.

A takaróra siklott a tekintetem, de felhúzta az egyik lábát, így nem
láttam, mit csinált alatta.

– Visszajöhetek később...

– Mondjad már, Adri!

– Oké, szóval. – Vettem egy nagy levegőt. – Figyelmeztetni akarom apámat Petiről, és nemsokára partit tart, amire meghívott. El kéne mennem, de nem merek egyedül, mert Peti is biztosan ott lesz.

Petire kentem, pedig akkor is megkértem volna Bálintot, ha csak kettesben találkoztam volna apámmal. Bálint összehúzta a szemét. Vártam a válaszát a kimondatlan kérdésre, de semmi, ezért folytattam:

– Lennél megint a kamupasim?

– Az apád partiján.

– Igen.

Bálint felhorkantott.

– Nem igazán bírjuk egymást.

– Tudom, vagyis sejtem – hebegtem. – Tudom, hogy ez nagy szíveség, és nem is kérem ingyen.

Bálintnak felcsillant a szeme.

– Hallgatlak – duruzsolta.

– Fizetnék érte. Húszezer elég lenne?

Bálint hümmögött.

– Harminc.

Összehúztam a szemem. Pimasz!

– Legyen!

Bálintból gondterhelt sóhaj szakadt ki, egy pillanatra becsukta a szemét, a homlokát ráncolta, mintha fájna belemennie.

– Oké, leszek a pasid.

Adri

BÁLINT nagy tenyerétől libabőrös lettem. Sóbajtva markoltam a takarót, ahogy végigsimított meztelen oldalamon. Felfalt a tekintetével, kényeztetett a kezével. Egyre lejjebb, lejjebb, lejjebb ért. Becsúsztatta ujjait a lábam közé. A hátam ívben megfeszült a testemen végigcikázó vágytól, ahogy kellemesen feszített. Nedves, érzéki, őrzítő.

– Nem akarom ezt csinálni, de rohadtul kívánlak – dorombolt a fülemlél.

– Ne hagyd abba – kértem reszketegen. – Akarlak!

Utánanyúltam, magamra húztam, téptem, szaggattam, marcangoltam a ruháját, ő pedig csak nevetett.

– Látod, én megmondtam, hogy szétszednének egymást.

– Gyere, gyere, gyere! – ziháltam, a vállába martam, de semmi, nem hatolt belém. Markolta a csípőmet, lehelete izgatta a nyakamat. – Mit csinálsz?

– Nem dughatlak meg.

– De csak egyszer. Kérlek! Bálint, kérlek!

– Nem lehet. Többet látnál bele.

Szavaival ellentétben a keze felfedezőútra indult. Remegtem, könyörögtem, a nevét leheltem, amíg megint be nem csusszantak gyakorlott ujjai.

– Oké, de te akartad...

Belevisított a telefonom a fülembé. Összerándult a szívem, felordítottam, és úgy ültem fel, mintha dróton rántottak volna. A kezem a combom között, szerencsére nadrágon kívül, a takaró mellett összegyűrődve.

– *Baszkei!* – Akkorát ugrottam Bálint látványától, hogy lezúgtam az ágyról. A bugyim kellemetlenül rám tapadt, és tocsogtam az izzadságban.

– Jó reggelt, Csipkerózsika!

Nem néztem fel, elbújtam az ágy mögött a kemény földön guggolva. Zakatolt a fejem, a szívem az egész testemben dobogott, dideregtem a hidegben.

– Bocs, hogy felhívtalak, csak fel akartalak ébreszteni, de nem szívesen mentem volna a közeledbe. Még a végén rám vetted magad.

– Haha... – nyögtem rekedten. Lángolt a fejem.

– Jól aludtál?

– Hagyjál!

Bálint felnevetett. Izzadó homlokomat az ágy faoldalának döntöttem.

– Tudod, hogy beszélsz álmodban?

Nem reagáltam, csak el akartam sülyedni. Most. Azonnal!

– A nevemet mondtad.

Összerándult a gyomrom.

– Nem mondtam.

Nem mondhattam ki, Bálint csak blöfföl!

– De, mondtad. Kértél valamire.

– Nem.

Te jó ég! Ez nem történhetett meg.

– Bemásztam a fejedbe tegnap, mi?

Kínéztem az ágy mögül.

– Direkt csináltad? Legalább ne lennél ilyen önelégült!

Bálint szélesen vigyorogva, karba font kézzel vetette neki a vállát a két szobát elválasztó ajtókeretnek. *Félmeztelenül*. Megfeszült a bicepsze ebben a pózban, szemében tűz lobogott.

– Ne legyek önelégült, amikor szexálmód volt velem?

– Nem volt szexálmóm, pláne nem veled! – emeltem fel a hangom, ami túl vékonynak és rémültnek hangzott.

– Kár hazudnod. Magadhoz nyúltál közben.

– Miért, csak neked szabad? – néztem rá dühösen, és felálltam. – Képzeld, a nőknek is vannak igényeik, és én nem szexelek minden héten!

Bálint éhes tekintete letapogatott.

– Áll a bimbód.

Mi? Lenéztem.

– Baszki... – Eltakartam a mellem az egyik kezemmel, a másikat Bálindra szegeztem. – Ez háború!

– Én tehetek róla, hogy rám gerjedtél? – nevetett.

– Szándékosan hergeltél!

– Nem csináltam semmit, csak dumáltunk.

– Ezt akkor is visszakapod!

– Alig várom – nyalta meg az alsó ajkát kihívóan. A tekintetébe fúrtam az enyémet.

– Meglátjuk, meddig tudsz az eszedre hallgatni, Mr. Tizennyolc centi.

Bálint megtáncoltatta a szemöldökét, én pedig kifordultam a szobából, hogy letusoljak. Rám fért.

***

Dideregve álltam a zuhany alá, amíg rám nem zúdult a kellemesen meleg víz, és ellazított. Kivételesen a megfelelő nyomással és hőfokkal permetezte rám a vizet. Becsuktam a szemem, és jóleső borzongással élveztem a kényeztetést. Most jól megszívtam, Bálint ezzel fog piszkálni. Nincs az a pénz, hogy elfelejtse, amit látott. Erről az oldaláról ismertem, mocskosan szokott játszani. Régen én is úgy játszottam, vagyis ismét nyeregbe kell szállnom. Minden flört-tudásomat be kell vetnem, hogy legyőzzem. Ugyanaz a harc, csak más hadszíntéren.

Visszacsúsztattam a falra szerelt zuhanytartóba a rózsát, és a párás, hideg csempének nyomtam a tenyerem. Hagytam, hogy végigfolyjon a lapockáim között a víz a fenekemig. Aggasztott az álmom. Könyörögtem Bálintnak a szexért. Kimondhatatlanul gáz! Még mindig lángolt a fejem miatta. Utoljára a gimiben volt szexálmom Bálinttal, és akkor is szégyenkeztem saját magam előtt.

Éhesen bizsergett az ágyékom. Ő egyértelmű, hogy mit akart Bálinttól, de jó ötlet lenne? Határozottan *nem!* A csók után is megmondta, hogy nem jelentett neki semmit. Mit éreznék, ha a szex után mondaná ugyanezt? Ha szex után is ugyanúgy kidobna a szobájából, mint akkor.

Összeszorult a gyomrom. Borzalmasan fájna, tényleg nem szabadna ebbe belemenni. De attól még le fogom győzni az önelégült majmot!

Olyan sokáig álltam a zuhany alatt, hogy már langyos volt a víz, amikor elzártam. Magamra tekertem a törölközőmet, úgy léptem ki a fürdőből. Azt hittem, Bálint már elindult a terembe, de a konyhapulton ülve majszolta a tegnapi pizzája maradékát. Mélyzöld szemmel végignézett rajtam, ahogy elhaladtam előtte.

– Sokáig fürödtél. Befejezted, amit álmodban elkezdted?

A legcsábosabb mosolyommal fordultam felé.

– Igen. És nélküled. Nyugodtan elképzelheted.

Nem vártam meg a reakcióját, kecsesen kísértáltam a nappaliba. Olyan magabiztos volt tegnap este, amikor azt mondta, nem tudnám elcsábítani. Felzubogott bennem a harci kedv. Tessék, most megkapja!

– Meztelen leszek, úgyhogy ne gyere be! – kiáltottam a szobaajtóból.

– Majd azt is elképzelem – szólt vissza tele szájjal.

Elmosolyodtam, és becsuktam magam után az ajtót. Én irányítok, senki nem szórakozhat velem többé. Az arccsontom még mindig sajgott, nem néztem tükörbe. Elég lesz akkor látnom, amikor felviszem rá az alapozót.

A legpasszosabb ruháimat vettem fel, amik kiemelték az alakomat. Ha kívülről jól nézek ki, belülről is jobban érzem magam, ráadásul hozzátartozik a vizuális hadviseléshez. A gimiben rengeteget flörtöltem különböző pasikkal, főleg azért, mert láttam, hogy ez idegesíti Bálintot. Csak elő kellett csálnom a régi rutint. Bálint nehéztüzérség, hozzá komoly arzenál kell.

Elővettem a kézitükrömet, és megvizsgáltam az arcomat, aminek nagy részét a csúnya, szederlila monokli tette ki. Peti vajon egy másik pasival szemben is ennyire kemény lenne? Eszembe jutott, ahogy Bálint kihúzta a Barlangból, mint egy rongybabát. Gúnyosan horkantottam. Ennyit érsz, te szánalmas, sznob, konyakvedelő féreg!

Alapozó, ezüst szemceruza, rúzs. Kikészítettem mindent a takaróra, és munkához láttam. Rétegről rétegre fedtem el a megaláztatás nyomait. Most utoljára. Már a rúzsért nyúltam, amikor Bálint bekopogott.

– Kész vagy, szexi?

Elmosolyodtam.

– Gyere, ha mersz.

– Ha merek? – nyitott be a jellegzetes félmosolyával. – Nem ijedek meg egy pucér csajtól.

– Pedig én harapok – fúrtam a tekintetem az övébe. Bálint pajkosan hunyorgott.

– Én is harapok. – Rekedtes hangja megrezegtette az alhasam.

Fogtam a rúzst, és lassan körbekentem vele a számat, miközben végig Bálint szemébe néztem. Ő pislogás nélkül követte a mozdulatot. Összedörzsöltem az ajkaimat, cuppantottam egyet, és eltettem a rúzst.

– Az edzőterem nem bordély. – Próbált lazának tűnni, ragadozótekinete azonban elárulta.

– Most így volt kedvem felöltözni és sminkelni.

– Nem is mondtam, hogy öltözz át, vagy szedd le a sminket, csak érdekesen fogsz kinézni, ha leizzadod az arcod.

Az alsó ajkamra haraptam, hogy visszafojtsam a nevetést. Oké, ebben igaza van, nem gondoltam bele. Bálint mosolya felért a szeméig. Még nem láttam ilyennek.

– Viszlát a teremben, Adri. – A nevem édesen gördült le telt ajkáról. Halkan felsóhajtottam, Bálint pedig átsétált a szobán, és eltűnt a sajátjában. Ezzel a háborúval magamat is megszívattam.

Mielőtt elindultam a terembe, tényleg lemostam a sminket, csak a zúzódást tüntettem el. Fogtam a kamerámat, és bezártam magam után a lakást. Szerettem volna bemutatóvideót készíteni, amin Bálintnak is feltétlenül jelen kell lennie. Ő tényleg eladhatná a helyet. Jól néz ki, hiteles, laza, és bemutatathatná az ügyfeleken keresztül, hogyan zajlik egy-egy edzés. Kár, hogy a közeledő halloweent nem tudjuk meglovagolni, de...

Basszus, a bárral viszont igen! Azonnal a kölcsönkapott telefon után nyúltam, és írtam Tomának.

Másfél hét múlva halloween! Csináljunk beöltözős bulit, jó lesz reklámnak! 🍷

Ez meg fogja dobni a Barlang bevételét, és ezzel együtt a sajátomat is! Csabi egyre lelkesebben kérdezgette, mikor megyek ki hozzá, én pedig mindig a pénzre hivatkoztam, ami az új életemhez még édes kevés. De jó úton haladok. Felajánlotta a segítségét, de hárítottam, a saját erőmből akartam boldogulni. Többé nem akartam másra szorulni anyagilag, még ha Csabiról is lenne szó.

Teljesen belemerültem a gondolataimba, így sokkal rövidebbnek tűnt a táv a Spartacusig. Bálint nem ült a recepció mögött, sejtettem, hogy bent van az edzőteremben. Egyből az üres női öltözőbe sétáltam, és átvettem a cuccaimat, majd a kamerával együtt átmentem a terembe. Ahogy beléptem, a fogadótér hidege után megcsapott a fülledt forrósággal keveredő izzadságszag.

Vasárnap volt, de ugyanannyi férfi edzett bent, mint hétköznap. Bálint nekem háttal püfölte az egyik fekete zsákot, aminek az alja a tatami szőnyeget súrolta. Feszés bőre alatt kemény izmok táncoltak, fekete bandázssal betekert ökle csattant. Egyszer, kétszer, háromszor. A zsákot tartó lánc zörgött. Faltam Bálint látványát, megérezgített a hullámokban felém áradó ereje. Fékezhetetlen.

Ilyen vezetőre van szüksége a Spartacusnak. AirPods volt a fülében, nem látott és nem hallott. Teljesen elmerült a saját fejében.

Néhány pasi felém sandított, de nem foglalkoztam velük. Levettem a cipőt, bekapcsoltam a kamerát, és Bálintra irányítottam. Szuper felvétel lesz! Így gond nélkül tovább legeltethetem rajta a szemem.

Közelebb óvakodtam hozzá zokniban a szőnyegen, oldalról közelíttem, hogy még ne vegyen észre, de jobban látszódjanak a mozdulatai. *Tökéletes!* A felvétel is, és Bálint is. Kikapcsoltam a kamerát, és elindultam a fenevad felé.

– Bassza meg! – rándult össze, amikor váratlanul mellé ugrottam. Kikapta az egyik AirPodsot a füléből, és zihálva megkapaszkodott a zsákban.

– Jó kis felvételt csináltam rólad a netre – jelentettem büszkén.

– Már megint egy videó, amit az engedélyem nélkül készítettél.

Le akartam csókolni pimasz félmosolyát.

– De most visszanezheted, és te döntöd el, hogy felkerüljön, vagy sem. Javaslom azt a TikTok-fiókot a teremnek, és máris felmehetne. – Felmutattam a kamerát. – Ma egész nap itt leszek, és forgatni fogok.

– Az egész napot veled kell töltenem? – Szívdöglesztő hang, gyomorremegtető mosoly, huncut villanás a szemében.

– A termed érdekében – bólintottam. – Remélem, embert próbáló lesz számodra.

Bálint kivette a másik AirPodsot is.

– Az lesz.

– Helyes. – Összedörzsöltem a tenyerem. – Akkor bokszoljunk! Annyira veszélyes akarok lenni, amennyire csak telik tőlem.

Kihívóan az övébe fúrtam a tekintetem. Bálintnak megmozdult az ádámcsutkája nyelés közben, szemén keresztül egy láncra vert oroszlán nyújtózott felém. Mi történne, ha elszakítanám azt a láncot?

– Már így is kibaszottul veszélyes vagy.

– Szuper! Akkor először jól mozgass át, és utána én leszek a kameraman.

– Ne félj, jól átmozgatlak. – Mély hangja többletjelentéssel töltötte meg ezt az egyszerű mondatot.

Pókerarc! Nem láthatja, hogy hatással van rám, mert én akartam hatással lenni őrá. Közelebb léptem. Feszült a lánc. Még mindig a zsákba kapaszkodott, pislogás nélkül figyelt, beburkolt a dohány hívogató illata a fenyő alatt.

– Lássuk, mit tudsz nekem mutatni egy óra alatt.

– El sem tudnád képzelni, mennyi mindent mutathatnék.

– Meglepődnél – mosolyogtam. – Elég élénk a fantáziám.

– Nekem is. – Nyúltak a láncszemek, mint a gyurma. Morgott az oroslán a végén.

Forró vágyhullám söpört végig rajtam. Csak nyugalom!

Pókerarc!

Nem sikerülhetett elég hitelesre, mert Bálint elégedetten elvigyrodott. *Menj a francba!* Hátat fordítottam neki, és az egyik fal mellé tolt padra tettem a kamerát, hogy jól rálássak. Bálint addig előkészítette a bandázst és a kesztyűket.

– Először megtanítom, hogyan kell feltekerni a bandázst.

A halványbarack színű bandázs a földig tekeredett az ujjai közül.

– Szereted a kötözést? – sandított le rám, ahogy elem lépett.

– Nem igazán, mert kiszolgáltatottá tesz.

– Pedig izgató tud lenni – búgta. – Nyújtsd a kezed!

Kinyújtottam.

– Akkor a bilincset is szereted?

– Van is bilincsem. – Mély tekintetével belém hatolt. Túl jó volt a flörtölésben. *A francba!* Nem mondtam semmit, inkább figyeltem, hogyan tekeri fel a bandázst az egyik kezemre. Magyarázott is hozzá, simogatott a hangja.

– Remélem, figyeltél – nézett rám nyomatékosan, amikor végzett.

– Nehezen koncentrálok a közeledben – visszhangoztam azt, amit öt éve tőle hallottam. Régi csók árnya suhant át smaragd szemén.

Összekapaszkodott a múlt a jelennel, a tűzzel játszottunk. Egymással játszottunk.

– Ez rohadtul ismerős. – Egészen közel lépett, bennem rekedt a levegő. Nem ért hozzám sehol, mégis éreztem a belőle áradó elfojtott vágyat. A fülemhez hajolt. – De most nem foglak lesmárolni.

Lehelete tüzes csók a bőrömön.

– Most nem is hagynám – súgtam vissza a hazugságot. Bálint elhúzódott.

– Nem? – Kétkedve felvonta a szemöldökét.

– Nem.

A számra siklott a tekintete, aztán vissza a szememre. Közöttünk lebegett a kimondatlan kérdése: Akkor régen miért hagytad?

– Este már mondtam, hogy átlátok rajtad.

Szerencsémre nem tette fel a kérdést. Megjátszott magabiztossággal álltam a pillantását.

– Most te jössz – nyomta a másik bandázst a kezembe. Bizonytalanul elkezdtem a kezemre tekerni. Bálint rezzenéstelen arccal figyelt, majd amikor nagy büszkén végeztem, némán letekerte majdnem az egészet.

– Hé!

– Nem volt jó.

Farkasszemet néztünk. Viszkettek az ujjaim, hogy megmarkoljam a trikójánál, és magamhoz rántsam egy csókra. Nagy levegőt vettem, és ismét elkezdtem feltekerni a bandázst, de most még meg sem várta, hogy végezzek vele, a felétől visszabontotta.

– Már megint nem figyeltél.

Újra megmutatta lassan a mozdulatokat, és sokadszorra sikerült jól megcsinálnom.

– Fasza! Akkor jöhet a bemelegítés – dörzsölte össze a tenyerét.

– Az arckifejezésedhez már csak az ördögi kacaj hiányzik, de ezt benézted, Besztercy. Rendszeresen mozgok, nem tudsz ezzel megszívatni.

Bálint pajkosan megtáncoltatta a szemöldökét, aztán egy olyan intenzív mozgássorozatot csináltatott velem végig, hogy azt hittem, kiköpöm a tudómet – a szívemmel együtt – a tatamira.

– Tartsunk szünetet? – kérdezte angyalian ördögi képpel.

– Megvagyok – fújtattam a térdemen támaszkodva. – Nem törsz meg.

– Végre egy jó hozzáállás, tigriske. A napom fénypontja, hogy szenvedni láthatlak.

Bemutattam neki. Évek óta most először mutattam be neki, mire Bálint arcán széles mosoly terült el, mintha egy régen várt ajándékot kapott volna.

– Na, gyere, most már bokszolhatunk.

Mindent beleadtam ebbe az edzésbe. Kiütöttem magamból a feszültséget, égtek az izmaid, a tudóm, zubogott bennem az adrenalin. Bálint biztatott, miközben két oldalról fogta a zsákot.

– Ez az, jól csinálod! Keményebben! Jobban fordulj rá!

A végére alig kaptam levegőt. A plafon felé fordítottam az arcom.

– Végeztünk mára.

– Hála istennek! – csúszott ki a számon. Bálint felhorkantott.

– Ez keményebb, mint a tánc, ugye, LilTiger?

Mintha mellkasba bokszolt volna.

– Miről beszélsz? – nyögtem.

– Rátaláltam a csatornádra.

– Hogyan? Még Csabi sem tud róla.

– Véletlenül – vont vállat, és hozzám lépett, hogy megszabadítson a kesztyűktől. – Miért titkolod?

– Mert... – Nyeltem egyet, de a szám sivataggá száradt. – Mert lényegtelen.

– Lényegtelen? De hát kibaszottul jól táncolsz. Hogy lenne lényegtelen?

– Most ne nyomulj. Ezzel... ne nyomulj!

– Nem azért mondtam, hanem mert úgy gondolom.

Lehajtottam a fejem, és elkezdtem letekerni a bandázst. A csatornám volt az intim szférám, a lelkem egy darabját tettem bele

minden videóba, de most már nem tölthetek fel új videót. Nem akartam, hogy nézze. Olyan volt, mintha meglesett volna fürdés közben.

– Adri?

– Nem volt jogod belenézni. – Szorosan összetekertem a bandázst.

– De kitteded a netre – ráncolta a homlokát.

– Viszont senki nem tudott róla. Egyetlen nézőm sem tudja, ki van a maszk mögött. A tánc csak az enyém volt, amíg meg nem rontottad. Betolakodtál ezzel az intim szférámba.

Hátat fordítottam, és az ajtó felé indultam. Olyasmiért szégyenkeztem, amiért nem kellett volna. Érzékeny voltam erre a szenvedélyemre, és most pont Bálint előtt buktam le vele. Kis rést talált a falamon, amin azonnal átmászott. De miért is csodálkoztam rajta? A háború már csak ilyen.

Kiléptem a jeges fogadótérbe, aztán az öltözőben átvettem a ruháimat, és kiálltam az ajtó elé cigizni. Összehúztam magamon a dzsekimet. Az elmúlt hetekben olyan volt, mintha mindenhol fáztam volna.

Bálint nem sokkal utánam lépett ki az ajtón.

– Nem tudtam, hogy tilos megnézni. Nyilvános csatorna – magyarázkodott halkán.

– Álnéven.

Ne hozd fel, hogy miért ezt a nevet választottam. Csak ne hozd fel! Perzselt a tekintete, de nem néztem a szemébe.

– Miért teszed fel, ha nem akarod, hogy tudjanak róla? – Az ajtóbeugró falának támasztotta a hátát. Rágyújtott.

– Megint lelkizünk? – gúnyolódtam.

– Nem kell megjátshanod, tudom, hogy jólesik a beszélgetés.

Nagyot szívtam a cigiből.

– Bókolsz, bocsánatot kérsz, támogatsz, lelket öntesz belém, megtanultál kopogni. Sok minden változott öt év alatt.

– Te is változtál. Már nem mindig akarlak kinyírni.

Elmosolyodtam.

– Szóval bírsz engem?

– Ja, asszem bírlak. Nem vagy annyira rossz fej – húzta félmosolyra a száját.

Belebizsergett a gyomrom, pedig csak azt mondta, hogy nem utál.

– Azért indítottam a csatornát, mert izgalmas volt. Nem igazán kaptam támogatást a táncban, anyámék egyidőben el is tiltottak tőle, Csabit hidegen hagyta, senki nem biztatott, hát gondoltam, így fogok lázadni. Nem mutathattam meg senkinek, ezért megmutattam mindenkinek.

Bálint komolyan fürkésztet, ahogy Toma szokott. Vajon tőle tanulta?

– Engem nem hagy hidegen. Szerintem, és több százezer másik ember szerint is kurva jól mozogsz. Mindig így gondoltam. Nem kéne titkolnod a tehetséged.

– Ez nem tehetség, csak... – Legyintettem. – Csak a tíz év gyakorlás.

Bálint a fejét csóválta.

– Ebben lebecsülöd magad.

– Mert nincs miért felbecsülnöm magam.

Bálint elnyomta a cigijét, és ellökte magát a faltól.

– Pedig lenne miért, tigriske. – Azzal visszament a terembe.

Tényleg sok minden változott öt év alatt. Soha nem gondoltam, hogy Bálint ugyanúgy meg tudná érinteni a lelkemet, ahogy Csabi. Büntudatom lett, amiért jelenleg Bálintot közelebb éreztem, mint a gyerekkori legjobb barátomat. Nem tudtam, hányadán állok vele, de nem szívesen bíztam rá az érzéseimet, mert féltem, hogy akár-mikor visszafordíthatja ellenem.

Én is bírtam őt. Nagyon. *A francba!*

Adri

ELNYOMTAM a cigit, és én is visszamentem a terembe. Nem túloztam, az egész napot bent töltöttem, beszélgettem a többi férfival. Kedvesek voltak, mindegyik beleegyezett, hogy felvehetem edzés közben. Viccesen pózoltak, flörtöltek, élvezték a helyzetet. Úgy vigyorogtam, hogy megfájdult az arcom. Nem is emlékeztem rá, mikor volt utoljára ilyen jó napom. Hihetetlenül feltöltődtem energiával. Elmerültem a munkában, miközben Tomával is átbeszéltük a halloweeni témájú esténket. Tetszett neki, és bedobta a kötelező beöltöztést is, amit abszolút támogattam.

Bálintot is felvettem, miközben edzést tartott, nőknek és férfiaknak vegyesen. Amikor éppen nem vele foglalkoztam, akkor is éreztem a tekintetét a hátamon, akárhova mentem a teremben. Többször összeakadt a pillantásunk, amitől pezsgő izgatottság terjedt szét bennem.

Csak akkor néztem az órára, amikor egyre többen szállingóztak haza, és nem érkeztek új arcok. Kint már rég besötétedett, mire teljesen kiürült a terem. Nagy szusszanással ültem le a padra. Bálint kint szöszmötölt a recepciónál, én pedig elkezdtem visszanézni a kamerán a többórányi felvételt. Bálint nem sokkal később, elcsigázzottan lépett be ismét a terembe. Lehajtott fejjel közeledett, aztán leült mellém. Beburkolt jellegzetes illata.

– Na, túlélted a jelenléteimet? – sandítottam rá mosolyogva.

– Nehezen. – Ő is mosolygott.

– Nézd – csúsztam közel hozzá.

Összesimult a combunk, de nem húzódtott el. A kamera felé hajolt, amit az orra alá dugtam. Bevillant a táncpróbánk utáni csókunk emléke. Akkor is ugyanígy ültünk a tesiteremben, akkor a koreográfiát mutattam neki, csak most, ha megcsókolna, senki nem zavarna meg

minket. Elhessegettem a feltörő fantáziaképeket, és Bálinttal együtt néztem a felvételt, amit róla készítettem.

– Ha tervezünk hosszabb videókat, be lehetne vágni elé zenével együtt intrónak. Mit szólsz?

Bálint rám nézett. Szeme élénken csillogott.

– Te mit szólsz? – kérdezte halkán.

Megdobbant a szívem, bizsergett a combom, ahol hozzám ért.

– Szerintem jó lett.

Nem tudtam, miért suttogok. Mintha félnék, hogy elriasztom ezt a törékeny, meghitt pillanatot.

– Jó lett? – Bálint elmosolyodott, de másfajta mosoly volt ez. Lány, kicsit szégyenlős, kicsit kisfiús.

Rajta felejtettem a tekintetem a száján.

– Aha, jó – motyogtam.

A hajába túrt, aztán elfordult. Nagy levegőt vettem, amikor felkelt mellőlem, és kikerültem a fenyőillatú kábulatból.

– Oké, akkor tegyük fel a netre – mondta a padlónak. – Még nincs kedvem hazamenni. Eljössz velem kajálni?

– Persze! – Fáradságom ellenére indokolatlanul széles mosoly kúszott az arcomra, és én is felálltam. – Ezek szerint nem akarsz megszabadulni tőlem?

– Ezek szerint. – Ismét az a félmosoly.

– Nem gondolod, hogy tök jó páros vagyunk? – szökkentem mellé, és együtt léptünk ki a fagyos fogadótérbe.

– Páros? – vont a szemöldökét.

– Aha, eredményesen tudunk együtt dolgozni.

– És ezt rendszeresíteni akarod?

– Ha benne vagy – vontam vállat megjátszott lazasággal, miközben feszülten vártam a válaszát. Bálint teljes testtel felém fordult, hitetlenkedő mosoly játszott a szája sarkában.

– Adri, te most barátkozni akarsz?

– Pfff, dehogy! – Grimaszolva ráztam a fejem.

– Akkor jó, mert nem leszek a barátod.

– Én sem a tied! Csak szigorú munkakapcsolat van közöttünk!
Hozom a cuccaimat.

Sarkon fordultam, és besiettem az öltözőbe. Baszki! *Baszki!* Igaza van, ne barátkozzunk, mert hamar másba fordulna át.

Miután melegen felöltöztem, csatlakoztam Bálinthoz, és együtt léptünk ki a zajos utcára.

– Agyaltam rajta, és rájöttem, hogy fingom sincs, mit várjak az apád partijától – fordult felém Bálint, miután félreugrott egy gördeszkás kisserác elől.

– Képmutató embereket.

– Bővebben?

– Sznob, beképzelt, képmutató, gazdag embereket. Elég bő volt? Bálint összevonta a szemöldökét.

– Te is ilyen sznob picca voltál.

– Kösz, kedves. – Előkotortam egy szál cigit a zsebemből.

– Bocs, de így gondolom – tárta szét a karját, amivel kis híján mellkason vágott egy mellette elrohanó ázsiai pasit. – Viszont most már egyre kevésbé tartalak annak, pláne hogy nálam laksz...

– Utálok azt a lakást, csak hogy tudj róla! – mutattam rá a cigivel, miután kifújtam a füstöt.

Bálint komoly arcát megvilágította az egyik étteremből kiszűrődő fény, ami előtt elmentünk.

– Én is utálok. Szívesen elköltöznék, de semmi lehetőségem.

– Nekem sincs.

– Oké, de te legalább elindultál az úton, én meg... – Bálint a fejét csóválta, és ő is rágyújtott. – Olyan, mintha egy döglött halat akarnék lélegeztetni a szárazföldön. Nem hülyeség küszködni a teremmel ahelyett, hogy elengedném?

Azt hiszem, most először kért ennyire személyes ügyben tanácsot. Melegség öntött el a hideg, őszi éjszakában.

– Szerintem nem hülyeség azért küzdeni, ami fontos neked, még ha most ennyire nehéz is.

Bálint elhúzta a száját, bólintott.

– Egyébként soha nem tartoztam a sznobok közé. Cigiztem, ve-rekedtem és káromkodtam.

Bálint színpadiasan eltátotta a száját.

– Ne már, tényleg ilyeneket csináltál?

Játékosan meglöktem a vállát, mire felnevetett.

– Apámék mindig szégyenkeztek miattam. Akkor is, amikor próbáltam nekik megfelelni. A sajtóinterjúkon elfelejtettem a betanult válaszokat, a felvételeket elbénáztam, és egyszer félbe is kellett hagyni az interjút, mert elájultam a szorongástól.

Bálint homlokráncolva hallgatott. Nem tudom, miért mondtam el neki. Valószínűleg nem is érti, milyen a megfelelési kényszer.

– Na, mindegy – legyintettem, és nagyot slukkoltam a cigiből. – Neked nem kell megfelelned senkinek, pláne nem nekik.

Autók zúgtak el mellettünk, járókelőket kerülgettünk, mégis az ő szótlansága volt a legzavaróbb csend.

– Itt jó lesz? – bökött az út túloldalán lévő Mekire. Bólintottam, így beálltunk a zebránál várakozók közé. – Mikor is lesz ez a szar pontosan? – Utolsót szívott a cigiből, és eltaposta a csikket.

– November tíz, apám születésnapján. Előtte vásárolni fogunk.

Bálint felém kapta a fejét. Zöldre váltott a lámpa, meglódultam az embertömeggel együtt, Bálint csak némi késéssel sietett utánam.

– Minek vásárolni?

– Normális ruha kell.

– Ez *normális* ruha – mutatott végig a bő tréningnadrágján és a pulcsiján. Nem értettem, miért nem fázik, amikor én már egy hónapja dzsekit hordtam, és lassan esedékes lesz a kabát.

– Persze, de nem nézhetsz úgy ki, mintha csak a trafikba ugranál le.

– Te mondtad, hogy ne akarjak megfelelni.

– Oké, de azért vannak határok, és nem állíthatsz be otthoni mackónadrágban egy partira.

Bálint félmosolyt villantott.

– Azt mondod, tróger vagyok?

– Te mondtad – mosolyogtam rá pimaszul.

Bálint „ezt még visszakapod” arckifejezéssel jutalmazta a beszólásomat. Amint beléptünk az olajszagtól terhes Mekibe, egyből a pulthoz sétáltunk, és rendeltünk egy-egy menüt. Leültünk az egyik félreeső asztalhoz a műanyag tálcáinkkal.

– Mikor akarod megcsinálni a Spartacus marketingcsatornáit? Minél hamarabb kéne.

Bálint egy falásra eltűntette a hamburgere felét.

– Tök idegennek érzem ezt az egészet. Én... – Megvonta a vállát.
– Csak edzéseket akarok tartani.

– De ez nem egy hobbi, hanem a megélhetésed. Ügyfeleket kell szerezned, és az reklám nélkül nem fog menni.

Elhúzta a száját.

– Kösz, hogy segítesz – motyogta teli szájjal.

Ő most először mondott köszönetet akármiért is. Úgy tettem, mintha ez nem lenne nagy ügy, pedig az volt.

– Te is segítesz nekem. Elég sokat.

Bálint hunyorogva pillantott rám. Szerettem volna gondolatolvasó lenni.

– Kérdezhetek valamit? – törtem meg a csendet bizonytalanul, amikor Bálint némán folytatta az evést. A kérdésemre bólintott. – Mít jelentenek a tetoválásaid?

Bálint megállt a rágásban, zöld szemét az enyéembe fúrta. Furcsán reagált, mintha valami intim dolgot kérdeztem volna. Lenyelte a falatot, hangosan szürcsölt a kólából, és az asztalra könyökölt.

– A jin-jang az egyensúlyt jelképezi. Két ellentétes őserő szimbóluma, akik összetartják a világot.

Döbbsen, pislogás nélkül meredtem rá a kólám mögül.

– Nem gondoltam, hogy hiszel az ilyesmiben.

Megvonta a vállát, és nekiállt a másik hamburgernek is.

– Pedig logikus. Ha létezik a jó, létezik a rossz is, ahogy minden emberben megvan ez a kettősség.

– Te inkább jó vagy inkább rossz embernek mondanád magad? – csúszt ki a számon, de már nem tudtam visszaszívni. Bálint élesen beszívta a levegőt.

– Elbaszottnak. Töröttnek – felelte a hamburgere maradékának.

– Én is – motyogtam, és nagyot kortyoltam a kólából, hátha fel tudja oldani a torkomat feszítő gombócot. – Neked milyen vastag a falad?

– Kibaszott vastag.

Bólintottam. Nekem is, bár Peti erősen megbombázta, és a hatalmas lyukak mentén megrepedezett. Azért sikerült neki, mert hagytam, hogy közel kerüljön hozzám, ahogy annak idején Bálint is. A tudta nélkül.

– A szögesdrót, ami körbezárja a tetoválást, az a faladat jelenti?

– Az érzelmeket. – Elpusztította a második hamburgert is, és nekiesett a krumplinak. Nem nézett a szemembe. – Az érzelmek rohadtul fájdalmasak, ezért sem kezdek kapcsolatba. Nem akarok érezni. Az egy éjszaka tiszta, fájdalommentes.

Elnehezítette a mellkasomat a tárgyilagos magyarázat.

– Félsz szerelmes lenni?

Bálint felhorkantott.

– Jó hogy! Egyszer elég volt abból a szarból. – Dupla adag sült krumplit tömött a szájába, mintha bele akarná fojtani magát.

Volt már szerelmes? Őszintén, elég nehezen tudtam elképzelni, hogy akárki is olyan mélyen befúrhatta magát a szívébe, amiért most tudatosan eltol mindenkit magától.

– A karomon Gollam pedig emlékeztető, hogy semmi sem állandó, és akármikor elveszíthetjük a fontos személyeket. Ahogy ő is elveszítette a gyűrűt.

– Ez elég lehangoló.

– Realista vagyok. Nem szeretem beleélni magamat a dolgokba, hogy aztán pofára essek.

– De ha nem éled bele magadat, akkor a jó dolgoktól is elzárkózol.

– Nem baj. Kevesebb csalódás ér.

– Valóban?

Bálint kifejezéstelen arccal végre rám nézett az ételmaradékok romjai fölött.

– Te is jobban jártál volna, ha nem engedted az exedet közel magadhoz, nem?

Letettem a hamburgeremet.

– Igen, hiba volt.

– És rajta kívül voltál még szerelmes?

Nagyot sóhajtottam, de az olajos levegő fojtóan tapadt a torkomra.

– Voltam.

– Gondolom, az sem sült el jól.

Szúrni kezdett a szemem, sűrűn pislogtam, a fejemet ráztam. Bálint széttárta a karját, mintha igazolást talált volna az előbbi kijelentésére.

– De nincs igazad – szegeztem rá a mutatóujjamat.

Felvonta a szemöldökét.

– Hallgatlak.

– Szerintem csak rosszul és rossz emberekkel próbálkoztunk mindketten. Nem ismertük meg igazán a másikat, és ezért tudtak összetörni minket. Én sem hagytam Petinek elég időt, bedőltem a látszatnak, és biztos vagyok benne, hogy te sem ismerted meg eléggé a lányt, akibe beleszerettél.

Bálint gúnyos félmosollyal jutalmazta az okfejtésemet.

– De, jól tudtam, kibe szerettem bele, és tudtam, hogy meg fogom szívni, de kicsúszott az irányítás a kezemből. Ezt soha többet nem fogom hagyni. Az egyéjszakás dugások kielégítik az igényeimet.

– Még – morogtam sötéten, és hátradőltem a széken. – De egy idő után vágni fogsz a szerelemre, a kapcsolódásra, az érzelmi stabilitásra.

Bálint szánakozva nézett rám, mintha egy féllábú kölyökkutya lennék, akit szeretne örökbe fogadni, de nem teheti.

– Másfél hónap Toma mellett a bárban, és máris pszichológussá képezted magad?

– Eléggé gúnyos vagy.

– Máshogy nem tudok hozzáállni ehhez a témához – vonta meg a vállát, aztán kiitta a kóláját.

Nekem még megmaradt a fele, de teljesen elment az étvágyam ettől a lélekölő beszélgetéstől.

– A végtelen pozitívitásod megdobogtatta a szívemet – grimaszoltam.

– Én minden csajnak megdobogtatom – táncoltatta meg a szemöldökét viccesen, de most az álarca mögé láttam. Csak színészkedett.

Bálint

AMINT hazaértünk, bevettem magam a fürdőbe, Adri pedig letelepedett a nappaliban a kanapéra. Kurva sok volt vele ez a nap. Nem csak én másztam be a fejébe, ő is az enyéembe. Leültem a lehajtott vécéülőkére, és a tenyerembe támasztottam a fejem, lehúzták a kavargó gondolatok.

Elhívtam kajálni, mert több időt akartam vele tölteni kettesben, miközben az eszemmel nem akarhatok tőle semmit. *Bassza meg!* Alig tudtam levenni róla a szemem, de mit is vártam, amikor belekezdünk ebbe az elbaszott flörtölős valamibe?

A hajamba túrtam. Őszinte voltam vele a kajáldában, az érzelmek kurva fájdalmasak, és hiába nem akartam kérni belőlük, vonzott Adri közelsége.

Ő is őszinte volt, megnyílt, a családjáról beszélt, hogy mennyire nem illett közējük. Még mindig próbáltam összeegyeztetni ezeket az infókat azzal, amit a múltban mutatott magából. Félig sikerült, félig nem.

Megráztam a fejem. Minek agyalok rajta? Miért akarom megérteni, amikor úgysem marad itt? Már gyűjti a pénzt, ha elköltözik, akkor jobb lesz, csak addig kell kibírnom. Felhúzzuk a Spartacust, Andris visszajön, minden visszatérhet a rendes kerékvágásba, ahogy előtte volt.

Belesajdult a mellkasom. Mi a fasznak hazudok saját magamnak? Semmi sem lesz olyan, mint volt, mert Adrival újra összekerültünk, újra csókolóztunk egy örületesen jót, újra flörtöltünk, és elkezdünk beszélgetni. Bizalmas dolgokat mondtam én is. Még a nagyiekhoz is el akart jönni!

Rettegtem, hogy megint megtörténik, és megint pofára esek, mert irányítani fog, mert mindennap órákig szokott Kereskesivel dumálni, és nem tudom, mi folyik közöttük.

Á! Faszom!

Tök instabil a csaj, és most neki sem kellene egy kapcsolat. Nem sokat ért az egyéjszakás dugás, akármilyen jó volt. Ugyanúgy Adrira vertem ki.

Felkeltem a vécéről, és langyos vízben lecsapattam magam. Bassza meg, hogy semmi sem működik normálisan az életemben! Ha már semmit nem tudok irányítani, legalább ezt az elbaszott kapcsolatot irányítani akartam, biztonságos mederben tartani, mert ha kiönt, akkor visszavonhatatlanul elmos mindent az ár, és időbe kerülne az újraépítés.

Úgy eltököltem az időt, hogy amikor kijöttem a fürdőből pólóban és bokszerben, Adrira a kanapén kidőlve találtam rá. A kölcsöntelefonja képernyővel lefelé a mellkasán hevert, az egyik karja lelógott a szőnyegre, telt ajkai elnyíltak. Szerinte rosszul és rosszkor találkoztunk. Mi lett volna, ha most találkoztunk volna először? Valószínűleg már befűztem volna. Még a rossz tulajdonságai is vonzottak. Akármilyen gyengének hitte magát, nekem mindig egy tigris volt. Az enyém, hozzám tartozott.

Bassza meg! Mit teszel te velem?

Elvagyorodtam, elővettem a saját mobilom, és lefotóztam Adrit, aztán elküldtem Tomának:

rendesen lefárasztottam... szerinted hogy állna rajta a macskabajusz? 😊

Toma néhány perc múlva megnézte.

TEDD MEG, TÖKI!! NEM HAGYHATOD KI!! 😊😊

Visszafojtottam a nevetést, és besettenkedtem a szobámba. Előkotortam az éjjeliszekrény legalsó fiókjából egy fekete, vastag filcet. Visszaosontam, és hangtalanul Adrihoz léptem. Pokolra fogok jutni.

Óvatosan húztam egy vonalat az orrától a filccel. Nem reagált, így a következőt már bátrabban rajzoltam. Lélegezni sem mertem. Miután megvolt a három bajusz az egyik oldalon, felmordult. Megdermedtem. *Ne, ne, csak ne most ébredj!* Adri édesen csámcsogott, de aludt tovább.

Nekiálltam az arca másik oldalának. Néha megmozdult a keze, mintha képzeletbeli legyet hessegetne. *Csak bírd ki még egy kicsit!* A három szál bajusz után az orra hegyét is besatíroztam. Megint felmordult, grimaszolt. Megrándult a keze, erőtllenül felemelte. Gyorsan eltettem a filcet, pont, amikor résnyire kinyitotta a szemét.

– Jó reggelt – suttogtam. – Rossz helyiség, Csipkerózsika.

– Nem... tök jó helyen vagyok...

Óvatosan a háta és a lába alá csúsztottam a karomat, úgy emeltem fel. Olyan természetesen kulcsolta a karját a nyakam köré, mintha napi szinten én cipelném be a szobájába. A mellkasomnak döntötte a homlokát.

Magamhoz szorítottam, és mélyen beszívtam az illatát. Melegség áradt szét bennem. Átvágtam a nappalin, lábbal belöktem az ajtó egyik szárnyát, majd óvatosan lefektettem, úgy, ahogy volt, ruhástól. Valamit motyogott, de nem értettem. Lehanyatlott a keze rólam, és az oldalára fordult. Betakartam, és mire az ajtóhoz értem, már ismét hortyogott.

Elégedetten elmosolyodtam.

***

Másnap reggel Karola keltett.

– Jó reggelt, szerelmem! – csicseregte, miután felvettem a telefont.

– Aha... Neked is – morogtam. Valahonnan halk duruzsolás ütötte meg a fülem. – Mi a helyzet?

– Veled mi a helyzet?

– Megvagyok.

Rövid csend követte a szűkszavú helyzetjelentésemet, aztán:

– Tudod, most az következik, hogy áradozol a gádzsíról, akivel azóta már rég összejöttél.

Felhorkantottam.

– Nincs miről áradoznom.

– Menj már! Mi történt?

– Semmi, nem is próbálkoztam igazából.

– Nem vagy normális!

A hátamra gördültem, és vártam, hogy csillapodjon a reggeli me-revedés.

– Közöttünk soha semmi nem ment normálisan. – Megtapogattam a farkam. Oké, most már kimehetek. Ledobtam magamról a takarót. Hidegre számítottam, viszont a levegő langyos volt. A megsárgult radiátorhoz léptem, és hozzáértem. Végre bekapcsolták a központi fűtést.

– Izgalmas, szívesen hallanék rólatok többet.

Fél kézzel kiszedtem egy bő nadrágot, mire a fél szekrényem kizuhant a szőnyegre. *Picsába!*

– Hidd el, ez inkább tragikus, mint izgalmas. – Leguggoltam, és miután a fülemhez szorítottam a vállammal a mobilt, egyben összefogtam az összes ruhát, begyömöszöltem a helyére, aztán előkotortam egy pulcsit is.

– Mikor szerettél belé?

A kérdésre összerándult a gyomrom. Fél kézzel magamra szenvedtem a nadrágot és a pulcsit, aztán átösontam Adri szobáján keresztül a nappaliba. Adri még aludt a fejére húzott takaró alatt.

A konyhába léptem, és a hűtőhöz sétáltam.

– Nem szeret...

– Tudod, kinek hazudj, Bálint! Ismerlek.

Nagyot szusszantottam, kivettem egy energiált, és megálltam a pult előtt, háttal a boltíves ajtónyílásnak.

– Nem tudom pontosan – morogtam. – Talán már akkor, amikor legelőször belenéztem a szemébe. De erről egy kurva szót se, oké? Csak Toma és Vivi tudja.

– Értettem. Egyébként hallottam Cukrától, hogy embereket toborzol, és én is ajánlottam néhány ismerősömnek a termet a napokban.

– Istennő vagy, szeretlek!

Halk, surrogó hang ütötte meg a fülemet a hátam mögül. Jólesően belélegeztem a kókuszillatot.

– Most mennem kell, majd még dumálunk – búcsúztam.

Amint Karola is elkészönt, letettem a mobilt.

– Bálint? – nyöszörögte Adri. Kérdőn felé fordultam, és szélesen vigyorogtam. Kurva aranyosan állt neki a macskabajusz. – Meghalok, olyan izomlázam van. Van rá valami gyógyszered?

– Pedig neked edzettnek kéne lenned.

– A tánc más izmokat mozgat. – Megdörzsölte a szemét, grimaszolt, édesen mozgott az orrával együtt a hegyén lévő fekete pötty.

Majdnem felröhögtem.

– Hogy fogok így este dolgozni?

– Fürödj le, és utána megmasszírozzak. Van sportkrémem.

– De az egész testem fáj – pislogott rám hatalmas, gyötrődő macskaszemmel.

Most tényleg felnevettem.

– Akkor az egész testedet bemasszírozom.

Adri kicsit elfordította a fejét, a fekete pötty megmozdult, a bajuszok alatt pírfoolt növekedett.

– Túl fáradt vagyok a flörtölésedhez. Zavarba akarsz hozni?

– Nemcsak akarlak, hanem zavarba is hoztalak, kiscica.

Ismét grimaszolt, és besétált a fürdőbe. Vigyorogva felbontottam az energiatalt. Kortyoltam belőle. Néhány perc múlva nyílt a fürdőajtó, és Adri mogorva képével találtam magam szembe. Összepréselte a száját, úgy ráncolta az orrát, mintha tényleg egy kölyökmacska lenne.

– Nagyon ajánlom neked, hogy ezt le tudjam szedni – mutatott az arcára.

Ráhunyorogtam.

– Micsodát? Én nem látok semmi szokatlant.

Adri oldalra nyúlt. Felröhögtem, amikor hozzám vágta a törölközőmet. Meglengette felém a mutatóujját, ami azt jelentette: „ezt még csúnyán megbánod”, aztán szó nélkül visszavonult a fürdőbe.

Mire Adri kijött, már bekészítettem a krémet, és lebeszéltem néhány időpontot edzésre, amiket privátban kértek tőlem.

– Jelentkeztek új ügyfelek – léptem be Adri szobájába hatalmas vigyorral.

Ő is elmosolyodott az ágyon ülve, bajuszmentesen.

– Beindult a biznisz.

Hozzá léptem, és az öklömet nyújtottam. Döbbsen kikerekedett a szeme, aztán tétován hozzáértette az öklét az enyémhez.

– Azt hittem, nem barátkozol.

– Mondjuk úgy, hogy talán változnak a dolgok. – Leültem mellé az ágyra, és felmutattam a krémet. – Le kéne vened a pólódat.

– Ez elég gyors változás...

Felröhögtem.

– Máshogy nem tudlak bekenni.

Adri megfeszült, pislogás nélkül meredt rám.

– Nem megerőszakolni akarlak.

– Jól van, de akkor ne nézz!

– Csukott szemmel nem tudlak megmasszírozni.

– Nem úgy értem, hanem amikor leveszem.

– Kiveszett belőled a flörtszellem?

– A flörtben is van egy határ nálam...

– Adri... – sóhajtottam.

– Oké – csattant fel durcásan, és egy mozdulattal ledobta a pólóját. – Most boldog vagy?

Belebizsergett a farkam karcsú teste látványába, melle domborulatába a kék, tappancsmintás melltartó felett.

– Több mint boldog – cukkoltam. – Feküdj a hasadra!

Követte az utasítást, én pedig végigmustráltam. Két fehér heg húzódott makulátlan bőréen. Az egyik a lapockájánál, a másik a derekán, közel a gerincéhez, mély vágások nyomai. Kurva Peti! Tuti, hogy ez is az ő műve. Felmásztam az ágyra, és kikapcsoltam a melltartóját.

– Hé!

– Csak hogy ne legyen útban – magyaráztam a tőlem telhető legártatlanabb hangon. Kár, hogy már régen nem voltam ártatlan.

Adri zavartan belenevetett a párnába. Nyomtam a hátára a hideg krémből, aztán lassan rásimítottam puha bőrére a tenyeremet. Először megfeszült a kezem alatt, de ahogy masszírozni kezdtem, úgy lazult el. Élvezkedve felmordult, és kiterült, mint egy tengericsillag. A tegnapi edzéstől bedurrantak az izmai. Aprólékosan nyomkodtam, miközben próbáltam figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy a farkam egyre keményebb, amin Adri kéjes nyögései rohadtul nem segítettek.

– Nem lesz kellemes a mai edzés – szólaltam meg hosszas hallgatás után.

– Mi? Dehogyan megyek ma! – nézett hátra, már amennyire tudott ebben a pózban. Kicsit feljebb nyomta magát, mire leesett a melltartója. Kivillant rózsaszín bimbója. – Baszki! – Gyorsan visszafeküdt, és eligazgatta maga alatt.

– Már mindegy, így is láttam – vigyorogtam.

– Legalább ne mondanád – morogta a párnába. – Az a lényeg, hogy ma nem megyek. Örülök, ha dolgozni tudok így este.

– Pedig egy óra múlva indulok, és te is jössz velem. Úgyis szabad vagyok tízig.

– Nem megyek!

– De!

– Bálint!

– Adrienn!

Nagyot sóhajtott, ami újabb nyögésbe fulladt. Libabőrös lett, amikor áttértem a válla és a nyaka masszírozására.

– Tudom, hogy ilyenkor a legkönnyebb feladni – szólaltam meg újra –, de hosszú távon irtóra megéri. Végre nem volt rémálmod az este, és ez kurva sokat számít. Te is tudod, hogy a mozgás gyógyít, azért is táncolsz, nem?

Tompán morgott.

– De a gyógyuláshoz az kell, hogy ne add fel, csak azért, mert most nehéz.

Adri nem mondott semmit, csak halkán szuszogott, amíg a karjait is végignyomkodtam. Miután végeztem, bekapcsoltam a melltartóját.

– Földről kész, most alulról kéne levetkőznöd.

Adri megint felemelte a fejét, sandán pislogott rám a szeme sarkából.

– Alulról tök jól vagyok – ellenkezett, és nyögve felült.

– A fájdalom az arcodon nem ezt mondja.

Visszabújt a pólójába.

– Ja, az? Az a világfájdalom állandó.

– Nincs kifogás! Dobd le a nadrágod, mert még ma el kéne indulnunk.

Adri nagyot szusszantott, aztán mégis lehámozta magáról a nadrágot, és újra elnyúlt mellettem, ezúttal a hátán. Minta nélküli vörös tanga volt rajta. Nagyot nyeltem, és úgy helyezkedtem, hogy elrejtsem dudorodó gatyámat. Nem volt könnyű.

– Még nem kellett nőnek könyörögnöm a vetkőzésért – jegyeztem meg, miközben krémet nyomtam mindkét lábára.

Adri felhorkantott. Enyhén elnyílt az ajka, amikor elkezdtem a talpát és a lábfejét masszírozni. Csukott szemmel pihegett. Elképzeltem egy teljesen másik helyzetben, kevesebb ruhában, ahol ugyanígy szuszogott és nyögött volna a fülemben.

Forróság öntött el. Feljebb csúsztattam a tenyerem, és izmos, fesszes combját masszíroztam tovább. Beleremegett a teste. Nekem pedig a farkam. Bassza meg, hányszor elképzeltem már vele! Még a Lénával való dugás közben is. Egyszer majdnem Adri neve csúszott ki a számon.

Lepillantottam a piros tangára. Csak egy kicsit kéne félrehúznom... Néhány centire volt tőle az ujjam. Nagyot nyeltem. Úgy feszült a farkam, mintha hónapok óta nem dugtam volna.

– Észrevettem – szólaltam meg rekedten –, hogy alulmaradtál a förtcsatában. Nem mintha zavarna, hogy alul vagy.

Adri felhorkantott.

– De a tény, az tény. Ezért nem tanácsos rángatni az oroszán bajszát.

Felnézett rám. Egyenesen a szemembe. Húzott az izgató csokiörvény.

– Miért? Inkább valami mást rángassak?

Szavai felforrósították a beszívott levegőt, ami most bennem rekedt, és a torkomat égette. Ó, hogy... az a... El is képzeltem, ahogy mást rángat.

– Oké, elismerem, azért maradt még benned szufla.

Önelégülten elmosolyodott, és megköszörülte a torkát.

– Lesz halloweeni buli a Barlangban. Eljössz?

Sóváran bámultam libabőrös testét a tenyerem alatt, kerek mellét, amin feszült a felcsúszott póló, de bár ne lett volna rajta semmi! Végig akartam nyalni feszes hasát, letépni a melltartóját, hogy a bimbóját a számba vegyem... Kizárt, hogy igyak a csaj közelében!

– Nem hiszem, hogy megyek. – Elhúzódtam tőle. – Végeztünk.

Szerencsére a bő tréningnadrágom elrejtette álló farkamat. Adri felült, és miután feltornázta magára a nadrágját, komolyan nézett rám. Már nem pirult, pedig jól állt neki. A szeme alatt a monokli lassan halványodott.

– És a közös gyűlésre eljössz velem?

– Ne már!

– Nem hagyhatjuk, hogy a vénasszony kötözködjön! – A kezét nyújtotta. – Leszel a csapattársam?

Megrezdült bennem valami mélyen legbelül. Reménykedő, kicsit tartózkodó tekintetébe fúrta a sajátom. Petrás Adri barátkozni

akar velem. Én pedig egy idióta fasz módjára vágytam rá. Megfogtam a kezét, és megráztam.

– Leszek.

Adri arcán ragyogó mosoly ömlött szét, mintha a világ összes kincsét nekiígértem volna.

– Szuper! – Felpattant mellőlem, aztán ismét grimaszolt, sziszegett. – Ugyanúgy fáj mindenem.

– Rá kell mozogni – vigyorogtam. – Ma önvédelmi óránk lesz.

Bólintott.

– Megpróbálhatjuk most már a támadást? Éles helyzetben jól teljesítettél, de gyakorolni kéne.

A csokibarna szempár rémülten csillant.

– Nem tudom...

– Nem muszáj, csak egy ötlet volt. És azt is kipróbálhatjuk, amikor hátulról ér a támadás, és elkapják a hajad. Múltkor nem sikerült.

Adri beleegyezett, így miután lelankadtam, együtt elindultunk a terembe.

Bálint

VEGIGDUMÁLTA az utat, örömködött a fűtés miatt, mesélt a műszakja-
iról a Barlangban, és hogy mennyire jól kijönnek Tomával – itt fel-
szökött a vérnyomásom egy pillanatra, de nem mondtam rá semmit
–, és szóba került a marketingterv a Spartacushoz. Szerintem eny-
nyit a másfél hónap alatt nem hallottam beszélni. Figyeltem barna
szeme csillogását, felfelé ívelő, cseresznyepiros ajkát, kipirult arcát,
éjfekete haját. Minden kifakult körülötte, csak Adri tűnt színesnek a
ködös, sűrű október végi reggelben. Bassza meg, de kurva köny-
nyen bele tudnék szeretni!

– Felkészültél? – fordultam szembe vele, amikor már a teremben
álltunk kettesben, zokniban a szőnyegen.

Adri kihúzta magát, és feszülten bólintott.

– Csak én vagyok itt, és akármikor abbahagyjuk, ha nem vagy jól.
Hálásan pislogott.

– Megvagyok, kezdhetjük. – Pillantása a dudorodó gatyám-
ra tévedt. Kérdő mosollyal nézett rám. Lehúztam kicsit a
tréningnadrágot, és megmutattam a derekamra csatolt szuszpen-
zort.

– Védem az értékeimet.

Őszintén, pirulva felkacagott, még a tenyerét is összecepta. Jó
volt így látni.

– Egyre többször vörösödsz el a közelemben. Ez csak nem a győ-
zelmem előszele a flörtháborúban?

– Fogd be, és csináljuk! – Lerázta a karját, aztán felszisszent, és
megmasszírozta a bicepszét.

– Akármikor csinálhatjuk – néztem rá kihívóan.

Adri pimaszul állta a tekintetem.

– Én menetkészs vagyok. És te?

Pajkosan csillanó pillantásától megmozdult a farkam a szuszpenzor mögött. Jól nyomja. Sajnos kurva jól nyomja. Pont ezért nem megyek a halloweeni buliba.

– Oké, most nyertél – bólintottam. – Szóval amikor hátulról támadnak, és elkapják a hajad, ösztönösen ki akarsz húzni a fejed, az ellenkező irányba menekülnél, ugye?

– Logikus...

– De nem jó, úgy nem tudsz szabadulni, ahogy a csuklószorításnál sem. Gumizd össze a hajad, megmutatom.

Adri gyorsan előkotort a zsebéből egy hajgumit.

– Ahogy elkapják a hajad, engedd, hogy arra húzzanak, amerre akarnak, aztán félfordulatot kell tenned ahhoz, hogy tökön vágd a támadót, ahogy megfordultál, oké?

– Azt hiszem – ráncolta a homlokát bizonytalanul.

– Fordulj meg!

A tenyerét a combjába törölte, hátat fordított nekem.

– Izgulok...

– Nem kell, csak én vagyok. – Mögé léptem, és a markomba zártam a copfját. – Engedj nekem, lassan csinálom – súgtam a fülébe. Mintha egy elcseszett perverz fantázia lenne. Óvatosan húzni kezdtem a haját, közben a föld felé irányítottam. Adri engedett, felém dőlt. – Jól csinálod, most fordulj felém, amennyire tudsz. El kell érned, hogy megüthess.

Kitekerte a felsőtestét, nyögött, szuszogott, de a jobb tenyerével sikerült megütnie. Még a tömésen keresztül is éreztem.

– Eddig oké. – Elengedtem, Adri pedig kihúzta magát, és zihálva eltávolodott. – Megvagy?

Hevesen bólogatott, de kerülte a pillantásom.

– Szóval, eddig oké, de ha nem lenne elég, az ütés után jön a fej, és ha biztosra akarsz menni, akkor a hasrúgás.

– Képtelen vagyok ennyi mindenre figyelni, amikor rémülten menekülni akarok.

– Egy támadáskor elő kell hívnod magadból az anyatigris, és beleállni a fizikai kontaktusba, visszaütni. Nem megverned kell a másikat, csak elérni, hogy elengedjen, és utána elszaladni.

Adri szaggatottan vette a levegőt, összedörzsölte a tenyerét.

– Miért szeretnéd annyira ezt gyakorolni? – kérdeztem rá nyíltan.

– Mert... – Megdörzsölte az alkarján a heget. – Mert Peti egyszer a nappaliban így támadt nekem, amikor az egyik vita közepén ott akartam hagyni. Elkapta a hajam, én szabadultam volna, és ráestem az üveg dohányzóasztalra. Van két heg a hátamon miatta.

Düh feszítette a mellkasomat, ahogy akkor, amikor láttam a nyomokat. Még mindig nem értettem egyet Adri döntésével. Petinek az volt a kurva nagy szerencséje, hogy csak egy pofont kapott tőlem, azt sem ököllem. Akkor még nem tudtam, mi zajlott közöttük.

– És a karodon?

– Nekilökött a konyhapultnak, ami felvágta. Utána kaptam a gyűrűt. – Olyan arcot vágott, mint aki mindjárt elhányja magát.

– Dolgozni fogunk rajta, hogy többet senki ne bánthasson – jelentettem ki élesen, mire Adri bizakodva pillantott rám. Tekintete mélyén végtelen szomorúságot és traumákat láttam.

– Gyere, gyakoroljunk.

Addig csináltuk azt az egy fogást, amíg tökéletesen nem ment. A végére egész jól belejött, már nem is izgult.

– Levezetésnek egy szimulált támadás jöhet? Készen állsz?

Mély levegőt vett, kihúzta magát.

– Azt hiszem.

– Oké. Ne feledd, át kell vened az irányítást. Próbálj megnyugtatni. Miért kell ez?

– Hogy elkerüljem a fizikai támadást.

– Úgy van! De nem fogok leállni, sarokba akarlak majd szorítani. Emlékszel még a fogásra, ugye?

– A nyakadat kell ütnöm.

– Ügyes!

Adri elgondolkodva nézett rám.

– Az önvédelmi kurzuson külön tanították, hogyan kell dicsérni? Elmosolyodtam.

– Nem, de tudom, hogy az emberek sokkal hatékonyabbak, ha állandó pozitív megerősítést kapnak.

– Nem túlzok, ezeken az órákon sokkal több dicséretet hallottam, mint eddigi életemben összesen.

Adri kijelentése megülte a levegőt.

– Ez kibaszottul szomorú.

Elhúzta a száját, megvonta a vállát, mintha csak azt mondaná: ez van, ez jutott. Nagyot sóhajtottam. Eltávolodtam tőle. Az első ilyen szimuláció szarul végződött, és nekem sem volt könnyű eljátszanom, hogy megtámadom. Nem akartam ráijeszteni, mégis nyomást kellett rá gyakorolnom. Hitelesnek kellett tűnnöm, miközben minden sejtem tiltakozott ellene.

Az édes, határozott csokiszempárba néztem, és megindultam felé.

– Mit bámulsz, te kurva? Mindjárt kapsz egy pofont!

Adri védekezően maga elé emelte a karját, hátrált.

– Nyugi, rád sem néztem, nem akarok balhét!

– Nem úgy láttam! A ruhámat méregetted! Csak mert márkás gönceid vannak, nem kell fintorogni!

– Nem fintorogtam... – Továbbra is hátrált, habozott. Már majdnem elértük a falat.

– Add ide a kabátod!

– Mi? – pislogott értetlenül.

Gyerünk, Adri, vedd át az irányítást!

– Add ide a kibaszott kabátodat!

Elértük a falat. Fellapult rá. *Gyerünk már, Adri!* A pulcsijáért nyúltam, de elütötte a karomat. Az egyik kezével a mellkasomra vágott, a másikkal pedig az ádámcsutkám alá, ahogy tanítottam. Féltrelyeltem a nyálam, hátratántorodtam, ő pedig elrohant a terem másik végébe.

– Fasz... – köhögtem, és felé fordultam. – Jól vagy?

Zihálva bólogatott.

– És te?

– Megleszek. – Megmasszíroztam a torkomat. – Sokáig vártál. Mondtam, hogy nem szabad leállni beszélgetni, visszakérdezni, hanem röviden le kell szerelni a támadót, és elhúzni onnan a csíkot. De sokkal jobb volt, mint legelőször.

Adri lehajtott fejjel visszasétált hozzám.

– Pedig félttem – vallotta be halkán.

– Tudom, ne haragudj, de muszáj volt. – Elszorult a torkom, ahogy előttem toporgott. – Egyébként ez egy megtörtént szitu volt.

Felkapta a fejét.

– Veled történt?

– Ja, jól össze is verekedtünk.

– Te nyertél?

Félmosolyra húztam a számam.

– Jó hogy! Az évek alatt engem is betört a kerület, ezért nagyon fontos, hogy minél többet gyakorolj, mert a nőknek még veszélyesebb itt, ráadásul hajnalban jársz haza, sötétben.

– Kösz, rám hozod a parát, pedig amúgy sem vagyok nyugodt.

– Csak szeretném, hogy tudd, hol laksz. És legyen nálad valami, amit fegyverként tudsz használni. Kicsi zseblámpa tökéletes, lehet vele ütni, egy sima tollal meg szúrni. Akármi, ami elfér a táskádban. A paprikaspray-t nem ajánlom, mert te is belélegezheted.

Adri komolyan bólintott.

– Kipróbálhatnánk egy másfajta támadást is? – motyogta a padlónak.

– Milyet?

– Szexuális közeledést.

– Készen állnál rá?

– Nem tudom... De talán... kipróbálhatnánk.

Mély levegőt vettem.

– Arra is van taktika, hogyan lökd le a támadót, ha földre kerülsz.

– Nem, azt még... – Nagyot nyelt, megmasszírozta a nyakát. – Azt még nem bírnám.

– Oké, akkor csak nyomuljak rád?

Bizonytalanul bólintott. Nem igazán tartottam jó ötletnek, mert már így is szorongott az előző miatt, mégis eltávolodtam tőle kicsit.

– Te irányítasz, Adri – nyomatékosítottam.

Muszáj volt kihangsúlyoznom. Ezek az edzések a bizalmon alapultak, Adrinak pedig most kurva nagy szüksége volt arra, hogy bízhasson, és biztonságban érezze magát. Megtörték, és ilyenkor magával is küzdött. Fogalma sem volt, mennyire megértettem most.

– Én irányítok – bólintott, mély levegőt vett, felkészült.

Én is mély levegőt vettem, aztán megindultam felé, mire befeszült.

– Csá, bébi!

Megint hátrált, rémulten villant a szeme. *Gyerünk, megcsinálod!*

– Nem akarsz szórakozni kicsit?

– Nem, hagyj békén! – Túl erőtlen volt a hangja. Súly nehezedett rám is, de a hangomon ez nem hallatszódott.

– Na, csak egy kicsit. Élvezni fogod.

– Nem...

– Úgy szétkúrlak, ahogy eddig senki. Hívom a haverom is, mit szólsz? Akarsz duplázni? – Elkaptam a csuklóját, és magam felé rántottam.

A mellkasomnak csapódott, és ott is maradt. Nem próbált elmene-külni, nem csinált semmit, csak a pólómba fúrta az arcát, szaggatottan vette a levegőt. Bűntudat mart a gyomromba. Elengedtem a csuklóját, és óvatosan átkaroltam.

– Ilyet többet nem fogok veled csinálni – morogtam a fülébe.

Adri is átölelte a derekamat, remegett, mintha fázna.

– A legtöbb nőt ért már szexuális bántalmazás, és engem is... – Megmarkolta a pólót a hátamon. – Erre is fel kell készülnöm.

– Értem, de sok volt ez így egyszerre. – Magamhoz szorítottam, beszívtam kókuszillatát, ahogy a fejét és a hátát simogattam. Harmadjára ölelkeztünk. – Nekem is sok volt, nem szeretlek sokkolni.

– De meg kell erősödnöm!

– Már erős vagy! – Annyira elhúzódtam tőle, hogy a szemébe nézhessek, de még karoltuk egymást. – Egy rohadtul nehéz szituba kerültél, amit próbálsz túlélni, és nagyon jól csinálod! Újra és újra szembenézel a félelmeddel, és nem adod fel, nem otthon kuporogsz a sarokban, hanem felállsz, mész, csinálod, és igen, sokszor kurva nehéz, bepánikolsz, azt hiszed, elveszted a csatát, de aztán másnap előlről kezded.

Adri hatalmas szemmel pislogott.

– Tudod, milyen kibaszottul nagy erő kell mindehhez?

– Én csak... Én csak nem akarok elsülyyedni – motyogta remegő szájjal.

– Nem fogsz, mert most ácsoljuk a tutajt, amivel kievezhetsz a partra.

Adri a homlokát a vállamnak döntötte.

– Kösz!

Az államot a fejére támasztottam, és megint megsimogattam a hátát.

– Kis lépésekben, ne tigrisugrásokban akarj haladni.

Adri bólintott, és hozzám simult. Forróság áradt szét bennem a fejem búbjától a lábujjamig. Halkan kiengedtem a levegőt, szorosan öleltem, és percekig így maradtunk. Átléptünk egy határt, ahonnan már kurva nehéz lenne visszafordulni. *Bassza meg!* Nem akartam elvinni a nagyiékhoz, most mégis eljátszottam a gondolattal.

Bálint

EGYIK NAP Dominik nem jelent meg a megbeszélt edzésünkön. Eddig még nem csinált ilyet, ezért felhívtam az apját.

– Jó estét! – szólt bele kimérten, amikor felvette.

– Jó estét! Besztercy Bálint vagyok, Dominik edzője, és csak szeretnék érdeklődni...

– Dominik jelenleg szobafogságban van, mert verekedett.

Magamban felmordultam, és hátradőltem a széken a recepcióspult mögött. Nem megmondtam a hülyének?

– Ezt sajnálom...

– Sokkal többet verekedik, amióta edzésre jár.

A homlokomat ráncoltam a szemrehányó hangnem hallatán.

– Biztosíthatom, az edzéseken fegyelmezetten zajlik a munka, nem buzdítom agresszióra a fiát. Ha a nézeteltérés verekedésig fajult, akkor is biztos vagyok benne, hogy nem Dominik kezdte.

Egyáltalán nem voltam benne biztos.

A férfi nagyot sóhajtott a vonal túlvégén.

– Nem tudom, mit csináljak vele – suttogetta.

Elszorult a torkom.

– Kérem, engedje el hozzám, hadd beszéljek vele!

Az apja nagy nehezen belement, hogy elhozza a szobafogság ideje alatt. Attól tartottam, Dominik jobban hasonlít rám, mint ahogy elsőre gondoltam. Sajnáltam a tehetetlen apát, mert képtelen közel férkőzni a fiához. Tudtam, hogy Dominik anyja néhány éve meghalt, a gyász pedig éket vert közénk, Dominik szűkszavúan mesélt róla.

Miután eltettem a mobilt, a laptopra meredtem. Már megint a jegyzetömbbe írtam, de el sem jutott az agyamig, helyette anyám utolsó hívása csengett a fülemben, és az ígéretem, hogy ha készen

állok a találkozásra, akkor jelentkezem. Kurvára elcsesződött a kapcsolatunk. Nem utáltam, inkább csalódtam benne. Vivinek igaza volt, sok rossz döntést hozott. Nem csak Petrás Krisztiánnal.

Közeledett a tizedik év vége, amikor Adri egyik reggel megállt a padom előtt, arcán kaján vigyorral. Gyanakvóan néztem vissza rá. Ha ő valaminek örült, akkor az azt jelentette, hogy kegyetlenül megszívtam. Az ujjai között forgatta a mobilját.

– Jó reggelt, Gömböc – szólalt meg negédesen. – Jól vagy?

Bambán pislogtam rá, aztán sandán körbenéztem. A teremben mindenki minket bámult, sokan vigyorogtak.

– Semmi közöd hozzá – morogtam az orrom alatt.

– És anyukád is jól van? Nem megterhelő a munkája?

Nagyot nyeltem. Jeges csomóba ugrott a gyomrom.

– Nem tudom...

Anya soha nem beszélt a munkájáról, pedig sokszor kérdeztem, de hárított. Adri a mobilját nyomkodta, aztán felém fordította:

– Nézd, találtam egy hogyan készült videót rólad.

Egypornóvideót dugott az orrom alá, ahol a nőt hátulról kefélik, a segge vörösre volt már csapkodva.

– Mi a szar ez...? – Ahogy kimondtam, kiszáradt torkomon akadt a szó.

A nő hátranézett, egyenesen a kamerába, nekem meg felfordult a gyomrom. Felugrottam, feldöntöttem a széket – majdnem a padot is –, miközben a többiek röhögésétől kísérve kirohantam a teremből. A klotyón aztán kiadtam magamból mindent. Hiába akartam volna elfelejteni, az agyamba égett anyám kielégült arca.

Ez nem lehet!

Kizárt!

Nem csinálna ilyet!

Semmi pénzért!

A Lacoste cipő ráfeszült a lábamra.

Megint Adri kavarja a szart, csak az lehet! Manipulálta a videót. De egy kéretlen hang a fejemben ellenkezett. Hiszen nem is tudtam, anya mit dolgozik.

Zihálva kapkodtam levegő után, aztán remegő lábbal felkeltem a vécé elé, hideg vízzel megmostam forró arcomat, és visszarohtam a táskámért. Most szidtam magamat, amiért az utolsó padban ültem. Röhögés harsant, ahogy megláttak.

– Élvezi anyád a melót? – ordította túl Kerekesi a hangzavart.

A kárörvendő megjegyzések az elevenembe fúródtak. Nem néztem senkire, felkaptam a cuccom, és kirobogtam a folyosóra. Kettesével szedtem a lépcsőfokokat lefelé, aztán kilöktem a bejárati ajtót, amin Toma jött volna be éppen. Teljes erőből nekimentem.

– Hé, Töki!

– Ne most!

– Mi van? Megint Adri?

– Ne most!

Rohantam. Fájdalmasan dübörgött a szívem. Rekordidő alatt értem haza, és téptem fel a panelház kapuját. Felrobogtam a lakásunkba.

– Bálint! Iskolában kéne lenned – fordult felém döbbsenten anya, amikor megálltam a nyitott fürdőszoba előtt. Éppen sminkelt. Ahogy a szemébe néztem, megint felfordult a gyomrom, de már nem volt minék kijönnie.

– Neked meg anyának kéne lenned!

Anya arca elfelhősödött.

– Vigyázz a szádra!

– Inkább beszéljünk a munkádról!

Anya összepréselte az ajkát, amit eddig mindig csak Adritól láttam. Ettől még idegesebb lettem.

– Idén leszek tizenhét, úgyhogy elég érett vagyok már a témához. Hagyjuk a mellédumát!

– Bálint, vegyél vissza...! – emelte fel a mutatóujját, de kurvára nem érdekelt.

– Tudom, hogy pornózol! Petrás kényszerít rá?

Fogalmam sincs, miért mondtam ekkora hülyeséget. Úgy utáltam a pasit, mint a lányát. Akartam, hogy anya ne önszántából csinálja ezt. Biztosan ő is áldozat!

– Krisz nem is sejtí – suttogta fojtottan.

Keserűen felhorkantottam.

– Adri már tudja, úgyhogy ő is meg fogja. Sőt, az egész osztály rajtunk röhög! Holnapra az egész iskola tudni fogja! – Könny marta a szememet. – Hogy a francba gondoltad ezt?

– Valamiből meg kellett élnünk! Valamiből iskoláztatnom kellett téged! – Végigmutatott rajtam. – Akkor nem panaszkodtál, amikor megkaptad azokat a ruhákat, amikért régóta sóvárogtál!

– Legalább ne engem hibáztass ezért! – Úgy ordítottam, hogy elcsuklott a hangom. – Semmilyen ruha nem ér ennyit! Inkább járok pucéran, mint hogy azt nézze a fél világ, ahogy az anyámat rommá kefélik!

Vártam a pofont. Vártam a háborgást, a szidalmazást a csúnya beszédért, de anya csak szótlanul visszafordult a tükör felé. Megremegett kezében a szemceruza. Inkább letette, és megkapaszkodott a mosdókagyló szélében. Úgy kapkodtam levegő után, mintha fuldokolnék.

– Hibáztam. – Megremegett a válla. – Addig akartam csinálni, amíg ki nem járod az iskolát. Vivi mondta, hogy kiközösítenek, mert szegények vagyunk.

– Miért nem dumáltuk meg? Miért nem beszélünk? Miért nem táltunk ki együtt valami megoldást? Egy csapatként kéne működnünk, mert csak mi vagyunk egymásnak! Ha kell, elmegyek melózni! Megveszem magamnak a ruhákat!

– Én vagyok az anyád! Nekem kell előteremtenem a pénzt, nem a gyerekeknek!

– Rohadtul mindegy, mert teljesen kizársz, mintha közöm se lenne az életedhez!

Anya a hajába túrt, teljesen összekócolta. Jelen pillanatban nem tudtam sajnálni, amikor én is szenvedtem.

– Nem tudsz segíteni, Bálint.

– Ha nem is hagyod...

– Még gyerek vagy, nem ilyenekkel kéne foglalkoznod. A te dolgod a tanulás, hogy vidd valamire az életben.

– Keress másik munkát!

– Nem lehet. Nem értek semmihez, nincs szakmám, képesítesem, tapasztalatom.

– Vannak gyárak, ahova semmi ilyesmi nem kell.

– Ott kevés a pénz.

– *Látom, kurva kifogás mindig van! – Fojtogatott a tehetetlenség. Anya nem akart meghallani. Ismét. – Elhúztam.*

Hátat fordítottam neki, és kitrappoltam a lakásból. Utánam kiáltott, de eszem ágában sem volt megállni.

Az egész délelőttöt Andrisnál töltöttem a teremben, kibokszoltam magamból a feszültséget. Délután átmentem Tomához.

– *Hogy vagy? – Aggódva fürkészte az arcomat.*

– *Fingom sincs, hogy vagyok. Láttad?*

Átléptem a küszöböt. Toma lehajtotta a fejét, majd becsukta utánam az ajtót.

– *Nem – felelte szintelen hangon.*

Meg sem kérdezte, hogy mit. Felhorkantottam.

– *Szarul hazudsz. Ki látta még?*

Ránéztem, és válaszolnia sem kellett, rá volt írva az arcára: mindenki.

Akkor szakadt meg anyám és közöttem végleg a kapcsolat. Ezután már csak idegenekként éltünk egymás mellett. Az sem vigasztalt, hogy Krisztiánnal már másnap szétmentek, anya pedig gyári munkát keresett magának. Azon a nyáron Tomáéknál laktam, és a Barlangban melóztam, magamnak vettem a ruhákat meg a gimibe a cuccokat. A végzős évemben anya próbált közeledni, de háritottam, a ballagást követően pedig végleg átcuccoltam Tomáékhoz, és ugyanúgy a Barlangban nyomtam, amíg össze nem gyűjtöttem a jelenlegi albira.

Adri szétbombázta a videóval az életemet. Tutira vettem, hogy szándékosan ásta elő a felvételt, mert kizárt, hogy véletlenül találta volna. Sokat gondolkodtam, hogy a Munkácsyban maradjak-e, végül csakis azért mentem vissza tizenegyedikben, hogy pokollá tegyem Adri napjait.

Váratlanul megszörrent a mobilom. *Csak gondolni kellett rá...*

– *Mondjad – szoltam bele, ahogy felvettem.*

– *Ugye nem felejtetted el a lakógyűlést? Egy óra múlva kezdődik.*

– *Adri nyöszörgött és szuszogott, mintha pakolászna közben.*

– Ott leszek, tigris.

– Oké, nagyon várlak hazal!

Megdobbant az az idióta szívem, mintha a csaj szerelmet vallott volna, pedig csak azért kapaszkodott, mert biztonságot adtam neki.

– Sietek. – Ezzel lezártam a beszélgetést, és tényleg siettem, miután bezártam a termet.

A csípős hideg ellen zsebre vágtam a kezem, és a fejembe húztam a kapucnit. Most már tényleg ideje lenne előszednem a kabátomat, de annyira utáltam minden kabátot. Nehezen mozogtam benne, mint-ha bekorlátozott volna. Ha tehettem, inkább mellényt húztam. Adri már kérdezte, hogy miért fagyoskodok, de elég idióta kifogásnak éreztem azt mondani: rosszul vagyok a kabátoktól.

Amint beléptem az elektromos kapun a háztömbünkbe, megrezdült a zsebemben a mobil. Karola írt.

– Végre! – sóhajtott Adri, amint meglátott. Az udvarban körözött, a körmét rágta.

– Csá... – motyogtam, miközben megnyitottam Karola üzenetét:

szia szerelmem! meg van a pénz egy része el viszem majd valamelyik nap

Gyorsan visszaírtam neki, aztán felnéztem. Adri felvont szemöldökkel, kérdően bámult.

– Itt vagy?

– Aha, mehetünk – bólintottam kelletlenül. Adri sarkon fordult, és elindult a hármas számú, rácsos ajtó felé. – De csak miattad – léptem mellé. – Eddig kétszer voltam ilyenén. Egyszer, amikor a szar vízvezetékéről tárgyaltak, és egyszer, amikor kijelentették, hogy nincs elég pénz a megjavítására, az önkormányzat szerint pedig nem is kell, mert így is használható.

– A vízvezeték katasztrófa! – szegezte nekem a mutatóujját.

– Ne nekem mondd, nem én döntök róla.

Rezgett a mobilom. Adri nagy levegőt vett, aztán kopogás után benyitott az áporodott lakásba. Pofán csapott a fülledt meleg, ahogy beléptem. Lehúztam a pulcsim cipzárját. A falakon ezeréves tapéta mállott, a kopott parketta ropogott a talpunk alatt. Reméltem, hogy hamar véget ér a gyűlés.

A lakás ugyanolyan elrendezésű volt, mint a mienk egy szinttel feljebb, csak sokkal koszosabb, öregebb bútorokkal. A nappali tömve volt emberekkel, akik ijesztő módon egyszerre kapták felénk a fejüket.

Lenke néni a tömeg közepén hangosan ciccegett, a szomszédom, Tücsök széles vigyorral üdvözölte Adrit. A kör közepén a nyolcvanéves Marika néni állt karcos botjára támaszkodva. Igazi matuzsálemnek számított, harminc éve lakott a házban, az összes gyűlést ő tartotta. Reszketegen megigazította a szemüvegét, ami hatalmasra nagyította szürke szemét.

– Mindenki itt van? – nyikorogta.

– Többen is, mint ahogy kéne – jegyezte meg Lenke néni.

– Máris kezdi – fintorgott Adri karba font kézzel.

Engem nem érdekelt a vénasszony, inkább szórakoztatott, mint idegesített. Megint megrezdült a zsebem.

– Újabb hónap telt el – folytatta Marika néni –, és fontos dolgokról kell szót ejtenünk.

Elővettem a mobilt, és inkább megnéztem Karola képeit, amik mindegyike Rómeót ábrázolta az új göncökben. Elmosolyodtam, és küldtem egy szívecskét. Nem fogom hagyni, hogy Rómeót is megbélyegezzék a lóvé miatt akárhol! Amikor felnéztem, Adri haragos barna szemével találtam szemben magam. A képernyőre pillantott, amit most ezer szivecske borított.

– Mi az? – tátogtam neki, miközben Marika néni a szemeteskukák tisztán tartásáról szónokolt.

Adri rosszállóan rázta a fejét, és előrefordult.

imádja őket! köszönjük! majd karácsonyra viszünk neked valamit ♥

meglepő lesz de azt sem tartom

adrival sem?

Magamban felhorkantottam. Jogos, fingom se volt, hogy ő akar-e karácsonyozni.

hát vele fura lenne... szted kéne vennem neki ajándékot?

Felkaptam a fejem, amikor Adri megszólalt mellettem:

– Ez nem igaz! – Lenke nénire meredt.

– Dehogynem! Undorító bordéllýá alacsonyítják a házat! Igenis féltem az értékeimet, amikor idegenek grasszálnak fel-alá az épületben!

– Nem unja még ezt? – szóltam közbe én is, mire Adri kihúzta magát, hevesen bólogatott. – Négy éve élek ebben a házban, és maga azóta csesztet a vendégeim miatt.

– Vendégek – horkantott gúnyosan. – Nem túrünk itt olcsó cafkákat! Orgiákat! Paráználkodást! – Kidagadtak az erek a nyakán ordítás közben.

– Miért? Talán a gangon dugtam? Senkinek semmi köze hozzá, hogy mit csinálunk a lakásban.

– Nem jogos ez a fajta kötözködés és minősítés – bólogatott hevesen Adri.

– Meg sem kéne szólalnod! – vicsorgott Lenke néni. – Alig két hónapja tetted be ide a lábadat, és máris áll miattad a bál, kisanyám!

– Kérem, normális hangnemben... – próbálkozott Marika néni csillapítani a kedélyeket, de Adri a szavába vágott:

– Ugyanannyi jogom van megszólalni, mint itt akárkinek! Két hónapja én is a közösség része vagyok, aki már sokadjára van kitéve abúzusnak.

– Pff... – legyintett Lenke néni. – Abúzus... Ez a pipogya generáció annyira érzékeny. Mit szóltatok volna a háborúhoz?! Na, ott aztán volt abúzus!

Adri tehetetlenül széttárta a karját, arca kipirult a dühtől, aztán leejtette a kezét. Megrezdült a zsebemben a mobil.

– Attól még, hogy nem éltük át a háborút, nekünk is vannak érzéseink! Ha elvárja, hogy tekintettel legyünk magára, akkor ne szólja le a mi problémáinkat! – Adri a kör közepére lépett. Karakán volt, dögös, ahogy kiállt magáért. – Elvileg egy közösség vagyunk, és marakodás helyett meg kéne beszélni a nézeteltéréseket. Mi is elfogadjuk, hogy az a rohadt csivava minden hajnalban vonyít, de egy kurva szót nem szóltunk miatta! Tücsök, a ruháid állandóan az útba vannak kitergetve, és kerülgetni kell, de alkalmazkodtunk. Egy közösséget alkotunk, és tudnunk kell kompromisszumra jutni. A lakótársam megígérte, hogy több hölgyvendége nem lesz – Adri az enyémbé fúrta a tekintetét –, és reméljük, hogy ezt be is tudja tartani.

Mert ha nem, kiheréllek, üzente a tekintete.

Bólintottam. Nem is akartam mást, csak őt. *Bassza meg!* Mindig őt akartam. Sóvár sajtós a mellkasomban.

– Szeretnénk nyugodtan élni ebben a házban, és ha akárkinek problémája van, kulturált emberek módjára beszéljük meg, ne pedig ilyen alpári stílusban!

– A jó nénikéd az alpári! – rikácsolta Lenke néni.

Adri mogorván rámutatott.

– Gratulálok, igazolta is magát.

– Várjunk, akkor csak lakótársak vagytok? – szólalt meg Tücsök. Megfogta a lényegét. Adri kurtán bólintott. – Mert én szerelmes lettem beléd! És ezt szeretném veled kulturáltan megbeszélni.

Álmodj csak!

– Bocsi, most senkinek nincs esélye nálam. – Adri visszaállt mellém a tömegbe.

– Jó voltál – suttogtam, de nem reagált.

Elővettem a mobilt, és futólag csekkoltam Karola üzenetét:

attól függ mit akarsz tőle

Mindent. Ráfeszült az ujjam a mobilra.

nem tudom most jól megvagyunk
asszem...

Adrira sandítottam. Nála soha nem lehetett tudni. Ismét karba font kézzel, összepréselt szájjal hallgatta a gyűlést. Fingom se volt, miért vonzott ennyire kezdettől fogva. A rengeteg szemezés az osztályteremben órák alatt, az összecsapásaink, az, hogy állandóan egymással foglalkoztunk. Már akkor egy elbaszott kapcsolatban voltunk, csak nem vettük észre. Adri akárhol megjelent, mindenhol a feje tetejére állított mindent. A lakóközösségben, a teremben, a bárban. *Bennem.*

de azt tudom hogy akárkivel vagyok
senki nem olyan mint ő

Csak egy szívecskét kaptam Karolától válasz gyanánt. Adri mérgesen szusszantott mellettem. Eltettem a mobilt. Szerencsére nem

sokkal később véget ért a gyűlés. Adri szó nélkül robogott ki a forró lakásból. Elszáradt gaz ropogott a talpa alatt, ahogy a lépcsőház felé iramodott.

– Szerinted volt értelme eljönni? – kérdeztem, amikor a lépcső közepén utolértem.

– Miattad voltunk itt egyáltalán – szúrta a fogai között. – Ha nem cipeltél volna fel mindenkit, aki rád kacsintott, akkor engem sem támadt volna le a vénasszony.

A lépcső tetején szembefordult velem, barna szeme örvénylett.

– És ezek után oda sem figyelsz, nem csapatjátékosként veszel részt benne, hanem ugyanúgy csajozol tovább!

Sarkon pördült, és végigszáguldott a gangon.

– Várjál már! – rohantam utána.

Az orrom előtt csapta be az ajtót. *Bassza meg!* Feltéptem, és beléptem a meleg lakásba.

– Várjál már, Adri!

– Mire? – Lerúgta a csizmáját. – Megbeszéltük, hogy egy csapat vagyunk.

– Igen.

– De nem ez történt, mert megint miattad tartottam a hátam, amíg te mással voltál elfoglalva! Remélem, sikerült lebeszélni egy menetet.

– Karolával beszéltem.

– Nem érdekel.

Sarkon fordult, beviharzott a konyhába. Felmordultam, és utána mentem, de lepattantam a konyhából nyíló fürdőajtóról.

– Megígértem, hogy nem hozok fel több csajt – támaszkodtam neki.

– Aha, kíváncsi leszek én arra – morogta bentről. – De ha hozol, én azt ígérem meg, hogy soha többet nem viszem el helyetted a balhét!

– Nem is várom el. – Nagyot szusszantottam. – Amúgy sem akartam elmenni erre a faszságra. Rá kell hagyni ezt a hülyeséget az

öregasszonyra. Eddig sem engedtem, hogy beleszóljon az életembe. Nem vagyok hajlandó meghúzni magamat, csak azért, mert egy unatkozó nyugdíjas rám van szállva.

– Ki kell állnunk magunkért!

– Igen, de van, amikor egyszerűbb csak elengedni.

Adri erre már nem mondott semmit.

Bálint

FÉLKAPTAM a fejem az ajtó nyitódására, és elmosolyodtam, amikor Dominik lépett be az apjával a hidegről.

– Szia! – nyúltam át a pulton, és az öklömet tartottam, amibe köszönésképp beleütött.

Halvány, szégyenlős mosoly játszott a szája sarkában. Az apja felé fordultam, és kezet ráztam vele, aztán elküldtem Dominiket átöltözni.

Az apja tanácstalanul toporgott előttem.

– Minden rendben? – kérdeztem halkán.

A férfi sóhajtott, elmélyültek a szarkalábak a szeme körül.

– Á! – legyintett. Fel-alá járkált, majd rövid hallgatás után kibökte.

– Messzebb vagyok tőle, mint valaha. Valami gondja van, és nem mondja el. – Megvakarta a tarkóját. – Próbálok jó szülő lenni, de nem engedi. Tudom, hogy én is eltávolodtam, pont a legrosszabbkor. A feleségem... Ő tudta volna, mit csináljon. Ő nem állna ilyen szerencsétlenül a kamasz fia előtt.

– Higgye el, megértem a helyzetet...

Anyám pont ugyanezt mondaná, mint Dominik kétségbeesett apja.

– Elbeszélgetek Dominikkal, de kérem, ebben a helyzetben ne fenítse, hanem próbáljon beszélni vele.

– Próbáltam!

– Akkor próbálja újra és újra, amíg nem kezd el nyitni.

A férfi bólogatott, lerágott körmű ujjait tördelte. Full egyedül maradt egy kezelhetetlen kamasszal.

– Bizzon bennem, megpuhítom Dominiket.

Megint bólintott. Megköszörültem a torkomat.

– És ha... Lehet, hogy furcsa lesz ez most, de ha akar valakivel dummálni, akkor tudja a számom.

Döbbsenten kikerekedett a szeme, mintha ezt még senki nem ajánlotta volna fel neki. Mintha a felnőttek nem szorulnának támogatásra, mintha kötelező lenne mindent egyedül megoldaniuk. Az öltöző felé kapta a fejét, amikor Dominik kilépett az edzőruhájában.

– Háromra érted jövök – mondta lágyan a kölyöknek, de ő nem reagált. Az apja rám nézett. – Köszönöm!

Csak bólintottam, mielőtt kilépett az ajtón. Kisétáltam a recepciós pult mögül, és a fejemmel a terem felé böktem. Dominik előttem kullogott be az ajtón. Valóban fura volt, a szokottnál is jobban bezárkózott.

Nem nézett a teremben edzőkre, csak lerúgta a cipőjét, és célirányosan a szokásos sarkunkhoz sétált a tatami szőnyegen, amíg én előszedtem a felszereléseket a falhoz tolt szekrényekből.

Az alapos bemelegítés után Dominik rutinosan feltekerte a bandázst és felhúzta a kesztyűket. Amíg ügyködött, felmértem az állapotát. Egész gyorsan változott a teste, nőtt a karja, szélesedett a háta. Büszkén dagadt a mellem.

– Hogy vagy? – kezdeményeztem beszélgetést. Dominik megvonta a vállát, és felvette a tökéletes kezdő pozíciót. Felemeltem a kezemet, amire a szivacsos pontkesztyűket húztam, és kinyújtottam a jobb tenyeremet. Beleütött. Keményen. – Akkor kérdezem más-hogy. Hogy érzed magad?

– Dühösen.

Jó. Elindultunk.

– Mitől vagy dühös?

– A kurva szobafogságtól.

Eddig egyszer sem káromkodott. Újra ütött. Az ereje végighullámzott a vállamig.

– Azért kaptad, mert verekedtél – kapartam meg óvatosan a sebét. Dominik zöld szeme megvillant, a seb vérezni kezdett.

Ütött.

Ezt is megéreztem.

– Erikkal verekedtél?

Csattant a kesztyű a szivacson, jobban vérzett a seb. Dominik összeszorította a száját. Beletaláltam. Nagyot sóhajtottam.

– Miért verekedtél?

– Mert Erik egy fasz!

– Dominik!

– Mi van? – Dominik megállt, és haragosan rám nézett. – Te nagyon jól tudod, milyen, amikor direkt provokálnak!

– Igen, tudom, és azt is tudom, hogy az erőszak nem megoldás. Elkövettem az összes hibát, amit lehetett, amitől téged meg akar nálak óvni, de mégis belegyalogolsz a gödörbe. Mondtam neked, hogy felelősséggel tartozol Erikért akkor is, ha az ellenfeled...

– Lesmárolt. Oké? – bukott ki Dominikból, és meglendítette a karját. Úgy kellett az arcom elé kapnom a pajzsot, hogy ne vágjon pofán.

Először azt hittem, rosszul hallok. Valamiért úgy gondoltam, hogy az a szerencsétlenség csak velem történhet meg, hogy fülig belezúgok az ellenségembe. Kis híján eltátottam a számat, úgy bámultam Dominikre, ő viszont nem nézett fel, kitartóan sorozta a pajzsokat, sokkal erősebben, mint eddig bármikor.

– Lesmárolt, én meg nekiugrottam. Ennyi.

Némán fürkészttem az arcát, próbáltam kitalálni, mi zajlik benne. Bassza meg! Úgy viselkedek, mint Toma...

Dominik addig bokszolt, amíg ki nem fulladt. Kócos, szőke haja a homlokára tapadt.

– És... Te erről mit gondolsz? – próbáltam a lehető legóvatosabban tapogatózni.

– Én nem vagyok *olyan* – vágta rá durcásan.

– Milyen?

Dominik mereven bámulta a falat mögöttem, kerek arca kipirult. Enyhe pánik villant a szemében, amit zavar váltott fel.

– Mindegy...

– Remélem, tudod, hogy nemcsak az edződ, hanem a barátod is vagyok. *Akármit* elmondhatsz nekem. Pontosán mi történt?

Azt hittem, hogy megint habozni fog, de egyből belevágott:

– Olvastam a sulí mögött. Mindig oda járok, mert eddig senki nem tudott arról a helyről. Eldugott zug, benőtte a vadszóló. Erik megtudta, gondolom, követett. Belém kötött, ahogy mindig. Leszólta a könyvemet, meg az olvasást is, hogy csak a buzik csinálnak ilyet. – Dominik úgy hadart, hogy alig értettem. – Mondtam neki, hogy én nem vagyok buzi, aztán mondta, hogy szokta látni, hogyan nézek rá, és majd bebizonyítja, hogy az vagyok. És ezután történt.

Elhallgatott. Az arca egy érett paradicsomhoz hasonlított. Kihúzta magát, a plafonra nézett.

– Utána behúztam neki egyet. Monoklija lett. Ő is meg akart ütni, de nem tudott. – Egy pillanatra mosoly villant, de egyből eltűnt. Lehorgasztotta a fejét, és megnyalta az ajkát. Elmosolyodtam.

– Gyere, ülünk le! Hozok inni – mutattam a pad felé.

Bólintott, aztán feltépte a csuklóján a tépőzárát, és lehúzta az egyik kesztyűt. Miután visszatértem egy üveg vízzel, leültem mellé, és a kezébe nyomtam. Nagyot kortyolt belőle.

– Miért utálod most Eriket?

Dominik „ezt komolyan kérdezed?” fejjel nézett rám.

– Miért ütötted meg? – pontosítottam.

– Nyilván azért, mert lekapott.

– És?

Dominik értetlenül pislogott.

– Nincs és. Ne csókolgasson az ellenségem! Nem akarom!

Dominik arca megrándult. Összegyűrte közepén a műanyag palackot, ahogy ivott belőle.

– Tutira direkt csinálta amúgy, hogy ezen pörögjek. Ezért is gyűlölöm! Vagy azért csinálta, hogy aztán azt hazudja, hogy én kaptam le, és mindenki rám szálljon.

– Hogy viselkedett utána?

– Rám se nézett – vont vállat nemtörődömnek szánt mozdulattal.

– De beköpött az ofőnek a monokli miatt. Nem tudom, mit gondoljak. Nem is érdekel! Én férfi leszek!

– És ki mondta, hogy nem leszel az?

Megint csak megvonta a vállát. Ivott. Hosszú ideig hallgattunk.

– Nem baj, ha többet érzel...

– Nem érzek!

Védekezően felemeltem a kezemet.

– Oké, vettem. Mit gondolnál két emberről, akik együtt vannak?

Dominik megvonta a vállát.

– Hogy jó nekik, mert fontosak egymásnak.

– Ja, fontosak. Számít, ha két lány vagy két fiú fontos egymásnak?

Dominik nem felelt. Kiitta a maradék vizet.

– Tudom, min mész keresztül. Adrival mi is végigjártuk ennek a létrának a fokait. Voltunk fent, csókolóztunk. Ő kezdeményezett. Aztán letagadta. Aztán én kezdeményeztem. Hagyta magát, de megint letagadta. Visszacúsztunk. Martuk egymást. Ennek az egésznek tudod, mi lett az eredménye?

Dominik pislogás nélkül hallgatott. Mohóbban itta a szavaimat, mint előbb a vizet.

– Évekig tartó trauma. Rémálmok, önpusztítás, felszínes, sehova sem tartó kapcsolatokba menekülés. Nem zártuk ezt le, és most megint itt vagyunk, öt évvel később. Megint háború. Megint tépjük egymást. Nem hangzik jól, ugye? Ettől akarlak megkímélni.

Dominik némán nézett. Mély levegőt vettem.

– A faterod aggódik érted.

Dominik mérgesen szusszantott, és a szemét forgatta.

– Ne, hallgass meg! – hadartam, amikor nyitotta a száját, valószínűleg azért, hogy ellenkezzen. – Én az anyámmal vagyok rosszban, bár ő békülni akar. Ezen még én is dolgozok, és szeretném, ha együtt dolgoznál velem. Apád szeret, csak nem ért téged, mert nem nyitsz felé.

– Ő sem felém.

– Igen, tudom. Mi lenne, ha előbb te próbálnád? Mesélj neki a suliról.

Dominik felhorkantott.

– Arról inkább nem.

– A jegyeidre gondoltam, az órákra. Képzeld, apa, ma ötöst kaptam, mert...

– Hármast. Jobb esetben – javított ki.

– De érted, mit akarok mondani? Kezdj beszélgetni. Először rohadt nehéz lesz, de újra össze kell csiszolódnotok. Benne vagy?

Bizonytalanul rám pillantott, nem válaszolt. A megszülető ötlettől nehezen forgott a nyelvem, amikor újra megszólaltam:

– Van egy alkum. Én is próbálom helyrehozni anyámmal a dolgokat, ha te pedig beszélgetsz apáddal, aztán beszámolunk egymásnak a tapasztalatokról. Mit szólsz?

Dominik töprengő arcot vágott. Legalább fontolóra vette. Nem is tudta, mekkora elhatározás ez nekem, hogy elfogadjam azt a rohadt találkozást. Az alku talán engem is jobban motiválna.

– Miért nem vagytok jóban?

Elszorult a torkom.

– Összejött Adri apjával. – Dióhéjban, mert a hosszabb verzió a pornóval nem egy tizenhat évesre tartozik. Dominiknek kikerekedett a szeme, aztán úgy grimaszolt, mint amikor valami nagyon kínos történik az emberrel.

– Akkor ti most testvérek...?

– Soha!

Dominik a padlóra nézett, látványosan kirázta a hideg, ahogy engem is.

– Ha arra gondolok, hogy apa és Erik anyja... – Olyan sápadt lett, mint mögötte a fal. – Jó, ebben te nyertél.

– Ez nem egy „kinek az élete szarabb” játék – röhögtem kínomban.

Ekkor kinyílt a terem ajtaja, és az apja dugta be a fejét rajta. Máris letelt a másfél óra? Biccentettem a férfinak, aztán Dominikhez fordultam.

– Akkor áll az alku? Belevágunk?

Dominik komolyan állta a tekintetemet, aztán határozottan bólintott. Kezet ráztunk, erős volt a kézfogása.

– És ne verekedj! Azt tartogasd az edzésekre.

Ismét bólíntott, aztán felkelt mellőlem.

Elgondolkozva néztem, ahogy kiballag a teremből. Mennyire nyomaszthatják az érzései. Mennyire rohadtul ismerős! A társadalmi nyomás mellett kell megtalálnia önmagát. Már az is hatalmas előrelépés, hogy engem beavatott a történetekbe. Én valószínűleg hetekig, hónapokig őrlődtem volna.

***

Adri napokig morcos volt. Csak akkor szólt hozzám, ha muszáj volt, még az edzéseken is. Próbáltam a közelébe férkőzni, de mindig lepattantam róla. Talán mégis el kéne mennem a halloweeni buliba, hátha piásan meg tudnánk beszélni. De passzoltam. Így is elég volt látni, ahogy aznap szexi tigriscsíkos, testhez simuló trikóban és nadrágban közlekedett a lakásban fülhallgatóval a fülében, és már megint Kerekesivel dumált. Áradozott a buliról, ami este lesz, csak azt felejtette el megemlíteni, hogy ő ott dolgozni fog.

Vajon mi mindent hallgat még el előle? Engem tutira. Kíváncsi lettem volna a fickó lópofájára, amikor megtudja, hogy együtt élünk. Belém égett a kép, ahogy a végzős évünkben megláttam őket az aula közepén.

Amikor az egyik október eleji napon beléptem a suliba, az aula közepén smároltak Kerekesivel. Mintha egy jeges kéz lenyúlt volna a torkomon keresztül, és összegyűrte volna a gyomromat. A márványpadlóba gyökerezett a lábam a széles lépcsősor tetején, amíg ezek az alján nyalták egymást.

– Mi a helyzet, Töki? – jelent meg mellettem Toma, aztán követte a pillantásomat. Döbbenet eltátotta a száját. – Ezek mióta vannak együtt?

– Leszarom! – Az egyik emeletre vezető lépcső felé iramodtam, pedig nem is arra volt óráim. Félretaszítottam az utamba kerülőket.

– Várjál már! Mi van veled? – loholt utánam a haver.

– Semmi.

– *Féltékeny vagy? – Úgy nézett, mintha arra kérdezett volna rá, hogy sorozatgyilkos vagyok-e.*

– *Nem! – horkantam fel gúnyosnak szánt hangon, ami inkább nyekergésnek tűnt. Nem tudtam hazudni. Tomának pedig pláne nem. Vesébe látó pillantással méregetett, miközben magunk mögött hagytuk az emeleteket.*

– *Ne nézz hülyének, Töki!*

Nagyot sóhajtottam. Toma gyorsított a léptein, aztán elém pördült, és a tenyerét a mellkasomnak feszítette. Megtorpantam, mogorván meredtem rá. Düh lángolt a csontjaimban, szét akartam verni valamit.

– *Töki, a csaj többször megalázott.*

– *Szerinted nem tudom? Ott voltam! – emeltem fel a hangomat, mire többen felénk fordultak a folyosón. – Szerinted nem tudom, mekkora idióta vagyok emiatt? – böktem a szívemre.*

Toma sajnálkozó képet vágott.

– *Sejtettem már tavaly is, de azt hittem, majd elmúlik.*

– *Nem tudom megmagyarázni. Valami húz felé, akármit csinál. – Kínlódva a hajamba túrtam. – Egyszer smároltunk.*

Tomának megnyúlt az arca döbbenetében.

– *És nem mondtad – jegyezte meg szemrehányóan.*

– *Nem, mert én sem akartam elhinni. De baszki, ezt sem akarom! Kurva jó a csaj, vágod? Azóta sem éreztem azt, amit akkor, és rosszul vagyok, ha arra gondolok, hogy most Kerekesi éli át ugyanazt!*

Savként mart a pusztító féltékenység. Ki akartam miatta rohanni a suliból, a bőrömből, a saját kibaszott életemből.

Hangosan felmordultam, és a plafon felé fordítottam az arcomat.

– *Mi a faszt csináljak?*

Toma némán a fejét rázta. Még mindig döbbenetesen nézett.

– *Te tényleg belé vagy zúgva.*

– *Esz az ideg. – Tehetetlenül köröztem, mint a ketrecbe zárt vad. – Csaj kell. Sok csaj.*

– *Ez nem megoldás...*

– *Lénánál bevált a szexterápia. Most is be fog, mert be kell válnia. Nem vált be, ahogy Lénánál sem.*

Most meg hallgathattam, ahogy beszélgetnek Kerekesivel, Adri kuncogott, nevetett, máskor meg olyan lágyan duruzsolt neki, ahogy nekem soha nem fog. Egyik nap elcsíptem egy szeretleket a szájából. Szerencsére hamar lelépett itthonról. Kurva kíváncsi voltam, mi zajlik közöttük. Nekem egyből felugrott a vérnyomásom, valahányszor meghallottam a Messenger-hívás hangját. Csak a gyökér hívta, senki más. Ismerős féltékenység éledt bennem.

Adri nem töltött új videót a csatornájára, ezért be kellett érnem a régiakkal. És a kókuszillatával, ami a lakás minden kurva pontját belengte. Beleivódott a bútorokba, belélegezték a falak, behatolt az én pórusaimba is. Nem szabadultam tőle.

Éjszaka álmatlanul forgolódtam. Magamhoz vettem a mobilt, aztán letettem. Felvettem, aztán megint letettem. Befeszültek az izmaid. Egyszer pedig túl kéne esni rajta, és beszélnem anyámmal. Kurva könnyen tudtam tanácsokat osztogatni Dominiknek.

A fülemben csengett saját vékony hangom, amikor kilencedikben felkerestem anyámat a problémámmal.

– Anya – toporogtam Viviék konyhájának küszöbén. Anya fel sem nézett az előtte lévő papírok halmából, úgy morgott. – Beszélhetnénk?

– Most nem érek rá, Bálint – motyogta a toll végét rágcsálva, ahogy Adri szokta, ha nagyon gondolkodik.

– De van egy lány, aki...

– Nem érek rá! – vágott a szavamba. – Kérlek, ezt beszéljük meg később.

Szúrt a szemem, sajgott a mellkasom, mégis bölintottam. És otthagytam.

– Anya – ültem le mellé a kanapéra egy héttel később. Anya a tévét bámulta pislogás nélkül. – Most ráérsz?

Fáradt, elhaló sóhaj szakadt fel a torkából, de nem válaszolt.

– A suliban...

Ismét a fáradt sóhaj.

– Ne haragudj, nem tudok most az iskolával foglalkozni. Jövő héten lesz a szülői, ott majd elmondanak mindent, amit tudnom kell.

De nem arról akartam beszélni... A térdemet kapartam. Nem ért rá sosem.

– *Mindegy – motyogtam, és megint otthagytam.*

A bejárati ajtó csattanása rántott ki a gondolataim közül. Az emlék megülte a mellkasomat. Gyorsan visszatuszkoltam az agyam legfájóbb, leghátsó zugába, és kirohantam Adrihoz, aki a kopott szőnyegen vergődött. Jóízűen nevetett.

– Szépen nézel ki. – A hóna alá nyúlva behúztam a lakásba, mint egy magatehetetlen testet.

– Bálint! Te is itt vagy?

Becsuktam az ajtót, lehámoztam róla a csizmáját, és talpra állítottam. Belém kapaszkodott, áradt belőle a Barlang piaszaga.

– Nem, szellem vagyok.

Megtapogatta az izmait.

– Jó tömör szellem – vihogott.

– Te jó isten...

– Isten is itt van? – pislogott rám. Nehezen fókuszált, szeme ide-oda cikázott, csodáltam, hogy hazatalált ilyen állapotban.

– Persze, a fiúval, a szentlélekkel meg a pásztorokkal. – A konyha felé irányítottam, hogy megmossam az arcát. Úgyis elkenődött a tigrissminkje.

– Ilyen sokan? Te is bulit rendeztél?

– Hogyne... – Beléptünk a konyhába, és a mosogató elé álltunk. Fél kézzel karoltam a derekát, míg a másikkal megnyitottam a csapot.

– Látom, jól sikerült a halloween.

– Fúúú... – Hosszan kifújta a whiskey-gőzt. – Nagyon. Sok pasival voltam. Meg nővel.

Lesüllyedt a gyomrom, miközben hideg vizet engedtem a tenyereembe.

– Ez pontosan mit jelent?

– Csókolóztam. Mindenkivel. – Lecsukódott a szeme, csücsörített, aztán lebiggyesztette az ajkát. – De egyik sem volt olyan, mint te.

Halkan sóhajtottam. Oké, az annyira nem gáz, bár ő rohadtul szégyellni fogja magát érte másnap. Óvatosan megmostam az arcát. Vízcsík indult útnak a nyakán keresztül a fekete csíkos trikója alá, a melle közé. Nagyot nyeltem, ahogy végigkövettem a tekintetemmel.

– Ez hideeeeeg! – nyafogta.

– Az a lényeg, tigriske.

Adri nagyot sóhajtott.

– Szeretem a tigriseket. Szeretem, amikor így hívsz.

Én pedig szerettem így hívni. Megint megmostam az arcát, hogy józanodjon, bár ha a hideg levegő sem tűnt hatásosnak...

– Jól vagy? Nem kell hánynod?

Adri öklendezni kezdett a mosogató előtt, mire pánikszerűen félreálltam. Kirobbant belőle a nevetés, megtántorodott, a mosogató szélébe kapaszkodott.

– Vicceltem. Jól vagyok. – De a nyelve nehezen forgott, a betűk néha összefolytak.

– Mennyit ittál?

Ismét mellé álltam, és folytattam a sminkje leszedését.

– Nem számoltam.

Megcsóváltam a fejem.

– El kellett volna mégis mennem, hogy ne csapd így szét magad. Toma miért engedte ezt?

Adri ismét nevetett.

– Ő is ivott.

Faszta... Reméltem, vele nem smárolt. Adri csuklott egyet. Feszülten vártam, hogy félreugorjak, ha mégis hányna, de aztán bágyadtan elmosolyodott.

– Ha... jöttél volna... akkor együtt rúgtunk volna be. – Rám nézett, egy pillanatra bandzsított. Elmosolyodtam. – Szexeltünk volna.

Éhes vágyakozás cikázott a farkam felé.

– Miből gondolod? – dörzsöltem az arcát.

– Mert... – A számra nézett, elnyíltak az ajkai. – Most is szexelni akarok veled.

Megrándult a farkam, mintha láthatatlan, puha ujjak fonódtak volna rá.

– Pedig nem fogunk. – Rekedt, morgásszerű hang hagyta el a torcomat. Én voltam a józan, ideje volt az eszemre hallgatnom. Csak gáz, hogy ez kábé soha nem sikerült.

Végeztem a smink leszedésével, de a hideg víztől Adri kicsit sem tűnt józanabbnak.

– Miért nem fogunk? – pislogott rám szomorúan.

– Mert nem vagy magadnál. Most pedig gyere, lefektetlek.

Horkantva felnevetett.

– Hát akkor mégis szexelünk?

Halkan felnevettem, és kivezettem a nappaliba. Adri teljesen nekem dőlt, rám bízta magát. Borzasztó másnapja lesz, az tuti! A szobájában az éjjeliszekrényen lévő kislámpát kapcsoltam fel, hogy ne égessen ki a szemét az erős fénnel. Amikor le akartam ültetni az ágyra, váratlanul belém csimpaszkodott, és magára akart húzni.

– Adri... – Kibontakoztam a karja közül, mire lehuppant az ágy szélére. Megint fancsali képet vágott.

– De azt mondtad múltkor, hogy kívánsz. Akkor mégsem?

Kínlódva felröhögtem, és a hajamba túrtam. Lenéztem rá.

– Mindenedet kívánom, de úgy biztosan nem duglak meg, hogy a világodról sem tudsz.

– Mert józanul megdugnál?

Szorultak a láthatatlan ujjak a farkam körül. Lüktetett. Meg, kanyar nélkül megdugnám, de még a lehetőségét sem szabad ennek megadni. Ha eléggé távol tartom...

Adri beleakasztotta az ujját a cicanadrág derékrésze alá, és letornászta magáról. Felvillant előttem csíkos tangája zárt combja között. A farkam a bokszernek feszült, forrt a vérem, mint a tűzhelyen hagyott víz. Kikerekedett szemmel bámultam le rá, minden távol-

ságtartásról szóló gondolatom kirepült a fejből. *Bassza meg!* Adri felült, és hívogatóan felém nyújtotta a kezét. Barna szeme részegen csillogott. *Részegen.*

– Gyere! Gyere, akarom! Akarlak!

Biztos, hogy nem! Kurvára megbánná. Én is kurvára megbánám. Egy képzeletbeli szakadék felett himbálóztam. Úgy szorítottam a kötelet, hogy vér folyt a könyökömig. Semmiképpen nem engedhettem el, nem zuhanhattam a szakadékba. Pláne nem így...

Nincs magánál, a kurva életbe!

A lábam mégis mozdult, a véretem örülten pumpálta doboló szívem. Elé léptem, lejjebb csúszott a kezem a kötélén. Azt ígértem neki, hogy az eszemre fogok hallgatni vele kapcsolatban. Adri megmarkolta a pólóm szélét. Fel akarta húzni, de megfogtam a kezét. *Nem lebet...* Keményedő farkam ordított velem. Lefejtettem Adri ujjait a pólóról, egy kézbe fogtam mindkét csuklóját, hogy ne tudjon taperolni, aztán lehajoltam, és visszahúztam a nadrágját a térdéig.

– Nee! Légyszí!

– Nem! – Ehhez a nemhez kurva nagy önuralomra volt szükségem. Puha bőre égette a kézfejemet, ahogy a nadrágot fogtam. Szívem szerint mást fogtam volna. – Hidd el, meg fogod köszönni nekem.

– Csúnya vagyok? Azért nem akarsz?

Hatalmas, csalódott szemmel pislogott fel rám. Mintha őszintén tartana attól, hogy nem találom elég szépnek. Pedig nekem ő volt a leggyönyörűbb.

Megráztam a fejemet. Ilyet se csináltam még soha. Visszaütötök egy felkínálkozó csajt. Elengedtem a csuklóját, hogy visszaöltöztethessem, mire Adri gondolkodás nélkül levette a felsőjét. A melltaratója is tigrismintás volt.

– Csókolj meg! – nyújtogatta felém a nyakát, csücsörített.

– Nem fogunk semmit... – Elhúzódtam, amikor a gatyám felé kapálózott. – Mondom, nem fogunk semmit csinálni, Adri!

– Szemét vagy! Egész éjszaka téged kerestelek! Azért csókolóztam mindenkivel, de egyikben sem találtalak. – Piától csillogó szemmel pislogott rám. – A múltkori lány jobb volt, mint én?

Hitetlenkedve felröhögtem.

– Nem volt jobb – hunyorogtam rá.

– Hazudsz.

– Nem hazudok, most pedig feküdj le szépen.

A vállánál fogva szelíden lenyomtam az ágyra, felhúztam a lábát a térdénél fogva, hogy rendesen ráadhassam a nadrágot. Kábán elmosolyodott, és széttárta a lábát. Lenéztem. Még jó, hogy a tangáját nem húzta le. Nagyot nyeltem. *Bassza meg!*

Szinte a számon éreztem puncijának az ízét.

A legédesebb mérget.

Kóstolni, nyalni, falni akartam. Belemerülni, magamévá tenni, hogy mindenkit kitöröljek a fejből, aki előttem volt, és hogy ő is mindenkit kitöröljön a fejéből, aki előtte volt.

– Bálint – lehelte.

Megcsúsztam a képzeletbeli kötélén. A húsomba vágott, égetett a vérem.

Megmarkoltam két oldalról a nadrág gumiját. Hozzáértem libabőrös combjához, ahogy egyre feljebb és feljebb húztam. Fél térdrel az ágyra nehezedtem mellette, mintha rámászni készülnék. És tényleg kibaszottul rá akartam mászni!

Amint visszakerült rá a nadrág, megfogtam a csípőjét, és könnyebbülten kiengedtem a levegőt. Lángolt a tüdőm. Egy kibaszott hős vagyok! Megtámaszkodtam a feje mellett a párnán, úgy néztem le rá. Adri duzzogva összepréselte a száját.

– Hazudtál, nem is kívánsz, mert te mindenkivel lefekszel. Neked nem számít, ahogy a csók sem, de velem mégsem akarsz.

Belevájtam az ujjaimat a párnájába. Csalódott szemébe néztem, feszült a mellkasom, sóvárogva lélegeztem a piaszag mögül felém szivárgó kókuszot, forrt a vérem az ajánlatától. Lehet, hogy máskor nem lesz ilyen lehetőségem.

Adri laposakat pislogott.

– Nem akarsz... engem – motyogta. Oldalra bicsaklott a feje. –
Nem akarsz...

Elhalt a hangja, egyenletes szuszogásnak adva át a helyét. Nagyot sóhajtottam, lemásztam róla, és óvatosan ráterítettem a takarót.

– Veled számítana – suttogtam a félhomályba. – Csak veled számítana.

Bálint

ELŐBB keltem, mint Adri. Átsurrantam a szobáján, és a konyhába lépve a szekrényhez sétáltam. Kell még lennie zacskós húslevesnek, ami hamar kész. Kamilla minden másnaposságomnál csinált nekem, amíg még Tománál lakott. Hiányzott, reméltem, karácsonyra hazalátogat. Ő volt az első csaj, aki részegen szexet kért tőlem, és eddig az egyetlen. Neki sem adtam meg.

Könyékig túrtam a szekrényben, mire megtaláltam a húslevest, és miközben elkészítettem, megcsörgettem Tomát. Sokáig csengett, mire beleszólt:

– Itt vagyok. – Alig forgott a nyelve, mintha egy nagy adag vattával tömték volna ki a száját.

– Hallottam, te is bebasztál este – vigyorogtam.

– Mint a szar – motyogta tompán. – Jól sikerült a buli. Adri hogy van?

– Még alszik, de durva hajnalunk volt. Mennyit ivott?

– Rengeteget – érkezett a nem meglepő válasz. – De így is tudott kasszázni. Főnyeremény a csaj.

– És hány emberrel smárolt ez a főnyeremény?

Elzártam a gázt a lábos alatt. A konyhát isteni illat töltötte meg, mintha nem is egy gyors, zacskós levest főztem volna tíz perc alatt. Toma hosszan kifújta a levegőt.

– Rengeteggel. Teljesen bepörgött.

– Ugye veled nem? – Elszorult a torkom. A vonal túlvégén csend támadt. – Mondd, hogy ti nem smároltatok, Toma!

– Nem... azt hiszem... Rohadt homályosak az emlékek, és filmszakadásom is volt.

Megkapaszkodtam a konyhapultban, fájdalmasan dübörgött a szívem. Kurva nagyot csalódnék, ha rányomult volna Adrira. Ő nem baszhat át, mint Dezső!

- Kiderítem, oké? Nem emlékszem rá.
- Nem nyugtattál meg – szűrtem a fogaim között.
- Nem akarok tőle semmit, Töki.
- De részegek voltatok. Hajnalban Adri széttette nekem a lábát, és könyörgött, hogy dugjam meg.
- Mi a fasz...?
- Na igen, én is így reagáltam. Ezért kérdezem, hogy volt-e valami köztetek.
- Utánajárok. – Megnyikordult alatta az ágy, surrogott a takaró. – Mi a...? – suttozta.
- Mi az?
- Én... Baszki! Nem otthon vagyok.
- Halkan felröhögtem.
- Akkor tényleg jó kis képszakadásod lehetett. Legalább dögös? Toma nyikkanásszerű hangot hallatott, mintha a torkán akadt volna a válasz.
- Ez... Azt a kurva... Le kell tennem!
- Mire akármit mondhattam volna, kinyomta. Mázlista, csóváltam a fejem vigyorogva, aztán zsebre dugtam a mobilt, tányérba öntöttem a gőzölgő levest, tálcára raktam, mellé egy kancsó vizet is. Adri tuti ki fogja inni most az egészet. Óvatosan bevittem a szobájába. Még soha senkinek nem vittem ágyba semmit. Meghülyít ez a csaj.
- Letettem az éjjeliszekrény tetejére, aztán felkapcsoltam a lámpát. Adri az oldalán feküdt felém fordulva, békésen szuszogott, kisimult az arca. Megint nem álmodott semmit, úgy kiütötte magát. Leültem mellé, és gyengéden megráztam a vállát. Felmordult. Kisimítottam a haját az arcából. Összerezzen az érintésemtől.
- Ölj meg – motyogta rekedten, csukott szemmel. – Most.
- Elmosolyodtam.
- Ezek szerint emlékszel.
- Bágyadtan kinyitotta a szemét, aztán vissza is csukta. A tenyerébe temette az arcát.
- Könnyebb lenne letagadni.

Felhorkantottam. Az biztos. Felkeltem, és töltöttem neki vizet.
– Megvagy? Nem kell hánynod?
Adri a fejét rázta, aztán kínlódva felnyögött.
– Próbálj felülni, innod kell.
Grimaszolt, újra résnyire nyitotta a szemét.
– Én... Este nem én voltam...
– Nyugi, tudom. – Az orra alá dugtam a vizet. Adri nyögve fel-
tornázta magát, az álláig húzta a takaróját, takarta magát, kerülte a
tekintetem, ahogy elvette a vizespoharat. Majdnem egy hajtásra ki-
itta az egészet. Az éjjeliszekrényre sandított, ahol a leves gőzölgött.
– Főztél?
– Csak zacskós.
Halványan elmosolyodott.
– Lehetne... – Nagyot sóhajtott, mintha nehezen jönnének a sza-
vak. – Lehetne, hogy ne beszéljünk az estéről? Kábé soha?
– Pedig izgalmas volt – vigyorogtam. Az éjjelilámpája fényében
Adri rekordsebességgel vörösödött el.
– Nagyon, nagyon, nagyon szégyellem magam. Nagyon.
A takaróját gyűrögette.
– Részeg voltál.
– Ez nem magyarázat...
– Pedig én ezt használtam, amikor egyszer pucéran rohantam vé-
gig a Deákon éjszaka.
Adri erőtlenül felnevetett, aztán fájdalmasan grimaszolt.
– Azt láttam.
– Mit?
– A felvételt néhány éve. Fent volt a neten. Felismertelek.
– Fasza – röhögtem én is, és zavartan a hajamba túrtam. – Látod,
én is részeg voltam, sok mindent lehet ráfogni.
Adri továbbra is kerülte a tekintetem. A szobára kínos csend te-
lepedett.
– Tudsz adni egy pólót a szekrényből? – kérdezte halkán.
Bólintottam, és az ágygal szemben lévő ruhásszekrényhez léptem.

– És a csókmaratonodból mennyire emlékszel? – Próbáltam kö-zömbös hangot megütni, miközben a szívem az agyamban dobolt.

– Úristen... – nyögte Adri.

Leszartam a random embereket, engem csakis Toma érdekelt. Ki-nyitottam a szekrényt, és kivettem az első pólót, ami a kezembe került. Egy zöld darab volt, hatalmas, flitteres macskafejjel az elején.

Visszaléptem hozzá, és a kezébe nyomtam a pólót.

– Emlékszel, kikkel voltál? – Lélegzet-visszafojtva vártam a választ. Adri lassú mozdulatokkal felvette a pólót, aztán homlok-ráncolva nyúlt egy újabb adag vízért.

– Nagyjából... Miért?

– Csak úgy... – vontam vállat megjátszott közömbösséggel. – To-mát is sikerült behúznod?

Laza félmosolyom mögött megkeményedtek az izmaim. Adri ép-pen inni készült, de leeresztette a poharat, és felnevetett.

– Te jó ég! Attól még a főnököm, hogy egyidősek vagyunk, és soha semmit nem akartam tőle. Fura lenne, és szerencsére ő sem közeledett soha, az este is került. Mással volt elfoglalva.

Halkan kiengedtem a levegőt. Toma direkt elkerülte őt. Miattam. Mert tudta, hogy részegen ő sem beszámítható. Néma hálaimát re-begtem felé.

Adri ivott, aztán letette a poharat, és szégyenlősen morzsolgatta a takarót az ölében.

– Köszönöm, hogy... – A falra nézett, aztán vissza a takaróra. – Köszönöm, hogy vigyáztál rám, és nem engedted, hogy hülyeséget csináljunk.

Megkocogtattam a homlokomat.

– Látod, tudok az eszemre hallgatni.

A farkam pedig ezerszer elátkozott ezért.

– Nem gondoltam volna rólad – sandított rám pimaszan.

– Hát én sem magamról.

Adri halvány mosolyába enyhe csalódottság vegyült, amit nem tudtam hova tenni.

- És köszönöm a levest is. Jólesik!
- Békejobb, amiért a lakógyűlésen Karolával chateltem. Adri elhúzta a száját.
- Oké, azt talán jóvátetted ezzel.
- Talán? – vontam fel a szemöldökömet mosolyogva. Adri is szégyenlősen elmosolyodott. Megdobogtatta a szívem. – Na jól van, kapd össze magad, mert ideje felkelned.
- Adri felmordult, és a tenyerébe temette az arcát.
- Egyébként vadító ez a tigrises gönc rajtad!
- Adri kilesett az ujjai közül, mire rákacsintottam. Zavartan nevetve megrázta a fejét.
- Inkább menj innen, hogy fel tudjak rendesen öltözni.
- Miért? A lényeket már láttam.
- Te jó ég! Tűnés! – nyögte két zavart nevetés között.
- Szívesen húztam volna még, mégis magára hagytam.

***

Karola néhány óra múlva beállított Rómeóval.

- Fater! – Rómeó a hasamnak csapódott, ahogy átölelt.
- Milyen jókedved van a szobafogság ellenére – jegyeztem meg vigyorogva, aztán megöleltem és megpusziltam Karolát is a kölyök feje felett.
- Pont azért van jókedve, mert rossz volt, mégis átjöhetett – somolygott Karola, aztán elnézett a vállam mellett. – Szia – köszönt bizonytalanul a kanapén vegetáló Adrinak.
- Egy szintén bizonytalan köszönés hangzott el Adri szájából is.
- Másnapos – tátogtam Karolának, mire megértően bólintott.
- Rómeó elengedett, és érdeklődve, kicsit tartózkodóan végigmérte Adrit. Én is felé fordultam. Sokkal jobb színben volt, mint felkeléskor, bár lehet, hogy a két fájdalomcsillapító hatott.
- Mit csinálsz? – szólalt meg Rómeó, és tett felé egy lépést.
- Adri is zavart tartózkodással pillantott rá.

– Dolgozok.

– Mit? – Rómeó hozzá sétált, majd szó nélkül lehuppant mellé.

Adri bizonytalanul elmosolyodott, majd felsandított rám, mintha nem szokott volna hozzá, hogy érdeklődnek a dolgai iránt. Édes volt. Karolára néztem, aki megfejthetetlen képpel figyelte őket.

– A munkahelyemnek tervezek dolgokat – felelte Adri, miközben Rómeó belebújt a laptopjába.

– Miket?

Karola megköszörülte a torkát.

– Nem lenne gond, ha Rómeó itt maradna, amíg Bálinttal beszélek?

Adri arcán enyhe pánik suhant át, könnyörgően rám villant a szeme, hogy mentsem meg egy nyolcévestől, de én csak elvagyorodtam.

– Jól meglesztek – mondtam, mire Adritől kaptam egy „rohadj meg” pillantást.

Miután kiálltunk a hideg novemberbe Karolával, mindketten rágyújtottunk.

– Hogy vagytok?

– Vállaltam másodállást. Takarítok egy óvodában. – Karola előhálászta a zsebéből a pénzt, és felém nyújtotta.

Elszorult a torkom. Nem nyúltam a pénzért.

– Amit adtam, az nem kölcsön volt...

– De én jobban érezném magam, ha tudnék kicsit törleszteni – erősködött.

Tényleg kicsit, mert az évek alatt már rengeteget adtam nekik, aminek a felét sem tudta viszonzni. Nem jegyeztem ezt meg neki, inkább elvettem a pénzt, amit majd hó végén valószínűleg rájuk fogok költeni ugyanúgy.

– Ti hogy vagytok?

– Érdekesen – túrtam a hajamba, és kifújtam a füstöt.

– Mesélj! – kérte, én pedig őszintén meséltem a múltból, a vitákról, a csókokról, a féltékenykedésekről. Mindenről meséltem a tegnapi nappal bezáróan.

Karola némán hallgatott, sokszor felszisszent, hüledezett, szomorúan nézett, vagy éppen kikerekedett a szeme. Mire a végére értem, teljesen lefagyott még a tököm is a gangon.

– Már értem, miért ennyire bonyolult – szólalt meg végül.

Az ezredik ciginket szívtuk, a füst összekeveredett a lélegzetünkkel.

– Jót tenne nektek egy alapos beszélgetés.

Felhorkantottam.

– Nyilván, de... ezzel most nem tudok foglalkozni, amikor ott van a terem. Adri valószínűleg amúgy sem marad sokáig, a továbblézésre gyűjtöget.

Karola elgondolkodva csóválta a fejét.

– Nem szólok bele, de bolond vagy, ha annyiban hagyod. Odáig van érted a gádzsi.

Röhögve túrtam ismét a hajamba, és elnyomtam a sokadik csikket a hamutálban.

– Csak össze van zavarodva. Egy borzalmas kapcsolatból szabadult, és abba kapaszkodik, akinél biztonságban érzi magát. Aztán rájönne, hogy ez mégsem működik, mert állandóan veszekszünk, és kurvára fájna, amikor lelépne mellőlem egy nyugodtabb kapcsolatba.

– Látom, már végiggondoltad.

– Kibaszott sokszor, és arra jutottam, hogy nem én kellek neki. Talán most azt hiszi, vagy legalábbis tegyük fel, hogy azt hiszi, engem akar. Összejönnénk, de folyton marnánk egymást, ahogy eddig. Adri nincs jól, és nem egy ilyen fickó kell neki, mint én, hanem olyan, akivel nincs háborús múltja.

Karola némán hallgatta az okfejtésemet, aztán ő is elnyomta a cigit.

– Nem vagyok nagy kapcsolatszakértő, mert én is egy borzalmas házasságból menekítettem Rómeót, de azt tudom, hogy bánni fogod, ha az eszedre hallgatsz.

– Akkor is, ha a szívemre. Sokkal rosszabb elveszíteni valakit, akit már a magadénak tudtál, mint elveszíteni úgy, hogy nem tudod, mit vesztettél.

31.

Adri

elmondtad Bálintnak? ne mondd
el neki!

Válaszoltam Tomának, közben mellettem Rómeó a laptopon játszott.

Nyugi, erről nem mondtam
semmit!

Közben mellettem Rómeó a laptopon játszott. Hamar kiderült, hogy nem fogok tudni a közelében dolgozni, ezért kerestünk valami ingyenes, netes játékot, és azzal kötötte le magát. Néha megdicsértem, ha ügyesen oldott meg egy-egy feladatot.

mellette keltem... dugtunk... nem
emlékszem rá, baszki! 🙄

Meredten bámultam a képernyőt, aztán a bejárati ajtóra sandítottam. Majdnem másfél órája kint voltak. Remélem, Bálint nem éppen a megszégyenülésemet ecseteli.

Ha ez megnyugtat, én irtózatosan
leégettem magam Bálint előtt... 🙄

hallottam róla 😊

Hát persze hogy Bálint azonnal megosztotta vele.

baszki, mit csináljak?? 😞

Először beszéljétek át, hogy mi történt, és mit akartok egymástól.

már megvolt... kurva gáz volt, és azt mondta, hogy gondolkodnia kell. ez nem jó jel... soha nem az, ha a csaj ezt mondja

Nyugodj meg, hagyj magatoknak most időt, és hagyd, hogy ő keressen.

Toma írt, megjelent a három szürke pont, aztán eltűnt. Megint megjelent, megint eltűnt. Most először beszélgettünk személyes dologról. Furán jólesett, mintha a bizalmába fogadott volna, pedig jól tudtam, csak arról volt szó, Bálinttal erről nem akar beszélni.

félek, hogy nem fog keresni...

- Nyertem! – kiáltott mellettem diadalittasan Rómeó.
  - Ügyes vagy!
- Rómeó büszkén kihúzta magát, és hátradőlt a kanapén.

– A muter nem sokszor dicsér.

Elnehezült a mellkasom, és eltettem a telefont.

– Néha a felnőtteknek sok a problémájuk, és eszükbe sem jut, hogy a dicséret mennyire fontos.

– Aha... – Rómeó a körmét piszkálta. Nem igazán sikerült megvigasztalnom. – Csak jó lenne, ha többet lenne otthon.

Ismerős szomorúság mart belém.

– Biztos vagyok benne, hogy anyukád mindent megtesz azért, hogy neked jó legyen. Ez gyakran lemondással jár.

– De nekem az lenne a jó, ha többször látnám. Régen jobb volt. A faterhez is többször jöttünk, játszottunk, filmet néztünk, megtanulták a kedvenc dalomat is. – Rómeó grimaszolt, és a fülére szorította a tenyerét. – Nagyon hamisak voltak.

Felnevettem.

– Örülnék, ha tényleg ő lenne az apukám – tette hozzá ábrándos arccal.

Elszorult a torkom. Bevillant, ahogy Karola szájon puszilja Bálintot, és a szerelmének hívja, Bálint pedig úgy viselkedett, mintha ez természetes lenne közöttük. Most is elég régóta kettesben voltak.

– Jól szórakozunk mindig, és mellette a muter boldog.

– Ezért hívod az apádnak, mert azt szeretnéd, ha valósággá válna egyszer?

Rómeó hevesen bólogatott.

– Szerintem szeret minket.

– Igen, szerintem is – mondtam halkán.

Karola és Rómeó különlegesek voltak Bálintnak, én viszont csak kolonc voltam a nyakán, az este pedig erőszakoskodtam is vele. Olyanra akartam kényszeríteni, amit nem akart.

Felkaptam a fejem, amikor nyílt a bejárati ajtó, és a novemberi hideg betört a lakásba.

– Na, egyben van még a lakás? – Karola levette a kabátját.

– Játszottam és nyertem! Adri néni megdicsért! – büszkélkedett Rómeó, mire felszisszentem.

– Ez fáj.

Bálint és Karola felnevettek. Bálint leült a kanapéra Rómeó mellé.

– Tudod, ha Adri néni megdicsért, akkor biztosra veheted, hogy tényleg jól csináltad.

– Maradhatnánk az Adrinál?

– Miért? Nekem tetszik – hunyorgott rám pimaszul Bálint a gyerek feje fölött.

Kinyújtottam rá a nyelvem, amitől a tekintete a számra villant.

– Kaphatok inni? – szólalt meg Karola.

– Adok – pattantam fel azonnal, és a konyhába siettem. Nehéz volt Bálint közelében maradni. Karola követett. – Sajnos most csak víz van itthon, kifogytunk az üdítőből.

– Jó a víz is.

A konyhapultnak támaszkodott. Tapintható volt a feszültség a konyhában, miközben kintről beszűrődött Bálint dörögő hangja és Rómeó vékony cincogása.

– Szerintem Johnny Cage a legjobb – jelentette ki Rómeó. – Jó fej.

– De alig van különleges képessége – ellenkezett Bálint.

– Erős és gyors, az a képessége.

– Szerintem Sub Zero fagyasztása sokkal faszább.

Karola halkan felmordult.

– Mondtam, hogy ne káromkodjon a gyerek előtt...

– Miről beszélgetnek?

– Mortal combat. A kedvenc játékuk. Bálint soha nem hagyja nyerni, ami Rómeónak kifejezetten tetszik. Egyszer hagyta, és a gyerek nagyon kiakadt.

Töltöttem vizet, és Karola felé nyújtottam a poharat.

– Rómeó azt mondta nekem, Bálintot szeretné apának – jegyeztem meg óvatosan, és a csípőmmel a mosogatónak támaszkodtam.

Karola bólintott.

– Tudom. – Az arcáról semmilyen érzelmet nem tudtam leolvasni. Ivás közben felsandított rám. – Akartam már veled beszélni, mert kicsit furcsa volt az első találkozás. Nem tudom, Bálint mondta-e, de mi nem vagyunk együtt.

– Mondta.

– Akkor jó. Az a csók...

– Nem muszáj magyarázkodnod.

– De, mert gondolom, hogyan nézhet ez ki kívülről. Bálinttal egyszer csókolóztunk még nagyon régen. Magányos voltam, ő tartotta bennem a lelket akkor is, és jólesett a közelsége. Én csókoltam meg, és azt mondta, hogy ha nekem ez segít, akkor akármikor megcsókolhatom, nem zavarja.

Persze, mert nem jelent neki semmit. Velem is ez történt. Rosszul voltam, és a csókkal öntött erőt belém.

– Megbeszéltük, hogy csak akkor csináljuk, amikor mindketten szabadok vagyunk. Jólesett az intimitás, de emögött nincs több, nincs szerelem, soha nem is volt. Egyszer sem jött szóba közöttünk, hogy kapcsolatba kezdenénk.

– Miért? – Feszülő mellkasom ellenére a hangom nyugodtan csengett.

– Nem is tudom, nincs meg az a plusz, a szikra, ami kéne. – Kiűritette a poharat, és visszaadta nekem. – Miután találkoztam veled, félreálltam – nézett rám nyomatékosan.

– Én sem vagyok együtt Bálinttal – ejtettem keserűen.

– Tudom, de attól még nem akarok bezavarni, akármi is lesz.

– Köszí, hogy őszinte voltál. – Elmostam a poharat, hogy valamivel lefoglaljam magam. Karola tekintete szúrta a hátamat.

– Bálint jó ember, Adri, és megérdemli, hogy szeressék.

– Nem akar maga mellé senkit – jelentettem ki szárazon, és elzárтам a vizet.

– Csak azt hiszi – mosolygott szelíden.

Nagyot sóhajtottam, és a kopott járólapot bámultam.

– Én sem akarok senkit. Nem hiányzik egy zűrös kapcsolat. Bálinttal van köztünk... valami – suttoztam, mintha félnék ezt han-

gosan kimondani –, de erre a megfoghatatlan *valamire* kapcsolatot építeni veszélyes. Ráadásul ha nem működne, el kéne költöznöm, és fogalmam sincs, hova menjek. Szóval inkább bele sem kéne semmi-be kezdeni. Nagyon rossz az időzítés.

– Megértelek – bólintott Karola. – Mi is menekültünk Rómeóval egy nagyon szar kapcsolatból.

Megkapaszkodtam a mosogatóban. Nem akartam rákérdezni, de Karola magától folytatta:

– Bántott minket. Nem ismertem ki eléggé.

Egy pillanatra mély barázdák jelentek meg az arcán, a megpróbáltatások lenyomata, aztán ahogy jött, úgy tűntette el, mert ehhez értünk, elfedni a fájdalmas valóságot.

Megszokásból az alkaromhoz kaptam, hogy megdörzsöljem, aztán mégis leeresztettem a kezem. Próbáltam leszokni erről a reflexről.

– Bálint sokat segített. Ha ő nincs, akkor lehet, hogy már nem is élnék – vallottam be halkán.

Megremegtem, ahogy a Kálvária téri támadásra gondoltam. Aztán a Petivel való találkozásra.

– Adri, nem is különbözünk annyira mi ketten. Én is rengeteget köszönhetek Bálintnak. Nagyon szeretjük.

Karola csillogó szemébe néztem, hallgattam Rómeó heves magyarázatát az egyik játékkarakterről, és az irigység ismerős buborékja kezdett nőni a mellkasomban. Bálintot nagyon sokan szerették, a barátai tűzbe mentek volna érte, miközben az én egyetlen barátom az óceán túloldalán volt, és évek óta be sem mertem avatni az életembe.

– Rómeó szeretné, ha többször kapna dicséretet – váltottam témát.

Karola megdörzsölte a nyakát.

– Tudom, a munkáim mellett nem jut rá elég időm és türelmem. Szar anyának érzem magam.

– Nem vagy szar! – ráztam a fejem. – Biztosan nagyon keményen próbálkazol, csak szerettem volna szólni.

– Én... – Karola egyik lábáról a másikra állt. – Nem tudok mindenhol helytállni.

– Tudom és megértem.

Görcsbe rándult a gyomrom a Karola szeméből áradó, túlságosan ismerős kétségbeeséstől. Ugyanazon a végtelen tengeren hánykolódtunk, külön tutajon. Mi lenne, ha egy tutajon osztoznánk, építenénk, fejlesztenénk, és így egyikünk sem süllyedne el?

– Muteer! – robbant be váratlanul a konyhába Rómeó. – Filmezünk? Lééécci!

Karola a homlokát ráncolta.

– Mit?

– Fatert is érdekli a karácsonyos film. Tudod, amiben van egy beszélő egér.

Karola rám sandított.

– Kétlem, hogy Bálintot érdekelné ez a film...

– Azt mondta, érdekli. – Rómeó izgatottan ugrált az anyja előtt. – Lééécci! Nézzük meg együtt!

– Jó – sóhajtott Karola.

– Gyere te is! – nézett fel rám Rómeó, mielőtt megszólalhattam volna.

Üljek melléjük, mintha a furcsa családjuk része lennék? Mielőtt még eldönthettem volna, Rómeó kézen fogott, és kihúzott a napaliba. Bálint szétvetett lábbal terpeszkedett a kanapén a laptopom előtt. Ha letérdeltem volna elé, pont közé fértem volna. Bizsergett az ágyékom a felvillanó ködös emléktől, ahogy Bálint visszahúzza rám a nadrágomat, miközben fölém hajol. Csak az ujjaival ér a bőrömhöz. Megborzongtam, ahogy most a mélyzöld szempárba néztem. Bárcsak *mindenével* hozzám érne! Nem azért kívántam őt akkor, mert részeg voltam, és ez baj.

– Sikerült megdumálnia egy filmezésre? – mosolygott Karola, és Bálint is elmosolyodott, de még mindig engem nézett. Félrevert a szívem ettől a mosolytól, elkaptam a tekintetem.

– De látom, titeket is.

– Nekem választásom se volt – jegyeztem meg.

– Mindig van választás. – Testes, mély hangja többletjelentéssel töltötte meg ezt az egyszerű mondatot. Szemében sötét, mély, fékezhetetlen éhség gomolygott. Levetkőztetett. Órúltan forróvá vált a levegő a nappaliban.

– Gyere már! – rángatott Rómeó Bálint mellé.

Karola mellém ült le, Rómeó pedig Bálint ölébe, mintha tényleg a fia lenne. Előredőltem, elindítottam a filmet, mert én voltam a legközelebb a laptopoz.

– Miben fogadunk, hogy Rómeó be fog aludni? – súgta Karola a fülembé.

– Egy csokiban – súgtam vissza.

Karola bólintott. Bálint az orra alatt somolygott, de nem mondott semmit. Kicsit széttette a lábát, hogy Rómeó kényelmesen elhelyezkedhessen, így a combunk összesimult. Direkt nem érttem hozzá, de ő a határaitat feszegette. Úgy tettem, mintha nem vettem volna észre, az izgatott bizsergésről pedig nem akartam tudomást venni. Az egyik kezével átkarolta Rómeót, aki háttal a mellkasának dőlt, a másik kezét a lábára tette, közel az enyémhez. *Túl közel.*

Este visszautasított, akkor most miért közeledik mégis?

Még a film feléig sem jutottunk, amikor váratlanul megrezdült a zsebemben a telefon. *Pont jókor!*

– Bocsi – szabadkoztam, amikor néhány tizedmásodperccel később belevisított a filmbe a csengőhang, és kimásztam Bálint mellől. Miközben átvágtam a nappalín, elővettem a telefont. Toma keresett. Beléptem a szobámba, és felvettem.

– Szia!

– Be kéne ma ugranod. Dupla pénzt adok! – tért egyből a lényegre. A háttérben dübörgött a zene.

– De szabadnapos vagyok...

– Vágom, de már most nem győzöm, és még sehol sincs az este. Amúgy láttad?

- Micsodát?
- Híre ment a tegnapi bulinak! Tele van videókkal a net!
- Hogy mi? – nyögtem. – Mutasd!
- Nem érek...
- Most, Toma!

Csak nehogy én is rajtuk legyek! Kérlek, istenem, ne legyen fent rólam semmi kompromittáló!

– Mindenhova betették: #toljadneki!, mintha valami jelige lenne.

– Ezt fel is használhatjuk – mondtam, miközben kihangosítottam, és a telefon képernyőjét szuggeráltam, hogy minél hamarabb átjöjjön Toma linkje.

– De vágod, hogy megcsináltad? Mindenki a Barlangról beszél, hogy mekkora állat partik vannak, ajánlják, áradoznak! Megcsináltad, Adri! – ordította. Én csak a körmömet rágtam, és imádkoztam. – A buli rekordbevételt hozott! Baszottul jó ötlet volt!

Átjöttek Toma üzenetei, és sorban megnyitottam őket. Majdnem az összesen rajta voltam. A pult mögött táncoltam. A pulton táncoltam. Vigyorogva osztogattam a piákat a vámpírnak, farkasnak, tündérnek beöltözött embereknek. De egyiken sem csókolóztam senkivel. Hatalmas sóhajjal fújtam ki a levegőt.

– Hála istennek, egyik sem *annyira* gáz videó.

– Fostál, mi? – nevetett.

– Persze! Már az bőven sok, hogy a pulton ráztam a seggem.

Toma fuldoklott a röhögéstől.

– Fogd fel úgy, mintha a marketing része lenne, mert bejött. Imádnak téged és a bárt! Nézd a posztokat! „Mosolygós, jó fej csajszi!” „Mindig meghallgatja a részegen elpanaszolt problémáimat, és a végén eléri, hogy vigyorogva távozzak.” Bár ez a faszi inkább a piától szokott vigyorogni, de mindegy... Itt egy másik, aki dögös bulának hív.

Felhorkantottam.

– Hízalgő...

– Engem sehol nem említenek meg, pedig én vagyok a tulaj. Ja, várj, de, egy csaj azt írja, hogy szerelmes belém.

– Csak ő meg ne tudja! – halkítottam le a hangomat.

Toma élesen beszívta a levegőt.

– Vele pofára estem.

– Mi volt?

Rövid csend.

– Hagyjuk, inkább öltözz, mert munkád van!

– Meg halálos másnaposságom...

– Szerinted nekem nem? Nem is tudom, hány fájdalomcsillapító van bennem, hogy ne hasadjon szét a fejem, mint egy dinnye.

Kiléptem a linkelt oldaláról, kikapcsoltam a kihangosítást, és a fülemhez emeltem a telefont.

– Éppen Bálinttal filmezünk.

– Filmeztek – ismételte döbbsen. Enyhe mosolygást hallottam ki a hangjából. – Ez a dugás szinonimája?

– Azt pont nem akar...

– Ezt erősen kétlem – nevetett Toma, mintha az év poénját sütöttem volna el.

– Mindegy. Jó, bemegyek, legalább elterelem a figyelmem.

– Helyes!

Miután elkészöntünk, lecseréltem az otthoni ruháimat egy kivággott, fekete felsőre és egy passzos latexnadrágra. Fontos a vizuális megjelenés. A minél passzosabb nadrág minél nagyobb juttot jelent. Ahogy kiléptem a szobából, Bálint tekintete jobban tapadt rám, mint a nadrág. Rómeó az ölében hortyogott.

– Jössz egy csokival – bökött a fia felé Karola.

Mosolyogva bólintottam.

– Mész valahova? – suttogta Bálint.

– Toma hívott, be kell ugranom, mert nem győzi egyedül. Ne haragudjatok, hogy nem tudok maradni.

Jobb is. Legalább elszakadhatok Bálint sokatmondó pillantásától.

Adri

TOMA nem túlzott, valóban tömve volt a Barlang, amikor beléptem. Megcsapott a forróság a kinti hideg után, a basszus az agyamig hatolt.

– Bocs! Elnézést! – kerülgettem az embereket, ahogy a pulthoz verekedtem magamat.

– Végre! – kiáltotta Toma, amikor meglátott. – Tartsd a frontot! Mindjárt behugyozok!

Azzal ki is szaladt a pult mögül. Beszívtam a nehéz, állott levegőt, felakasztottam a kabátomat az állófogasra, felöltöttem a „mosolygós, jó fej csajszi” arcomat, és az egymást taposó vendégek felé fordultam. Töltöttem, kevertem, csapoltam, nevettem, mosogattam, törölgettem és lejártam a lábam azon a néhány négyzetméteren a pult és a bárszekrény között.

Órákkal később tudtam csak szusszanni egyet. A bárpult asztalára könyököltem, és a tenyerembe temettem az arcom. Tompán hasogatott a fejem, kezdett kimenni a fájdalomcsillapító hatása. Aznap a levesen kívül semmit nem ettem.

– Jól vagy? – állt meg mellettem Toma.

Kicsit csillapodott a tömeg, mindenki táncolt, a bokszok dugig voltak, még az asztalokon is ültek.

– Aha. – Kiegyenesedtem.

– Ha ez így megy tovább, fel kell vennem még egy embert. – Toma csillogó szemmel körbenézett a villódzó diszkógömb fényében fürdő helyiségben. – Hihetetlen – vigyorgott, aztán kétoldról elkapta a vállamat, és jó erősen megrázott. – Hihetetlen vagy!

Az agyam a koponyámnak csapódott. Nyöszörögve kaptam a fejemhez.

– Ja, átérzem. – Elengedett, kikerült, és nekiállt eltörölgetni a vízcseppes poharakat.

– Egyébként *azzal* mi a helyzet? – léptem oda mellé, hogy ne kelljen annyira kiabálnunk.

Toma rám sandított.

– Semmi sincs...

Ennél azért többet vártam. Kérdőn felvontam a szemöldököm, kerestem vele a szemkontaktust, mire nagyot sóhajtott.

– Talán jobb is, mert ha ez kiderül... – Letette a rongyot, és felém fordult. – Tökivel vannak szabályaink, amiket már akkor megbeszéltünk, amikor szőr kezdett nőni a pöcsünkön. Egy: soha nem kezdünk ugyanazzal a csajjal. Kettő: soha nem kezdünk olyan csajjal, akit a másik már előbb kinézett magának. Három: soha nem kezdünk egymás rokonaival.

Megkapaszkodott az asztal szélében, mintha fejbe csapta volna a tettének valós következménye.

– Kinyír, ha megtudja, hogy megdugtam az unokatesóját. És duplán kinyír, ha megtudja, hogy egész évben ez volt a célom. Hónapok óta teperek Vivinél, én hívtam meg a buliba is.

Döbbsen pislogtam rá. Toma ismét felvette a rongyot, és durván törölgetni kezdte a poharakat pótcselekvésként.

– Megértelek, jól állt neki a titkárnőjelmez. Furcsa kontrasztot alkotott a tetoválásaival.

Toma felnyögött, rászorított a pohárra.

– Ne is mondd! Megőrülök tőle!

Elmosolyodtam.

– Szereted?

Toma letette a poharat, és a kezébe vette a következőt. Kerülte a pillantásomat.

– Szereted őt? – hajoltam közelebb a füléhez, hátha elsőre nem hallotta.

– Ja, asszem, igen – felelte zavartan. Még nem láttam ilyennek. – Amióta dumálunk, nem dugtam mással. Hónapok óta. De ez akkor is esélytelen.

– Miért?

– Mert ismer. – A mostani nevetésében semmi öröm nem volt.
– Tökivel együtt csajoztunk, tróféáztunk. Vivi nem bízik bennem.
Csalódottan visszafordult a poharak felé.

– Azt mondta, gondolkodnia kell.

– Ez nem jó jel?

– Egy nőnél? – vont a szemöldökét, mire felnevettem. – Ha egy nő azt mondja, hogy gondolkodnia kell valamin, annak sosem lesz jó vége. Tapasztalat. De nem akarom ezt annyiban hagyni, csak ott van Töki...

– Szerintem, ha normálisan megbeszéled vele, akkor nem lesz baj.
Toma letette a tiszta poharat a kezéből, és az asztalra támaszkodott.

– Már akkor megígértette velem, hogy soha nem nyomulok Vivire, amikor először megláttam a csajt. – Kétségbeesetten nézett rám.
– Azonnal belezúgtam. Bálint tizedik utáni nyáron nálunk lakott, Vivi rendszeresen jött látogatni, én pedig beleszerettem.

– De csak idén kezdtél el próbálkozni nála?

– Nem, minden évben próbálkoztam, amiről Töki nem tud, de Vivi folyton lekoptatott. Eddig annyiban hagytam, de idén már nem engedtem, mert éreztem valamit felőle is. Megjelent az egyik könyve, elolvastam, és így ürügyem volt ráírni. Nem tetszett a könyv.

Felnevettem.

– Ezzel a véleménnyel írtál rá?

– Igen – vigyorgott. – Le is vezettem neki, hogy mi zavart a cselekményben és a karakterekben. Először elküldött a picsába, aztán néhány nappal később ő keresett, hogy beszéljük át, sőt, jelenleg is ír egyet, érdekelnék a meglátásaim.

Toma pajkosan megtáncoltatta a szemöldökét. Megcsóváltam a fejem.

– Hihetetlen, hogy ez bejött.

– Tudtam, hogy be fog jönni. Vivi maximalista. Szembesítettem néhány hiányossággal, amire rá is harapott.

– Szóval pszichológiát alkalmaztál nála.

– Hiszen azt tanultam – mosolygott Toma. Megjelentek a kisleány gödröcskéi. Biztosra vettem, hogy Vivi imádja azokat a gödröket.

– És azóta is ketten dolgoztok a kéziratán?

Bólintott.

– Rendszeresen átbeszéljük, de ezek után nem tudom, mi lesz. Az a legszarabb, hogy nem emlékszem az estére. Pont rá nem emlékszem! Ilyen rohadt szerencsétlen is csak én lehetek!

– Legközelebb majd józanul is összejön.

– Ha lesz legközelebb... – húzta el a száját. – Bocs, amiért ezt rád zúdítottam. Tökivel szoktam megdumálni...

– Nem baj, szívesen meghallgatlak.

Toma arcán hitetlenkedéssel vegyes hála suhant át. Talán nem ezt várta tőlem. Ő sem a legjobb formámban ismert meg annak idején.

– Örülhetsz, amiért nem videóztak le titeket csókolózás közben. Azt nem tudnád eltitkolni Bálint elől.

– Én legalább csak egygel smároltam – sandított rám gonoszul.

– Ez aljas volt! – Kikaptam a rongyot a kezéből, és megcsapkodtam vele a felkarját. Toma nevetve ugrott arrébb.

– Most te mesélj! Mi is volt hajnalban?

– Nem! – ráztam a fejemet. – Nem mondom el!

– Pedig már tudok róla – vigyorgott.

Lángolni kezdett a fejem, és elfordultam. Bezzeg most egy vendég sem jött a pulthoz, hogy kihátrálhassak ebből a kínos beszélgetésből.

– Akkor meg minek mondjam el?

– Na, én is őszinte voltam – lökte meg a vállam gyengéden. – Megbízta benned, hogy nem fogod elmondani senkinek.

Nagyot sóhajtottam, felé sandítottam. Toma várakozóan nézett. Két hónap alatt most először beszélgettünk személyes dolgokról. Én is megbízta benne, hogy nem mondja el Bálintnak.

– Annyi történt, hogy szájalmasan szexért könyörögtem, ő pedig elutasított.

– Jól érzem, hogy csalódott vagy emiatt?

– Nem – vágta rá a kelleténél élesebben. – Nem, mert amúgy jólesik, hogy így állt hozzám. Figyelt rám.

Elhallgattam. A mellkasomban a szorítás viszont az ellenkezőjét súgta.

– De? – vigyorgott Toma.

– Nincs de.

– Szerintem meg van.

Elfordultam. A csalódottságom egyre nőtt, kierőszakolta, hogy hangot adjak neki.

– Bálint akárkivel lefekszik.

– Azért szokott válogatni... – szúrta közbe Toma.

– De engem határozottan visszautasított. Az eszem értékeli, hogy nem ment bele úgy, hogy részeg voltam, de a szívemnek rosszulesik, miután annyi nővel volt már, én mégsem keltem neki. Érted?

Toma nem szólt semmit, ezért felé néztem egy pillanatra. Fürkésző tekintettel vizslatott.

Tök hülye vagyok. Tényleg örülöm kéne, hogy nem feküdtünk le, az önbecsülésem viszont a sarokban duzzogott. De akkor mit szólt volna az önbecsülésem, ha részegen lefeküdtünk volna egymással? Még azt sem dolgoztam fel, hogy annyi emberrel csókolóztam. Össze sem tudtam számolni. Csak szexinek akartam érezni magam az elmúlt időszak megpróbáltatásai után. Kiszakadni, tombolni, lázadni, mert ha más csókolózhat és szexelhet gátlások nélkül, akkor nekem is lehet! Szabad vagyok! Kár, hogy nem éreztem magamat annak.

– Mit is akarsz pontosan tőle? – szakított ki Toma a gondolataim közül.

Nagyot szusszantottam, de a torkomat szorító sóvárgás nem múlt el.

– Túl sokat – vallottam be a fekete márványpultnak. – Összeza-
var, mert sokszor annyira kedves, támogató. Megbízok benne az edzéseinken, már nem szégyellem annyira, ha rosszul leszek, bátran kimondom, ha félek, izgulok, és nem gúnyol ki, nem fordítja

ellenem, miatta érzem jobban magamat, viszont annyira bunkó tud lenni, hogy legszívesebben lecsavarnám a fejét a helyéről! – Előrenyújtottam a karomat, és olyan mozdulatot tettem, mintha egy láthatatlan csirke nyakát szorongatnám.

Toma felnevetett.

– Félek tőle – vallottam be őszintén, még mindig a pultot fixírozva. – Félek, hogy ha rábírom az érzéseimet, ő széttépi és kihajítja őket a kukába. Félek közel engedni magamhoz.

Tomára néztem. Kék szeme mindentudón csillogott, mintha a szavaim mögé látna, mintha többet tudna nálam a saját érzéseimről.

– Arra még nem gondoltál, hogy ő is hasonlóan gondolkodik?

– Nem, mert nem hisz a kapcsolatokban. Elzárkózik. Ő nem tőlem fél, hanem mindenkitől, és nem hiszem, hogy ezt az ellenállást meg tudnám törni. És nem is kéne – mutattam nyomatékosan Tomára, aki egy pillanatra elnézett a fejem mellett –, mert teljesen pocsek az időzítés. Tartanunk kell a távolságot! Meg is fogom mondani.

Toma mosolyogva végighallgatott, aztán csak ennyit mondott:

– Akkor nézd, ki jött hozzád. Az elzárkózó jégember, akit nem tudnál megtörni.

A bejárat felé kaptam a fejem, amitől kicsit megszedültem. Semmi levegő nem volt a bárban. A sok barna, vörös, kék és lila hajú ember között felbukkant Bálint szőke üstöke. Bizsergett az ujjam, hogy beletúrhasak. Ahogy találkozott a pillantásunk, eltompult a zene, lényegtelenné váltak az emberek, csak egy rakás mozgó paca, de Bálint élesen kirajzolódott előttem szexi félmosolyával, a szokásos kapucnis pulcsijával és az élénken csillogó, huncut zöld szemével. Megdobbant a szívem, sajgó úr keletkezett a mellkasomban, és most jöttem rá, mekkora bajban vagyok.

– Csá! – huppant fel az egyik bárszékre, és egy mekis zacskót nyújtott felém, majd ökölpacsizott Tomával. Döbbenten vettem el tőle a zacskót. – Csak levest ettél ma, gondoltam, hozok valami szilárdat is.

– Kösz! Ez... nagyon figyelmes tőled – préseltem ki a szavakat döbbsen.

Toma egy korsó sört csúsztatott Bálint elé, aztán felém fordult.

– Szünetelj, addig megleszek.

Hálásan bólintottam, majd fogtam a kabátomat meg a mekis zacskót.

– Kijössz velem? – kérdeztem Bálintot, mire azonnal leugrott a bárszékről.

Régen nem sikerült megismernem ezt a normális oldalát. Mi lenne, ha most próbálnám megismerni? Basszus, semmi értelme, hiszen úgylis el akarom hagyni az országot!

Áttörtünk a táncoló embertömeg. Hiába volt külön táncparkett kialakítva, akkorra már mindenhol rázták. Nagyot sóhajtottam, ahogy órák óta először kijutottam a hidegre. A tudóm friss oxigénért kiáltott. Leguggoltam a lépcső elé, és az alsó fokot asztalnak használva kinyitottam a mekis zacskót.

– Már kezdett fájni a fejem. – Majdnem az egész sajtbургert egy falásra betömtem a számba. Bálint leült a sörrel a lépcsőre, és viogyorogva figyelt.

– Nem is eszel, hanem zabálsz.

Megvontam a vállamat, és faltam tovább.

– Tényleg durva ma a helyzet – bökött a fejével a Barlang felé.

Kihalászott egy cigit a zsebéből, és a foga közé csípte. Múltkor trógernek hívtam poénból, de ahogy most itt a lépcsőn széttett lábbal ült, tréningzettben, kapucnival a fején, sörrel a kezében és cigivel a szájában, valóban úgy is nézett ki. Laza volt. Bugyinedvesítően bejött ez a trógersége, rajta felejtettem a szemem. Amikor meggyújtotta a cigit, rám nézett, és kérdően felvonta a szemöldökét. Forróság gyűlt az alhasamban, valami ősi ösztön perzsel. Összezártam a combomat, de a vágyakozás nem csillapodott.

– Igen... – Megköszörültem a torkomat. – Igen, lett egy kis híre a tegnapi buli után.

Szürcsöltem a kólából.

– Láttam, mielőtt jöttem. – Félmosolyt villantott, ami csak fokozta a combom közti éhséget. – Jó kis táncot nyomtál a pulton.

– A seggemmel van tele a net – nyögtem megsemmisülten.

– Az emberek szeretik a merész dolgokat, ezért egyből ráharaptak a seggedre.

Felhorkantottam, és sikeresen félrenyeltem a hamburgert. Könnybe lábadt szemmel köhögtem, míg végül Bálint nevetve megveregette a hátamat. Két nagy korty kóla után már nem akartam megfulladni, de Bálint nem vette el meleg tenyerét a hátamról. Mélyzöld szeme olyan mohó vágyat tükrözött, mintha ő is rá akarna harapni a fenekemre.

Mélyen belélegeztem a füsttel keveredő fenyőillatát. Enyhe borostá keretezte kerek arcát, egy tapasztalt, felnőtt férfi vált a kislányból. Az ölébe akartam mászni, a nyakát ölelni, hozzásimulni, kócos hajába túrni, a száját falni...

Baszkei!

Kihúztam magam, eltávolodtam Bálinttól, így a keze lecsúszott rólam.

– Mégis beszélünk kéne a hajnalról – suttogtam kiszáradt szájjal.

– Oké. – Bálint is kihúzta magát. – Hallgatlak.

Érzéketlenné váló ujjaimmal rámarkoltam a hideg papírpohárra. Újra ittam. Húztam az időt, miközben forróság kúszott az arcomra, ezerrel vert a szívem.

– Tartanunk kell a távolságot, de gondolom, ez neked nem lesz gond – böktek ki végül. Bálint hosszan beleszívott a cigibe, a hajába túrt. Az orrán fújta ki a füstöt, mint egy felbőszült bika. Nem nézett rám, kínos csend feszült közénk. – Van közöttünk... valami – folytattam bizonytalanul. – Vagy csak én érzem így, nem tudom... De nem kéne hagynunk, hogy ez a valami...

Bálint gúnyosan felnevetett.

– Valami? – Meghúzta a söröskorsót. – Ha dumálni akarsz róla, akkor azt őszintén tedd, ne kislányos zavarral írd körül.

Nyers lett. Megszólalt a vészcsengő a fejemben.

– Nem akarok vitatkozni – szögeztem le.

– Én sem.

Cigizett, ivott, és a térdére támaszkodott, úgy fúrta a tekintetét az enyémbé. Lehajtottam a fejem, a kihűlt krumplimaradékra meredtem a kóláspohár mellett.

– Rám sem tudsz nézni – morogta.

– Nem, mert rettenetesen szégyellem magam. – Düh horgadt bennem, felemeltem a fejem. – Tessék, rád nézek, és a szemedbe mondom, hogy vonzódok hozzád. Jobban, mint kéne. Szexálmom volt veled, és hajnalban az ital elmosott minden gátat, ezért mondtam ki, de most józanul is ez jár a fejemben. És tudom, hogy megköszöntem, amiért visszautasítottál, de amennyire hálás vagyok, annyira zavar is, mert azt hittem...

Egy pár bukkant fel a lépcső tetején, ezért elhallgattam. Bálint pislogás nélkül meredt rám, én pedig összeszedtem a maradék kaját, a szemetet, hogy lefoglaljam magam, amíg a pár lesétált mellettünk, és eltűnt a bárban. Bálint egy utolsót szívott a cigiből, aztán elnyomta a csikket a betonlépcsőn. Az arca semmilyen gondolatát nem árulta el. A kosárpályás legelső csókunk óta vonzódtam hozzá. Először még magam előtt is tagadtam, de most bevallottam neki, és nem reagált rá semmit. *Semmit.*

Zavart dacossággal megköszörültem a torkom.

– Szóval azt hittem, hogy te is vonzódsz, és nem csak játszol. De mindegy, mert amennyire le akarok veled feküdni, annyira nem lenne jó ötlet. Úgyhogy tartsuk a távolságot. – Szörnyen melegem lett a bőrdzseki alatt. Senkivel nem beszéltem még ilyen nyíltan intim dolgokról.

Bálint mozdulatlanul bámulta a talajt maga alatt, aztán nagyot szusszantott, és előkotort a dobozból még egy cigit. Égetően vibráltak az őszinte szavaim közöttünk a hidegben.

– Mit gondolsz? – kérdeztem rá nyíltan, amikor hosszú szünet után sem szólalt meg.

Felhorkantott, és a hajába túrt a kapucni alatt.

– Azt, hogy milyen kibaszottul jellemző. – Egy hajtásra kiitta a sört, és letette maga mellé. – Eddig én is kurva szar ötletnek gondoltam a dugást, mert mindent megbonyolítana, de pont ma határoztam el, hogy mégis próbálkozni fogok, erre te még azelőtt pofára ejtesz, hogy akármilyen is történhetett volna.

Szavai kőtömbök módjára rakódtak a mellkasomra. Próbálkozni akart. Akkor nem játszott, amikor flörtölt?

– Baszd meg! – csúszott ki a számon, mint egy elhaló sóhaj. Bálint szája szélén keserű mosoly játszott. Felegyenesedtem. Teljesen elzsibbadt a lábam, leráztam, hogy visszatérjen belé az élet, és én is rágyújtottam.

– Tudnád tartani a távolságot? – nézett fel Bálint.

A testem vágyakozva könyörgött egy érintéséért, az ajkam bizsergett a csókjáért, a lelkem áhítozott a figyelméért.

– Ha elkerüllek, akkor talán.

Kínlódva felnevetett.

– Talán? Adri, együtt élünk, mindennap edzelek, és két hét múlva az apád partiján a pasid leszek.

Majdnem ismét kicsúszott a számon egy baszd meg. Mellette egyre többet káromkodtam. Mint régen.

– Te távol tudnál tőlem maradni?

– Talán.

Most én nevettem kínomban.

– Meg kell próbálnunk.

A falba akartam verni a fejem. Csak ne lenne ennyire az esetem! Csak ne emlékeznék ennyire az összes csókunkra! Elé léptem, és a kezemet nyújtottam.

– A cölibátusra!

Félmosolya libabőrt csalt a testemre.

– Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy vonzódom hozzád. Este azért nem dugtunk, mert úgy nem akarnék. De szerintem is felesleges belekezdeni akármibe is, mert nem mi kellünk egymásnak. Nem vagyunk egymás számára jó választás.

Bólintottam. Igaza volt. Még mindig nyújtottam a kezemet. Még mindig néztük egymást. A gátlásaink fokozatosan pattogtak le rólunk, ahogy kiterítettük a kártyáinkat.

– Kibaszottul kívánlak.

Mély hangja visszhangot vert a lábam között.

– Én is téged.

Bálint továbbra is mosolygott. Furcsán csupasz, intim pillanat, de vérpezsdítően új, izgalmas is. Bálint elfogadta a kézfogást. Meleg tenyerébe jólesően simultak elfagyott ujjaim.

– A cölibátusra!

Bálint

KURVA cölibátus! Ráadásul megígértem neki, hogy nem viszek fel egyéjszakás csajt. Még soha nem kerültem ilyen helyzetbe. Mintha Adri ketrecbe zárt volna. Nem dughattam meg, de mást sem, és mindehhez jó képet kellett vágnom.

A megállapodásunk óta tartotta magát az elkerülési taktikához, én pedig annyiszor vertem ki, ahányszor alkalmam volt rá. Az első hét végén már alig tudtam elélvezni, de a maró éhség nem csillapodott. Rohadtul nem segített az sem, hogy minden edzésen éreztem az Adriből áradó szexuális feszültséget, láttam a szemében a tüzet, amivel legszívesebben felemésztett volna.

Anyával se jutottam sehová, mindig csak addig, hogy a kezembe vettem a mobilt. Nem nyugtatott, hogy Dominik sem jutott közelebb az apjához.

***

– Átugrok Tomához a kocsióért! – Így nyitottam be a fürdőbe kopogás nélkül a parti napján, mire Adri felsikkantott, és maga elé kapta a törölközőjét. Így is láttam mindenét, amitől feltörő lávaként zubogott a vér az ereimben. Kócos hajából a vállára csöpögött a víz. Szívesen belemarkoltam volna. Mezítláb toporgott a fürdőszobai tükör előtt, most már morcosan.

– Ebben a lakásban komolyan nem létezik privát tér?

– Bocs, nem gondoltam...

– Ugyan, mit? Hogy nem ruhában fürdök?

Elfojtottam egy vigyort.

– Bocs – ismételtam, de nem tűnhettem túl bűnbánónak. – Szóval elmegeyek a kocsióért.

– Addig elkészülök – mondta élesen. Aztán hozzátette: – Persze, ha végre egyedül hagysz.

Védekezően felemeltem a karomat, és becsuktam az ajtót magam után. Olyan formás, feszes volt a teste, mint egy istennőnek. Mintha személyesen nekem tervezték volna, hogy minden téren kikészüljek tőle.

Lesétáltam néhány háztömböt, és a kapukódot rutinosan beütve felcplattam Tomához. Mogorván nyitott ajtót.

– Baj van?

– Nem lényeg, csak nem jött össze egy numera. – A kezembe nyomta az Opel kulcsát.

– Kezdesz kijönni a gyakorlatból?

– Csak van, aki jobban megdolgoztat.

Megjátszott közömbösséggel megvonta a vállát, kerülte a tekintetem. Mostanában egyre gyakrabban. Valamit titkolt. Nem szokott titkolózni. Ugyanolyan fürkészve néztem rá, ahogy ő szokott.

– Hazudsz – hajoltam bele az arcába.

– Te meg idegesítesz. Vidd a kocsit, és húzz innen, hadd szenvedjek tovább egyedül.

– Ha akarsz róla dumálni, itt vagyok.

Toma lehajtott fejjel kurtán bólintott.

– Majd fogok.

Szar volt így látni. Vivi mellett Toma volt a váram, én panaszkodtam neki, ha minden elbaszódott – és rendszeresen elbaszódott. Akármikor kész voltam, hogy ő is rám öntse a szart, ami nyomasztja.

Amikor hazaértem, Adri még mindig a fürdőben szöszmötölt. Bevonultam a szobámba, és felvettem azokat a hacukákat, amiket néhány napja Adri szerzett be nekem. Ő kért szívességet tőlem, így ragaszkodott hozzá, hogy ő állja a költségeket. Némán megköszöntem neki, mert miután mindent kifizettem a teremmel és az albival együtt, alig maradt pénzem. Nem növekedett akkora ütemben a terem forgalma, hogy számottevően meglátszódjon, ráadásul a fűtés bekapcsolását már nem halogathattam tovább, úgyhogy az is egy pluszkiadás volt.

Rohadt idegenül éreztem magamat a saját bőrömben. A farmer feszült rajtam, a kényelmetlen ingtől pedig viszkettem. Már most le akartam tépni magamról. Soha többet nem fogok belemenni ilyen alkuba!

Elővettem egy kis tükröt, amit borotválkozáshoz használtam, és próbáltam beállítani a hajamat. Karolának igaza volt, tényleg nem ártott volna meglátogatnom Cukrát egy hajvágásra. Akárhogy próbáltam lelapítani, mindig akadt egy égnék meredező tincs. Pont olyan hosszú volt, hogy már kezdett kezelhetetlenné válni. Bár Adriának szerintem bejött, mert sokszor bámulta.

– Hogy állsz? – harsant váratlanul Adri hangja a saját szobájából.

– Mindjárt!

Még néhányszor végigsimítottam a tenyeremet a fejemen, aztán rálegyintettem.

– Kész vagy, átmehetek?

– Gyere!

Ahogy beléptem Adri kókuszillatú szobájába, a kifakult szőnyegbe gyökerezett a lábam. Eltátottam a számat, nem is próbáltam leplezni a döbbenetemet. Adri szerényen összekulcsolt kézzel állt az ágya mellett. A sötétkék egyberuháját mintha ráöntötték volna. Az oldalán lévő hasitékon kivillant a combja. Egyszerű, mégis irtó dögös. Le akartam tépni róla.

Formás csípő, karcsú derék, izléses dekoltázs, a sminkje kiemelte gyönyörű szemét. Fekete hajába ezüst hajpántot rakott, gondolom, dísznek, mert nem volt frufruja, amit hátra kellett volna szorítania. Az ujjait tördelte. Úgy nézett ki, mint egy hercegnő. Minden kibaszott túlzás nélkül.

Az ő szeme is kikerekedett, ahogy végignézett rajtam. Hosszú pillanatig egyikőnk sem szólalt meg.

– Hű! – nyögtem végül. – Gyönyörű vagy!

Adri mosolyogva lehajtotta a fejét.

– Te sem nézel ki olyan szörnyűn – mondta a szőnyegnek.

Ez ám a dicséret.

– De. Szar ez a gönc, a hajamat meg hagyjuk.

Adri megint rám nézett, aztán hátat fordított, és lehajolt az éjjeli-szekrény egyik fiókjához. Bizseregtek az ujjaim, ahogy megláttam csupaszon hagyott hátát. A derékig nyitott ruha alatt nem volt rajta melltartó. Egy hatalmas flakont vett ki a fiókból, és magabiztosan, kecsesen elém tipegett a magas sarkúban. Betöltötte az orromat a kellemes rózsairatú parfüm. Bár a kókusz jobban tetszett, ez sem volt rossz. Beletúrt a hajamba. Ahogy a körme a fejbőrömhöz ért, tiszta libabőr lettem. Olyan pontokon gyűjtött bennem tüzet, ahol eddig soha senki.

– Kösz. Sokat tököltem azzal, hogy ne álljon szanaszét – dűnyögtem kiszáradt szájjal.

Nincs rajta melltartó, és kartávolságra áll tőlem. Sőt, nem is kartávolságra, mert ha előrehajolnék, lesmárolhatnám.

– De ha ízlésesen áll szanaszét, az szexi – jelentette ki egyszerűen, és tovább túrta, állítgatta a tincseket. Hullámokban öntött el a vágy. Lenéztem a mellére. *Nincs rajta melltartó...* De nem láttam a ruha alá, csak a melle felső halmát. Forróság gyűlt a gyomromban. *Bassza meg!*

Hívogatóan vörös ajkára néztem. A forróság a farkam felé vándorolt. Valami lohasztóra kéne gondolnom! Becsuktam a szemem. Lenke néni pucéran. Felfordult a gyomrom. Máris kezdtem lankadni.

Adri megrázta a flakont, és rám fűjt.

– Ez a helyén tartja majd.

– Az jó, már kezdtem félni, hogy leesik a fejemről.

Adri rosszállóan ciccegett.

– Komolytalan vagy.

– Amúgy is, de amikor izgulok, akkor még jobban.

Kinyitottam a szememet. A Lenke néni fantáziakép azonnal szertefoszlott, ahogy Adri lábujjhegyre állt, hogy a fejem tetejét is elérje. A szánk egy vonalba került. Lángoltam a csókjáért. Közelebb araszoltam hozzá, mintha madzagon húzna magához. Nem hátrált, valószínűleg észre sem vette, annyira el volt foglalva.

– Megértem, én is izgulok – suttogta, és még egy kis lakkot fújt a hajamra.

Beszívtam az illatát, ami úgy ingerelt, mint a legédesebb és leg-halálósabb tiltott gyümölcs. Amióta megbeszéltük, hogy semmi közeledés, azóta még rosszabb volt. Nem fogom kibírni. Nem bírom ki. *Bassza meg, nem megy!* Éreznem kell! Előrehajoltam, Adri viszont hátralepett.

– Kész vagy.

Veszett kutyaként morogtam, és elfordultam. Én *idióta!*

– Nehogy hozzáérj! – szólt rám, amikor szokásosan lendült a kezem, hogy a hajamba túrjak.

Ökölbe feszült a kezem, és leejtettem a karomat magam mellé. Ma ki kell élveznem a csaj közelségét, amikor jó ürüggyel karolhatom, mert több ilyen lehetőségem valószínűleg nem lesz.

***

Amíg átszeltük a várost Toma Opeljével, alig beszélgettünk. Adri ökölbe szorította a kezét a combján, aztán kiengedte. Végig ezt csinálta, miközben kibámult az ablakon. Ismerős mozdulatok. Volt, amikor én is így nyugtattam magamat.

Mélyeket lélegeztem. Résnyire le kellett tekernem az ablakot, így besüvített a novemberi csípős hideg, de Adri nem panaszkodott. Ahogy beértünk az első kerületbe, egyre feszültebbé váltam. A ballagás óta most először fogok találkozni Adri apjával. Meg egy csomó idegen sznobbal.

Amint bekanyarodtunk a keresett utcába, már messziről láttuk az út két oldalán parkoló méregdrága autókat a méregdrága, többszintes házak előtt.

– Sokan vannak – jegyeztem meg elszorult torokkal.

– Nyugi – nyögte Adri.

Sandán rápillantottam.

– Kösz, már sokkal jobb – gúnyolódtam, mire grimaszolt.

Amikor odaértünk a villának is beillő családi házhoz, leparkoltam az egyik zöld Mustang mögé. Leállítottam a motort, és hátradőltem az ülésben. Egyikőnk sem akart kiszállni.

– Jól átgondoltuk ezt?

– Nem maradunk sokáig. Csak beszélek vele, és már itt sem vagyunk. – Olyan mereven ült mellettem, mint akinek gúzsba kötötték a testét.

Mélyeket lélegzett, becsukta a szemét. Ironikus módon kicsit megnyugtatót, hogy láttam, ő sokkal rosszabbul kezeli a helyzetet. A villára néztem. Annyi vendég gyűlt össze, hogy még a kertben is lézengtek, a nyakukat nyújtogatták felénk.

– Nem lett volna jobb, ha ledumálsz vele egy másik időpontot?

– Próbáltam, de ragaszkodott a mai naphoz. Mindjárt összeszedem magam.

Bólintottam, majd összeszorult gyomorral kiszálltam az Opelből, megkerültem, és kinyitottam Adri oldalán az ajtót. Csodálkozva nézett fel rám, mire némán felé nyújtottam a kezem. Még soha nem csináltam ilyet senkivel.

Először azt hittem, nem fogja meg, de aztán lassan a tenyerembe csúsztatta a sajátját. Jéghideg és nyirkos. Kisegítettem az ülésből, lezártam a kocsit, de nem engedtem el.

– Egy csapat vagyunk, oké?

Szagatottan felsóhajtott, komolyan bólintott.

– Számíthatsz rám.

– Köszönöm! – Csupasz nyakán erősen lüktetett egy ér. Úgy szorította az ujjaimat, mintha össze akarná őket morzsolni.

Újra becsukta a szemét, nagyokat sóhajtott. Elengedtem a kezét, és hirtelen ötlettel a mellkasomhoz vontam. Egy pillanatra megfeszült, aztán óvatosan visszaölelt, a vállamra hajtotta a fejét. Elcsendesedett a város zaja, ahogy selymes hajába fúrtam az arcom. Nem gondoltam, hogy egy ölelés ilyen hatással lehet rám. Az állandóan bennem tomboló vihar elült.

Bálint

HOSSZÚ másodpercekig álltunk így, amíg el nem távolodtam tőle. Adri zavartan kerülte a pillantásomat.

Ujjait az enyémbe fűzte, amitől bizsergés futott végig rajtam. Utáltam, hogy nem tudtam irányítani a testemet a közelében.

Némán léptünk be a kovácsoltvas kapun, végigsétáltunk a csikorgó murvával felszórt kis ösvényen, ami a bejárati lépcsősorhoz vezetett. A kertben szivarozó, egymással beszélgető vendégek még mindig bámultak, próbáltam nem tudomást venni róluk.

Felsétáltunk a teraszra, és beléptünk a meleg villába. Az ajtó mellett egy fekete-fehérbe öltözött csóka vigyorgott.

– Adrienn! Micsoda öröm ismét látni! – üdvözölte Adrit. – Hadd jegyezzem meg, igazán pompásan fest ma.

– Köszönöm – erőltetett mosolyt magára Adri, de inkább úgy nézett ki, mint akinek szorulása van.

– Szabad a kabátját?

Már nyúlt is érte, engem meg le se szart. Ismerős szégyen feszített, mint amikor bementem a szakadt táskámmal a gazdagok közé. Majdnem elfelejtettem, Adri honnan jött...

– Besztercy Bálint a kísérem – mutatott rám Adri, miután átadta a kabátját a nevetségesen vigyorgó inasnak. – Elvárom, hogy őt is ugyanolyan bánásmódban részesítse, mint akárkit.

Szorongása ellenére határozottan parancsolt, álarcot húzott. Ez nem az a csaj volt, aki azt mondta, hogy baszd meg, hanem az, aki lenyelt egy kicseszett illemtankönyvet.

Az inas csak ekkor fordult felém, rám is ugyanolyan bárgyún vigyorgott. Nem viszonztam, csak a kezébe nyomtam a kabátomat. Miután hajlongva eltűnt egy mellettünk nyíló szobában, Adrihoz fordultam.

– Ez komoly? Szolgátok van?

– Tudom, gáz.

Dübörgő szívvel haladtunk tovább egy vakítóan fehér folyosón, és kikötöttünk egy hatalmas, feldíszített nappaliban, amiből üveg tolóajtó nyílt a teraszra, azon túl pedig a füvesített hátsó kertre. Halk zene szólt a sarokban felállított hangfalakból. Idebent és odakint is rengetegen tolongtak. A nappali közepén egy hosszú asztal roskadozott a ráhalmozott szülinapi ajándékoktól.

– Te, mi szart se hoztunk.

– Örüljön, hogy eljöttem.

– Gonosz.

– Hiszen ismersz.

– Ez most tetszik – vigyorogtam, mire Adri szája is felfelé görbült.

Ezer szempár égetett, ahogy egyre többen tekintettek felénk, látványosan összesúgtak, kritikusan méregettek minket.

– Már most utálok itt lenni – súgtam a fülébe.

– Nyugi, a lenéző tekintetek nekem szólnak – vont vállat színlelt nemtörődömséggel. – Sikerült bulvárcímlapra juttatnom a Barlangot a seggemmel. A sajtó azonnal ráugrott a neten terjedő videókra. Már megint szégyent hoztam a családomra. – Gúnyosan forgatta a szemét.

– Én a helyedben inkább büszke lennék arra a seggre, ami fellendített egy egész vállalkozást – kacsintottam rá, mire őszinte mosoly terült el az arcán.

– Azt mondod? – kérdezte pajkosan.

– Azt! Büszke lehetsz rá, mert jó segged van, és ezt nemcsak én mondom, hanem már bizonyított tény.

– Micsoda bók!

– Értek hozzá. Nem véletlenül bírnak a csajok.

– Mekkora kurva... – szállt felénk a zenén keresztül az elszuttogott megjegyzés. Két agyonsminkelt csaj tipegett el mellettünk. – Szegény Peti! Két hónapja még az ő menyasszonya volt.

Adri megindult a csajok felé, de elkaptam a felkarját.

– Hagyd, nem éri meg.

– De lekurvázott! Hogy jön ahhoz ez a bohócnak sminkelt picca, hogy megszóljon? – emelte fel a hangját, amivel magára vonta mindenki figyelmét. – Szívesen átadom neki Petit, aztán már értelme is lesz a vastag sminkjének!

– Hova tűnt az előbbi modorod? Gyere innen, mielőtt megversz valakit! – A vállánál fogva messzebb vezettem a vendégektől. – Azért vagyunk itt, hogy beszélj az apáddal...

– Nem tudok ezek mellett elmenni, Bálint! – nézett rám villámló szemmel. – Egész életemben ezt kaptam tőlük, mindig megszóltak valamiért, semmi nem volt jó ennek a bagázsnak.

Puha ujjai közé csúsztattam a sajátomat.

– Megértelek, de feleslegesen állnál le velük vitatkozni. Miért akarnál előttük magyarázkodni? Mi tudjuk, mi a kurva nagy igazság, a beképzelt gyökerek pedig gondoljanak, amit akarnak.

– Kíváncsi lennék, fordított helyzetben is ilyen nyugodt lennél-e. Elmosolyodtam.

– Nem, én is beleállnék a vitába.

– Engem mégis ezzel a konyhabölcösséggel fárasztasz.

Lágyan simogattam a kézfejét az ujjbegyemmel, ahol erek futnak a vékony bőr alatt; egy érzékeny erogénzóna. A szeme egyből sötétebbé vált.

– Mert így is feszült vagy, és apáddal még nem találkoztál. – Most az ujjait cirógattam, mire alig észrevehetően megremegett. – Nem akarom, hogy kiereszd a karmaid, tigrisem – hajoltam hozzá közel. Zavartan elmosolyodott.

– Menj a francba, amiért hatni tudsz rám – morogta félig boszúsán, félig vágytól fojtottan.

– Hiszen együtt vagyunk, nem?

– De, persze – horkantott, de a mosolya felért a szeméig. Jó volt így látni.

Megszorította a kezemet. Egy pillanatra elmerültem az édes csokitengerben.

– Örülök, hogy te vagy a kamupasim.

Elvigyorodtam.

– Soha nem gondoltad, hogy ilyen fogsz egyszer nekem mondani, mi? Adri felkacagott, a fejét rázta, aztán váratlanul leolvadt az arcáról a mosoly. Körmeit belevájta a kézfejembe.

– Még van képe idejönni...

Követtem a tekintetét, és Peti hosszúkás lópfájába bámultam. Futótűzként öntött el a düh. Peti elfordult, és sebesen eltűnt egy ajtó mögött.

– Ennek még nincs vége. Bosszúálló típus – motyogta gondterhelten Adri.

Forró lehelete csiklandozta a bőrömet. Ahogy visszafordultam, az arcunk néhány centire volt egymástól. Hívogató ajkára siklott a tekintetem.

– Egy barom ez az ember. Sok fickó ölne érted.

Közénk szorultak a kimondott szavak. Adri szeme döbbenet kerekedett.

Soha nem láttam embert olyan gyorsan elpirulni, ahogyan most őt. Fingom sincs, ki hajolt a másikhöz, de a következő másodpercben az ajkunk már összesimult. Egy pillanatra megízletem a kókuszt, édes nyelve az enyémhez ért. Egyetlen pillanatra.

– Adri! – perdült mellénk egy csaj, csörgő karperecekkal.

Adri úgy ugrott el tőlem, mintha tüzes ostorral vágta volna végig rajta. A hűvös levegőt markoltam utána. Magamban felmordultam. Bassza meg! Távol kéne maradnunk egymástól.

– Upsz, bocsi – kuncogott a csaj. – Nem gondoltam, hogy eljössz.

– Tekintete rám siklott, és alaposan megnézett magának.

– Emese vagyok. – Csábos mosollyal rebegettette a szempilláit, és hátradobta hosszú, szőke haját.

Mintha kérdeztem volna...

– Bálint.

– Milyen szép név – ámuldozott hatalmas szemmel. Ezergyűrűs ujjjaival végigsimított a karomon. – Gyúrsz?

– Bokszo! – szólalt meg metszően Adri.

Emesével egyszerre villant felé a tekintetünk. Adri komoran meredt rá, mire Emese alig észrevehetően hátrált. Elvigyorodtam.

– Ne haragudj, kicsit féltékeny típus az én tigrisem. – Megsimogattam a csípőjét, közel a fenekéhez, mire megcsípte az oldalamat.

– Ó, mindig ilyen volt. Az oviban is megtépte a hajamat egy fiú miatt – vigyorgott Emese.

– Mert belerúgtál Csabiba – sziszegte Adri.

– Őt én is utálok – kotyogtam közbe.

– Még mindig a legjobb barátom, és még mindig nekimennék akárkinek, aki bántja. Megnézem, mit lehet itt inni.

– Vigyázz a piával! – szóltam utána viccesen.

Adri közepső uja azonnal a magasba lendült.

– Bájós – nyafogta Emese.

– Odáig vagyok érte. – Most először mondtam ki hangosan, és kurva jó érzés volt. A szememmel követtem Adri izgató alakját, ahogy az egyik félreeső, piákkal megrakott kis asztalhoz trappolt. Emese színpadiasan megcsóválta a fejét.

– Nem lehet könnyű veled. – Újra közelebb lépett.

– Izgalmas kihívás.

Emese megint bemutatta a szempilla-rebegtetős magánszámát.

– Nem lenne könnyebb egy olyan lánnyal, aki kevesebb problémával jár?

– Abban mi az izgalom?

– Egy kapcsolatban nem csak az állandó feszültség lehet izgalmas.

– Kidüllesztette a mellét, majdnem hozzányomta a mellkasomhoz. Adrira sandítottam, aki egy elegáns kristálypohár felett meredt ránk. Leplezni sem akarta a féltékenységét. Vicces, mert fogalma sincs róla, hogy mellette senki nem rúghat nálam labdába.

– Milyen izgalomra gondolsz? – néztem Emesére. Tettetett ártatlansággal lesütötte a szemét, pedig az ilyen lányok kicsit sem ártatlanok. Megint végigsimított a karomon.

– Egy nő rengeteg módon képes felizgatni egy férfit.

Csak most néztem meg alaposabban a csajt. Még magas sarkúban is alacsonyabb volt nálam, a bőrruhája rátapadt a testére, még a puncija formáját is ki tudtam venni, mintha nem lett volna rajta bugyi. Hegyes mellbimbója majdnem átszúrta a felsőt. Hosszú, szőke haja leért a derekáig. Rengeteg ékszere minden mozdulatnál megsörrent. Úgy nézett ki, mintha szexre tervezték volna. A szemem sarkából láttam, hogy Adri felhajtotta a kezében szorongatott piát.

– És Adri az összes módot nagyon jól ismeri. – Pechemre. De ezt csak magamban tettem hozzá. – További jó vadászatot – kacsintottam Emesére, aztán Adrihoz sétáltam.

Elfordult tőlem, amikor megálltam mellette, és fél kézzel az asztalra támaszkodtam.

– Mi a baj, cicám? – kérdeztem kajánul.

Adri bűbájos mosollyal nézett rám, de a szavai martak, amikor megszólalt:

– Ha még egyszer cicának nevezel, kikaparom a szemedet.

Elégedetten sóhajtottam.

– Micsoda nosztalgia. Már kezdtem aggódni, hogy nem vagy önmagad. – Hátrasimítottam egy előrelógó hajtincsét, és végigvezettem az ujjamat a tarkójától a csípőjéig. Adri mereven, pislogás nélkül állta a tekintetemet.

– Pont te beszélsz? Két perccel a csókunk után máris mással flörtölsz. Még az apám partiján sem bírsz magaddal?

Elvigyorodtam. Annyira dögös volt a féltékenykedéstől, hogy megint meg akartam csókolni. Pedig az előző sem kellett volna.

– Látom, mégis kieresztetted a karmaidat.

Adri felhajtotta a második pohár italt is. Már nyúlt a következő teli kristálypohárért, de szelíden, mégis határozottan megfogtam a kezét, és összefűztem az ujjainkat. Az övé jéghideg volt a benti meleg ellenére.

– Nem érdekel a csaj. – A szám elé emeltem Adri mindkét kezét, és beleleheltem. – Megmondtam neki, hogy az izgalmas kihívásokkal járó lányokat szeretem, akik az agyamra mennek.

Adri megjátszott gúnnyal forgatta a szemét, de már egyre nehezebben tartotta fent előttem az álarcát. Már mögé láttam.

– Ne flörtölj, mert veszélyes.

– Még a végén újra megcsókolsz – hunyorítottam rá.

– Az előbb is te kezdted!

– Te akartad a cölibátust...

– Ne kend rám! Együtt akartuk! – nézett mélyen a szemembe.

Fasz! akartuk együtt! Én kurvára nem ezt akartam, de ez volt a helyes döntés. Nem ugyanaz.

– Ahhoz képest, nem húzódtál el.

Adri lebiggyesztette a száját. Nem fogja tartani a távolságot. Ahogy én sem. Meg akartam neki ezt mondani, de a szavak halzállkaként a torkomon akadtak, amikor megláttam a válla felett az apját.

Petrás Krisztián magas, széles vállú, egyenes tartású férfi volt, tekintélyparancsoló, barna szemmel, amilyen Adrinak is volt. Nem változott sokat. Éppen az emeletről sétált lefelé, amikor találkozott a tekintetünk.

– Itt az apád – morogtam az orrom alatt.

Adri élesen szívtá be a levegőt, és elkapta a csuklómát, mintha belém kapaszkodna. Krisztián megdermedt a lépcső alján, kikerekedett a szeme. Ugyanolyan feszültség cikázott a pillantásában, mint amilyen bennem is. Kirázott a hideg.

Bevillantak a délutánok, amikor anyáért a ház elé jött az Audi-val. Ugyanazzal, amivel Adrit is suliba vitte. Ökölbe szorított kézzel bámultam ki a szobaablakon, és elfordultam, amikor smároltak. Örültem, amikor kikerült a képből, bár akkor már mindegy volt.

Krisztián megmozdult. Kimért léptekkel felénk tartott.

– Előző életében nem katona volt véletlenül?

– Még most is az, hidd el – szúrta a fogai között Adri.

Elengedte a kezemet, és megfordult.

– Adrienn – cövekelt le előttünk Krisztián. Méregdrága, mentás parfümjé az orromat csavarta.

– Szia – nyögte Adri. – Beszélnem kell veled, aztán már itt sem vagyunk. Egyébként boldog születésnapot!

Krisztián kemény tekintete rám siklott. Leizzadtam, de álltam a pillantását.

– Bálint. – Gondolom, köszönésnek szánta.

– Helló – morogtam. Az agyába éghetett az arcom a sulis balhé után.

– Beszélnem kell veled – ismételte határozottabban Adri.

Krisztián megint ránézett, ugyanolyan érzelemmentesen.

– Mi a franc ütött beléd már megint? Elegem van a lázadó korszakodból! Fel kéne már nőned!

Összeszorult a gyomrom, pedig nem is engem szidtak. Adri szintén zárkózott arcot vágott. Rám is sokszor így nézett a Munkácsyban, amikor éppen nem volt dühös. Az érzéseit takargatta.

– Amint látod, szakítottam Petivel, ezért is...

– Igen, látom, és eléggé csodálkozom, hogy *kiért* hagytad el. – Krisztián szeme rám villant.

Bűntudat hasított belém. A fickó jogosan utált.

– Figyelsz te rám egyáltalán? – emelte fel a hangját Adri.

– Hogy beszélsz mindenki előtt, Adrienn?

– Leszarom, fontos dolgot akarok mondani. Figyelmeztetnem...

A mondat többi részét elnyelte az a fekete lyuk, ami minden levegőt kiszívott az amerikai konyhás nappaliból. Egy túlságosan is ismerős, hosszú, szőkésbarna hajú, zöld szemű nő lépkedett le a lépcsőn. Fekete keretes szemüvegét szokás szerint a feje tetejére tolta. Elegáns egyberuhája a térde alá ért. Az évek alatt szinte semmit nem változott. Ahogyan Adri és én, ő sem illett ide.

Megkapaszkodott a korlátban, ahogy meglátott.

– Bálint? – tátogta döbbenten.

Megfordult velem a helyiség, a múlt a mellkasomra telepedett. A sors nem adott több időt, simán ledobta élém a kibaszott bombát.

– Mi a faszom? – A hangom messziről, idegenül szólt.

Adri és Krisztián is a lépcső felé fordították a fejüket. Krisztián tekintete – tőle szokatlanul – ellágyult, Adri azonban hátrált egy lépést, és döbbenetesen nézett rám.

Anya bizonytalanul szelte át a tömeget. Sokan őt is megbámulták, róla is összesúgtak a háta mögött. Keserű epe tolult a torkomba.

– Sziasztok! – mosolygott szégyenlősen, amikor megállt Krisztián mellett.

Krisztián átkarolta a derekánál. Ösztönszerűen megfeszültem, neki akartam ugrani, letépni anyáról a fickó kezét. Ne taperolja előttem!

– Mi folyik itt? – nyögte Adri.

Anya ezért akart annyira találkozni... Hogy elmondja, és ne más-tól tudjam meg. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de a hangok elvesztek félúton.

– Lenne egy bejelentésem a számotokra – recsegte Krisztián.

– Leszarom a bejelentésed! – vágta rá Adri.

– Viselkedj!

Adri gúnyosan grimaszolt. Én csak minél előbb el akartam innen menni. Adri keze után nyúltam, hogy kihúzzam a házból, de elrántotta.

– Rebeka fontos nekem! – Krisztián hangja jégcsapként karcolt.

– Szuper – horkantott Adri. – Nem gondoltam, hogy az üzleteiden kívül akárki is fontos lehet neked. Mindegy, azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, Peti tönkre akar téged tenni, és le akarja nyúlni a szállodákat.

Krisztián hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

– Igen, már szólt, hogy valami mesével fogsz előállni, hogy beszározd őt.

Adri val egyszerre tátottuk el a szánkat. Mintha egy kibaszottul szürreális, párhuzamos univerzumba zuhantunk volna.

– A fenyegetésről van hangfelvétel is – szóltam közbe.

– Még mindig szeretsz felvételeket csinálni, kölyök? – villant rám Krisztián gyilkos tekintete.

Mínta egy bokszkesztyűvel vert volna pofán.

– Én vettem fel – mondta nyersen Adri. – Ahol azt is bevallja, hogy... – Mély levegőt vett, és kihúzta magát, felszegte a fejét. – Bántott engem.

Krisztián meg sem rezdült.

– Igen, erről is hallottam. Ha igaz, miért nem akkor szóltál, amikor megtörtént? Miért utólag találsz ki ilyeneket?

A dühtől remegő gombóccá gyűrődött a gyomrom. Adri csapott vállal, szoborszerű arccal állt mellettem.

– Láttam, amikor felpofozta őt – préseltem ki a szavakat.

– Persze hogy a pártján állsz...

– Pont ezért nem mondtam neked eddig, mert mindig ilyen érzéketlen szar voltál! – Adrinak könnybe lábadt a szeme, és hátat fordított nekünk.

– Hogy merészelsz így beszélni velem?! – kiáltott utána Krisztián, miközben Adri keresztültrappolt a tömegben a kijárat felé.

Anya földbe gyökerezett lábbal, némán állt.

– Gratulálok a választásodhoz – vettem oda nekik, és Adri után rohantam.

Kibaszottul sok értelme volt idejönni.

Bálint

ADRI csukott szemmel, egyenes háttal, lehúzott ablaknál zihált az Opelben. Az én kezem is remegett, de az semmi volt az ő pánikjához képest. Nyirkos tenyérrel markoltam a kormányt, a fél szememet Adrin tartottam.

– Akármikor megállhatunk – szólaltam meg halkán, ahogy kiértünk a kerületből.

Adri szaporán bólogatott, a körme mellett a bőrt piszkálta. Az egyikén már teljesen kivörösödött a kaparástól. Remegő kézzel elővette a tőlem kapott mobilt, és tárcsázott.

– Vedd fel... vedd fel... vedd fel...

Felszökött az amúgy sem alacsony vérnyomásom, de visszaszorítottam. Kerekesit próbálja elérni. Most támogatásra van szüksége, nyugodtnak kell lennem. Adri káromkodott, és elfehéredő ujjakkal szorította a mobilt, miután kinyomta.

– Én is tudok segíteni, nem csak Kerekesi – jegyeztem meg.

Egyre szaggatottabban vette a levegőt, egyre durvábban kaparta a bőrét. Én is megfeszültem, alig tudtam az útra koncentrálni. Éppen kiértünk egy ezersávós kereszteződésből, amikor Adri az ajtónyitóra markolt. Azt hittem, ki akar szállni menet közben.

– Állj meg! Állj meg!

Gondolkodás nélkül bekanyarodtam az egyik mellékutcába, és megálltam a „Megállni tilos” tábla alatt egy kapuban. Máshol nem volt hely, az út szélén végig parkoltak. Adri azonnal kivágta az ajtót, és kiugrott a járdára. Én is követtem.

Fel-alá járkált a kocs mellett, összeszorította és kiengedte az ujjait, mintha láthatatlan tésztát gyúrna.

– Hogy tudok segíteni? – közelítettem hozzá óvatosan.

– Sehogy...

Fel-alá.

Fel-alá.

Mint egy ketrecbe zárt nagyvad.

Bezzeg Kerekesi Csabi tudott volna segíteni, hiszen egyből őt hívta. A végzős évünkben az egyik verekedés előtt a képembe vágta, hogy neki tizenöt éves előnye van a csajnál, úgyhogy szálljak le róla, mert úgysem kaphatom meg, amíg ő is mellette van. Kezdtém érteni, mire gondolt.

– Csabi hogyan segített volna? Hátha én is tudok – próbálkoztam. Adri nagyokat sóhajtott.

– Nem kapok levegőt... Nem kapok levegőt, Bálint!

Elé léptem.

– Figyelj rám! – emeltem fel a hangomat. Végtelen rémülettel a szemében nézett rám. – Csabi hogyan segített ilyenkor? Meséj róla! Élesen szívta be a levegőt.

– Volt egy... Volt egy elképzelt helyünk, amit ő talált ki. Egy kis fakunyhó... egy szigeten, ahova visszavonulhattunk. Mindig kiültünk a... meleg homokba, a lábunkat a tengerbe lógattuk, és elmondtuk... egymásnak, hogy mi bánt. Koncentráltunk a környezetre, a homok érdességére az ujjaink között, a tenger hűvösére, az apró halakra, amik csiklandozták a lábunkat.

Tisztult a beszéde, már nem akadozott, nem zihált. Hangtalanul sóhajtottam.

– Mindig megfogta a kezem, és azt mondta: gyere el velem innen. Sokszor előbb vette észre a pánikrohamot, mint ahogy előjött volna. Azt játszottuk a tengerparton, hogy a rossz érzéseket a mellkasunkból – a szívére tette a kezét – levezettük a lábunkba – seprő mozdulatot tett a kezével a járda felé –, onnan a tengerbe küldtük, hogy elmossa a víz.

– Ezt is Kerekesi találta ki?

– Igen – bólogatott könnybe lábadt szemmel.

Bassza meg, de idegesítően jól kezelte a gyökér a csajt!

– Oké, akkor mondd ki, most mi bánt?

Felhorkantott.

– Mi nem?

Felé nyújtottam a karomat.

– Gyerünk, tigriske, fogd meg a kezem, most én leszek a tengered, add át nekem.

– Itt a nyílt utcán?

– Szard le, hol vagyunk! – Megráztam a karomat, mire beleegyezően megfogta.

– Nem vagy normális – motyogta.

– Sose voltam. Mondd, mi bánt?

Adri kihúzta magát, belém kapaszkodott, a mellkasa egyenletesen emelkedett-süllyedt.

– Bánt, hogy még mindig nem szeretnek a szüleim. Az egyetemmel is kudarcot vallottam, anyám azóta nem keresett, a hívásaimra nem reagált, nem tudom, mi van vele. Egy ideje már nem is próbálkozok. – Megremegett a szája.

– Engedd ki – szorítottam az ujjait. – Csak engedd ki!

Reszketősen felsóhajtott, és egy könnycsepp indult útnak az arcán.

– Soha nem támogattak.

Még egy könnycsepp.

– Soha nem dicsértek.

Könnycsepp.

– Sejtettem, hogy apám meg fog bántani valamivel. De azt nem tudtam, hogy Peti már előre bebiztosította magát, és mellbevágó volt, hogy apám ennyire nem akart hinni nekem. Felvállaltam előtte, hogy gyenge voltam, mert nem tudtam megvédeni magam Petivel szemben, és mindig ő mondta, hogy egy harcosnak kell lennem, aki nem gyenge, nem panaszkodik, állja a viharokat, mert *muszáj* neki. Nincs választása. Én nem álltam a viharokat, megtörtem, és szégyelltem a szeme elé kerülni. Most segíteni akartam neki, figyelmeztetni, de megint ugyanazt kaptam, amit a huszonhárom évem alatt állandóan.

Sírástól kivörösödött szemmel, elkenődött szemfestékekkel, össze-
ragadt szempillával pislogott rám. *Gyönyörű!*

– Bánt, hogy az anyád fontosabb neki, mint én. És bánt, hogy
nem támaszkodhatok rá. A legjobb barátom a világ másik felén van,
veled meg... túl bonyolult. Már megint bonyolult. Nem akarok a
terhedre lenni, a válladon siránkozni, másom viszont nincs. Nincs
mellettem egy biztos pont. Olyan vagyok, mint egy zsebkendő
a mosógépben. Cafatokra tép a centrifuga.

Mély sóhaj.

Amikor biztos voltam benne, hogy végzett, megsimogattam a hü-
velykujjammal a kézfejét, aztán elengedtem.

– És most megszabadulunk a szeméttől. – Leráztam mind a két ka-
romat. Adri szájának a sarka megrándult, de nem mosolygott. Újra
megérintettem, és őszintén, mélyen a szemébe fúrtam a tekintetem.

– Amíg nálam laksz, számíthatsz rám. Tudom, hogy nem vagyunk
barátok, és... van múltunk, és minden kurva bonyolult, és állandóan
vagy lesmárolni akarlak, vagy megfektetni – végre halvány mosoly
jelent meg az arcán –, de *most* itt vagyok. Nem gyengeség, ha kimu-
tatod az érzéseidet.

– Sebezhetővé tesznek – motyogta.

– Kibaszottul tudom!

Én is éveket töltöttem azzal, hogy pont előle rejtegettem az érzé-
seimet, mert rendszeresen padlóra küldtük egymást.

– Gyere ide! – tártam szét a karomat, ő pedig gondolkodás nélkül
megölelt. Az egyik kezemmel a fejét simogattam, a másikkal a hátát.
Beszívtam az illatát. – Büszke vagyok rád, amiért kiálltál az apád
elé – súgtam a fülébe. – Én hetek óta gyűjtöm az energiát, de még
felhívni sem tudtam anyámat. Nem vagyok pánikbeteg, de tudom,
mennyire könnyű elveszíteni az irányítást. Ettől nem leszel gyenge.

Összerezcentünk, amikor váratlanul duda visított fel mellettünk.

– Nem dísznek van kint a tábla! Nem itt kell nyalni egymást!

Elengedtem Adrit, és megfordultam. Egy borostás faszi hajolt ki a
letekert ablakon egy leharcolt, koszosfehér, dobozos kisteherautóból.

– Szabad ember vagyok, és ott nyalom a csajomat, ahol akarom
– vágtam vissza, aztán megfogtam Adri kezét. – Szállj be, mielőtt megvernek.

– Mindjárt kitollak a faszomba innen, ha nem húzol el!

Megkerültem az Opelt, bepattantam, indítottam, és padlógázzal kiálltam a kapuból. A visszapillantóból még láttam, hogy a fickó bemutatott, mire letekertem az ablakot, és vizionoztam a gesztust. Adri felnevetett mellettem. Tompán, rekedten, de szabadon.

– Hova tűnt belőled a zen buddhista, aki azt mondta, hogy ne álljak bele feleslegesen a vitákba?

– Nem szoktam megfogadni a saját tanácsaimat – sandítottam rá.

Még mindig vörös volt a szeme, és a sírástól felpuffedt kicsit az arca, de legalább már megnyugodott és mosolygott. Ezek után nem beszélgettünk. Már beértünk a nyolcadik kerületbe, amikor megszólalt a Messenger-hívás hangja. Adri előkotorta a zsebéből a mobilt, aztán felvette:

– Szia, vaklárma volt, már minden rendben.

– Ne haragudj, baba, randim volt. Mi a baj? – szűrődött ki Kerekesi irritálóan beképzelt hangja.

– Már semmi, csak találkoztam apámmal, és kicsit kiakadtam, de minden rendben. Inkább mesélj, milyen a lány?

– Ó, baszki! És pont ilyenkor nem érek rá...

Én nem bántam, mert így Adri nem a bájgúnárral beszélte meg a gondját.

– Nem baj, de mesélj!

– Még nem tudok sokat. Elég óvatos vagyok. A csapatom sportmasszőre.

Jól masszírozhat...

– Szurkolok, hogy ő végre normális legyen.

– Meglepődnék, ha normális lenne – nevetett keserűen Kerekesi.

– A szerelmi életem kész katasztrófa.

Legalább ebben hasonlítunk. Még tíz csodálatos percig hallgathattam a bájcsevejüket, amíg ki nem raktam Adrit a háztömbünk elé, majd visszavitettem Tomának a kocsit. Kerekesi most még job-

ban idegesített, mint eddig. Arra emlékeztetett, mennyire messze vagyok Adritól, miközben nekik bensőséges húsz év van a hátuk mögött. Zavart. Az a gondolat is zavart, hogy egyedül hagyjam Adrit, amíg a nagyinál leszek. Jót tenne neki is a nyugalom, hogy kicsit kiszakadjon a mindennapokból.

– Végre, ember! – tépte fel az ajtót Toma, amikor felcaplattam hozzá a kocsikulccsal.

– Mi van?

– Kurva későn jöttél, nekem meg dolgom lenne, aztán este meló, nem érek rá egész nap.

Felvontam a szemöldököm.

– Bocs, de nyugodj már le!

Kikapta a kezemből a kulcsot, egyből bezárta az ajtót maga után, és velem együtt sietett le az utcára. Futólag elköszönt, és már el is hajtott. Toma határozottan kizárt valamiből.

Mire hazaértem, Adri szerencsére befejezte Kereskesivel a beszélgetést. Kopogtam az ajtaján.

– Várj!

De akkor már reflexből benyitottam. Maga elé kapott egy pólót. Mögötte csak melltartó és tanga volt rajta.

– Baszki! – Lendületből fordultam is ki a szobából.

– Mondtam, hogy várj! Két hónap alatt sem szoktad meg, hogy nem egyedül élsz?

– Kopogtam, nem? – vigyorogtam.

– Gratulálok. Huszonhárom év alatt elsajátítottad az etikett alapját. Most már megfordulhatsz!

Adri az ágyán ült, éppen a laptopját nyitotta.

Nekitámaszkodtam az ajtófélfának. Meg fogom bánni. Kibaszottul.

– Arra gondoltam, hogy mégis velem jöhetnél a nagyihoz.

Adri döbbenetesen pislogott rám.

– Tudom, mit mondtam erről a múltkor, de aztán rájöttem, hogy jót tenne neked, ha kiszakadnál a pörgésből. Kirándulnánk egyet. Mit szólsz?

– De... Nem lenne jó ötlet... Ráadásul ők a nagyszüleid – suttogta, mintha a királyi családhoz akarnám elvinni látogatóba.

Elmosolyodtam.

– Nem ismernek, ha ettől tartasz.

– Nem csak ettől... Nem lenne furá? Ez olyan, mintha bemutatnál nekik.

– Igazából tényleg bemutatnálak.

– Igen, de... – Megvakarta a heget az alkarján. – Azt hinnék, hogy együtt vagyunk...

– Előttük akkor majd nem fogunk csókolózni.

– Bolond! – legyintett.

– Komolyan mondtam, hogy lazítanod kéne. Megnyugtatna a környezetváltozás.

– Lazítani a káosz közepén ostobaság. Szerintem tíz éve lazítottam utoljára, vagy még akkor sem.

– Na látod!

Adri édesen mosolyogva csóválta a fejét. Olyan könnyörgő fejjel pislogtam rá, ahogyan csak tudtam. Baszki, könnyörögtem neki... Elfordította a fejét, aztán visszanézett. Próbáltam aranyosan pislogni, mire nagyot sóhajtott.

– Valóban nem ártana, ha kiszellőztetném a fejem...

– Oké, máris felhívom őket! – csaptam össze a tenyeremet, és előszedtem a mobilomat.

– Ez nem egy igen volt!

– Pedig nagyon úgy hangzott!

A többi érvét direkt figyelmen kívül hagytam. Nem *akartam* egyedül hagyni egy napra sem. Átszeltem a szobát, és már a sajátom küszöbén álltam, amikor Adri utánam szólt:

– Bálint?

Megtorpantam, visszanéztem.

– Ami a szüleinket illeti...

Jéggé keményedett közöttünk az eddig meleg levegő. Pislogás nélkül bámultunk egymásra.

– Akármi történik majd, nem leszel a testvérem!

Rászegeztem az ujjamat.

– Kibaszottul nem leszünk testvérek! Soha!

Adri bólintott, mintha valami abszurd megállapodást kötöttünk volna. Becsuktam magam után a szobám ajtaját, és miután átcseréltem a farmert meg az inget a szokásos szettemre, szóltam nagyinak a plusz egy főről, felcsörgettem Vivit. Résnyire nyitottam az ablakot. Betódult a szobába a hideg. Nekidőltem a zakatoló radiátornak a combommal, és rágyújtottam.

– Nem igazán érek rá, Bálint. Nagyon fontos? – hadarta, amikor felvette.

– Anya miatt hívlak. Hallottad a legújabb húzását?

– Várj egy kicsit – szólt oda valakinek a háttérben, mire egy furcsán ismerős hang válaszolt.

– Tomával vagy? – Kis híján félreszívtam a cigit.

– Igen, átbeszéljük a regényemet.

A háttérben ajtó csukódott.

– Aha... És Toma mióta lett regényszakértő? – vontam fel a szemöldökömet.

Vivi nevetett.

– Meglepődnél, hogy milyen érdekes meglátásai vannak.

– Hát meg is lepőd... – Elhallgattam, ahogyan valami a helyére kattant. Toma viselkedése... – Ő a pasi, akiről múltkor beszéltél? Aki próbálkozik nálad?

A kérdésemet csend fogadta.

– Vivi?

– Azt hittem, Rebeka miatt hívsz.

– Ne terelj!

Vivi nagyot sóhajtott, de nem válaszolt most sem. Megmarkoltam a jeges alumíniumpárkányt, felszökött a vérnyomásom.

– Tomának még egyetlen normális kapcsolata sem volt – szóltam meg fojtottan.

– Tudom, ismerem – szusszantott Vivi.

– Ugyanúgy vadászik, ahogy én.
– Tudom, Bálint.
– Remélem, nem rólad beszélt, amikor egy nehezen kapható egyéjszakásról magyarázott a napokban.

Csend.

Hosszú csend.

Mélyet slukkoltam a cigiből.

– Lefeküdtünk a halloweeni buli után – vallotta be halkán Vivi. – Nem mintha rád tartozna.

Most tényleg sikerült félreszívnom a cigit, a füst marta a torkom. Köhögve, könnyes szemmel kapaszkodtam a párkányba.

– Hogyne tartozna rám! – hörögtem. – Az unokatesóm vagy!

Tomával meg alaposan el fogok beszélgetni!

– Tudok magamra vigyázni.

– És most tényleg a regényedet beszélitek át?

– Akármilyen furcsa, igen. De te meg Rebekáról kezdted beszélni.

Elnyomtam a csikket a hamutartóban, és becsuktam az ablakot.

– Megint Petrással kavar – csikorgattam a fogamat. – Találkoztunk Krisztián partiján.

– Mit kerestél te ott?

– Adri kamupasija voltam.

– Hogy mi? – nyögte Vivi. – Azt hiszem, lemaradtam valamiről.

– Ezt pont te mondd? – morogtam. Vivi erre nem reagált. – Mindegy, hosszú sztori. – Hátat fordítottam az ablaknak, és zsebre dugtam a kezem. Szabályosan ráültem a radiátorra, de nem adott annyi meleget, mint amennyit kellett volna. – Karácsony előtt lemegyünk a nagyihoz – vallottam be suttogva.

Csend.

Aztán:

– Hogy mi? Együtt? A mammerhez? – Vivinek egy oktávval megugrott a hangja. Hümmögve piszkáltam a lábujjammal egy kikopott foltot a szőnyegen. – Senkit nem vittél még a mammerhez.

– De, Tomát.

– Az nem számít, ő a legjobb barátod! De Adri... – Vivi elhallgatott. – Ennyire komoly a dolog? – Aggodalom csendült a hangjában.

– Nem tudom. Más lett, de mégis ugyanolyan. Mellette akarok lenni. Smároltunk, ölelkeztünk, sokszor úgy fogjuk egymás kezét, mintha...

Vivi hallgatott. Elöntött a bűntudat, mintha semmit nem tanultam volna a múltból.

– Nem tudom... Én nem tudom, Vivi, csak azt, hogy nem akarok messze lenni tőle, miközben kapcsolatot sem akarok, és ő sem. Nem is lenne jó ötlet, nem állunk készen egymásra.

Ezzel magamat is győzködtem, ahogy egy hete is, amikor cölibátust fogadtunk.

– Megint szerelmes lettél?

Belebizsergett a gyomrom Vivi kérdésébe.

– Érzek valamit, de nem tudom, hogy ez csak vonzalom vagy több. Mert kibaszottul vonzódunk egymáshoz, és kivételesen ezt őszintén meg tudtuk dumálni.

Vivi felsóhajtott. Elhúztam a számat.

– Hülye vagyok emiatt, Vivi?

– Hát nem mondom, hogy nem vagy mazochista, de nem hinném, hogy akárki is elítélhető lenne az érzései miatt.

– Én mégis balfasznak érzem magam tőle. Nem kéne szeretnem, ahogy régen sem kellett volna. Megőrültem érte, és tudnék most is ugyanúgy állni hozzá.

– És akarnál úgy állni hozzá?

– Bizalom nélkül nem.

Vivi megértően hümmögött a túloldalon.

– Hasonló cipőben járunk. Rebekával szemben pedig lehetnél megértőbb, még mindig ezt mondom.

– Megértőbb? – hördültem.

– Elszúrta, de már megbánta. Tudtam Krisztiánról. Rebeka év elején hívott fel, és tőlem kérdezte, hogy mikor mondja el neked.

Én azt tanácsoltam, hogy minél hamarabb, de sejtettem, hogy ez nem történt meg.

– Mióta vannak együtt?

– Valahogy év eleje óta.

Fasza. Akkor sajnós nem futó kaland.

– Figyelj, Bálint, mindketten felnőttek vagytok, ő sem szól bele a te dolgaiddba. Rebeka hozott néhány rossz döntést, és egy percig sem vitatom, hogy ez neked a károdra vált, de nem kéne emiatt egész életében haragudnod rá. Hidd el, komoly büntudata van. Szereti azt a férfit, amiért szintén rosszul érzi magát, mert tudja, mit gondolsz erről.

– Utálok veled dumálni, mondtam már?

– Mert tudod, hogy igazam van – nevetett Vivi. – Én viszont most megyek. A regény nem rakja össze magát.

– Vivi, nagyon vigyázz Tomával!

– Úgy lesz, te pedig Adrival!

– Megpróbálom...

Bálint

AHHOZ, hogy dumálni tudjak Tomával, össze kellett szednem a gondolataimat, és a nem létező hidegvéremet, nehogy a torkának ugorjak. Nem kellett volna összeverekedni vele, de ha csak egy egyszerű dugásnak nézi Vivit, akkor hétéves barátság ide vagy oda, nagy gondok lesznek.

Másnap korábban nyitottam az edzőtermet az előző napi kiesés miatt. Szerencsére egymást érték a vendégek, teljesen lekötötték a figyelmemet, nem maradt energiám agyalni.

Aztán délután váratlanul megjelent Adri a testre simuló fekete trikójában, a szintén fekete cicanadrágjában, a csábos kisugárzásával, ami miatt a faszik nem tudták levenni róla a szemüket. Én sem tudtam. Mintha előző nap nem omlott volna össze előttem, úgy mosolygott. Nem nézett senki másra, csak rám, ahogy a kamerával a kezében átvágott a termen.

– Szia – csicseregte, ahogy odaért hozzám. – Végeztem a Spartacus első videójának vágásával, és jöttem még forgatni munka előtt. Megcsináltam a csatornát is, ezt pedig visszaadom, köszönöm – nyomta a kezembe a mobilt, amit kölcsönadtam neki. – Most jutottam el odáig, hogy vegyek magamnak másikat. Mutatom a csatornát, és ha tetszik, mehet is ki a videó.

Némán pislogtam rá, miközben előszedte a saját mobilját. Kismult az arca, csak a tekintete kopott meg, mint egy fényét veszített fénykép. Szeme alatt sötét árnyék húzódott.

Elszakítottam a pillantásomat róla, amikor átadta a mobilját. Felharsant az „Eye of the tiger”. Elvigyorodtam. A rövid videó elé bevágta az intrót: engem, ahogy püfölöm a zsákot headsettel a fülemben. Erős, fegyelmezett mozdulatok. Andris büszke lehet rá, jó munkát végzett velem. A fejem felett megjelent egy felirat: EGY

SZEMÉLYI EDZŐ! Aztán a többiek edzéséről is betett néhány másodpercet. Valaki keményen tolt, valaki csak előkörködt az egészet. Felettük is megjelent a felirat: EGY SZUPER TÁRSASÁG! A végére pedig betett egy totál képet az üzlet elejéről kívülről. Rászerkesztette a címét is.

– Ez kurva jó lett! – néztem rá döbbenten, amikor visszaadtam neki a mobilt.

– Egész délelőtt ezt csináltam, nyolckor keltem.

A homlokomat ráncoltam.

– Hajnali négykor fog véget érni a műszakod. Pihened kéne előtte. Adri a fejét rázta.

– Nem, most erre van szükségem.

Ő is a munkába akart menekülni.

– Oké, szerintem fasza lett, kimehet a netre.

– Szuper! Akkor kiteszem, forgatok még néhány órát.

Hátat fordított, és a csípőjét riszálva elvonult. A fenékén ide-oda ringott az arany betűkből rávasalt LONDON felirat. Megbabonázva követtem a szememmel, megkapaszkodtam a bokszzsákban.

Imádtam Londont.

Alig tudtam a kliensekre koncentrálni, amíg Adri a közelben volt. Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor végre elhúzta a csíkot. Sokkal tovább maradtam nyitva, mint általában, és több bevételt is termeltem, mint amennyit szoktam.

Elégedetten zártam be este a Spartacust. Ebből az érzésből próbáltam erőt meríteni a Tomával való beszélgetésemhez.

A vasárnap este ellenére a Barlang tömve volt. Átverekedtem magamat a táncolók között, és odaintettem Tomának. Megdermedt, ahogy meglátott, szeme riadtan rebbent a mellette álló Adrira, aztán vissza rám. Vivi tutira elmondta neki, hogy már tudok róluk. Toma visszaintett, még kiszolgált egy csajt, aztán felém indult, amíg Adri egy tökéletesre belőtt hajú bálgúnárral flörtölt.

Toma megállt velem szemben, a zene ütemére vibrált a feszültség közöttünk.

– Tudod, miért jöttem – ordítottam túl a dübörgést. Toma mereven bólintott. Nem nyújtotta az öklét köszönésre. Én sem. – Dumálnunk kell!

Újra bólintott, és a fejével hátrabökött a raktár felé. Odakiáltott Adrinak, hogy tartsa a frontot, és kilépett a pult mögül. Követtem.

A sörösrekeszekkel teli helyiségben, miután becsuktam az ajtót, szembefordult velem. A zene tompa dobogássá változott, az állott levegő a torkomra tapadt.

– Azt hittem, barátok vagyunk – kezdtem bele halkán.

– Azok vagyunk!

– Akkor miért titkoltad el? – dugtam zsebre a kezem.

Toma elhúzta a száját, a mellette lévő kopott falat bámulta.

– Mennyit tudsz?

– Lényegtelen. Tőled akarom hallani, mi történt.

Egyik lábáról a másikra állt, nem nézett a szemembe.

– El akartam mondani, oké? De még nem tudtam... – Mély levegőt vett, mintha egy szuszra akarná kinyögni az egésztestet. Feszülten vártam. – Részegen megdugtam Vivit, és alig emlékszem rá.

A csend a kinti zene ütemére vibrált közöttünk. Ökölbe feszült a kezem, de erővel kifeszegtettem az ujjaimat.

– Vágod, hogy ez így kibaszottul szarul hangzik?

– Tudom, de hallgass meg! Többet akarok tőle! – nézett rám két-ségbeesetten.

Gúnyos nevetés robbant ki belőlem.

– Még hazudsz is?

– Nem. – Dühösen villant a szeme, amitől nekem is felszökött a vérnyomásom.

– Világosan megegyeztünk, hogy egymás rokonai tabuk. Én betartottam. Te viszont...

– Neked nem igazán kellett betartanod.

Karba fontam a mellkasom előtt a kezem. Valóban?

– Kamilla évekig szerelmes volt belém.

Tomának ráncba szaladt a homloka.

– Mielőtt elköltözött volna, tavalyelőtt a búcsúztató buliján pont ebben a raktárban rám mászott, és arra kért, hogy én vegyem el a szüzességét. Bennem is volt már pia bőven, de mégsem tettem meg. Le sem smároltam, vigyáztam rá, mert a húgod. Csak miattad utasítottam vissza, pedig kibaszottul dögös volt.

Tomának gyilkos tűz lobbant a szemében. Megfeszült, előredőlt, mint a támadni készülő bika.

– Szar ezt hallani, mi? – ütöttem tovább a vasat. – És az milyen szar lett volna, ha megteszem veled, utána meg azt mondom neked, hogy úgy be voltam baszva, hogy szarra sem emlékszem?

Most neki szorult ökölbe a keze, mogorván meredt rám, még soha nem láttam ilyennek. A húga érzékeny pontja volt, és én ezt tiszteletben tartottam, soha nem közeledtem, soha nem tettem semmi olyat, amit Kamilla félreérthetne.

– Kurva szar érzés, amiért hátba szúrtál – mondtam őszintén.

– De szeretem őt! – Úgy robbant ki, mintha már régóta gyűltek volna benne a szavak.

– Egy kibaszott egyéjszakásnak nevezted, akit meg kell dolgoznod! – ordítottam. Faszba a hidegvérrel! – Vele nem fogsz játszani, Toma! Ő nem egy random csaj, akit megdugsz, aztán faképnél hagysz! Nem akarlak a közelében tudni.

– Nem hiszem, hogy akármit is megtilthatnál – jelentette ki mogorván. – Szeretem Vivit! – Kihúzta magát, felszegte a fejét. – Hónapok óta teperek utána, kapcsolatot akarok veled, mert tizenhat éves korom óta megőrülök érte!

– Ha komolyan akarnád, akkor nem így dugtad volna meg!

– Nem így terveztem, baszd meg! – tett felém egy lépést. Pislogás nélkül figyeltem minden mozdulatát, hátha védekezni kell. – Csak hogy tudd, ő húzza az én agyamat! Most ő játszik velem! Én soha nem basznám át! Inkább magadba kéne nézned, hogy mi a faszért tolod el Adrit.

Felröhögtem, és a hajamba túrtam.

– Nem tolom el...

– Dehogynem! A múltkori húzásod meg gáz volt, hogy előtte szedted fel az egyéjszakást, csak észre sem veszed magad!

Fájdalmas csomóba ugrott a gyomrom. Kinyitottam a számat, de hang nem jött ki rajta.

– Pont, hogy te játszol másokkal. Elmondta. Egyszer rányomulsz, aztán meg kijelented, hogy nem akarsz semmit. Cölibátus, aztán meg kierőszakolod, hogy elmenjen veled a faházba.

– Szart sem értesz...

– Annyit értek, hogy a nevetséges játszadozásodat mindketten megszenveditek, miközben be sem vallod, hogy már megint sikerült beleesned ugyanabba a gödörbe! Látom, hogy szerelmes vagy, te idióta! Úgyhogy a saját életedet rakd helyre, és szállj le rólam, mert nincs közöd az enyémmhez!

Toma kikerült, feltépte az ajtót, és elnyelte a lüktető zene.

Hétéves barátságunk alatt eddig kétszer vesztünk össze csúnyán. Egyszer, amikor tizennyolc voltam, és náluk aludtam. Kamilla megkért, hogy másszak át hozzá az ágyba, mert fél egyedül a sötétben. Bebújtam mellé, Toma pedig majdnem megvert, mert azt hitte, hogy kikezdtém az akkor tizenöt éves húgával. Másodjára pedig akkor, amikor az egyik csaja azt hazudta, hogy velem csalja. Akkor össze is verekedtünk, és hetekig nem állt szóba velem, amíg nem vittem neki bizonyítékot. Sírva kért bocsánatot.

A vádjai súlyos páncélként szorították a mellkasomat. Nem akartam játszani Adrival, és pont, hogy a csaj kérte a távolságot. Összerándultam, ahogy megcsörrent a zsebemben a mobil. Elővettem, és egyből megugrott a pulzusom anya neve láttán.

– Igen? – szoltam bele. Ennél szarabb napom már nem lehet...

– Szia, Bálint! Köszönöm, hogy felvetted. – Megköszörülte a torját. – Sokat gondolkodtam, és engem érdekelne az a felvétel, amiről beszéltetek.

– Miért? A pasid le se szarja, akkor téged miért érdekelne?

– Fogok beszélni Krisszel, tudok rá hatni, csak keményfejú...

– Bocs, de ezzel most nem tudok foglalkozni.

Telítődtem a problémákkal. Sok réteg ruhaként rakódtak rám.

– Értem – mondta szomorúan.

– Nem az enyém a felvétel. Dumálni fogok Adrival, hogy meg akarja-e mutatni egyáltalán, de azok után, amilyen állapotban volt, nem hiszem. Tudhatnád, kivel feküdtél össze már megint.

– Bálint!

– Még dumálunk. Csá!

Meg sem vártam, hogy elköszönjön, letettem, és a plafon felé fordítottam az arcomat. Teli torokból felordítottam.

Adri

BÁLINT bezárkózott. Minimalizálta az együtt töltött időt, kínosan kerülte az érintkezést is. Örülnöm kellett volna neki, hiszen így én is jobban tudtam a munkára koncentrálni, a magány szorítása azonban nem múlt el. Egyre többet beszélgettem Csabival, de hihetetlenül lefárasztott, hogy titkolóznom kell előtte. Nem álltam készen egy vitára vele, márpedig az lenne, ha beavatnám mindenbe.

Szépen haladtam a pénzgyűjtéssel a Barlang hírnevének köszönhetően, miközben a Spartacus is nagyon jól teljesített a TikTokon. Bálintot megtanítottam videót vágni, ő is kezelte a terem csatornáit, és egészen jól szórakozott rajta. Ő főleg vicces, félperces videókat tett fel, én meg informatív kedvcsinálókat. A Spartacus követőbázisa rohamosan gyarapodott.

Bálint egyik reggel szokatlanul széles mosollyal lépett a konyhába, miközben vastag pulcsiban és bundás nadrágban ültem a konyhaasztalnál a kiürült kakaósbögrém és a laptopom társaságában. Reggelre mindig kihűlt a lakás, hiába ment a fűtés. Az a kis meleg is kiszökött az ablakok melletti vékony réseken.

Kérdőn pislogtam a telefonján pötyögő Bálindra, de ő nem vett rólam tudomást. Most már rettenetesen idegesített, fogalmam sincs, mit tettem már megint. Toma sem mondott semmit erről.

– Kora reggel mosolyogsz – törtem meg a csendet, és kortyoltam a langyos teából.

Bálint összerezett, majd felkapta a fejét, mintha csak akkor vette volna észre, hogy én is a helyiségben vagyok.

– Ja.

Vártam, hogy folytassa, de semmi. Mérgesen szusszantottam.

– Mi történt?

Bálint a mosogatóhoz lépett, forró vizet öntött egy Gyűrűk urás bögrébe, aztán bedobta a mikróba.

– Beteltem a hétre. Tegnap már csak jövő hétre tudtam időpontot adni.

– Ez szuper!

– Ja. – Szükszavú válasza ellenére továbbra is mosolygott.

A mikró csipogott, kivette a bögrét. Jólesően szippantottam bele a fahéjas illatú levegőbe.

– Kérhetek egy kortyot? – nyújtottam felé a kezemet, ő pedig gondolkodás nélkül odaadta.

Eddig a saját bögrémen melengettem hideg ujjaimat, de az már kihűlt. A kezemre húztam a pulcsi ujját, úgy fogtam meg két oldalról Bálint bögréjét, és csukott szemmel ittam. A tea végigsimogatta a torkomat, felnyögtem.

– Isteni! Ezt szeretem a legjobban a télben! A karácsonyi ízeket és illatokat.

Bálint kivett egy másik bögrét a konyhaszekrényből, és abba is engedett vizet. Hosszú idő óta először töltöttünk ilyen sok időt egy helyiségben.

– Visszaadom, nekem csak egy kortyra kellett – hadartam, de a fejét rázta.

– Csinálok újat.

Tompa sajtás támadt a szívemben, de gyorsan elnyomtam. Bálintnak van igaza. Tartja a távolságot, és jól teszi.

– Mennyit aludtál? – kérdezte rám sem nézve.

– Néhány órát – vontam vállat. A smink majd eltakarja a karikákat.

– Túlvállalod magad – morogta szárazan, és kivette a mikróból a bögrét.

– Majd pihenek a nagyidnál – emlékeztettem. Ha meggondolta magát, még most derüljön ki.

– De az még két hét... Vissza kéne venned az iramból.

– Ezt mondod te, aki a hét minden napján bejár a terembe reggeltől estig – kortyoltam a teából.

– Muszáj...

– Na látod, nyomni kell, majd pihenünk valamikor.

Bálint rosszállóan elhúzta a száját, de nem mondott semmit. Miután kiitta a teát, szó nélkül elsétált mellettem.

– Bálint? – szoltam utána, mire visszafordult. – Haragszol valamiért? Vagy csináltam valamit?

Rövid ideig csak nézett, aztán nagyot szusszantott.

– Nem, csak nem akarom, hogy azt hidd, játszok veled, mert nem így van. Csak... annyira kusza minden.

– Á, értem – bólintottam. – Mondhattad volna.

Fáradt mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Nem szoktam hozzá, hogy nyíltan megbeszéljük a dolgokat.

Elszorult a mellkasom. Nem mondtam erre semmit, ő pedig kilépett a nappaliba. Üres lett nélküle a konyha.

***

Észrevétlenül léptünk át a decemberbe. Ahogy a hideg ablaküvegnek nyomtam a homlokomat, belém hasított, hogy mindjárt vége ennek a pocsék évnek. Odakint hópelyhek táncoltak a levegőben, elfedték a járdák mellé dobált szemetet, és még ridegebbé, még barátságatlanabbá változtatták a kerületet. A haldokló ősz után beköszöntött a halott tél.

Peti szerencsére azóta lapított, nem hallottam felőle, mégsem engedtem meg magamnak a nyugalom luxusát. Bálint még két hete megkérdezte, hogy meg akarom-e mutatni az anyjának a felvételt, de elutasítottam. Higgyenek csak hazugnak, nem érdekel, nem akartam megalázó módon bizonygatni az igazamat. Ráadásul nem az anyjának.

Annak a nőnek csak sikerült véglegesen belefeküdnie a pénzes kádba. Apám szereti, hát akkor legyen vele boldog, ahogy velünk soha nem volt.

December hatodika a gimiben különleges volt. A mikuláshúzás után mindig kiderítettem, ki kit húzott, és Bálintot rendszerint megszereztem magamnak. Legalább ilyenkor megszerezhettem. Direkt készültem, hogy minél szemetebb ajándékot adjak neki. Kilencedikben fogyasztótablettát és egy csomag óvszert kapott, azzal a szöveggel: „Apádnak kellett volna használnia.” Tizedikben fingópárnát és egy használt tampont, amit aznap kukáztam a lányvécéből. Tizenegyedikben már nem lepődött meg, amikor ajándékosztásnál hozzá léptem oda, és meg sem nézte, úgy hajította a kukába a bekeretezett kutyaszart ábrázoló képet, aminek a keretébe bele volt faragva: ÖNARCKÉP.

Tizenkettedikben azonban ő is készült. Tudtam, hogy elcserélte egy srác nevét az enyémmre. Abban az évben tőlem egy fekete pólót kapott, amit külön neki készítettem. A mellkasára fehér betűkkel ráírtam: EGY GYÖKÉR VAGYOK! A hátára pedig: RÚGJ BELÉM! MEGÉRDEMLEM. Én egy pöcs alakú nyalókát kaptam díszcsomagolásban, a szívecskés üdvözlőkártyán pedig a SZOPJÁL LE! üzenet állt.

Most viszont mással készültem. Hatodikán le sem feküdtem, miután végeztem a Barlangban, egyből megrohmoztam a boltokat, és beszereztem mindent egy hatalmas mikuláscsomaghoz. Vettem hozzá piros vászonzsákot is. Amint hazaértem, bezárkóztam a fürdőbe, és teletömtem édességgel, sörrel, energiatallal, két doboz cigivel, egy Gyűrűk urás öngyújtóval, amit már egy héttel előtte megrendeltem; a tetejébe pedig egy gagyi, arannyal bevont virgácsot tűztem; úgy kötöttem meg a zsák száját, hogy kilógjon a virgács.

Mire végeztem, már alig láttam az álmodástól. Tompán hasogatót a fejem, és megsédültem, ahogy felálltam a kád széléről. Kicipeltem a hatalmas zsákot a nappaliba a dohányzóasztalhoz, elé tettem egy aranyos, kölyöktigrist ábrázoló képeslapot, „Mindent köszönök!” üzenettel, aztán bebotorkáltam a szobámba.

Nem keltem fel, amikor Bálint elindult otthonról. Délután riadtam az ébresztőre. Még mindig kótyagos voltam. Talán tényleg többet kéne pihennem. Szerencsére aznap nem dolgoztam, így teljes nyugalomban foglalkozhattam a marketinggel egy bögre fahéjas teával felszerelve. A mikuláscsomagom átteleportált a nappaliból Bálint ágyára, kibontva. Odasétáltam, és belekukkantottam. Hiányzott belőle a cigi és a nagy táblás karamellás Milka, a kedvence. Megjegyeztem, mindig ezt ette, ha láttam nála csokit. A sör az éjjeliszekrényre költözött.

Mosolyogva léptem vissza a saját szobámba, aztán felöltözve bebújtam a takaró alá a lappal az ölemben, és nekiálltam posztokat gyártani a közösségi oldalakra a Barlangnak meg a Spartacusnak is.

Annyira belemerültem, hogy elrepült mellettem a nap. A bejárati ajtó nyitódására kaptam fel a fejem. Zizegés, surlódás, csattanás, majd léptek dobogása a szőnyegen. Bálint gondolkodás nélkül benyitott a szobába.

– Baszki! Itthon vagy? – A háta mögé rejtette a karját.

– Azért ennyire nem vagyok ijesztő – viccelődtem.

Végignézett rajtam, aztán beljebb lépett.

– Hát az éjjeli lámpa félhomályában ezzel a kapucnival... – Rám hunyorgott. – Mi az ott a fejedem?

– Macskafüles a kapucni, hagyjál!

Bálint arcán széles vigyor terült el. Mostanában nem mosolygott rám így.

– Kurva cuki. Nekem is van egy cuki ajándékom. – Előhúzta a háta mögül a karját. Ajándékcsomagolás csörrent. Döbbsen pislogtam a piros, Mikulásokkal feldíszített közepes méretű csomagra.

– Nem tudtam, hogy most adjuk oda a karácsonyi ajándékot is – hebegtem zavartan, ahogy átvettem tőle. Könnyű volt, puhán benyomódott az ujjaim alatt.

– Ez csak mára van. Karácsonykor majd fehér lovon fogok az ablak alá lovagolni szerenádot adni.

Felkacagtam.

– Örülnének neki a szomszédok.

Dagadó örömbuborékkal a mellkasomban bontogattam az ajándékomat. Bálint felkapcsolta a villanyt, hogy jobban lássam a barackszínű pulcsit, ami a takaróra csúszott. Széthajtogattam. Az elejére egy üvöltő tigrisfejet vasaltak, alatta a felirat: HA BASZAKODSZ VELEM... Megfordítottam. A hátulján három vörös karomnyom viritott keresztben az anyagon. ODABASZOK! A betűk ugyanolyan vörössel voltak nyomva, mint a karomnyom.

Felnevettem, elhomályosult a tekintetem, de gyorsan visszapislogtam a meghiúsultság könnyeit.

– Köszönöm!

– Már egy hete megcsináltattam, amikor még nem is tudtam a te ajándékról.

Egy hete? Akkor még nagyon kitartóan került.

– Pedig azt hittem, nem ünnepeled.

Szexi félmosolyt villantott.

– Úgy néz ki, van, ami változik. Mint a mikuláscsomagod összetétele.

– Egy újabb pólót csak nem adhattam, nem igaz? – mosolyogtam pimaszul, aztán átcseréltem a macskafüles pulcsit a tigrisesre. Pont passzolt rám.

– Mutatni akarok még valamit.

Várákozva néztem fel rá. Lehúzta a pulcsija cipzárját, és egy színpadias mozdulattal ledobta magáról. A mellkasán az időtől egy kissé kopott felirat: EGY GYÖKÉR VAGYOK!

– Megtartottad? – tátottam el a számat.

Bálint kacsintott, aztán megfordult, széttárta a karját, mintha magát ünnepeletné. A régi RÚGJ BELÉM! MEGÉRDEMLEM. felirat át lett húzva, ÉS MEGDUGLAK, MERT MEGÉRDEMLEM. lett belőle.

– Ez annyira alpári! – nevettem fel.

Bálint visszafordult.

– Tetszik?

– Nagyon!

– Ezt viszont nem most írtam át, hanem még akkor, amikor adtad.

– Hihetetlen, hogy megtartottad.

– Mert bejött – vont vállat, aztán egyik lábáról a másikra állt. A szobája ajtajára nézett, aztán vissza rám. – Mit csinálsz? – bökött a laptop felé a fejével.

– Marketingeltem ide is, oda is. Miért?

Ismét toporgott. Furán aranyosan viselkedett.

– Nincs kedved filmezni? Közben elpusztíthatnánk a mikuláscsomagod maradékát.

Az ajánlatra bizsergés cikázott végig minden porcikámon. Forró-ság kúszott az arcomra.

Biztosan olyan vörös voltam, mint a főtt rák.

– De ha rossz ötlet...

– Rendben!

Egyszerre mondtuk. Bálint szokatlanul lágyan, kicsit szégyenlősen elmosolyodott, én pedig próbáltam természetesen viselkedni, mint-ha nem lenne abban semmi, hogy Bálint a szobájába hív filmezni. Máris hallottam Toma kaján hangját: „Ez a dugás szinonimája?” Kibújtam a takaró alól, és követtem Bálintot. Izgatottan dobolt a szívem, ahogy felmászott az ágyra, és bekapcsolta a saját gépét.

– Mit nézzünk? – kérdezte, fel sem nézve a képernyőről.

– Egy lehető legmikulástalanabb filmet. – Óvatosan mellé bújtam a puha takarója alá. Meg sem döbbsent rajta, mintha mindennap az ágyában heverésznék.

– Horrort? – nézett rám vigyorogva.

– *Horrorra akadva!* – Az államig húztam a takarót.

– Megvettél – bólintott, és rákeresett, aztán elindította.

Ő is bebújt a takaró alá, tisztes távolságra tőlem, majd kettőnk közé tette a mikuláscsomagot. Fél szemmel a filmet figyelve, teli szájjal röhögtünk, kommentáltuk a filmet. Még a felénél sem jár-tunk, amikor elfogyott az összes édesség, a pusztításunk nyomai

körülöttünk heverték. Még a földön is cukrospapírok voltak. Bálint szisszenve kinyitotta a sört, és nagyot kortyolt belőle. Felém nyújtotta. Nem rajongtam a sörért, inkább whiskey-s voltam, mégis elfogadtam. Most jólesett. Kiszökkent egy halk büfi is.

– Bocsil – mentegetőztem.

Bálint felvont szemöldökkel nézett rám.

– Komolyan tőlem kérsz bocsánatot egy bőfögésért? Királylány, ebben engem le sem tudnál körözni. Egyszer akkorát bőfögtem, hogy Tücsök átkopogott.

Felnevettem.

– Botrányos vagy.

– Csak önmagam vagyok, és mellettem te is lehetsz önmagad.

Melegség öntött el, elnyúltam az ágyon, a fejemet a fenyőillatú párnájába fúrtam.

– És mi a helyzet a pukival?

Bálint felhorkantott.

– Akarsz versenyezni?

– Isten ments! A végén nem kapnánk levegőt a szobában.

Egyszerre kacagtunk. A csokival teleettem magam, a sör pedig kellően elbódított. Nagyot sóhajtottam. Évek óta nem éreztem ennyire jól magamat, mint ebben a percben. Szerettem őt. Szerelmes lettem Bálintba, és a gondolat most nem rémített meg, mert nem akartam a jövő miatt aggódni. Most csak meg szerettem volna élni a jelent, amiben filmet néztünk, teljesen átlagos témákról beszélgettünk, és a lehető legnagyobb biztonságban voltam mellette.

***

Halk hortyogás hatolt a fülembé, hátulról egy kar fonódott körém. Megdermedtem. Fogalmam sincs, mikor aludtam el, és azt sem tudtam, hány óra van, viszont a „kis kifli, nagy kifli” pozícióban teljesen biztos voltam. Bálint egyik izmos karja a nyakam alatt pihent, a másik a hasamnál, mellkasa a hátamhoz simult, az ágyéka a fenekemhez.

Pezsgett a vérem az intim helyzettől. Leizzadtam, meglódult a szívverésem. Ki kéne mászni az ágyából. Ez túl sok! Neki is biztosan túl sok! Még akkor is, ha most éppen alszik.

Lassan, óvatosan elhúzódtam tőle, az egyik lábamat kidugtam a takaró alól. Megborzongtam a belém maró hidegtől. Bálint karja, ami eddig a hasamnál pihent, a csípőmre vándorolt, aztán ő maga is megmozdult. Bennem rekedt a levegő. De gáz! Nem akartam felébreszteni.

Visszafojtott lélegzettel vártam, amíg a szuszogása ismét egyenletessé nem vált. Az alvó oroszlán. Forró lehelete a fülemnél a nyakamat csiklandozta. Vágy hullámozott végig rajtam. Ennyit a távolságról... Ki kell szabadulnom innen!

Ismét kidugtam a lábam, és a hideggel nem törődve kicsusszantam mellőle. A karja tompán puffant az ágyon, de szerencsére nem ébredt fel. Kínos lett volna. Hátrasandítottam a vállam felett. Az ablakon besütő utcai lámpa gyenge fényében ez az oroszlán ártatlan báránynak tűnt.

Visszahúzott az ágy, két karja biztonsága, mégis lábujjhegyen átsurrantam a saját szobámba.

Adri

ROSSZ ÖTLET volt átmennem hozzá tegnap. Reggel úgy tettem, mint ha aludnék, amíg Bálint a Spartacusba készülődött. Aztán nagy sokára elindult. Nyögve elnyúltam a meleg takaró alatt. Ezerszer visszapörgettem fejben az estét: az ölelését, teste melegét, szuszogását a fülemnél. Nem akartam elengedni, mert akkor nem maradt volna semmim, de mégsem kapaszkodhattam az emlékbe. Nem mehettem bele semmibe Bálinttal.

Ó, basszus!

Nem erre volt most szükségem. Nem akartam lehorgonyozni magamat. Ez a nyolcadik kerületi kis lakás csak egy röpke, néhány hónapos megálló. Nem maradok. *Nem maradhatok!*

Nagyot sóhajtottam. Komoly erőt kellett gyűjtenem, hogy kimászjak a hidegbe, és még csak nem is pizsamában, hanem a tegnapi pulcsiban voltam. Ezzel a lakással büntetni lehetne!

Miután elhagytam az ágyat, felvettem még egy pulcsit, csináltam egy hatalmas bögre teát, és visszakuckóztam a lappal. Úgy elrepültek az órák, hogy észre sem vettem. Csak akkor pihentettem a munkát, amikor Csabi felhívott.

– Idén már semmiképpen sem tudok menni. Egy hónap van az évből, de úgy néz ki, elég jól állok anyagilag, szóval néhány hónapon belül tudnék utazni.

– Mondtam már százszor, hogy az anyagi nem számít, baba.

– Én is mondtam már, hogy neked számít – sóhajtottam.

– Már néztem melókat a környéken. Nem tudtam, mit csinálnál szívesen, úgyhogy ilyeneket írtam fel, hogy kutyasétáltatás, bébiszitterkedés, marketingtanácsadás, mentálhigiénés coach, akármit is jelent az.

Felnevettem.

– Aha, az pont jó lenne, aztán a végén a gyógyulni vágyó ügyfeleim vigasztalnának.

Csabi is nevetett.

– Igazából... – A számát rágcsáltam. – Arra gondoltam, hogy a tánccal kezdenék valamit.

– És azzal mit? – Csabi hangja kétkedőn csengett, amitől egyből csappant a lelkesedésem az ötlet iránt.

– Nem tudom... Táncstúdiót nyitni, tanítani, vagy csak háttértáncosnak jelentkezni ügynökségeknél... Nincsenek ilyen lehetőségek kint?

– Hát biztos van valami...

Elszorult a mellkasom. Még mindig komolytalannak tartotta, ahogy a szüleim, ezért sem gondolkodtam komolyan ezen a lehetőségen, Bálint azonban elültette múltkor a bogarat a fülemben. Ő tehetségnek hívta, amit vétek kiaknázatlanul hagyni. Talán ez lenne az én utam, csak eddig nem mertem bevallani? Olyan természetes a tánc az életemben, mint a lélegzés, de megrémültem, ha arra gondoltam, hogy más előtt kéne megmutatnom magam. A lelkem egy darabját teszem a mozdulatokba, amit az emberek aztán megkritizálnak, kielemeznek. Jézusom, hiszen azóta el sem mentem a stúdióba, amióta Bálint rátalált a csatornámról!

Ahogy elköszöntem Csabitól, rákerestem a New York-i ügynökségekre, és elmerültem a kritériumok böngészésében. Mindegyikhez kevés voltam. Nem tanultam táncolni, nem voltak felmutatható versenyeredményeim, semmi referenciám, csak a csatorna, ahol nem is vagyok felismerhető.

Nagy levegőt vettem, és hirtelen felindulásból elküldtem néhány helyre a LilTigert egy kísérőlevéllel. Levert a víz, görcsölt a gyomrom. Nem vagyok normális! Lüktető szívvel bámultam az elküldött leveleket. *Nem vagyok normális!* Mit akarok én a nulla tudásommal? Lehet, hogy Bálintnak tetszett, de ő nem ért hozzá, nem úgy, mint azok, akik tehetségesebbnél tehetségesebb táncosokkal dolgoznak. Akik megkapják a szájalmasan kezdő videóimat...

Levettem egy pulcsit, olyan melegem lett, és kiálltam a jeges decemberi gangra cigizni. Lepillantottam a fekete latyakos belső udvarra. Kinyílt az alsó szomszéd ajtaja, és a folyton visító csiváva kirohant rajta. A hidegtől remegve guggolt az udvar közepére kakilni, aztán már sprintelt is vissza a lakásba. A gazdája nem takarított össze utána. Velük szemben megmozdult Lenke néni függönye. Vizenyős, mindent látó szemével az udvart pásztázta, aztán nem sokkal később kicaplatott mamuszban, és fintorogva zacskóba gyűjtötte a kutya korai karácsonyi ajándékát. Keserű káröröm töltött el, hogy nem csak velünk van problémája a házban.

Miután visszament a lakásba, felkapcsolta a villanyt. A cigifüstön keresztül egy régies berendezésű, egyszerű nappali tárult a szemem elé. Ami majdnem teljesen üres volt. Csak egy tévé és egy kanapé állt benne. Semmi nem díszítette a falakat, a villanykörte csupasz csontként kandikált le a mennyezetről. Vakító fénye szúrta a szemem. Milyen magányos lehet a nő, és mindjárt karácsony. Akármilyen is volt velünk, nem érdemelné meg, hogy szeretet nélkül töltse az ünnepeket.

Műszakkezdésig még volt néhány óram. Elnyomtam a cigit, felöltöztem, és elhagytam a háztömböt. Szállingózni kezdett a hó, a pelyhek apró tűkként szurkálták az arcomat. Égett a tarkóm, mintha figyelnének. Körbenéztem, de néhány sietős járókelőn kívül senkit nem láttam. Nagyot sóhajtottam. Csak képzelődök. A fagyos ujjak szorítása azonban nem tűnt el a torkomról.

Fájdalmasan dobolt a szívem, megszorítottam a lépteimet. Ahogy beléptem a bolt fotocellás ajtaján, megszűnt a nyomás a légcsővem, ám ahogy húsz perccel később kijöttem egy púpozott szatyorral, ismét visszatértek a szellemujjak. Szedtem a lábam, hogy minél előbb hazaérjek. Könnyörtelenül ostromoltak a hópelyhek, akárhogy védtem magam, csak beszökött néhány a nyakamnál. Kirázott a hideg, az összes piheszőröm felállt.

Zihálva csaptam be magam mögött az elektromos kaput, de csak a lakásban nyugodtam meg igazán. Amióta Peti rám tört a kerületben, már itt sem voltam biztonságban.

Összerándultam, amikor pittyent a zsebemben a telefon. Gyorsan lepakoltam a konyhában, és megnéztem az üzenetet:

ezt láttad???

Csabi az üzenet alá egy bulvárcikk linkjét szúrta be. Rákattintottam.

ZAJLIK AZ ÉLET A PETRÁS CSALÁDNÁL!

Épp hogy elült a botrány Petrás Adrienn bárban dorbézoló, nyilvános videója után, most itt van a legújabb. Petrás Krisztián, az egykori első kerületi polgármester, meg nem erősített forrás szerint pénzmosással tartja fenn híres szállodaláncát. A Golden-lánc az utóbbi két évben megháromszorozta a profitját, és felvásárolta...

Kiikszeltem a cikket. Megroggyant a térdem, leroskadtam a konyhaasztalhoz. Meg nem erősített forrás? Ráfeszültek az ujjaim a telefonra, aztán inkább letettem, mielőtt ezt is falhoz csapom. Peti elkezdte a lejárató kampányát. Pénzmosás... Igaz lenne a vád? Erre célozhatott, amikor azt mondta, hogy olyanokat tud, amiktől égnek állna a hajam?

Csabi üzenete alá, hogy láttam-e, annyit írtam: *Most már igen...*

Apám nem érdemelné meg, hogy aggódjak érte, mégis aggódtam, hogy komoly hátránya származik ebből a rágalmazásból.

ezt te elhiszed?

Sajnos kinézem belőle...

Remegtek az ujjaim. Valóban kinéztem az apámból, mert a pénz, a hatalom és az üzlet megszállottja volt.

most mi lesz??

Én szoltam neki, hogy Peti tönkre akarja tenni, és nem hitt nekem. Ezek után nem érdekel, hogy oldja meg, amikor meg tudta volna előzni.

Baba, mi a franc folyik nálad???

Felsőhajtottam, becsuktam a szemem, a titkok mérges kígyóként csavarodtak körém. Mielőtt valami kibúvót találhattam volna a válasz alól, megcsörrent a telefon. A gyomrom a torkom felé rándult. *Basz-szus!* Fel kell vennem! Nyirkos ujjakkal fogadtam a hívást, és kihangosítottam.

– Itt lenne az ideje, hogy őszinte legyél velem – töltötte be a konyhát Csabi kemény hangja.

A konyhaasztalra könyököltem, az előttem lévő *Take a breath and smile* feliratot bámultam. Nem lettem tőle pozitívabb.

– Már mondtam, hogy szakítottam...

– Ja, és azt sem tudom, miért – vágott élesen a szavamba.

Mélyen lélegeztem.

– Mert nem működött – préseltem ki a szavakat.

Visszhangzott a csend.

– Ezt már mondtad. Bővebben?

– Lényegtelen...

– Adri, megérdemlem az őszinteségedet!

Elszorult a torkom, könny szúrta a szemem.

– Nem akarlak újra elveszíteni – suttogtam. Mert ha elkezdenék mesélni, az borítana mindent.

Csabi nagyot sóhajtott a túloldalon.

– Soha nem vesztéttél el – mondta lágyan.

Ez nem igaz, akkor igenis megtört közöttünk valami, amikor szakított velem Bálint miatt.

– Hol laksz most? – szólalt meg újra.

– Azt sem mondhatom meg.

Csend.

Ordító csend.

– A hazugságaiddal fogsz elveszíteni. – Hangjából süttött a keserűség.

– Megutálnál, ahogy régen is.

– Hülyeségeket beszélsz. Soha nem...

– Bálint miatt megutáltál – vágtam a szavába.

Csabi felszisszent, mintha izzó vasat döftem volna belé. Hosszan hallgatott. A szívem a gyomromban lüktetett, nehezen kaptam levegőt. A hideg műanyag terítőre fektettem izzadó tenyerem.

– Nem utáltalak Gömbi miatt, csak kurva nagyot csalódtam. Magamat utáltam, hogy a nyilvánvaló ellenére is azt hittem... Azt hittem, több lehet közöttünk. De ennek már vége, az a patkány sehol sincs, úgyhogy nem is kell beszélni róla.

Szaggatottan szívtam be a levegőt, sajtott a tüdőm.

– Akkor újra csalódnai fogsz. – Belevájtam a körmeimet a terítőbe.

– Mondd el, Adri!

Felpattantam az asztaltól, mert képtelen voltam egy helyben ülni, és tőszavakban elhadartam mindent onnantól kezdve, hogy elszöktem Petitől. Közben nekiálltam sütit készíteni, hogy lefoglaljam a kezemet.

Amikor befejeztem a monológom, Csabi nem mondott semmit.

– Itt vagy? – ráncoltam a homlokom könyékig lisztesen.

– Itt – morogta. – Csak... – Kínlódva felröhögött. – Csak leszakadt a pofám, és próbálom visszarakni.

– Ne haragudj, hogy nem avattalak be, de neked is elég bajod van, nem akartalak terhelni, hogy megint rólam szóljon minden, és jól esett, hogy a beszélgetéseinkkor a te dolgaiddal foglalkozhattam a sajátom helyett.

Belefúrtam a képlékeny, puha tésztába az ujjaimat. Gyúrtam, nyúztam, dagasztottam. Megnyugtató, mint annak idején Csabi nyugilabdája.

– Szarul esik, hogy már évek óta hazudsz az életedről, de ez... Gömbivel, az apáddal, az egész... szarral... Alig találok szavakat, Adri.

Bűntudat csomózta a torkomat.

– Ne haragudj – ismétellem elhalón.

– Egy ne haragudj ide már nem elég! Tudnom kellett volna, hogy bánanak! Tudnom kellett volna, hogy szarul vagy! És agyon kellett volna csapnom azt a gusztustalan... – Csabi olyan cifrán káromkodott, amelyet eddig nem sűrűn hallottam. Kimaxolta a magyar káromkodásszótárat. – És most hogy érzed magad?

– Nem jól – vallottam be. – Az előbb is volt egy kisebb pánikom, de Bálint sokat segít.

– Fasz. Baszottul örülök, hogy benne előbb megbíztál, mint bennem. Csak húsz éve vagyunk barátok, Gömbivel pedig... Még csak barátok sem vagytok!

– Csabi, ne csináld ezt... – morogtam.

Gúnyosan felnevetett.

– Remélem, nem vele együtt akarsz kijönni hozzám, mert akkor leugrok az Empire State Buildingről.

– Nem vicces...

– Nem, valóban nem vicces, inkább tragikomikus, hogy még mindig nem tudtál tőle megszabadulni. Engem kizártál, őt meg beengedted az életedbe. Ez már megint nem fair tőled! Most megyek.

– Ne, várj! Beszéljük meg, nem hagyatsz...

Felvillant a képernyő, amikor megszakadt a vonal. *Baszki!*

Baszki!

Baszki!

Belebokszoltam a félig kész sütitésztába. Nem érti... Nem akar meghallani, ahogy régen sem.

– Csabi! – kiáltottam utána, amikor kilépett az aulából az udvarra.

Nem állt meg, de nem is számítottam rá. Úgy rohantam lefele a széles, hosszú lépcsősoron, hogy majdnem az egyik fok mellé léptem. Csak tíz percem volt a szünetből, amíg elkezdődik a töri. Az órán sem beszélhettem vele, mert elcserélte a helyét, hogy ne mellettem kelljen ülnie.

Kirobbantam a február végi hidegbe. Szúrta a torkomat a jeges levegő, ahogy ziháltam. Bálint is kint volt, a gimi háta mögött cigizett. Egy pillanatra néztem csak oda, aztán siettem tovább. Csabit a kosárpálya szélén értem utol. Elkaptam a csuklóját, és elé pördültem.

– Beszélhetnénk végre? – lihegtem. Csabi nem állt meg, merev arcával menetelt tovább, így engem kényszerített hátrálásra. A tenyeremet a mellkasához nyomtam. – Figyelj már rám! – Kétségbeesett hangom messze szállt.

Nagyot szusszantott, végre megállt, de sűrű szemével elnézett a fejem felett.

– Sajnálom, és teljesen igazad van. Szemét voltam, nem ezt érdemelted tőlem.

Semmi reakció. Szoborarca összefacsarta a szívemet. Még soha nem láttam ilyennek. Velem nem.

– Mondj valamit!

Amióta szakított velem, egy szót sem szólt hozzám. Két hónapja. Ennyi ideje próbáltam békülni, de szélmalomharcot vívtam.

– Csabi, kérlek, beszélj hozzám! Szeretlek, nem akarlak elveszíteni.

Keserű mosolyra húzta a száját, és végre a szemembe nézett.

– Szeretsz... – ejtette gúnyosan, boldogtalanul. – Ezt októberben még bekajáltam.

– Igazat mondok! Mindig szerettelek! Te vagy a legfontosabb ember az életemben!

Megcsóválta a fejét, és ismét elnézett felettem.

– Ha igaz lenne, nem szúrtál volna hátba. Nem vagy szerelmes. – Kijelentette, nem kérdezte.

Feszített a mellkasom. Nem bánthatom meg. Nem bánthatom még jobban.

– Mondd ki! Már úgyis mindegy. – Szürke szemét az enyémbe fúrta, de most én fordítottam el a fejem, a válla mellett pont ráláttam Bálintra. Minket figyelt. Beleremegett a szívem, és gyűlöltem ezért. Őt is, meg a hülye szívemet is.

– Nem vagyok – suttogtam.

– Belé az vagy?

A kosárpálya másik végén smaragdzöld szempár villant a kapucni alatt.

– Igen. – Szinte tátogtam. Először mondtam ki hangosan, és ettől még hülyébbnek éreztem magam.

– Mióta? – Csabi hangja megremegett. Még mindig kerültem a tekintetét.

– Tavaly megcsókoltam, amikor itt kellett maradnunk büntetésből.

Fagyos csend zuhant ránk. Rásandítottam. Csabi arca halotti maszk. Úgy elsápadt, mint a hó a talpunk alatt.

– Te kaptad le?

– Igen. – Lángolt az arcom.

– Volt... más is köztetek?

– Nem!

Csabi sápadtsága elpárolgott, és haragosvörössé vált.

– Csak mert a patkány a fél sulit felpróbálta már...

– Nem volt más! – ráztam hevesen a fejem. – Ez a két csók, amiről tudsz.

Csabi végigszántott hosszúkás arcán mind a tíz ujjával.

– Tudtam. Kurvára tudtam, láttam rajtad már régóta, de megbíztam benned. Soha senki nem állt hozzám ennyire közel, mint te. Szó szerint mindent tudsz rólam. Bízam benned – ismételte fojtottan.

– Tudom, és teljesen igazad van! Elcsesztem! – pislogtam fel rá könnyes szemmel. – Nagyon elcsesztem, de addig nem nyugszom, amíg helyre nem hozom!

Csabi firkészőn vizslatott, szürke szeme könnytől csillogott. Hatalmasat sóhajtott, mintha be akarná lélegezni a telet.

– Sok sikert hozzá. – Hátat fordított, és otthagyt a francba.

Halott ölelésébe vont a magány. Az üres, havas udvar visszatükrözte a szívemet. Csak a dermesztő fagy és Bálint kapott benne helyet. Több

méter távolságból egymás szemébe néztünk. Az ő arcáról sem tudtam semmit leolvasni, ugyanolyan barátságatlan volt, mint Csabié. Aztán két ujjal belepöckölte az égő csikket a hóba, és zsebre vágott kézzel betrappolt az épületbe. Odabentről kiszűrődött a csengő visitása. Eleredtek a könnyeim. Egyedül maradtam.

További két hónap kellett ahhoz, hogy Csabi végre szóba álljon velem, és amint tehetete, kiköltözött New Yorkba. A foci sportkarrierjére hivatkozott, hogy kint többre vihetné, de sejtettem, hogy inkább előlem menekült.

Olyan lendületesen dagasztottam a zserbó tésztáját, mintha rajta akarnám megtorolni az összes sérelmemet. Amint kinyújtottam, tepsibe tettem, és belöktem a sütőbe. Fel-alá járkáltam a konyhában. Ki kéne kapcsolni a világot egy időre. Kéne egy gomb, amit ha megnyomok, minden beledermes az adott pillanatba, és végre pihenhetnék. Képtelen voltam lépést tartani az élettemmel, és már torkig voltam az egésszel. Senkinek nem tudtam megfelelni, mindenhol csak a lebaszást kaptam. Kivéve a munka, ott szerettek.

Fogtam a telefonomat, bedugtam a fülhallgatót, és maxra tekerem a hangerőt. A nappali közepén kitáncoltam a keserűséget, a levegőbe párologtattam a stresszt, kiengedtem az ablakok melletti repedéseken a pánikot, a talpamon keresztül a szőnyegbe vezettem a nyomást, kieresztettem az apámat ért vádakot, eltaszítottam Peti fenyegetését, kibújtam a rám nehezedő kőszikla alól, amit eddig remegő kézzel a fejem felett tartottam, hogy ne nyomjon agyon.

Amikor teljesen kifulladtam, elnyúltam a durva, hideg szőnyegen. Becsuktam a szemem, és csak ziháltam. A szívem ki akart szakadni a helyéről, remegett a gyomrom, a bordáim, az agyam. Feladom. Feladom, nem fogok senkinek megfelelni. Azzal osztom meg a gondjaimat, akivel jólesik, és nem görcsölök azon, mit fog ehhez szólni más. Elengedek mindent. Széttártam a kezemet-lábamat, a tenyeremet a padlóhoz nyomtam. *Elengedem.*

Beszív.

Kifúj.

Átadtam magam a teljes ürességnek.

Elengedem.

Lassan csillapodott a szívverésem, ellazultak az izmaid.

Elengedem.

Erős vagyok, nem függök mástól.

Abban a pillanatban el is hittem.

***

A héten csak futólag találkoztunk Bálinttal. A szőnyeg alá söpörtük az összebújós együtt alvásunkat, ahogyan a múltunkat. Ha nem beszélünk róla, olyan, mintha nem is történt volna meg.

Bálintnak tényleg bejött az üzlet, mindig hívták, mindig tárgyalt valakivel. Nyúzott arcáról megállapítottam, hogy rettenetesen kimerült, viszont a szeme élettől csillogott. Élvezte a pörgést, a vendégei és követői pedig élvezték, hogy szenvedélyből csinálja, amit csinál.

Az utazásunk előtti napon éppen a Lenke néninek készített négynapos sütivel szemeztem a hűtőben, amiből már – Bálintnak köszönhetően – hiányzott egy csík, amikor hátulról két nagy kéz elkapta a derekamat.

– Bú! – kiáltott a fülembé.

Reflexből hátraböktem a könyökömmel, és gyomron vágtam Bálintot.

– Hülye vagy? – pördültem felé.

– Jól csináltad – nyögte összegörnyedve. – Csak teszteltelek. Amúgy meg sem éreztem. – Kihúzta magát, arcán enyhe grimasz futott át. – Mikor adod oda a boszorkánynak a sütit?

– Amiből direkt kértelek, hogy ne egyél?

– Nem, azt írtad rá, hogy „Nem a tied, ne edd meg!” – A nyitott hűtőben lévő tepsire bökött. – Nem ettem meg, csak ettem belőle. Minőségellenőriztem.

– Eddig nem mertem levinni, de ma már muszáj lesz – harapdáltam a szám belsejét, és becsuktam a hűtőt.

– Hagynám a faszba! Én nem vinnék – csóválta a fejét.

– Kíváncsi vagyok, miért haragszik az egész világra. Talán meg tudnánk beszélni a vitánkat. Ha egyáltalán elfogadja a sütit.

– Furcsa, hogy vele meg akarnád beszélni a vitát. – Bálint újra kinyitotta a hűtőt, kivett belőle egy energiaitalt.

– Ezzel mire célzol? – fontam karba a kezem.

– Semmire – vontam meg a vállát. Kikerült, és felült a konyhapultra.

– Te kerülsz azóta, hogy összevesztetek Tomával. – Reméltem, hogy a hangom pontosan olyan szemrehányóan csengett, ahogyan akartam.

Bálint nagyot kortyolt az energiaitalból.

– Már mondtam, hogy miért kerültelek. Egyébként áthívtalak a szobámba, te meg úgy surrantál ki mellőlem, mint ahogy az egyéjszakásaim szoktak, úgyhogy kvittek vagyunk.

Levert a víz. Hát ezért nem beszélgetünk... Mert kínos témákkal terhes taposóaknákkal teleszórt terepen járunk lábujjhegyen. Nem mondtam erre semmit. Bálint közömbösen ivott, mintha mindegy lenne neki, mit csinálok.

– Feltűnt, hogy mostanában nem beszélsz Kerekesivel – jegyezte meg csak úgy mellékesen, majd gúnyosan elvigyorodott. – Gondok vannak a paradicsomban?

– Nem tartozik rád! – Kivettem a sütit a hűtőből, és a konyhaasztalra tettem.

– Megint pitizni fogsz nála hónapokig?

– Nem. – Kirántottam az evőeszközös fiókot, és előhúztam egy kést. Határozott hangom ellenére összerándult a gyomrom. Már ebben a néhány napban is rettenetesen hiányzott. – Lehetnél kevésbé önelégült – sandítottam rá.

– Lehetnék, de az nem lenne őszinte.

Mérgesen szusszantottam, és levágtam egy csíkot a sütiből, majd nekiálltam felkockáztatni.

- Nekem pedig feltűnt, hogy még mindig nem beszélsz Tomával. Bálintnak összeszűkült a szeme. Kiitta az energiaitalt.
- Nincs mit mondanom neki. Kibasztuk egymásnál a biztosítékot.
- Nagyon stresszes ez az időszak – csóváltam a fejem.
- Majd holnap levezetjük a feszültséget.

Bálint kétértelmű mondata hallatán a dühöt felváltotta az éhes bizsergés.

Előszedtem még egy tányért a szekrényből, miközben Bálint lemászott a pultról, és kidobta az aludobozt.

Csak néhány másodpercre nem figyeltem rá, de amikor vissza léptem az asztalhoz, már két sütikockával kevesebb sorakozott a tányéron. Szemrehányóan fordultam felé. A két oldalra kidudorodó pofazacskója miatt le sem tagadhatta volna.

- Borzalmas tolvaj lennél.

Vigyorogva rágott mellettem, amíg gondosan lefóliáztam az egyik púpozott tányért, és elkezdtem pakolni egy másikat. Még a feléig sem raktam meg, amikor váratlanul Bálint még egy kockát elmart a kupac tetejéről.

- Hé! – Rácsaptam a kezére, mire csak nevetett.

Ahogy kifordult a konyhából, pajkosan kacsintott, és hanyagul tisztelgett.

Annyira szemtelen!

Adri

IZZADÓ tenyérrrel álltam Lenke néni ajtaja előtt, végül nagy levegőt vettem, és bekopogtam. Ezerrel vert a szívem, és két másodperc várakozás után visszavonulót akartam fújni, amikor nyílt az ajtó, és Lenke néni dugta ki morcos arcát.

– Jó napot! – Szokatlanul magasnak tűnt a hangom.

A nő a homlokát ráncolta, vizenyős szeme a kezemben tartott két tényérra siklott.

– Mit akarsz? – morrant.

Hajhálója rátapadt ősz fejére.

– Csináltam sütit, gondoltam, hozok belőle.

Lenke néni gyanakodva méregette az átlátszó fóliával letakart zserbót. Kis híján körbeszagolta, mint a bizonytalan kutya, aki az ellenségtől készül ételt elfogadni.

– Csokis?

Bólintottam.

– Akkor bejöhetsz – intett ráncos kezével, és félreállt az útból.

Siker! Izgatott feszültséggel léptem a fahéjillatú lakásba. Állott, tipikus öreges szagra számítottam, de az előszobában lévő illatgyertya meglepett.

– Ugyanolyan az elrendezése, mint a mienknek – jegyeztem meg az előszobában toporogva, ami egybefolyt a nappalival.

Lenke néni szemöldöke enyhén megemelkedett, ahogy elvette tőlem a tányérokat.

– Ez egy olcsó bérlakásokból álló pöcegödör. A legtöbb lakás ugyanolyan, kislány.

– Tudom, csak gondoltam, mondok valamit – motyogtam az orrom alatt, és levettem a csizmámat.

– Ha semmi értelmeset nem tudsz mondani, nem kell megszólalni.

Hú, ez nehéz menet lesz... Összeprézeltem a számat, és inkább magamban tartottam a visszavágást. Nem hadakozni jöttem. Követtem Lenke nénit a nappali közepén felállított alacsony asztalhoz. A konyhaajtó mellett halkán duruzsolt egy állványon a dobozos tévé, soha nem láttam még ilyen régi készüléket. Kicsit szemcsés képernyőjén valami természetfilm ment éppen.

Leereszkedtem elé a kanapéra, a belső udvarra néző rácsos ablaknak háttal. Lenke néni nyögve lerogyott mellém, és reszkető kézzel kibontotta az egyik fóliát.

- Az én nagymamám olyan zserbót tudott sütni, hogy megszólalt.
- Csontos ujjával körözött fölöttük, aztán lecsapott az egyikre.
- Biztos nagyon jó nagymama volt – mosolyogtam.
- Vert minket – mondta színtelen hangon.

Azonnal leolvadt az arcomról a mosoly. Ebbe aztán jól beletenyeltem...

Lenke néni hosszan nyammogott a szeleten, lélegzet-visszafojtva vártam az ítéletét.

- Ez többnapos...
- Öhm... igen. Sokáig haboztam, mire le mertem vele jönni. Miután elpusztította a szeletet, nyúlt a következőért.
- Mindegy, egy helyre megy, és a végén ugyanúgy jön ki, ahogy a többi.

Felhorkantottam. Most leszarozta a sütitet, amiből már a másodikat tömte magába?

- A lakótársamnak ízlett – jegyeztem meg enyhe éllel a hangomban.
- Ránézésre a barátod mindent megeszik, ami nem ugrik el előle. Fél másodperc alatt felszökött a vérnyomásom. Felegyenesedtem, mire Lenke néni kérdően, csokis szájjal nézett fel rám.
- Békülni akartam, de csak kritizál. Engem, a sütitet, a barátomat! Mi baja van velünk tulajdonképpen?

Lenke néni betömött még egy szeletet, aztán nagyot sóhajtott.

- Ülj le, nem kell pattogni.

Összeszűkült a szemem. Bunkó hárpia!

– Na! – szólt rám, amikor nem teljesítettem a parancsot. Kelletlenül visszaereszkedtem, és én is elvettem egy zserbót. Kijár nekem is, ha már elviselem a modorát! – Nem veled van gondom, hanem a barátoddal, amióta ideette a fene. Sokat tűrsz Besztercnytől, ha? Az a sok nőcske... – Vizenyős szeme úgy pásztázott, mintha belém akarna látni. Mintha sorstársat keresne.

– Nincs beleszólásom, hogy kikkel van – fészkelődtem a kanapén.

– Nem vagyunk együtt.

– De fogadjunk, hogy te szeretnél együtt lenni velem.

Nagyot nyeltem, inkább fogtam még egy zserbót. Lenke néni mindentudó sóhajjal hátradőlt a kanapén.

– Tudod, nekem is volt egy ilyen csapodár szerelmem. – A szemközti tévére bámult, de a tekintete elfelhősödött, fejben messze járt.

– Ugyanilyen nagydarab parasztleány volt, szőke hajjal, igéző zöld szemmel, és ugyanilyen megszállottan hajkurászta a lányokat a faluban. Minden héten mással látták eltűnni a pajtában. Mindenkit elcsábított, kivéve engem.

Lenke néni elmosolyodott, és hátradőlt a kanapén. Némán hallgattam, miközben ettem.

– Évekig udvarolt, a nyomomban járt, de hiába, én nem akartam beállni a sorba a pajta elé. Aztán felköltöztem ide tizennyolc évesen, és egy év múlva feljött utánam. Csak nem adta fel, és elérte, hogy beleszeressek. Olyan rajongással tudott nézni, hogy menten odaadta magát neki az ember lánya!

Felkuncogtam. Vajon Lenke néni tudja, hogy most az ő szeme is csillog az emléktől? Mély ráncai mintha simábbak lettek volna.

– Ám hiába a szerelem, a vérenek nem tudott parancsolni.

– Megcsalta? – Eltátottam a számat, aztán gyorsan becsuktam, amikor rájöttem, hogy éppen eszek.

– Mit csodálkozol ezen, kislány? Ezek nem változnak.

– A szerelem ellenére sem?

Keserűen elmosolyodott.

– Álomvilágban élsz. A szerelem egy dolog, de ha valaki képtelen a hűségre, az meg egy másik dolog. Bolond voltam, amikor azt hittem, majd én megváltoztatom.

– Szakított vele?

– Nem, haláláig vele maradtam, mert akármilyen volt, akármiket csinált, vakszerelem volt a mienk. A karjaimban halt meg 1956. október 26-án a Corvin közben. Huszonkét évesek voltunk.

Elszorult a torkom. A süti megkeseredett a számban. Lenke néninek megremegett a keze.

– Bizony, kislány, corvinisták voltunk. Először csak Isti miatt mentem, mert féltettem, közben ápoltam a sebesülteket, főztem rájuk a közeli iskola menzáján, aztán a halála után én is fegyvert fogtam. Egyetlen rohadékot sem sajnáltam, akit lelőttem. Egészen a végéig kitartottam, de aztán hazamenekültem vidékre. Nem vártam meg a ruszkik megtorlását. Más világ volt az, kislány.

Halotti csend borult ránk. Visszapislogtam a könnyeimet, de nem elég gyorsan, Lenke néni így is kiszúrta.

– Nem kell picsogni, régen volt – szólt rám keményen.

Ránéztem az ősz, hajhálós, mély ráncokkal barázdált nőre. Egy igazi harcos. Ha Bálint előttem halna meg... Ha bárki előttem halna meg...

– Vannak rémálmai? – kérdeztem bizonytalanul.

– Rendszeresen. – Megszívta az orrát, de a szeme száraz volt. Talán már elfogytak a könnyei, csak az üres gyász maradt. – Négy éve még nehezebb. Besztercy Istire emlékeztet.

– Sajnálom. – Rekedt hangom mintha egy kút mélyéről kongott volna.

– Ugyan mit, kislány? Nem te ölted meg, hanem én. Ha nem költözöm fel ide, ő sem jött volna utánam, és talán együtt öregedünk meg.

– Maga szerint így lett volna?

– Honnan tudjam? Mi vagyok én? Jós?

– Pedig azt mondta az előbb, hogy az ilyen nőcsábász férfiakat nem lehet megváltoztatni. Ez kicsit jóslásnak tűnik, hiszen nem tudhatjuk, ki hogyan változhat.

Lenke néni összeszűkült szemmel méregetett.

– Reménykedsz, ha? Ha azt várod, hogy azt mondjam, amit hallani akarsz, akkor rossz helyre jöttél, kisanyám. Sokszor ki kell mászni abból a francos hányásrózsaszín felhőből, és szembenézni a legádázabb viharokkal.

A fahéjillat a mellkasomra nehezült.

– Szóval ha újrakezdhethné, nem jönne össze veled?

Lenke néni töprengően elhúzta a száját.

– De – felelte végül. – Kötélnek állnék, mert a viharok között sokszor előbukkant a szivárvány is. Voltam utána házas, de annyira szerelmes, mint ővele, soha.

Megcsillanó szemében egy pillanatra visszatükröződött a hajdani huszoneves szerelmes, aki nem a megfelelőnek adta a szívét, mégis vele volt a legboldogabb. Aki nem az eszére hallgatott, de maradandó élményt szerzett.

– Bálint egyébként nem rossz ember – szólaltam meg rövid hallgatás után. – És fogalmam sincs, milyen lenne kapcsolatban. Az első barátnőjét ismertem, és biztosan nem csalta meg.

Lenke néni megcsóválta a fejét.

– Én csak annyit tudok, hogy amióta beköltözött, jönnek-mennek a nőcskék.

És nem is akar megállapodni, mert belém a gondolat.

– Lehet, hogy megváltozna a véleménye róla, ha megismerné. Mit csinál idén karácsonykor?

Lenke néni felhorkantott, nyögve előredőlt, és újra nekiállt a zserbók elpusztításának.

– Kislány, tán meg sem élem.

A homlokomat ráncoltam. A korához képest nem volt rossz bőrben.

– Rákos vagyok. – Olyan lazán jelentette be, mintha azt mondta volna: odakint hull a hó. Bennem rekedt a levegő.

– Nem látszik... – hebegtem.

– Ja, hát... szívós vagyok, de érzem. Már egyre nehezebb minden.

– Hogyan tudnék segíteni?

Lenke néni két sütit is a szájába tömött, így kiürült az egyik tányér.
– Először is sokat segítene, ha nem ilyen szánakozón bámulnál. Hidd el, várom már a halált, hogy végre békére leljek. Ezért sem kértem gyógykezelést. Ne kezelgessenek itt engem, eleget éltem már, nem kérek hosszabbítást! Másodszor, ha mégis megélem, csinálhatnál még zserbót, mert ha többnaposan is ilyen finom, akkor kíváncsi lennék, milyen az íze frissen.

Először azóta, amióta beléptem a lakásba, felnevettem. Karcosan, meggyötörten, de nevettem, és Lenke néni is elmosolyodott.

– Jól hallottam, ez egy burkolt dicséret volt?

– Jól becsüld meg, nem osztogatom akárkinek!

Meglepő, de Lenke nénivel hamar elrepült az idő, és a nyers stílusát is hamar megszoktam. Úgy köszöntem el tőle, hogy karácsonykor találkozunk, és őszintén reméltem, hogy így is lesz.

***

A Barlangban szokásosan hatalmas volt a nyüzsgés, nyitás előtt sor állt az utcán, emberek tömörültek a pincehelyiségbe vezető betonlépcsőn. Toma széles vigyorral nyitotta az ajtót, aztán visszamenekült a pult mögé.

– Remélem, felkészültél a péntek estére – kiáltotta a dübörgő zenében. Ilyenkor már nyitáskor feltekerte a hangerőt, nem volt néhány órás bemelegítés.

– Szerintem nem egészen – kiáltottam vissza én is mosolyogva.

Igazam lett, valóban nem készültünk fel. Szó szerint meg sem álltunk a pult mögött. Kevertünk, csapoltunk, mosogattunk, töröltgettünk, beszélgettünk, neveltünk, és észre sem vettem, de már este tíz felé járt az idő, a forgalom azonban nem csappant, ahogy általában. Fáradhatatlanul kérdezgettem, hogy mit adhatok, miközben felvillant a gondolat, hogy Bálint másnap reggel akar indulni. Olyan leszek, mint a többször mosott kutyaszar. Viszont ha így haladok, hamarosan meg is vehetem a repjegyet!

– Szia! Mit adhatok? – siklottam egy éppen háttal álló, lófarokba kötött rasztahajú lányhoz. Ahogy megfordult, belenéztem a smaragd szempárba. – Basszus! – csúszott ki a számon.

– Szia, Adri! – Vivi nem kiabált, mégis tisztán hallottam.

Szája szélében forgatta a piercingjét, trikója alól kilógott tetovált karja. Nem is láttam rajta csupasz bőrfelületet az arcán kívül. Még a nyakán is tekeredett valami indiai motívum.

– Szia! – Nagyot nyeltem. Múltkor nem beszélünk, egyikőnk sem volt olyan állapotban, csak messziről méregettük egymást. – Mit szeretnél?

– Tőled semmit. Tomához jöttem.

Körbenéztem, de nem láttam.

– Szerintem a raktárban lesz, mindjárt jön.

– Oké. – Vivi barátságatlan, átható szeme lyukat égetett belém. Többen is vártak rám, így a következő pasihoz léptem.

– Szia, mit adhatok? – mosolyogtam kényszeredetten. A pasi visszamosolygott.

– A számodat.

Elnézően felnevettem. Aznap ő volt a sokadik, aki próbálta elkérni.

– Azzal nem szolgálhatok. Mit innál?

Elhúzta a száját, és kért egy whiskey-kólát jéggel.

– Jól megvagytok Bálinttal? – szólalt meg újra Vivi, miután kiszolgáltam a pasit.

– Jól.

Továbblibbentem egy részeg lányhoz, akivel vitakoztam egy sort, hogy mennyire nem jó ötlet töményre sört inni, majd kapott tőlem sima kólát, és még meg is köszönte.

– Mikor mentek a mammerhez?

Körbenéztem, de Tomának még mindig színét se láttam, pedig jó lett volna lepasszolni neki Vivit.

– Nem kell barátkoznunk – léptem elé, és a szemébe néztem, ami annyira hasonlított Bálintéhoz.

Emlékeztem rá, hogyan rángatott meg az utcán tizedikben, miután Bálinttal összeverekedtünk.

Vivi most a pultra támaszkodott, előredőlt, szemében harcias tűz lobbant.

– Franc sem akar veled barátkozni! Nem tudom, mivel hülyítetted be annyira Bálintot, hogy elvigyen a mammerhez, de előre szólok: ha akármivel bántani mered, velem fog meggyűlni a bajod.

Gúnyosan felhorkantottam. Elég volt a bunkó, támadó emberekből! Én is előredőltem.

– Juj, de félelmetes. Kár, hogy már nem egy gyereket akarsz nevetségesen védelmezni, hanem egy felnőtt férfit, aki egyedül is meg tudja védeni magát a gonosz boszorkánytól.

Farkasszemet néztünk. Feszültség pattogott közöttünk.

– Ugye nem akarjátok átrántani egymást a pulton? – állt meg mellettem Toma. Vivi tekintete elsiklott rólam, és zavartan elmosolyodott.

Kihúztam magam, és kicsit eltávolodtam tőlük. Toma úgy pislogott a villódzó fényben, mintha Vivi lenne a világ nyolcadik csodája. Még soha nem láttam ilyenek. Sőt, még soha senkit nem láttam így. Rossz kapcsolatokkal voltam körbevéve.

– Csak tisztáztam, hogy Bálint nem szorul védelemre, én pedig nem ijedtem meg a szárnalmas fenyegetéstől – mondtam.

Vivinek megvillant a szeme, aztán mégsem mondott semmit, helyette Tomához fordult.

– Beszélhetnénk?

A pult előtt tolongtak a vendégek.

– Megoldod? – nézett rám Toma.

Magamban olyan cifra káromkodással válaszoltam, amiért Bálint biztosan megdicsért volna. Kelletlenül bólintottam. Persze, mindent is megoldok... Toma azonnal kiugrott a pult mögül, és Vivivel a nyomában félrehúzódtak.

Folytattam a kiszolgálást, miközben fél szemmel őket figyeltem. Lenke néni azt mondta, hogy a nőcsábászok nem változnak, de Toma mégis változott. Vajon elmúlna a varázs, ha összejönnének?

Egy karnyújtásnyira sem álltak egymástól, Vivi megállás nélkül beszélt, Toma a fejét rázta. Próbálta megfogni Vivi kezét, de ő rácsapott a kézfejére. Toma kisfiús mosolyt villantott. Jól néztek ki együtt. Bálint kitérne a hitéből, ha itt lenne.

Vivi tett Toma felé egy lépést. Megállt a kezem az egyik tiszta pohár fölött. Úgy visszafojtottam a lélegzetem, mintha valami akciófilmet néznék. Most ő akarta megfogni Toma kezét, és Toma csapott rá.

– De cukik – könyökölt a pultra ábrándosan egy enyhén becsípett lány. A tenyerébe támasztotta a fejét.

– Azok – bólintottam. – Látod, érdemes idejárni, mert itt mindenki megtalálja a párját – viccelődtem.

A lány felnevetett, és rám mutatott.

– Ez jó! Ó, odanézz! – Azonnal előkapta a telefonját, és Tomáékra irányította.

Toma és Vivi heves csókban forrtak össze. Boldogan felsikítottam, és jó hangosan megtapsoltam őket. A lány felém irányította a kamerát.

– Most mondd azt a cuccot!

– Hogy is volt? – mosolyogtam, aztán kihúztam magam, és Tomáékra mutattam. – Barlang, ahol nem tudhatod, mikor talál rád a szerelem!

Toma és Vivi mosolyogva fordultak felénk, még mindig ölelkezve. A diszkógömb babarózsaszín fényeket festett boldog arcukra. Az örömük rám is átragadt.

– Beteszek nektek egy számot – ordítottam, aztán kirohantam a pult mögül. Néhány vendég morgott, de a legtöbben inkább kíváncsian figyelték az eseményeket. – Menjetek táncolni! – kiáltottam oda Tomáéknak, amikor elsiettem mellettük.

Toma megfogta Vivi kezét, és a parkett felé húzta. A hangfalakhoz léptem, bekapcsoltam a hozzá tartozó mikrofont, lehalkítottam a zenét. A lány még mindig kamerázott. Jó kis reklámot csapunk megint. Az összes sejtem zsongott az izgatottságtól.

– Helló, emberek! Ünneplünk ma! Az ifjú pár, akik ezen a szent helyen találták meg egymás mellett a boldog...

– Nem kell a nyál! – kiáltotta Toma a parkett közepéről.

Többen felnevettek.

– Oké, igazából nem itt találták meg egymást, de jól hangzott – nevettem én is. – Ma beszélgettem egy idős özvegyvel, és egy dolgot megjegyeztem: merjetez szerelmesek lenni, akkor is, ha roppant ijesztőnek tűnik. Soha nem tudhatjuk, ki mellett találjuk meg az igazi, magad-alá-hugyozós boldogságot.

A Barlangban éktelen röhögés harsant, többen megtapsoltak.

– A magad-alá-hugyozós boldogságra! – kurjantotta valaki a tömegből, és a magasba lendítette félig teli poharát.

Újabb röhögés támadt, én is úgy vigyorogtam, hogy belesajdult az arcom.

– Egy körre mindenki a vendégünk!

A bejelentésem felrobbantotta a Barlangot, őrjöngtek, hujjogtak, valaki bekiabálta, hogy ő máris szerelmes belém, egy másik rákontázott, hogy ő már be is hugyozott. Csatlakoztattam a hangfalat a telefonommal, és betettem egy pörgős, erotikus zenét, tele fuckkal. Toma és Vivi teli torokból nevettek. Kikapcsoltam a mikrofont, és visszarohantam a pult mögé.

Adri

REGGEL borzalmasan keltem három óra alvás után.

– Húzz ki az ágyból! – morogtam Bálintnak, amikor átsétált a szobán.

Felhorkantott, mellém lépett, és a karomnál fogva szó szerint kihúzott a meleg takaró alól. Nagyot csattantam a jeges padlón.

– Kösz, sokkal jobb – nyögtem dideregve.

Mivel Bálint még mindig nem beszélt Tomával, ezért busszal mentünk. Két energiált is benyomtam, amíg a Népligetig értünk, de kicsit sem lettem tőlük fittebb.

– Mennyit ittál tegnap? – kérdezte Bálint, miközben begyömöszölte a fejünk feletti poggyásztartóba a csomagjainkat.

– Alig egy-két whiskey-t – ásítottam bele a válaszbába.

Kinéztem a még álló busz ablakán. Idős házaspár csoszogott át a peronon, egymásba karolva beszélgettek. Vágyakozó sajtás támadt bennem. Bálint behuppant mellém, és ő is kinézett, aztán rám pillantott. Elfordítottam a fejem, mintha leskelődésen kapott volna. Ismét az idős párra pillantott, de nem szólt semmit, hátradőlt az ülésben.

– Egy-két pohár whiskey, és már a magad-alá-hugyozós szerelem nagykövetének kiáltod ki magad? – sandított rám huncutul.

Sejtettem, hogy látta a videót, ami még aznap este felkerült a netre.

– Haha – morogtam. Hátravettem a fejemet, becsuktam a szemem. – Gondolom, meg akarod verni Tomát.

– Egyre jobban.

Elmosolyodtam, mert tudtam, hogy ez úgysem fog bekövetkezni. Bálint elég sokszor akart már írni Tomának, láttam, amikor megnyitotta a chatjét, aztán bezárta. Ma reggel is, amikor félkómásan elcsoszogtam mellette a konyhában.

- Szeretik egymást, Bálint – sóhajtottam.
Bálint gúnyosan felhorkantott.
- Kezdődhet a fogadás, hogy meddig fogják húzni.
– Attól még, hogy te nem tartod sokra a szerelmet...
– Ilyet soha nem mondtam – vágott a szavamba.
Ránéztem. A poggyásztartó alját bámulta mogorván.
- Nagyon sokra tartom, ezért kerülöm. Ahogy mondtad este, kibaszottul ijesztő. Meghülyíti az embereket, kifordítja magukból.
- És az az elkerülési stratégiád, hogy nem kezdesz kapcsolatba?
Némán, komoran bólintott.
- És ha kapcsolat nélkül leszel szerelmes, akkor hogyan kerülöd el?
- Megfeszült az állkapcsa.
- Nem leszek.
- Halkan felnevettem.
- Ezt nem te döntöd el, hanem a szíved.
– Máris bánom, hogy elhívtalak magammal.
Megcsóváltam a fejem.
- Nem vagyok a szerelem nagykövete, de szerintem szuper, ha az ember megtalálja a társát.
- Ja, fasza, csak Toma eddig néhány hónapig húzta kapcsolatban. Mindegyik csaját megunta. Nekem több eszem van, nem is kezdek senkivel, így nem lesz kit megunni.
- Ettől félsz? Hogy nem lesz neked senki elég, mert megunod őket?
- Nem csak ettől. – Bálint fészkelődni kezdett mellettem.
- Ha megkérdezném Tomát egy félszakmai véleményre, azt mondaná, hogy kötődési problémád van.
- Én meg azt mondom, hogy semmi közöd a kötődési problémámhoz.
- Viszont vágysz az intimitásra. Ezért csókolóztok Karolával, ezért csókoltál meg engem is, és ezért aludtál velem ahelyett, hogy a film végén felébresztettél volna. Elég rossz lehet.

Bálint lassan felém fordította a fejét, zöld szemében vihar dúlt. Összecsattant a buszajtó, megrándult alattunk a jármű. Fél órára össze lettünk zárva.

– Idegesítőbb vagy, mint Toma – szűrte a fogai között.

– Érzékenyen érint, mert igazam van?

Bálint nagyot szusszantott.

– Tényleg gondom van a kötődéssel, mert eddig olyan embereknek adtam a legmélyebb érzéseimet, akik aztán megtapostak, de ezt már mondtam. Boldog vagy, most már leszállsz erről?

Elgondolkodva néztem a szemébe, ami most zavart, fájdalmat és kétségbeesést tükrözött. Akart volna kapcsolatot, de annyira rettegett a vele járó esetleges szomorúságtól, hogy inkább az egészet elutasította. Valóban vágyott az intimitásra, talán jobban is, mint akárki, ez a kettősség pedig állandó háborút eredményezett.

– Leszállok a témáról – bólintottam.

– Végre! – csapta össze a tenyerét, mintha imádkozna. – Nem akarok ma mást, csak kiszakadni egy kicsit minden szarból. Csak úgy legyünk, agyalás, kérdések, kételyek nélkül.

Huncutul ráhunyorogtam.

– És ha közben véletlenül szerelmes leszel?

Félig viccnek szántam, mégis izgatottan félrevert a szívem a lehetőségétől. Bálint újra felém fordította a fejét. Közénk szorult a buszfüledt levegője, a karunk összeért zötykölődés közben.

– Akkor szerelmes leszek egy napig, utána pedig otthagynom ezt a pusztító érzést, és nem nézek vissza.

Most nem zárkózott el tőle, nem mondta, hogy nem lesz az. Ha akarok tőle valamit, most kell próbálkoznom. De mi lenne azután? Ez is menne a szőnyeg alá a többi kimondatlan dolog közé. Fájna. Érdemes-e úgy belekezdeni akármibe, hogy tudom, utána nagyon fájna, de amíg tartana, életem legjobb pillanatait élném át?

– Most már csak egyet kérdeznék. Ugye két ágy van?

Bálint pajkos félmosolyra húzta a száját.

– Miért? Baj lenne, ha megint velem kéne aludnod, és most nem tudnál otthagyni?

– Csak félnék, hogy folyton lehúznád rólam a takarót.
Felhorkantott.

– Megnyugodhatsz, két matrac van a padlásszobában.
Hatalmasat ásítottam. Máris éreztem magam alatt azt a matracot.
Lehunytam a szemem. Ahogy elhagytuk a várost, és felkanyarodtunk a pályára, Bálint vállára bukott a fejem.

***

Bálint gyengéden megrázta a vállamat. Kábán felnéztem rá, egy pillanatra összemósódott a világ körülöttem.

– Mindjárt ott vagyunk – suttogta.

Megdörzsöltem a szemem, és leszálltam Bálint válláról. Letöröltem a párát a hideg ablaküvegről, és kipislogtam a havas fenyőerdőre, ami mellett elhaladtunk. A faágak roskadoztak a vastagon ráakódott hótól. Gyönyörű! Pesten már rég elolvadt a hó. Amikor visszafordultam, Bálint rám mosolygott.

– Mi az?

– Semmi, csak úgy csinálsz, mintha vidámparkba hoztalak volna.

– Ne gúnyolódj! – csaptam meg játékosan a térdét. – Nekem ez Disneyland, oké?

Halkan felnevetett, aztán felkelt mellőlem, ahogy bekanyarodtunk a faluba. Leszedtük a táskáinkat a poggyásztartóról, majd a legelső megállónál leszálltunk. Megcsapott a hideg, ahogy elhagytuk a meleg buszt. A megálló mögött egy öreg, szürke Suzuki állt. Kinyílt az ajtaja, és egy szintén öreg férfi ugrott ki belőle fürgén. Széles mosollyal elindult felénk.

– Szia! László vagyok, Bálint nagyapja! – Elkapta a kezem, és megpuszilta a kézfejemet. – Ó, ha ötven évvel fiatalabb lennék!

Zavartan pislogtam.

– Adri vagyok, és az ötven csak egy szám – legyintettem, mire a férfi a mosolygó Bálindra nézett.

– Máris szeretem.

Melegség öntött el.

– Szervusz, fiam! – lépett Bálinhoz, és szorosan átkarolta.

Lopva körbenéztem. A falu határán voltunk, mellettünk egy kis vegyesbolt állt, ajtaja felett egyetlen fényfüzérrel. Távolról az autópálya zúgott tompán, de azon kívül az egyetlen kocsni a sűrű Suzuki volt a környéken. Mélyet szippantottam a friss levegőből. Jóléte eltelítette a tudómet. Semmilyen más szag nem keveredett bele.

Miután beszálltunk a kocsiba, a Suzuki kattogva megiramodott. Elöl ültem, így jól kiláttam. Ámulva legeltettem a szemem a kis parasztházakon, amik előtt elhaladtunk. Volt közöttük nádtető, volt faház, kicsi, nagy. Majdnem mindegyik előtt fa állt feldíszítve. Az utcán alig lézengett egy-két ember, ők sem egy szűk járdán közlekedtek, hanem a széles úttesten. Csak akkor húzódtak le, amikor elég közel értünk hozzájuk. Integettek, Bálint nagyapja pedig visszaintegetett. Máris szerettem itt lenni.

Az első utcánál egy hepehupás erdei földútra kanyarodtunk. Mintha egy téli képeslapba kerültem volna. Tátott szájjal bámultam a csillanó, érintetlen havat az út szélén, belül a fák között a vadcsapásokat. Némelyik fára etetőt is kitétek. Minden élményt magamba szívtam, minden kis túlevelet, harmatcseppet.

– Az öreglány azóta meg van örülve, hogy ideszóltál – pillantott az öreg a visszapillantóba. – Egy egész falunak elegendő kajával készült. Hoztatok ételhordót? Szerintem még jövő héten is ezt fogjátok enni.

– Legalább egy darabig nem kell főzni – nevetett Bálint.

Megdobbant a szívem, ahogy a fák közül előbukkant egy egyszintes, karácsonyi fényekkel díszített faház. Az udvarba betört az erdő, mindenhol fenyők nyújtóztak az ég felé, füst szállt a kéményből, az épülettől kicsit távolabb tyúkol állt, mellette hatalmas kutyaház. Et-

től függetlenül a házból nyargalt ki egy természetes puli, amikor kinyílt a bejárati ajtó. Megálltunk a boltíves fakapu előtt.

Egy idős, alacsony, dundi asszonyság, a korát meghazudtoló fürge-séggel szaladt a kapuhoz. Kabátját a nagy sietségben nem húzta össze, így lobogott utána, bőrcsizmás lába belesüppedt a hóba. Amint kinyitotta a kapu mindkét szárnyát, begördültünk az udvarra. Bálint nagyapja sokatmondó pillantást vetett rám, amolyan „én szóltam, hogy megőrült” arckifejezéssel.

Az asszonyság egyből lecsapott Bálindra, miután kiszálltunk a kocsiból. Bálintnak le kellett hajolnia, hogy átölelhesse.

– Végre már, hogy ledugtad a képedet! – simogatta a hátát, aztán hozzám fordult. – Teljesen beszippantja az a koszos város. – Kinyújtotta felém is a karját, és szó nélkül átölelt. Vattacukor édes illata töltötte meg a mellkasomat. Mély levegőt vettem, ezt az élményt is elraktároztam.

– Jó napot! – motyogtam.

– Tegeződjünk! Ettől olyan öregnek érzem magam – nézett rám szigorúan. – Magda vagyok, a papus pedig Lackó.

– Öhm... rendben, bocsánat... Adri vagyok.

A puli közben összeugrált minket, havas mancsnyomokat hagyott rajtunk. Futólag megsimogattam.

– Menjünk be, mert befagy a sejhajunk – intett Lackó a ház felé.

Felsiettünk a széles lépcsőn a verandára, aztán beléptünk a házba. Megcsapott a meleg, kezdett kiengedni a lefagyott orrom. Eddig nem is éreztem, hogy fázna. Levetkőztünk a kicsi előszobában. Belülről is mindent faburkolat borított, a mennyezeti gerendán fényfüzérék lógtak, a levegőben ínycsiklandozó illatok szálltak.

– Gyertek, előbb egyetek! Biztosan éhesen indultatok el. Manapság már semmire nincs ideje a fiataloknak, csak rohannak.

Követtük Magda zsörtölődő hangját a konyhába, ahonnan egy boltíven keresztül az étkezőbe léptünk. Magda négy nagy lábost pakolt az asztal közepére, miután leültünk, én Bálinttal és Lackóval szemben.

– Örülünk, hogy Bálint végre elhozta a barátnőjét is – folytatta Magda. – Már aggódtunk, hogy senki nem fog mellette megmaradni.

Bálint felhorkantott.

– Jaj, nem, mi nem... Csak barátok vagyunk.

Furcsa volt a barátomnak neveznem. Bálint is hitetlenkedő mosolyra húzta a száját, ahogy összeakadt a tekintetünk.

– Mindig így kezdődik – legyintett Magda, és leült mellém. – Egyet jegyezz meg: Bálint a nőkön kívül csak egyvalamit szeret jobban. A hasát. Egyszer...

– Ne! Nehogy elmeséld! – rázta a fejét nevetve.

– Még szép, hogy elmesélem! Ez a gyerek mindent megeszik! Egyszer arra mentünk ki, hogy a kutyával együtt ette a tápot négykézláb.

– Hároméves voltam, és kíváncsi!

– Falánk voltál, édesem!

Felkacagtam. Bálint az asztal közepére nyúlt, és elsőként szedett a gőzölgő pörköltből, mire Magda jelentősegteljesen rám pillantott.

– Hát igen, falánk és türelmetlen.

Zengett tőlünk az egész ház.

– És mesélj magadról, Adri! Bálint eddig csak azt a lökött Tomát mutatta be évekkal ezelőtt. A falubeli lányok még mindig emlegetik. Mindenkinek csapta a szelet.

– Igen, ez jellemző rá – mosolyogtam, és én is szedtem a pörköltből. – De úgy néz ki, kezd változni.

– Adri beállt a Toma és a szerelem rajongói klubba – jegyezte meg gúnyosan Bálint, és rám sandított.

Összeszűkültem szemmel grimaszoltam.

– Bálint nem hisz a szerelemben – néztem Magdára.

– Pont nem ezt mondtam a buszon – szegezte rám az ujját.

Magda és Lackó az orruk alatt somolyogtak.

– Ha én vagyok a szerelem rajongója, akkor te meg az antiszerelem rajongója.

Bálint nagyot sóhajtott.

– Így van.

– Mi láttuk már szerelmesnek – kotyogott közbe Magda, mire Bálint szeme figyelmeztetően megvillant. Enyhén megrázta a fejét, mintha csendre akarná inteni a nagyanyját.

Máris érdekelt a téma.

– Milyen volt?

Bálint felnyögött.

– Persze, beszéljétek csak ki úgy, hogy itt ülök előttetek.

– Lökött volt, elvarázsolt – mosolygott Magda. – Állandóan róla áradozott. Mi is volt a lány neve?

– Léna – vágta rá Bálint, és ipari mennyiségű ételt tömött a szájába, mintha bele akarná fojtani magát. – Vele voltam tizenegyedikben.

Elszorult a torkom. Nekem viszont kezdett elmenni az étvágyam. Magda a homlokát ráncolta.

– Igen, azon a karácsonyon volt, de...

Lackó némán felnézett rám, Magdának is kissé kisimultak a ráncai. Elkaptam róluk a tekintetem. Kár volt rákérdeznem erre a kínos témára. Semmi kedvem nem volt azt hallgatni, hogy áradozott hat évvel ezelőtt Bálint Lénáról.

– Honnan ismeritek egymást? – érkezett a váratlan kérdés.

Mindketten megfeszültünk.

– Osztyáltársak voltunk – feleltem óvatosan. A másik téma, ami-be nem igazán akartam belemenni.

– Ó, a régi barátságok a legszorosabbak.

Bálinttal ismét összetalálkozott a tekintetünk a lábos felett. Bizsergett a hasam a mélyreható szempártól. Régi barátság. Messzebb nem is állhatna ez az igazságtól.

– Öhm... – Megköszörültem a torkomat. – Igen, sok mindenen mentünk keresztül a nyolc év alatt. Még én sem hiszem el, hogy most itt vagyunk.

Valóban furcsa volt, ami közöttünk alakult. Néha érthetetlen, néha félelmetes, néha izgalmas, új.

– Egyébként szuper ez a ház! Mióta éltek itt? – tereltem.

Bálint láthatóan megkönnyebbült.

Miután nem fért belénk több étel, és meghallgattam egy hossz-
szas monológot Lackótól a tyúktartásról, megköszöntük az ételt,
és elhagytuk az étkezőt. A nappaliból vezetett fel egy csigalépcső.
Megtorpantam, és körbenéztem. A nyílt lángú kandallóban vidá-
man ropogott a tűz, messze tőle ízlésesen feldíszített fenyőfa állt a
kanapé mellett, azzal szemben a falon tévé duruzsolt, éppen valami
főzőműsor ment háttérzajként.

Bálint kérdőn felém fordult a lépcső aljáról. Minden olyan más,
olyan varázslatos volt, mintha nem is velem történne. Erről a hely-
ről egyetlen szó jutott eszembe: otthon. Magamba szívtam az él-
ményt, aztán követtem Bálintot a padlásszobába.

Egy nagy térből állt, színes babzsákokkal berendezve, két egyszem-
élyes matraccal a földön, mellettük hangulatos lávalámpa, felettük
kerek ablak. Meghitt, romantikus. A tető miatt kicsit le kellett hajol-
nom, de a közepén kiegyenesedtem.

– Ez... – Bálintra néztem. – Imádom! Imádom itt lenni!

Bálint szívdobogtatóan lágyan elmosolyodott.

– Mindig ide menekülök az élet elől.

– Totálisan megértem! A nagyszüleidet is imádom! Ide akarok
költözni! Költözzünk ide, Bálint – pislogtam könyörgően. Halkan
felnevetett.

– Persze, egyből hozom a gyűrűt, és csináljunk gyereket.

– Hú, a gyerekek mennyire élveznék itt lenni! – csúszott ki a
számon, bele sem gondoltam, mit mondok. Bálint felvont szemöld-
ökkel fordult felém. – Mármint nem a mi gyerekeink, hanem csak
úgy általánosságban! Nem mintha számításba került volna valaha is
ilyen opció – hadartam lángoló arccal.

– Tényleg hatással van rád ez a hely. Csak nehogy te legyél szerel-
mes – cukkolt. Tágult a mellkasomban a sóvárgó éhség. Azt hiszem,
Bálint elkésett a figyelmeztetésével.

– Akkor az leszek egy napig, aztán itt hagyom – feleltem én is.

Bálint változatlanul mosolygott, majd a fejével a lépcső felé bökött.
– Gyere, menjünk sétálni! Azt is bírni fogod.

Miután extra melegen felöltöztem, újra kiléptünk a hidegbe. Térdig érő csizmám elsüllyedt volna a bokáig érő hóban, ha nem kotorak volna egy szűk ösvényt a kapuig. Aludt körülöttünk a természet, minden csendes mozdulatlanságba dermedt.

– Hallod ezt? – suttogtam, amikor kiléptünk a fakapun a hepehupás útra, és Bálint mellé soroltam.

– Mit?

– A csendet – sóhajtottam. Pihent a lelkem ebben a nyugalomban. Se egy dudaszó, se egy őrülden kiabáló autós, se motorzaj.

– Itt nőttem fel. Nem a nagyiéknál, hanem bent a faluban, de nagyon sokat voltam idekint.

– Borzalmas lehetett felköltözni Pestre.

A zsebébe süllyesztette a kezét.

– Az nem kifejezés. Érdekel a régi házuk?

Persze! Lelkesen bólogattam. Ahogy kiértünk az erdőből, kertes házak között sétáltunk tovább az út kellős közepén. Kitértam a karom, mintha fel akarnék szállni a levegőbe, és megpördültem a tengelyem körül. Egyedül voltunk, senki nem látott minket.

– Te is! – böktem meg a plüsskesztyűs kezemmel Bálint felkarját.

– Én nem majomkodok.

– Na, ki látja? Gyerünk! – Megint széttártam a karom, és megpördültem. – Gyerünk, Bálint! Legyél szabad!

Bálint vigyorogva csóválta a fejét, mégis leutánozta a mozdulataimat. Felnevettem.

– Most már te is majom vagy!

Döbbsenten pislogott, mintha egy teljesen másik ember állna előtte.

– Ha majd lesz gyerekem, tuti nem a városban fogom felnevelni – jegyezte meg.

Most én pislogtam döbbsenten.

– Csak nem gyerekről beszélsz az antiszerelem totális rajongójaként?

Bálint félmosolyra húzta a száját.

– Most egy hatalmas nagy titkot fogok veled megosztani. – Bizalmasan közelebb hajolt. – Szerelem nélkül is lehet gyereket csinálni.

– Csak annak nem sok értelme van – néztem rá lesújtóan. – Csak is normális, kiegyensúlyozott, szerető családba érdemes gyereket vállalni. Nem mindenkinek való. Például a szüleimnek nem kellett volna.

Bálint felém fordította a fejét, de én inkább a letaposott óra meredtem a csizmám alatt. Máris csappant az előbbi lelkesedésem.

– Apámat mindig jobban érdekelte az üzlet és a politika, mint mi, anyám pedig... – Keserűen felhorkantottam, megdörzsöltem elfagyott orromat. – Hiszen ismered. Anyám nem tud szeretni. Egyszerűen nem tudja, hogyan kell. Nem hiszem, hogy két ilyen sivár embernek szabad lett volna gyereket nevelni.

Bálint rövid ideig hallgatott, csak a talpunk alatt ropogó hó törte meg a csendet.

– Mind a kettőtől a hideg ráz. Anyádtól mindig be voltam szarva – mondta végül.

– És a gimiben még vissza is fogta magát. – Nagyot sóhajtottam, de már megint alig jutott levegő a tüdőmbe. – Attól félek, hogy én sem tudok szeretni úgy, ahogy kéne – vallottam be szégyenkezve a kesztyűmnek.

Bálint nagyszülei annyira kedvesek, támogatók. Bálint visszavonulhatott ide tölteni, nekem viszont semmilyen támogatói felnőtt-háttér nem jutott. A nagyszüleim sem voltak kedvesek.

– Miért? Szerinted hogyan *kéne* szeretni?

Bálint kérdésére megvontam a vállam.

– Nem tudom, de ha lenne gyerekem, félnék, hogy nem tudnám kimutatni felé az érzéseimet, vagy túl durva lennék vele. Azt adnám tovább, amit kaptam, és azt nem akarnám. Nem igazán vagyok jó ezekben, mert...

Egy kilógó szálát piszkáltam a kesztyűmön. Hirtelen rettenetesen zavarni kezdett, pedig eddig észre sem vettem.

– Az őszinte érzéseimet mindig el kellett nyomnom, nem élhettem meg őket szabadon – fejeztem be végül. – Túlélés közben talán elvesztettem önmagam.

Bálintot sem úgy szerettem soha, ahogyan normális lett volna. Jobban mondva nem *mertem* szeretni őt. Súlyos csend telepedett ránk. Összeszorult a mellkasom. A legeslegmélyebb félelmeimet osztottam meg a kihalt utcán Bálinttal. Ezeket még Csabinak sem mondtam.

Bálint váratlanul megfogta a cérnát piszkálgató kezemet. Melegség gyúlt a mellkasomban, gondolkodás nélkül csúsztattam az ujjamat az övéi közé, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. *Szerelmesek, csak egy napra, aztán itt hagyjuk.* Kár, hogy a kesztyű sokat tompított, de így is jólesően melegített forró tenyere.

– Megértelek – mondta halkán –, én sem voltam soha jóban a szüleimmel. Az apám agresszív alkoholista volt, anya meg örült, ha túl tudott élni, és engem is életben tartani.

Megszorítottam a kezét. Nyitottsága megmelengetett a decemberben. Nem sokszor mesélt magáról. Újra feszült csend telepedett ránk, ahogy a havat tapostuk.

– Itt vagyunk – torpant meg egy földszintes parasztház előtt. Kicsi udvar, hosszú épület, megsárgult vakolat, dűledező kerítés. – Már mások laknak itt. Apámmal nem tudom, mi van, de nem is érdekel, csak a közelemben ne jöjjön. Az ő érdekében.

Szóval innen indult a tizennégy éves Bálint, mielőtt találkoztunk.

– Jó, hogy már vége, ugye? – motyogtam magam elé. A lehetetünk messze szállt a hidegben, mint a múlt.

– Ja. – Csak ennyit mondott, majd szelíden meghúzta a karomat, hogy mozgásra bírjon. Követtem. – De a vidék kibaszottul hiányzik, már rég visszajöttem volna, ha lenne rá pénzem.

– Idővel nyithatnál itt termet.

Bálint nagyot bólíntott.

– Az a végső terv, de még nem ugrálhatok.

Hiába fogtuk most egymás kezét, teljesen más irányba tartottunk. Keserű szájjal hallgattam, ő pedig mesélt a céljairól, a terveiről, a

gyerekkoráról, amíg el nem költöztek innen. Mintha átszakadt volna egy gát, az ár pedig elmosta a távolságtartása utolsó homokzsákjait is.

Elértünk egy forgalmasabb kereszteződéshez, ez lehetett a falu középpontja. Két-három autó elhúzott előttünk az úton, a villanyoszlopokra kivilágított hárfa formájú díszet szereltek, a járdaszívet közepén műanyag Mikulás integetett műanyag szánon.

– Beülünk? – mutatott Bálint az út túloldalán lévő kávézóra.

Beleegyeztem, mert hiába öltöttem melegen, a lábam már teljesen elfagyott. A bal kezemmel együtt. A jobbot Bálint melegítette, pedig rajta még kesztyű sem volt.

Jóleső morgással léptünk be a meleg kávézóba, és elengedtük egymást. Frissen pörkölt kávé illata töltötte meg a levegőt. A bejárattal szemben fából készült pult húzódott, mögötte egy csinos, december ellenére is napbarnított lány ácsorgott mélyen dekoltált, passzos trikóban. Az egyik felkarján egy sárkányszem virított, alatta fura írásjelekkel. Amikor felnézett ránk, hitetlenkedve elmosolyodott.

– Bálint? Jézusom! De régen nem láttalak!

Csörgő karperecekkkel és nyakláncsal kityegett a pult mögül. Kelletlenül hátrébb léptem. Számíthattam volna rá, hogy itt is Bálint női ismerőseibe botlunk. A lány hozzásimult a mellével, úgy nyomott két puszit Bálint arcára.

– Néhány éve talán – vigyorgott Bálint.

– Azon a bulin, ugye? – hunyorgott rá a lány sokatmondóan.

Bálint bólintott. Egyik lábamról a másikra álltam. Jó lett volna rendelni a bájcsevej helyett. Vagy keresni egy másik kávézót.

– Jézusom! Az brutál volt! Jaj, bocsi, Brigi vagyok, Bálint barátja – nyújtotta felém a kezét.

– Adri – motyogtam, és kényszerből elfogadtam a kézfogást.

– Figyeld! – fordult Brigi ismét Bálinthoz, és rábökött a sárkányszemre.

– Smaug?

– Hogy eltaláltad! – csípett játékosan Bálint felkarjába. – Tünde írás – mutatott rá a furcsa írásjelekre alatta.

Bálint kibújt a kabátjából, és felhúzta a karján a pólót, megmutatva a gyűrűért nyújtózkodó Gollamot. Brigi felvisített, és ugrott egyet, mintha rugó lenne a lábában.

– Menj már! Imádom!

Türelmetlenül szusszantottam. Rendelhetnénk végre?

– Mit kértek? – kérdezte Brigi csillogó szemmel. Úgy meredt Bálint kabátlanított felsőtestére, mintha a póló alá akarna látni.

– Én egy kapucsínót szeretnék – szóltam közbe élesen.

Bálintnak rám villant a szeme, a szája sarkában mosoly játszott. Szívesen letöröltem volna.

– Én meg egy forró csokit.

– Sok tejszínhabbal – kacsintott rá Brigi. – Vettem.

Végre visszamászott a pult mögé, mi pedig leültünk az egyik kerek, kétszemélyes asztalhoz. A mélybarna terítő szélét morzsolgattam. Furcsán kellemetlenül éreztem magam.

– Brigi régi osztálytársam – szólalt meg rövid hallgatás után Bálint.

– Jé, ő is? – Minden igyekezetem ellenére a hangom gúnyos felhangot kapott. Nevetséges vagyok.

Bálint azzal a szexi félmosolyával nézett. Menjen a francba! Miután egy pincér – szerencsére nem Brigi – kihozta az italainkat, a forró csészén melengettem az ujjaimat.

– Nincs is randi féltékenykedés nélkül – szólalt meg újra.

– Milyen randi? – horkantottam.

– Ja, bocss, azt hittem, hogy éppen randizunk, azért viselkedsz úgy, mint egy féltékeny barát nő.

Megvontam a vállam, és kortyoltam a kapucsínóból. Sajnos finom volt, pedig meg akartam szólni. Bálint a pult felé pillantott.

– Add ide a kezed – mondta halkán, mire felvontam a szemöldökömet. – Ha zavar Brigi, akkor add ide a kezed. Azt hiszi majd, hogy együtt vagyunk, te pedig megnyugodhatsz, hogy csak a tied vagyok.

– Hagyjál békén! – morogtam.

Dehogy volt az enyém, és nem is akart. Bálint vigyorogva megvonta a vállát, és ivott a forró csokiból.

– Egyébként soha, semmi közöm nem volt hozzá, morcoska. Toma dugta meg, nem én.

– Nem kérdeztem.

Felnevetett. Mély hangja végigfolyt rajtam. Ezért is menjen a francba!

– Nem kellett kérdezned, a vádló tekinteted elárult.

– Nem muszáj ám beszélgetnünk. Vannak olyan randik, ahol csak némán ülnek egymással szemben.

– Hány randid volt már?

– Egy sem.

– Látszik.

Összeszűkül a szemem, bizsergett a középső ujjam.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy a randik terén te sem vagy tapasztalt.

– Hm... – Töprengő fejet vágott. – A randi mindig dugással ér véget? Lesajnálóan felvontam a szemöldököm.

– Nem...

– Akkor keverem valamivel – vigyorgott pimaszul.

Összeszorított szájjal csóváltam a fejemet, mégsem tudtam megállni mosolygás nélkül. A pimaszságával valahogy mindig jobb kedvre derített. Pont olyan könnyen, mint amilyen könnyen fel is tudott idegesíteni.

– Mit szólnál hozzá, ha karácsonykor átnéznénk Lenke nénihez? – vettem fel ötletként, ami már előző nap megfogalmazódott bennem.

Bálintnak kikerekedett a szeme.

– Hogy micsoda?

– Ideje lenne neked is elásni a csatabárdot.

– Amit ő hajtott felém először?

– Nem direkt, csak a halott szerelmére emlékezteted.

– Kurva romantikus – nézett rám sötéten.

– Haldoklik, Bálint – suttoztam. Bálint némán pislogott, komor árnyék suhant át zöld szemén. – Egyedül van. Legalább most karácsonykor ne legyen.

Hatalmasat sóhajtott, mintha isten tudja, mire kérném.

– Hihetetlen, hogy mindenre rá tudsz venni.

– Akkor ez egy igen?

– Az... – húzta el a száját.

Szélesen elmosolyodtam, mire Bálint is így tett.

– Mit csinálsz te velem?

Őszinte zavar tükröződött a szemében, ami bizsergést ébresztett a hasamban. Eddig azt hittem, hogy Bálindra senki nem tud hatni, mert olyan makacs, hogy csak a saját feje után megy, de feltámadt bennem a gyanú, hogy én mégis képes vagyok rá. Lehetséges lenne, hogy többet érez irántam, csak küzd ellene?

– Kihívás vagyok a számodra?

– Nem is sejted, mekkora. – Tűz lobbant a szemében.

Megugrott a pulzusom. Meg akartam mártózni abban a tűzben, hogy felemésszen. Nem vagyok normális. Akartam őt. Farkaséhséggel akartam, és most ugyanazt a vágyat láttam az ő szemében is. Távolság az otthontól könnyebb volt megfelekedezni az akadályokról és félretolni a kételyeket. Minek nyúzzuk egymást? Csak fel kéne rúgnunk a cölibátust. Csak szex, amit aztán itt hagyunk. Szerelem egy napra.

– Te is kihívás vagy – vallottam be.

Bálint halkán felmordult, a hajába túrt, aztán egy hajtásra kiitta a forró csokiját.

– Visszamegyünk?

Adri

BESÖTÉTEDETT, mire elhagytuk a kávézót. Felkapcsolták a közvilágítást, a lámpák melegsárga fényt vetettek a csillogó óra. Bálint zsebre dugott kézzel, lehajtott fejjel gyalogolt a gondolataiba mélyedve, én viszont lubickoltam a nyugtató csendben, most még a hideg sem zavart. A havas utca végtelen hosszan terült el előttünk, a mézeskalács házak ragyogó szemekkel sorakoztak egymás mellett, kéményeikből füst szállt a csillagos ég felé.

Csillagok! Úgy bámultam fel, mintha soha az életben nem láttam volna még csillagokat. Szentjánosbogarakként pulzáltak a feketeségben. Bálinttal ellentétben én nem akartam itt hagyni az élményeket. Felszabadult a lelkem.

– Tudod, mit nem csináltam már nagyon régen? – fordultam Bálinthoz. Felkapta a fejét, mintha kábulatból rántottam volna ki. – Hóembert!

– Nahát – mosolygott –, akkor ezen változtatni kell.

Amint visszaértünk a házhoz, nekiálltunk hóembert építeni. Bálint görgette a testet, hogy minél nagyobb legyen, addig én tőle nem messze a fejet. Pont felegyenesedtem, hogy megnézzem, hogy áll, amikor egy keményre gyúrt hógolyó csattant a hátamon. Morogva fordultam felé, ő pedig vigyorogva máris a következőt gyúrta. *Jól van...*

Én is lehajoltam, miközben végig szemmel tartottam, aztán arébb vetődtem, amikor felém hajította. *Nem talált.* Gyúrtam egy nagyot, és meglendítettem a karomat. Bálint elugrott előre.

– Emlékszel, milyen jó voltam kidobóban? – nevettem.

– Hogyne, de most nincsenek térfelek és szabályok.

Megindult felém.

– Baszki! – csúszott ki a számon, és futásnak eredtem.

Bekapcsolt a vészcsengőm, az ereimben száguldott az adrenalin. Menet közben lehajoltam, bedugtam a kezemet a hóba, és úgy kanalaztam fel egy adag havat, mint a cukrászdában a fagyiszedő kanál a fagyit. Hátrasandítottam a vállam felett, Bálint elég közel volt. Lendült a karja, oldalra vetődtem.

A földre érkezve azonnal becéloztam. Széles mellkasát találtam el. Tökéletes célpont volt. De nem állt meg. Felpattantam, viszont a süppedős hóban nem tudtam olyan fürgén közlekedni. Bálint elkapta a derekamat, és olyan könnyedén hajított az egyik hókupacba, mintha csak rongybaba lennék. Felkiáltottam, ahogy elsüllyedtem.

– Na, várj csak!

Kimásztam. Bálint méterekkel előttem, két-két hógolyót tartott mindkét tenyerében. Én egyet sem.

– Gyere! – kiáltottam széttárt karral. Fegyvertelenül, bátran álltam vele szemben. – Nem félek tőled!

Bálint gonoszul elvigyorodott. Repült az első hógolyó. Elhajoltam. Repült a második. Elugrottam. Repült a harmadik. Lebuktam. Repült a negyedik. Súrolta a combomat, de még időben elhúztam előle.

– Csak ennyire vagy képes?

Kinyújtottam a nyelvem, és két kézzel bemutatam. Bálint a fejét csóválta, orrából párafelhő tört elő, mint a fűjtató bikának. Hirtelen a gimi folyosóján voltunk. A tesiteremben. A gimi udvarán. Összekeveredett a múlt a jelennel. Megnyaltam kicserepesedett számat. Élek. *Most élek igazán.*

Lehajoltam, de végig Bálinton tartottam a szememet. Több hógolyót is gyúrtam. Most megsorozom! Ő is gyúrt, de nem adtam neki időt a felkészülésre. Ugyanúgy négy hógolyóval elindultam, futottam, miközben sorban kilőttem mindegyiket. Mellkas, comb, felkar. Egyedül a fejét nem találtam el, azt még időben behúztam.

Elugrottam az egyik lövedéke elől, majd amikor odaértem hozzá, egyszerűen rávetődtem. Nem szemből, hanem kicsit oldalról, így kibillentettem az egyensúlyából, és mind a ketten eltűntünk egy újabb hókupacban.

Bálint azonnal rám fordult, mire az arcába söpörtem egy adag havat. Káromkodva elhajolt, a földön birkóztunk, és közben annyi havat gyűjtöttünk össze a ruhánkon, amennyi három hóembernek is elég lett volna.

Felcserélődött a lent és fent, fent és lent. Fogalmam sincs, hogyan kerekedtem felül rajta. Lovagló ülésben leszorítottam mind a két csuklóját a feje mellé.

– Nyertem! – ziháltam büszkén.

Bálint is lihegett, simán ledobhatott volna magáról, mégsem mozgott. Smaragdzöld szeme úgy ragyogott, mint felettünk a csillagok, forró lehelete simogatta hideg arcomat. Úgy nézett fel rám, ahogyan Toma nézett tegnap Vivire. Csak őt látta, senki mást. Bálint is csak engem látott. Mintha szerelmes lenne. Mintha. Kínzó sóvárgás feszített. Megszorítottam vastag csuklóját, ahogy még jobban előredőltem.

Perzselő, telt ajkára simítottam a sajátomat. Felemelte a fejét, a szám után kapott, mintha attól félne, hogy meggondolom magam. Egymásba akadt a nyelvünk, édes fenyőillata beborított, forrongó lávaként hömpölygött bennem a vágy. Faltuk egymást, hagytuk, hogy elmosson minket az ár, lehúzzon az örvény, együtt zuhanjunk a mélybe.

Bálint megkeményedett alattam, lüktetett a combom között. Én is lüktettem. Akarom. Basszus, de akarom! Ismét megszorítottam a csuklóját. Óvatosan hozzádörgölöztem. Bálint a számba nyögött, megfeszült a karja a tenyerem alatt, mintha erővel kéne visszafognia, hogy ne vesse rám magát. Soha nem csináltam ilyet, soha nem kezdeményeztem, nem ingereltem, nem csábítottam, ettől az egész izgatóan mocskosnak tűnt. Az udvar közepén a fagyos hóban.

Megszakítottam a csókot. Bálint mélyzöld szemében féktelen szenvedély kavargott. Mellkasunk szaporábban emelkedett és süllyedt, mint a harcunk után.

– Be kéne fejezni a hóembert – suttogtam kábán.

– Én rohadtul mást fejeznék be odabent. – Rekedt torokhangjától libabőrös lett a testem.

Megmozdultam rajta, mire felmordult, a tekintete a számra siklott, ami még mindig bizsergett. Egyetlen mozdulattal maga alá tudott volna gyúrni, mégsem tette. Ökölbe feszült a keze. Amilyen ösztönös és forrófejű volt, annyira szilárd önuralmat tanúsított most. Mint mikor halloweenkor részegen hazaestem. El akartam porlasztani minden önuralmát.

Mégis eltávolodtam tőle. Maga mellé nyúlt, és egy hatalmas kupac havat kotort az ágyékára.

– Bassza meg! – morogta csukott szemmel a földön.

Nekiálltam a hóembernek, miközben próbáltam lehiggadni. És még várt ránk egy közös szobás alvás. Át fogok hozzá mászni a matrakra. Át akarok, nem érdekel most semmi. Kell. Szükségem van rá. *Szükségünk van egymásra.*

Bálint percekkel később csatlakozott, és gyorsan összeraktuk a hóembert. Nem beszélgettünk sokat, nem kerültünk a másik közelébe, csak kapkodva befejeztük a művünket, aztán bemenekültünk a jó melegbe. Magda elzavart minket forró fürdőt venni, miközben az orra alatt morgott a felelőtlenségről meg a tüdőgyulladásról.

Előbb én mentem fürdeni, hosszan vacogtam a kádban. Már teljesen kivörösödött a bőröm, de még mindig csak langyosnak éreztem a vizet. Nagy sokára felcaplattam bundás pizsamában a padlásszobába. Lopott pillantást vettem a kanapén összekucorodó Magdáékra. Mintha friss házások lennének. A takaró alatt melegedtem, amíg Bálint vissza nem ért. Ő gyors volt.

Izgatottan dobbant a szívem, amikor egy bokszszerben és egy kóppott, Gyűrűk urás pólóban jelent meg előttem. Bemászott a másik takaró alá. A padlásszobában csak a vörös lávalámpák világítottak, a földszintről felhallatszott a kandallóban ropogó fa, mellette halkán duruzsolt a tévé.

– Nagyon aranyosak a nagyszüleid – suttogtam állig betakarózva.

– Ötvenkét éve házások. Az egyetlen pozitív példa a szerelemre – nézett rám Bálint.

– Mikor fogtok kibékülni Tomával? – A remegéstől a hangok szaggatottan törtek fel a torkomból.

Bálint felsóhajtott.

– Fasz tudja.

– Toma tényleg szerelmes, nem kell tőle féltened Vivit. Láttad a videón. Adj nekik egy esélyt!

– Nincs is más választásom. Már együtt vannak.

Bólintottam. Ebben igaza volt, nem tehetett semmit.

– Beszélj vele, ha hazaérünk holnap?

Újra sóhajtott.

– Aha.

Elmosolyodtam.

– Még mindig fázol?

Válaszként összekoccantak a fogaim.

– Gyere, felmelegítelek – hunyorgott pajkosan.

Izgatottan dobbant a szívem. Mindketten tudtuk, mit jelent a burkolt ajánlat. Mély levegőt vettem, aprót bólintottam, Bálint pedig felemelte a takaróját.

Azonnal fogtam a sajátomat, és azzal együtt fészkeltem be magam a két karja közé. Úgy simultam hozzá, mintha össze akarnék vele olvadni.

– Igazad volt, nagyon jól érzem itt magam – motyogtam a mellkasába, ahogy átölelt.

A hátamat simogatta, aztán mind a két takarót a fejünkre húzta. Elbújtunk a világ elől, most csak ketten voltunk.

Egészen közel csúsztam hozzá. Bálint a jobb tenyerét a hátamról a csípőmre, onnan lassan a combomra csúsztatta. Felgyorsult a szívverésem, felforrósodott a levegő a takarók alatt. Jóleső melegség öntött el. Óvatosan kitapogattam a hasát. Megfeszült, ahogy rásimítottam a tenyeremet, de nem utasított el.

Lassan a pólója szegélyéhez vándorolt a kezem. Bedugtam alá az egyik ujjamat, mire Bálint belemarkolt a combomba. Szaggatottan kaptunk levegő után. Izmos hasa beleremegett az érintésembe.

Bőr a bőrrel.

Hideg a meleggel.

Jin és jang.

Felnéztem rá, összekapcsolódott a pillantásunk. A takarón át is vörös fénybe vont minket a lávalámpa.

Csak egyszer, csak most.

Aztán itt hagyjuk.

Ismét megszorította a combomat, majd nagy tenyere a fenekemre vándorolt. Mintha Bálintnak velem együtt akadt volna el a lélegzete.

Az előbbi remegésem vágyakozó zsongássá alakult.

– Tényleg nem akarok veled játszani – suttogetta.

– Most ne foglalkozzunk ezzel.

Huncutul elmosolyodott.

– Akkor mibe is kezdtünk bele az udvaron?

Keze észrevétlenül csusszant a pizsamafelsőm alá az oldalamon.

– Már nem tudom. Emlékeztetnél rá?

Őszinte mosolya megdobogtatta a szívemet. A pizsama simogatta libabőrös testemet, ahogy érzékien lassan feljebb és feljebb húzta. Érzékeny bimbómat érintette az anyag, majd Bálint ujjai, amikor lekerült rólam a felső. Lehajolt hozzám.

– Várj! Van nálad gumi? – leheltem az ajkára.

– Amatőrnek nézel? Mindig van, főleg a közeledben.

– Felkészültél, hogy ma szexelhetünk?

– Fel. – Máskor élénk szemem, most mélyzölden csillant a vörös lámpafényben.

Beleborzongtam ebbe a nézésbe. Végighúzta az ujjait csupasz bőrömön a mellemtől az alhasamig. Izgatottan rezdültek a sejtjeim, a pillantása ígerte tűz a csontjaimba mart. Fél kézzel átkaroltam a nyakát, és lehúztam magamhoz. Végre megkapom őt!

Összesimult a nyelvünk, bátran csókoltam, faltam telt ajkait. Lélegzetünk a nyelvünkkel és sóhajainkkal együtt gabalyodott össze a takarók alatt.

Haraptunk.

Csókoltunk.

Markoltunk.

Simogattunk.

Durván és lágyan, lágyan és durván. Türelmetlenül csúsztottam be a kezem a bokszerébe. Lüktető, vastag férfiaságára kulcsoltam az ujjaimat.

Elakadó lélegzet, reszkető sóhaj.

Sikamlós izgalom lett úrrá rajtam. Én csinálom ezt veled, *miattam* reagál így.

Bálint összegyúrta a pizsamanadrágomat, majd az ő keze is alásiklott. A bugyimba nyúlt, széttárt lábaim között a csiklómát érintette. Magabiztosan körözött rajta.

Cikázó vágy feszítette az izmaimat, a körmöm a tarkójába vágott. Mélyen csókoltam, ütemesen dolgoztam az ágyékánál, miközben az ujjával belém hatolt. Nyögés szakadt fel a torkomból, elvesztettem a kapcsolatot a testemmel, tőlem függetlenül hajolt ívbe a hátam, izzadtam és remegtem egyszerre.

– Sssh! – mosolygott a csókunkba. – Csendben kell lennünk.

Ő is szagगतottan vette a levegőt, ő is enyhén remegett, mintha fázna, pedig az lehetetlen, mivel ezer fok volt a takarók alatt. Mint ha elnyelt volna minket egy vulkán.

Forróság gyűlt az alhasamba. Bálint egyszer a csiklómát ingerelte, aztán visszacsúszott, akkor már két ujjal. Kellemesen feszített, érzékeny pontot tapintott. Perzselően hideg száguldott fel a gerincem mentén.

Megállt a kezem, de Bálint nem tette szóvá, tovább csókolt, tovább ingerelt, tovább, tovább, tovább hevítette a testemet.

Aztán lassan kihúzta az ujját. Gyötrő űr maradt utána.

Torokhangon morogtam. Nem tudtam, hogy tudok ilyet. Bálint elhúzódott tőlem.

– Nyugi, tigrisem, csak gumiért megyek.

Kigördült mellőlem, én pedig kidugtam a fejemet a takaró alól. A benti hőség után hideg volt a huszonöt fok a házban. Bálint a

táskáinkhoz lopakodott, rövid ideig kotorászott, majd visszatért egy bontatlan dobozzal.

A matrac végébe térdelt. Grimaszoltunk, amikor a csendbe belezörrent a csomagolás. Mintha ismét kamaszok lennénk, és a szülők elől kéne bujkálni. A lávalámpák tűzvörös fényében Bálint nem tűnt valóságosnak. Az egész egy hihetetlen álom, aminek a végén zihálva, csatakosan ébredek. Egyedül. Aztán Bálint ledobta a pólóját, és a fények hozzásimultak izmos mellkasához, élesen kirajzolták a jin-jang tetoválást a szögesdróttal.

Gátlástalanul ittam magamba a látványát. Aztán levette a bokszerét. Megpróbáltam nem nézni. Én tényleg megpróbáltam. Kudarcot vallottam. Végigkövettem a szememmel, ahogy felhúzta magára a gumit. Most azonnal akartam. Magamon. Magamban.

– Fázol még? – térdelt a lábamhoz.

Némán ráztam a fejemet. Elhagytak a szavak. Bálint kitakart. Megborzongtam, ahogy lehajolt, és lehúzta rólam a nadrágot a bugyimmal együtt. Feltüzelt perzselő tekintete, ami vággyal telve tapogatott le. Meleg tenyerét végigfuttatta libabőrös lábamon, bele-remegtem az érintésébe.

Széttárta a lábam. Felfalt a szemével, minden porcikámat magába szívta, mint én az övét.

Apró érintés a bokámon. Apró lüktetés a combom között.

Csinálj már valamit!

Rohadt nagy neofelirattal az arcomra lehetett írva a gondolatom, mert Bálint szélesen elvigyorodott.

– Ne feledd, maradj csendben.

A földszintről még mindig felhallatszott a tévé. Nem mondtam semmit, Bálint pedig befúrta a fejét a lábam közé. Puha nyelve a csiklómát simította. Nyalta, szívta, falta, mintha eddig nem kóstolt volna finomabbat. Megfeszültem, belemartam magam mellett a takaróba, a számra haraptam.

Forró lehelete égetett.

Ujjai a bőrömbe nyomódtak a csípőmnél, szó szerint a matrachoz szorított.

Lángolás, szárnyalás. A tüzes, vakító nap felé repültem, és tudtam, hogy kegyetlenül meg fog pörkölni, de ebben a percben semmi nem érdekelt. Az sem, ha a Bálintból áradó tűz hamuvá porlaszt. Feljebb toltam a csípőmet, mohó szájának nyomtam, némán könyörögtem kielégülésért.

De abbahagyta.

Menj a francba!

Nedves ajka az alhasamat csókolta. Beleremegtem. Aztán feljebb a hasamat, még feljebb a melleimet, még feljebb a nyakamat.

Libabőr.

Ismét fájni kezdtem, de ahogy kettőnkre terítette az egyik takarót, beburkolt testének melege. Befészkelte magát a két lábam közé. Halk morgása a mellkasomat rezegtette. Átkulcsoltam a lábammal a derekát, úgy húztam türelmetlenül közel.

Egyik kezével a csípőmet fogta, a másikkal a fejem mellett támaszkodott meg, úgy hatolt lassan belém. Apró tűzijátékokra robbantak a sejtjeim. Egyszerre kaptunk levegő után.

Kitöltött.

Összeolvadtunk.

A testem önálló életre kelt, elszakadtam tőle, ahogy Bálint óvatosan mozogni kezdett bennem, én viszont el akartam venni az eszét, hogy semmi másra ne figyeljen. A szája után kaptam, megrészegetett rajta a saját ízem. Haraptam, karmoltam, lüktettem, zsibbadtam, elvesztettem az eszem.

Belevájtam a körmöm a hátába, sóhaj szakadt fel belőlünk.

Bálint keményebben csókolt.

Egyszerre mozdultunk, egyszerre csattantunk össze, egyszerre csókoltuk le egymásról a vitákat, kétségeket, feszültséget, magányt, és feltöltődtünk étellel, pezsgéssel, villámokkal.

Gyűlt a forróság az alhasamban. Bálint egyre mélyebben mozgott, egyre erőteljesebben.

Gyűlt, gyűlt, csak gyűlt a sikamlós, sürgető kielégülés. Bálint hal-
kan mordult, még gyorsabb tempóra kapcsolt.

Most, most, *most!*

Szorítottam a lábammal, ahogy kirobbant belőlem. Apró atomok-
ra hullottam, de még soha nem voltam ennyire teljes. Elolvadtam
belülről, a fejem búbjától a kislábujjamig. Bálint is megfeszült. Meg-
szakította a csókot, és a párnába temette az arcát a fejem mellett.
Hangos nyögését alig tompította a párna.

Lüktettünk, ziháltunk, remegtünk.

Ellazultam, a mellkasomra nehezedő nyomás feloldódott, sza-
badon, földöntúli eufóriában lélegeztem. Bálint felemelte a fejét,
csillogó zöld szeme a kinti csillagokat idézte.

– Bassza meg, mit hagytam ki eddig – lehelte.

Zavartan felnevettem.

– Sssh! – húzta végig a hüvelykujját a számon, aztán ismét lehajolt.

A kapkodós, harapós csókolózás után lágyan, türelmesen, érzé-
kien kóstoltuk a másikat. Szerelmesekként. Boldogság dorombolt
a mellkasomban. És én mit hagytam ki eddig! Eszméletlen. Ez
eszméletlen volt! Nem lehetne befagyasztani az időt, hogy így ma-
radjunk, kábé örökre?

Bálint

KÍNzott, égetett, feszített, szét akartam tőle robbanni.

Bassza meg! Tudtam, annyira tudtam, hogy nem kéne belemenem, de annyira kívántam, annyira őrülden... Kívánom most is. Egy percet sem aludtam, és a fejünk feletti kerek tetőablakon napfény derengett már át. Lenéztem Adri kisimult arcára, a feje kinyújtott karomon pihent, keze a hasamon.

Kínzott, égetett, feszített.

Kibaszottul beleestem a csajba, a kurva életbe! Valahogy távol kell tőle magamat tartanom, és csak kívárni, amíg elhúz a lakásból. Nem akarom ezt. Nem akarom, mert meg fogom szívni. Mert úgy irányít, ahogy eddig egy csaj sem. Bármire képes rávenni, megváltoztat, kifordít önmagamból. Nem akartam ezt.

Felkelés után kerültem, hiába kereste velem a szemkontaktust, inkább nagyival és nagyapával foglalkoztam. A buszon sem beszélgettünk, inkább a mobilomat nyomkodtam, értelmetlen posztokat görgettem oda sem figyelve. Adri kifejezéstelen arccal, karba font kézzel bámult ki az ablakon. A testem sóvárgott az érintéséért, a szám könnyörgött a csókjáért. Ezerszer visszapörgettem fejben az estét. A kibaszottul tökéletes szexet, utána a csókokat, a simogatásokat. Vissza akartam emlékezni, hogy kivel voltam így utoljára, de nem tudtam, az összes dugást kitörölte a fejemből az a morcos tigriske, aki most mellettem duzzogott, mert úgy viselkedtem vele, mint egy egyéjszakással.

Nyúzta a fülemet a vibráló némaság közöttünk.

– Elmegeyek Tomához – fordultam felé, amikor leszálltunk a buszról.

Az agyamba robbant a város zaja, a torkomra tapadt a fojtó levegő. Adri bólintott, és a vállára dobta a táskáját.

– Előtte hazakísérjelek?

– Nem kell, megleszek. – Nem nézett rám, úgy fordított hátat.

A hajamba túrtam, ahogy figyeltem távolodó alakját. Viszketett a jin-jang tetoválás. Akartam, ellöktem magamtól, közel akartam húzni, miközben a legmesszebb taszítani, óvni, szétszedni, szeretni, gyűlölni egyszerre.

Én is a vállamra akasztottam a táskám, és lehajtott fejjel elindultam az ellenkező irányba. Váratlanul megcsörrent a zsebemben a mobil. Ahogy előszedtem, ismeretlen szám villogott a képernyőn.

– Igen, tessék? – szóltam bele.

– Bálint? Krisztián vagyok.

Levert a víz érzelemmentes hangjától.

– Mit akarsz?

Ugye anya jól van? Ez volt az első gondolatom.

– Találkoznunk kell! Meg kell hallgatnom azt a felvételt, amit a lányom csinált.

– Mi történt, hogy hirtelen ilyen rohadtul érdekelni kezdett?

– Vigyázz a szádra, kölyök!

Felhorkantottam, és lefordultam egy mellékutcába.

– Dughatod az anyámat, de nem leszel az apám, úgyhogy engem ne próbálj nevelni!

Krisztián mérgesen szusszantott.

– Találkoznunk kell! – ismételte. – Adrienn nem veszi fel a telefont.

– Ezen kurvára ne csodálkozz. Majd dumálok vele, és ha akar, keresni fog. Egyéb sóhaj?

– Van. Hívd fel Rebekát!

– Tudom, fura lesz neked, de én nem fogok soha úgy ugrálni, ahogy fütyülsz. Na, csá!

Eltettem a mobil, és elővettem a cigit. Tegnap egy szál fogyott a szokásos másfél doboz helyett. Minek kellett hazajönni? Minek kellett újra a nyakunkba venni ezt a sok szart?

Két szálat is elszívtam, mire Tomához értem. Mély levegőt vettem, és rutinosan beütöttem a kapukódot, majd felcaplattam a

másodikra. Izzadó tenyérrel csöngettem be hozzá. Nem sokkal később nyílt az ajtó. Toma mogorva képpel támaszkodott a félfának.

Zsebre dugott kézzel álltam előtte, és komolyan néztem a szemébe.

– Fasz voltam. Már megint. És szerelmes lettem. Már megint – nyögtem kis szünet után. A málló, csupasz falak visszaverték a hangomat.

Toma barátságtalanul sóhajtott.

– Itt van Vivi.

Ami azt jelentette: ha most bemegyek, elfogadom a kapcsolatot. Feszültség pattogott közöttünk. Egy hónapja nem beszéltünk, és kurvára hiányzott a legjobb barátom.

– Bemehetek? – préseltem ki.

Toma mogorván ellökte magát az ajtófélfától, és intett a fejével. Megkönnyebbülten léptem át a küszöböt, és követtem a meleg konyhába.

– A hülye az! – kiáltott be menet közben a szobába.

– Bálint? – szólt vissza döbbenten Vivi.

Megdobbant a szívem. Vele sem beszéltem egy hónapja.

– Más hülyét nem ismerünk – morogta Toma az orra alatt.

Amint beléptünk a szűk, kissé levegőtlen konyhába, Toma résznyire nyitotta az étkezőasztal feletti ablakot, hogy rágyújtson, majd leült a hűtő melletti székre. Én is leültem vele szemben az asztalhoz. Megköszörültem a torkomat.

– Először is bocsánatot kérek.

Toma átható pillantással vizslatott, de nem mondott semmit. Én is rágyújtottam. Fél órán belül már harmadjára.

– Tudom, milyen szívás a szerelem, és nem akartam még jobban megnehezíteni a dolgod. Szokás szerint gyökér voltam a Barlangban.

Toma komoran bólintott.

– Adri azt mondta, hogy tényleg komolyan gondolod Vivivel.

Újabb bólintás.

– Szia, Bálint! – lépett a konyhába mosolyogva Vivi. Kisimult arca sugárzott a boldogságtól. Utoljára akkor láttam így, amikor évekk

ezelőtt kiadták az első könyvét. Toma az elsők között szerezte be. Még csodálkoztam is, hogy könyvet látok a kezében. – Kijöttem, mert ezt muszáj hallanom.

Vivi Toma egyik pólóját viselte a rövid sort felett. A kávéfőzőhöz lépett. Toma soha nem kávézott.

– Látom, máris ideköltöztél – jegyeztem meg.

– Ahova megyek, oda jön velem a kávéfőzőm is.

Toma megbámulta Vivi seggét, ahogy Vivi bögréért nyújtózkodott a konyhaszekrény előtt. Elkaptam róluk a szemem. Kibaszottul fura ez a szitu! Kényelmetlenül fészkelődtem a kemény műanyag széken, amíg Vivi elindította a kávéfőzőt, aztán felénk fordult, és a mosogatónak támaszkodott.

– Látom, nem tudjátok kezelni a helyzetet. Segítetek. – Rám nézett.

– Igen, szexelünk Tomával...

– Jézusom... – nyögtem.

– ...és nagyon jó vele...

– Nem érdekel! – néztem rá nyomatékosan.

Toma rekordsebességgel fülig vörösödött. A haveromnak, akivel minden rohadt csajt kendőzetlenül kítárgyaltunk, megdumáltunk, most egy érett paradicsomhoz hasonlított a képe. Még akkor sem nézett így ki, amikor elmondta, hogy elvesztette a szüzességét.

– Nem érdekel, hogy téged nem érdekel! – emelte fel a hangját Vivi. Rasztahaja mérges viperaként tekergőzött a vállán. – Tomával ezt már átbeszéltük, és csak egy esélye van. Felnőtt emberek vagyunk, a francba is! Csak meg tudjuk ezt kulturáltan tárgyalni, és azt is, ha rosszul sülné el a kapcsolat. Ne akarj harmadik kerék lenni, Bálint!

Döbbsen pislogtam rá. A közénk beállt csendbe belevisított a kávéfőző. Vivi sarkon pördült, és kitöltötte magának a kávé.

– Szóval, halljuk a bocsánatkérésedet! – Elhelyezkedett Toma ölében, és a mellkasának dőlt. Toma átkarolta, és büszke vigyorral támasztotta az állát Vivi vállának.

– Pitbullom van, ember!

Az egyikről a másikra pillantottam. A két legfontosabb ember az életemben. Fájdalmasan természetesen mutattak együtt.

– Akkor most én is elmondom, amit gondolok, ha már így nekem támadtál. Borzalmas kapcsolataid voltak – néztem Vivire –, és neked is – néztem Tomára. – Nem akarom, hogy szarul járjatok egymással. És rettegek, hogy elveszítelek, ha fasz leszel vele.

– Nem leszek.

– Ajánlom, mert mellé fogok állni, ha bántani mered.

– Tudom. Szerinted én már nem zongoráztam ezt le az évek alatt? Elnyomtam a cigit, és úgy kellett visszafognom magam, hogy ne nyúljak a következőért. Inkább becsuktam az ablak hozzám közelebb eső szárnyát.

– Ezért nem akartam, hogy összekerüljetek.

– Nem magadat féltetted, hogy mi lesz veled, ha szakítunk? – Toma kék szeme röntgenként pásztázott.

– Nem kell a pszichoduma! – állítottam le gyorsan. Még a végén azokkal a kurva kötődési problémákkal jön, mint Adri. Le lehet rólam szállni most már! – Szóval bocsánat – néztem nyomatékosan az elégedetten vigyorgó Vivire. – Te pedig – szegeztem az ujjamat Tomára –, tőlem is csak egy esélyt kapsz.

A haver komolyan bólintott.

– Adri büszke lesz rám – folytattam –, ő nagyon kardoskodik mellettetek. Fel is húzott a szerelemmániájával.

– Mi volt a mammernál? – kortyolt Vivi a kávéból.

– Inkább mi nem volt? – Mégis kinyitottam az ablakot, és rágyújtottam. Erre a témára rá kellett. Mélyet slukkoltam, hogy összeszedjem a gondolataimat, de csak Adri selymes bőre maradt meg, és nedves puncija a számnál, a farkamnál. Mindenem bizsergett az emléktől. Megköszörültem a torkom. – Dugtunk, most pedig kurvára pipa rám, mert kerülöm. De én szóltam, hogy nem akarok kapcsolatot! Nem basztam át! Szerintem többet akarna, de félek, hogy kevés lennék neki, mert eddig nekem is kész csőd volt mind-egyik kapcsolatom, és miért nem érti meg, hogy nem akarom ezt?

– A hangom egy sarokba szorított kutya nyüszítéséhez hasonlított. Szánalmas vagyok. Beparáztam egy csajtól.

– Mondta, hogy többet akar?

Vivi kérdésére a fejemet ráztam. Nem mondta, de láttam, hogyan bámulta az összekapaszkodó öregeket a Népligetben. Láttam, hogyan nézett rám este. Reménykedve.

– De úgy viselkedik, mintha akarna. – Szívtam a cigiből, de nem lettem nyugodtabb. – Nem kellett volna dugnunk.

– Szerintem dumálnotok kéne – mondta Toma, Vivi pedig rábólintott.

– Nem mondhatom meg neki, hogy szeretem – ráztam a fejem. A cigifüst a mellkasomra telepedett. – Nem akarom ezt, de elvesztettem az irányítást. Elvesztem – néztem kétségbeesetten Tomára és Vivire.

– Bír téged, Töki!

– Velem is szembeszállt, amikor megmondtam, hogy ha bánt téged...

– Már megint megfenyegetted?

– Nem vette a szívére – vont vállat Vivi, és elmosolyodott. – Tökös, máris nőtt a szememben.

– Emiatt a tökösége miatt támadtad meg régen, mert betörte az orromat.

Toma szélesen vigyorgott.

– Te is tudsz ám választani.

Felröhögtem, és a hajamba túrtam.

– Kibaszottul dögös, ha harcol. Tegnap nyomtunk egy hógolyócsatát, és rohadtul beindultam rá.

Vivi felpattant Toma öléből.

– Azt hiszem, innentől már nem rám tartozik a dolog.

Tomával egyszerre röhögünk fel, Vivi pedig a kávéjával együtt elhagyta a konyhát.

– Amúgy megértelek – szólalt meg halkán némi hallgatás után Toma. – Én is paráztam Vivitől, a kötöttségtől, hogy majd minden

megváltozik, de aztán olyan sokáig kellett tepernem érte, hogy a végén már nem tűnt annyira ijesztőnek.

– Nekem az.

Toma bólintott.

– Senkit nem akarnál, vagy csak tőle félsz ennyire?

Összeszorult a gyomrom.

– Alapból nem akartam senkit. Tudod, hogy mennyire meg voltam Adriért örülve régen. Mennyit verekedtem miatta Kerekesivel, pedig totál esélytelen voltam a csajnál, és mégis... Na, azt nem akarom újra. Hogy csak őt lássam, hogy minden gondolatomat ő tegye ki, hogy még random dugás közben is rá gondoljak. Hatalma van felettem, ha akarom, ha nem, de ha együtt lennénk... – Megcsóváltam a fejem. – Nem akarok őszintén, mélyen megnyílni neki azok után, hogy csontig lenyúztunk egymásról mindent. Nem akarok megint sebezhető lenni a közelében, mert állandóan töltött fegyvert szegez rám. Ha összejönnek, szétszednék egymást.

Feszültség cikázott bennem.

– De... – Az asztalra könyököltem, közelebb hajoltam Tomához.

– Olyan az ágyban! – Felmordultam, ököllel az asztalra csaptam. Toma vigyorgott. – Kussban kellett lennünk, mert abban a kurva házban minden hallatszódik, és úgy még izgatóbb volt. Most viszont hallani akarom a hangját, ahogy... – Összeszorítottam a számát, megrándult a farkam. – Nem bírom, bassza meg! Kicsinál a csaj! Niagara, vágod? Egy kibaszott Niagara volt alatta már attól, hogy smároltunk. És forró, és szűk és... és... Szenvedélyes. Egy tigris. Harapott, karmolt. Ez több, mint amire számítottam, és hangerősen is akarom ezt.

Toma hevesen bólogatott, mintha pontosan átérezné a helyzetemet.

– Sikerült, Toma... – motyogtam magam elé, aztán felnéztem a vigyorgó haverra. – Sikerült bejutnom a bugyijába. Petrás Adri, baszd!

Toma felröhögött.

– Hány éves vagy? Megint tizenhét?

– Kurva nagy vágyálmom volt, és megkaptam őt! Ez egy kibaszott előkarácsonyi csoda, akire hat évet kellett várnom!

Toma rám mutatott.

– Ezt élem át én is, Töki – suttogta. – Soha nem bántanám Vivit, amikor végre az enyém, érted? Akármire megesküszök, hogy mellettem biztonságban van. Tudom, hogy nincs jó referenciám...

– Nagy szerint hiányolnak a csajok a faluban – szúrtam közbe epésen.

Büszkén villant a szeme.

– Hát onnan is megvolt néhány...

– Pedig csak egy buliba vittelek el.

– De kurva hosszú volt az az este – röhögött fel, aztán a morcos képemet látva, komolykodva megköszöri a torkát. – De már mindegy, mert – lehalkította a hangját – vettem gyűrűt.

Felprüszkölve kapaszkodtam az asztalba.

– Mi a fasz? – tátogtam.

– Nem most akarom megkérdezni...

– Te hülyébb vagy, mint én! – háborogtam, amikor rátaláltam a hangomra. – Két napja jártok, ember!

– Nem most vettem, hanem hetekkel ezelőtt.

Dermedten pislogtam rá. Hetekkel ezelőtt? Toma menthetetlen. Kapcsolat, összeköltözés; Vivi már Toma pólóját hordta, házasság... Mi a fasz folyik körülöttünk?

– Ennyire jó vele dugni, hogy már meggyűrűznéd?

Toma perverzen elvigyorodott.

– Ó, ember, nem akarod tudni, mennyire jó vele.

– Igaz, ezt tényleg nem akarom...

– Most végre láthatom az összes tetoválását. Tudtad, hogy az oldalán lévő kígyó becsúszik a...

– Oké, elég volt, mert idehányok!

Toma megvonta a vállát.

– Szeretjük egymás kígyóját.

Felpattantam a székről.

– Elhúztam! Amúgy is dumálnom kell Adrival.

Toma is felkelt a helyéről.

– Én is bocsánatot kérek, amiért azt mondtam, hogy csak játszol vele.

– Őszinte voltál, és tényleg fasz húzás volt tőlem, hogy Adri 2.0-t előtte szedtem fel.

– Kivolt tőle – bólintott Toma.

– Másnap majdnem megvert az ottfelejtett melltartó miatt. – Elvigyoroztam. – Imádom benne ezt a tüzet. Kibaszottul hülye vagyok, mi?

Toma megveregette a vállamat.

– Már megszoktuk, Töki.

Miután elköszöntem Tomától, Vivihez is benéztem a szobába.

– Várj, kikísérlek! – ugrott fel a laptopja elől, és zoknijában kicsatogott velem az ajtó elé a fagyos gangra. – Bálint – halkította le a hangját –, négy szemközt is akartam veled beszélni.

– Szarul kezdődik...

Vivi elmosolyodott.

– Szeretem őt, és ő is engem. Még ismerkedünk, még óvatos vagyok, de tudom, milyen kockázatot vállaltam. Évek óta flörtöl, és volt már, hogy kidobtam a lakásomból, mert lefeküdt a szomszédommal, aztán a fürdőmben bujkált előle, miközben nálam is bepróbálkozott.

Düh gerjedt bennem.

– Most hűtsd le magad! – szólt rám Vivi, mintha az arcomra lenne írva minden. – Ez évekkal ezelőtt volt, és még egy csomó mindenről nem tudsz, szóval tudom, mit vállaltam, és vigyázok vele, nem kell féltened. Viszont most egy teljesen másik oldalát ismerhetem meg. Ő is retteg, új ez még nekünk, mégis nyit felém, figyel rám, és tényleg varázslatos vele lenni. Boldoggá tesz, Bálint. – Elcsuklott a hangja, és igyekezett visszapislogni a könnyeit. Ő is menthetetlen. – Még a végén elérzékenyülök – nevetett zavartan.

– Kurva jó így látni – fogtam meg a kezét, és megszorítottam az ujjait.

– Csak azt akartam mondani, hogy már ebben a néhány hétben többet kaptam tőle, mint az eddigi kapcsolataimban összesen, ami-re kicsit sem számítottam, úgyhogy szeretném, ha tényleg elfogad-nál minket.

Nagy sóhajjal bólintottam, mire Vivi hálásan megölelt.

– Cserébe nem fenyegeted meg Adrit többet – morogtam a hajába. Felhorkantott, és elengedett.

– Soha nem bírtam őt, de talán ő is kaphat tőlem egy esélyt. – Fél-mosollyal nézett le rám. – Tényleg elvesztél, csak vigyázz, hogy ne koppanj akkorát.

– Az előbb mondtad, hogy adsz esélyt neki.

– Csak egy szimpla jótanács volt – emelte fel a kezét védekezően.

Ki gondolta volna, hogy Toma egyszer meg akar állapod-ni? Ugyanolyan volt, mint én, ugyanúgy szar döntésekkel a háta mögött. Vezetett trófealistát is, amit csak *A Füzetnek* hívtunk. Min-denkit beleírt *A Füzetbe*, strigulázott dátumra pontosan. Most meg le akar horgonyozni.

Zsebre dugott kézzel baktattam haza, a köpésekkel pöttyözött aszfaltot bámultam, leheletem páraként szállt fel a számból. Ő meg-lépte azt, amihez én gyáva vagyok. Nem tudok nyitni Adri felé, amikor megtanultam, hogy állandóan védekeznem kell ellene.

Tizedik év elején életemben először magabiztosan sétáltam végig a Munkácsy folyosóján az új Calvin Klein táskámmal, mintha én is a gazdagok közé tartoznék. Anya új munkája jól fizetett, bár nem beszélt róla. Amikor kérdeztem, hártott. Addigra már megszoktam, hogy kizár az életéből, egyedül hoz meg döntéseket, amik mindkettőnket érintenek.

Ahogy beléptem az osztályba, minden fej felém fordult, akárcsak teg-nap az évnnyitón. Feltűnően megbámultak, de most nem zavart.

Felszegett fejjel végignéztem rajtuk, aztán a tekintetem megállapo-dott az első padban ülő Adrin. A szokásos gyűlölködő arckifejezése mögött gyanakvás suhant át. Tetőtől talpig feltérképezett, de nem szólt semmit. Papírvékonyágúra préselte az ajkát, mintha már azért is utálna, hogy lélegzem. Akkor először kihívóan rávigyorogtam.

Adri még a második szünetet sem várta meg, egyből töri után megtalálta. Éppen kifelé tartottam a teremből, amikor hátulról nagyot taszított rajtam, pedig simán elfért volna mellettem.

– Menj már arrébb, Gömböc!

– Kezdődik – jegyeztem meg epésen.

Adri, mintha csak erre várt volna, felém perdült.

– Mit magyarázol?

Egészen közel álltam hozzá, kókuszillata az orromat simogatta. Hogy lehet ilyen lágy illata egy ilyen durva picsának? Előző évben még én voltam az alacsonyabb, de mostanra utolértem, így egy magasak lettünk.

– Szerelmes vagy belém, hogy állandóan basztatsz? Foglalkozzál inkább a papucsállatkáddal.

A többiek felmorajlottak a hátam mögött. Akik éppen akkor mentek el mellettünk, jól megbámultak minket, akik már kimentek a teremből, visszafordultak. Kerekesi is. Adrinak eltorzult az arca, és olyan képet vágott, mint aki mindjárt elhányja magát.

– Szerelmes? Előbb lennék szerelmes egy páviánba, mint beléd!

Felhorkantottam.

– Az zoofília, de hé – emeltem fel a karomat –, nem itélkezek. – A többiek felé fordultam. – Osztály, mondjuk együtt: Elfogadjuk a perverziónját!

Általános röhögés söpört végig a termen, és elég sokan el is ismételték a szavaimat. Akkor először álltak mellém az egyéves kiközösítés után. Elégedetten fordultam vissza Adrihoz.

– Ellenem fordítod a barátaimat? – szűrte fogszabályzós fogai között. Megremegett a szája.

– Nem barátok, ha ennyitől ellened fordulnak – suttogtam negédesen, mire Adri elkapta a mellkasomon a pulcsit.

Néhány centiről meredt a szemembe, tekintete ide-oda ugrált. Nem féltem tőle.

– Azt hiszed, hogy most vagy valaki, mi? Honnan loptad a holmikat, amikben parádézol?

Ökölbe feszült a kezem.

Viszketett a tenyerem.

– Ugyanolyan senki vagy, mint akkor, amikor szakadt, csöves táskában beállítottál a normális emberek közé. Semmi keresnivalód nincs itt. Protekcióval benyomtak a rokonaid, de hülye vagy ehhez az iskolához.

A vér száguldott az ereimben, remegett a kezem, szétfeszített a visszafojtott feszültség. Adri elengedte a pulcsimat, hátrált egy lépést. Aztán váratlanul az arcomba köpött.

Vérvörös köd telepedett az agyamra, és gondolkodás nélkül a mellettünk lévő padoknak löktem.

– Hé!

Kerekesi ordítását cikázó fájdalom kísérte, ahogy ökle az államnak csapódott. Ösztönösen lendült a karom Kerekesi felé.

Az erőszak soha nem megoldás, csendült a fülemben Andris hangja, de most kurvára nem hallgattam rá. Öklök csattantak, adtam és kaptam. Tompán éreztem a szurkoló osztály moraját, aztán betört a vörös ködön át a kókusz. Vékony ujjak kulcsolódtak a csuklómra.

– Őt hagyd békén! – kiáltotta az arcomba Adri.

Nem tudott volna lefogni, mégis megdermedtem az érintésére, forróság cikázott végig a karomon. Vért köptem a padlóra. Kerekesi a tanári asztalba kapaszkodott, zihálva grimaszolt, már kezdett dagadni a fél arca, felrepedt a szemöldöke, szemében ugyanaz a gyűlölet lobogott, ami bennem is tombolt. Akkor először verekedtünk össze.

Adri undorodva elengedett, és Kerekesihez lépett, hogy kitámogassa a teremből. Az osztályra temetői csend zuhant. Bassza meg! Lehajtott fejjel kitrappoltam a teremből. Egész testemben remegtem. Ki kell jutnom az udvarra!

Türelmetlenül lökdöstem, kerülgettem az utamba kerülő táskákat, embereket. Lerohantam a széles lépcsősoron, átvágtam az aulán, és kirobbantam a napsütésbe. Mélyet lélegeztem, mintha víz alól bukkannék fel. Végigszaladtam az épület mellett, hogy elbújjak mögötte, de beleütköztem valakibe.

– Hé, kergetnek? – nézett rám felvont szemöldökkel a srác, és lehamuzta a cigijét. Megráztam a fejemet. – Hát akkor?

– Csak egyedül akartam lenni – morogtam az orrom alatt.

– Én is. – Fürkésző kék szemmel térképezte fel sajtó arcomat. Képztem, hogy nézhetek ki. – Még csak az első órán vagyunk túl.

– Nem mondd... – Nagyot szusszantottam, és lerogytam a föbe, hátamat a falnak vetettem.

– Kérsz? – Leült mellém, és felém nyújtotta a cigisdobozát. Egy pillanatig haboztam, aztán megvontam a vállamat. Miért ne? Kivettem egy szálát, de még nem gyújtottam meg. Az is bőven elég volt, hogy az ujjaim között forgattam. Megnyugtatott.

– Miért verekedtél?

– Egy csaj miatt.

A srác elvigyorodott.

– Nyilván...

– De gyűlölöm. Annyira gyűlölöm! Hogy lehet valaki ekkora picosa?

– Kiről van szó?

– Petrás Adri.

A srác felszisszent, elhúzta a száját.

– Mit csinált?

– Csak... beszólt, én meg nekitámadtam, aztán rám jött az utánfutója... – Képtelen voltam kimondani, hogy Adri leköpött.

A srác megcsóválta a fejét, de nem mondott semmit. A számba vettem a cigit. Amint meggyújtottam, és beleszívtam, elemi erővel robbant ki belőlem a köhögés, és borzalmasan megszedültem. A srác felnevetett mellettem.

– Csak az elején ilyen. – A kezét nyújtotta. – Amúgy Toma vagyok.

Nem is tudom, akkor Adrit vagy Kerekesit gyűlöltem jobban. Amikor a rákövetkező évben összejöttem Lénával, dupla élvezet volt nézni, ahogy mindkettőt ette az ideg miatta.

Adri éppen telefonált, amikor hazaértem. Fasz, ezek szerint kibékültek... Lerúgtam a sportcipőmet, és felakasztottam a kabátot. A kinti hideg után a benti huszonkét fok trópusi hőségnek érződött. A konyha felé vettem az irányt, hogy egyek, mielőtt néhány órára kinyitom a termet. A tegnapi egész napos kiesés nem tett jót a Spartacus kasszájának.

– Nem tudom még – szűrődött ki Adri hangja a konyhából. Megálltam az ajtóban, és belestem. A konyhapulton könyökölt nekem hátal, fülében headsettel. Bizsergett a tenyerem kerek segge látványától.

– Nem tudok semmit – ismételte fáradtan, aztán hallgatott. – Nem – morogta. – Mondom, nem, Csabi, és ne beszélj így... Véghallgatnál?

Nem békültek ki. Adri nagyot sóhajtott, lehajtotta a fejét. Lélegzet-visszafojtva figyeltem.

– Ne beszélj így. Csabi, részeg vagy, ne beszélj így, mert leteszem. Szünet.

– Nem vagyunk... Hallgass már meg! Nem vagyunk együtt. Nem. – Csend. – Az meg magánügy. Igen, nekem is lehet olyanom.

Megköszörültem a torkom, mire Adri halkan felsikkantott, és felém fordult, zavartan kerülte a tekintetem.

– Letesz... Mondom, leteszem. Pihenj le!

Nagy sóhajjal, köszönés nélkül kinyomta a hívást, és fáradtan kiszedte a füléből a headsetet.

– Szia – morogta kelletlenül.

– Ezek szerint nem békültetek ki – jegyeztem meg, ahogy beléptem a konyhába.

– Napok óta nem beszéltünk, aztán felhív hullarészegen. – Megdörzsölte az arcát. – Utálok ilyenkor, nem gondolkozik, csak beszél, beszél, beszél, és képtelenség vele szót érteni.

Nem tudtam erre mit mondani, jobb lett volna, ha nem is dumálnának. Kivettem az egyik ételhordót, amit a nagyitól hoztunk, és bedobtam a mikróba.

– Apád felhívott, és találkozni akar a felvétel miatt, amit a gyökérről készítettél.

Adri gúnyosan felhorkantott.

– Mert magát félti, nem miattam érdekl. Rohadjon meg!

Zsebre vágta a mobilt meg a headsetet, aztán szó nélkül otthagytott a konyhában. Rám se nézett. Elszorult a gyomrom. A mikrofülsértően belesípolt a csendbe. Már nem is voltam éhes, de azért leültem a pörkölttel az asztalhoz. Úgy akartam tenni, mintha semmi nem történt volna közöttünk, ott akartam hagyni a padlásszobában az emlékeket, de azok kitörölhetetlenül velem maradtak.

Bálint

– MI A HELYZET, harcos? – mosolyogtam Dominikre a recepció mögül, amikor a kölyök belépett az ajtón.

Zavartan nézett körbe a zsúfolt előtérben, mintha idegesítenék az edzőteremből ki-be mászkáló emberek, majd rám pillantott. Az utóbbi hetekben rohadt fura volt, de nem dumált róla, hiába puhatolóztam.

– Nem sok.

A tekintete viszont azt ordította: minden.

Most sem nyaggattam, helyette a fejemmel az öltözők felé böktem, és miután Dominik átvette a benti göncét, benyomultunk az emberek között a terembe. Dominik némán, gyakorlott mozdulatokkal feltekerte a bandázst.

– Hogy haladsz az apáddal?

– Jól. Asszem. Néhány napja beszélgettünk anyjáról. Jó emlékekről. – Nagyot nyelt. Zoknijá alatt a tatami szőnyeget bámulta. – Nevettünk. Rég nem nevettünk már.

Elmosolyodtam.

– Na, fasza! Örülök neki!

Halványan mosolygott ő is.

– És te?

– Szarul – feleltem tömören. – Nem dumáltunk azóta sem. Bemelegítésnek jöhet harminc fekvőtámasz.

– Mennyi? – nyögte.

– Harminc. És szabályos legyen!

Dominik összehúzta a szemét.

– Te utálsz engem.

Ennek ellenére keményen végigcsinálta a bemelegítést, akármit találtam ki neki, de mégsem figyelt rám teljesen.

– Jól megnyomtatok a reklámot Adrival – zihálta a bemelegítés végén, és körbenézett a tömött teremben.

Mindegyik zsáknál edzettek, a fal melletti padokon végig ültek, a sorukra vártak, hogy felszabaduljanak a zsákok, a ringben is bokszoltak. Megteltünk, most már ráfért volna a bővítés a Spartacusra. Büszkén elvigyorodtam.

– Ha minden faszán megy, ez a hónap már profitos lesz.

Dominik a bandázst piszkálta a kezén.

– Erik látta a TikTokon a videókat, amiken rajta vagyok.

Adri néhány hete velem is forgatott. Megfeszültem. Ha a kölyöknek ebből is baja lesz miattam...

– Beszéltünk. – Lassan felhúzta a bokszkesztyűket. Még mindig kerülte a pillantásomat. – Nem a... – Megköszöri a torkát, vörösödött a füle. – Nem a *dologról* – felsandított rám –, de beszéltünk, és most nem veszünk össze. Egy év alatt először.

– Miről beszéltetek?

Dominik összeütötte az öklét, megfeszült a bicepsze.

– Csak annyit mondott, hogy ő is éveket bokszolt általánosban. Ennyi – vont vállat, és tökéletes alapállást vett fel az egyik fekete bokszsák előtt.

Bassza meg! Még Erik is képes nyitni Dominik felé...

– Bal felütés! – Megfogtam a zsákot, Dominik pedig szabályos ütést vitt be.

– Gyönyörű! – bólintottam büszke elismeréssel.

Halványan elmosolyodott.

– Egyébként tök sokan kérdeztek a suliban, hogy hol van a terem, meg mióta járok, mert őket is érdekelné, már beszéltek a szüleikkel.

– A végén nyithatok egy iskolát – röhögtem fel. – Biztos rohadtul jó példa lennék a kölyöknek. Jobb egyenes!

Dominik nem ütött, helyette komolyan felnézett rám.

– Szerintem sokaknak jót tenne, ha beszélhetnének veled, és mellette edzenének is.

– Nem vagyok terapeuta.

– Nekem segít, hogy hozzád járok. Edzhetnél másokat is. Erre nem gondoltál?

– Nem – feleltem döbbenetben.

Csak Dominikkal foglalkoztam így, mert kezdettől fogva láttam rajta, hogy elveszett, szüksége van támogatásra. Zöld szemében magamra néztem vissza, mintha időt utaztam volna, amit a fejlődése is visszatükrözött. Megnyúlt, sokat fogyott, nőtt az állóképessége, szépen izmosodott. A kezdeti bizonytalanságot felváltotta a magabiztosabb kiállás, a gyámoltalan, fakó tekintetet pedig a szilárd, élénk szempár.

Elégedett voltam magammal is, mert ugyanolyan eredményes mentorává tudtam válni, mint amilyen Andris volt nekem.

Dominik beütötte azt a jobb egyenest, utána meg sem várta a további parancsokat, csak úgy lazán ütötte a horgokat önállóan, ahogy jött belőle. Nem állítottam le, csak figyeltem. Tényleg ennyit jelent neki, hogy beszélgetek vele? Hogy néha okoskodok, próbálom jobb útra terelni? Feszültséggel teli felelősség vágott belém. Nem akartam elbaszni vele is. Jobban meg kéne válogatnom a tanácsaimat ezek után.

– Adri jó fej – szólalt meg váratlanul. Hitetlenkedve elmosolyodtam.

– Bírod?

– Aha, nem olyan, mint Erik.

Felnevettem.

– Meséljek egy sztorit, harcos?

Dominik várakozva pillantott rám, miközben egy percre sem hagyta abba a bokszolást, én pedig beavattam az első mikulásajándékozós emlékembe, amikor teremdzítés közben Adri lerántotta a gatyámat mindenki előtt, és kirúgta alólam a széket, aztán megkaptam tőle a fogyasztótablettát meg a gumit, az „apádnak kellett volna használnia” felirattal.

Dominik pislogás nélkül meredt rám.

– Gyorsan megcáfoltalak a jó fej Adrival kapcsolatban, mi?

– De annyira nem tűnik ilyennek – ráncolta a homlokát. – Segített neked – mutatott körbe a zsúfolásig telt teremben.

– Talán így vezekel – vontam vállat, és megpaskoltam a zsák oldalát, jelezve, hogy folytassa az edzést.

Dominik nagyot sóhajtott, és ismét bokszolni kezdett.

– Ütés után húzódj hátra egy lépést – szóltam rá.

– Ja, elfelejtettem... – morogta, aztán rám nézett. – Ha Adri mégis hasonlít Erikre, akkor tudná, mi zajlik most Erik fejében. Hogy miért csinálta... *aszt.*

Elvörösödött a füle, pedig ki sem mondta a csók szót. Bevillant Adri forró, puha ajka az enyémen.

– Igen, lehet, hogy tudna tanácsot adni.

– Erik tutira csak idegesíteni akart vele – csóválta a fejét. – Mindig egy csomó lány veszi körbe. Az egyiknek még a kezét is megfogta. Láttam.

Egy villanásnyi pillanatra elsötétült az arca. Ütései a zsákon csatantak. Megvettem a lábam a szőnyegen.

– Te mit szeretnél Eriktől?

Dominik a zsák mellé ütött, már nem csak a füle, az arca is vörösödött.

– Nem tudom... Mindig *arra* gondolok. Éreztem valamit akkor, de nem tudom, hogy egy lánnyal is éreztem-e volna. Csókolóznom kéne egy lánnyal. Kéne? – nézett rám zavartan.

– Hát... – Erre mit mondjak? Megvontam a vállam. – Ha ki akar próbálni...

– Aha, talán – motyogta, és újra ütött, most csak karból, nem törzsből.

Az ajtó felé kaptam a fejem, amikor Adri lépett be rajta. Ezer hangya kelt életre a bőröm alatt a pillantásától, aztán elindult felénk. Full fekete göncben, fehér bőrével úgy nézett ki, mint egy vámpír. Dögös és halálosan veszélyes. Fokokkal megugrott a hőmérséklet a teremben.

– Felszállt az ördög a pokolból – morogtam az orrom alatt. Az ördög, akinek eladtam a lelkemet. Dominik megállt, és követte a pillantásomat.

Adri széles mosollyal nézett Dominikre.

– Szia! – Összeborzolta a haját, amikor odaért hozzánk. Dominik morogva húzta el a fejét, de azért ő is mosolygott. – Helló – nézett rám barátságatlanul Adri.

– Csá!

Próbáltam közömbös képet vágni, miközben a csontjaimat feszítette a belőle áradó vonzás. Belekapaszkodtam a bokszzsákba. Dominik érdeklődően felsandított rám, szinte láttam az arcára kirajzolódó hatalmas kérdőjelet.

– Gondoltam, beugrok munka előtt egy edzésre – közölte határozottan Adri.

– Nincs szabad helyem.

Nem hazudtam. Dominiknek lassan lejárt az ideje, utána pedig már be volt írva másik kliens.

Adrinak kissé megemelkedett a szemöldöke, de mielőtt válaszolhatott volna, Dominik egyből lecsapott rá, hogy beszéljenek Erikéről. Adri még utoljára vetett rám egy mogorva pillantást, majd elvonult Dominikkal. Elszorult gyomorral néztem utánuk. Nem gondoltam, hogy ennyire szar lesz a szex után.

Szerencsére el tudtam terelni a figyelmem, és este hullafáradtan zártam be a terem ajtaját. Éppen cigire gyújtottam az egyik utcai lámpa alatt, amikor megszörrent a mobilom. Elgémberedő ujjakkal szedtem elő, és vigyorogva fogadtam a hívást:

– Mikor tolod vissza a képedet az országba?

– Bálint! – nevetett Andris. – Hallod, most látom a Spartacust a neten. Faszán tolod velem!

– Nem igazán az én érdemem...

– Dehogynem! Még mindig nem akarsz beszállni társként?

– Talán átgondolom.

Andris felkurjantott a vonal túloldalán.

– Átdumáljuk! Januárban megyek vissza, és talán nem egyedül. Valami alakul Kingával, és a srácok is hiányoztak már.

– Faszal!

Mindenki összejön mindenkivel, csak én vagyok ilyen kibaszott gyáva. *Faszomat az egészbe!* Miután elköszöntem Andristól, a Barlang felé vettem az irányt. Eggyel több vagy kevesebb hülye döntés már nem számít. Megnyújtottam a lépteimet. A hideg a torkomba mart, ahogy a számon vettem a levegőt. Összedörzsöltem a tenyeremet, beleleheltem, zebre dugtam, de úgy még rosszabb volt.

Ahogy befordultam a Barlanghoz vezető sikátorba, emberek tömkelege jött velem szembe a túloldalról, és hömpölyögtek le a lépcsőn a föld alá. Már csak a hibás neonfeliratot kellett volna megcsináltatni a bejárat felett. Egy részeg csaj a fal tövébe hányt, a barátnője fogta a haját. Messzire kerültem őket, és lecaplattam én is a betonlépcsőn. Nagy sóhajjal megborzongtam a forróságtól, ami a bárban fogadott. A basszus a gyomromban lüktetett, a parfümök fullasztó kavalkádja megülte az orromat. Jobban szerettem lejárni, amikor még kevesen voltak.

Lehúztam a kabátom cipzárját, és levettem a kapucnit a fejemről. A fekete márványpulthoz verekedtem magam. Adri fél szemmel rám nézett, aztán szólt Tomának, és a haver sietett oda hozzám.

– Csá! – ütöttük össze az öklünket, aztán Adri felé böktem. – Ennél feltűnőbbben nem is kerülhetne.

Háborogtam, miközben eddig én kerültem őt. Mégis milyen reakcióra számítottam ezek után?

– Elfoglalt. – Toma kérdés nélkül a sörcsaphoz lépett, és aláduzott egy üres korsót.

A pultra könyököltem. Aha, kurvára lefoglalta, hogy egy lenyalt hajú hülye gyerekkel flörtöljön.

– Kitalálom, még nem dumáltatok – tolta elém a sört Toma.

Elhúztam a számat, és ittam.

– Most akarnék.

Ellöktem magam a pultról, és néhány emberi akadályon átgázolva az ismeretlen faszi mellé préseltem be magam.

– Egyszer szívesen bemutatnám neked, nagyon bírnád – mondta éppen a tag.

Adri szeme rám villant, aztán visszanézett a faszira.

– Biztosan. – Úgy mosolygott, mintha szorulása lenne.

– Az aranyos kis fülei csapkodnak futás közben. – A csávó kalimpált a kezével, majdnem pofán vágott. Felvont szemöldökkel hallgattam, miközben Adrit bámultam, aki hiába nem akart tudomást venni rólam, egyre zavartabb arccal hallgatta a csávót. Néma harcot vívtunk, vártam, hogy hozzám szóljon.

– Te is szereted a kutyákat? – próbálkozott tovább a fickó, rohadatul feleslegesen.

– Aha – bólintott Adri, és elfordította a fejét a többi vendég felé.

– Bocsi, de többen várnak rám...

– Például én – kiáltottam túl a dübörgő zenét.

A faszi rám nézett, szopottgombóc feje kísértetiesen hasonlított Kerekesiére.

– Te ki vagy?

– Valaki, aki már megmutatta neki a... kutyáját – húztam gúnyos félmosolyra a számat. – Ez valami új csajozó szöveg? Végül is jobban hangzik, mint a gyere fel hozzám dugni.

Adri a szemét forgatta, és szó nélkül odébbállt. A faszinak megnyúlt az arca a döbbenettől, de nem érdekelt, követtem Adrit a pult innenső oldalán. Amikor megállt egy másik vendégnél, oda is befurakodtam.

– Beszélünk kell!

Felvonta a szemöldökét.

– Szerintem nincs miről. Mit adhatok? – mosolygott a mellettem állóra, aki tonikot kért.

Türelmetlenül doboltam a pulton, amíg kitöltötte, de amikor visszatért, tovább is ment, mielőtt hozzá szólhattam volna. *Faszom!* Felmásztam az egyik üresen álló bárszékre, onnan pedig beugrottam a pult mögé. Nem rázhat le! Letettem a félig üres korsót az asztra. Többen füttyögtek, Adri és Toma kikerekedett szemmel pislogtak.

– Beszélünk kell! – ismételt. – Fasz voltam, bocsánatot akarok kérni!

Adri szeme a pult előtt tolongókra siklott, de én csak őt figyeltem, semmi más nem számított. Elé léptem, Adri zavartan állta a pillan-tásomat.

– Kérlek! – Óvatosan puha tenyerébe csúsztottam az enyémet. El akarta húzni, de megfogtam. – Kérlek!

Nagyot sóhajtott, aztán megszorította a kezemet, és szó nélkül kihúzott a pult mögül. A bárban elszórtan füttyögés harsant. Lelkes kiskutyaként rohantam Adri után. Elhalt a füttyögés, ahogy becsuk-tuk magunk után a raktárajtót.

Adri elengedett, karba font kézzel a falnak vetette a hátát az ajtó mellett. Szigorú, várakozó arccal várta a bocsánatkérést.

– Bunkó voltam.

– Ez több volt annál – csattant élesen a hangja.

– Tudom...

– Lefeküdtünk, utána rám sem tudtál nézni.

– Tudom...

– Megalázó. – Megremegett a hangja.

Elszorult mellkassal léptem közel hozzá. Adri megfeszült, cso-kibarna szemében tűz lobbant.

– Szarul kezeltem a helyzetet. Tudod, a kötődési problémám... – Foj-tott hangom suttogásként hagyta el a számat. Ezerrel vert a szívem.

Adri mérgesen szusszantott.

– Erre akarod fogni, hogy úgy kezeltél, mint egy idegent, akinek még időpontja sincs nálad?

– Én... – Nagyot nyeltem. – Megjijedtem a helyzettől. Megjijedtem attól, ami közöttünk van. – Még egy lépést tettem felé, majdnem összesimultunk. Adri dermedten nézett fel rám. – Kívánlak. Őrülten kívánlak, nem játszottam, és nem használtalak ki. Még többet aka-rok belőled, és fingom sincs, mit csináljak. Még nem kerültem ilyen helyzetbe.

– Hogy érted, hogy többet? – motyogta elképedve.

Közénk szorult a levegő, bárdként lebegett felettünk a kapcsolat lehetősége. Hívogató szájára siklott a tekintetem.

– Nem tudom... Elveszed az eszem. Minden eddigi szabályomat fel akarom érteni rúgni.

Csillogó szemébe fúrtam a sajátomat. Egyik kezemmel megtámaszkodtam a feje mellett a falon, a másikat a tarkójára simítottam.

– Nincs jövőnk, Bálint – lehelte lágyan.

– Tudom.

– Zűrösek vagyunk együtt.

– Rohadtul tudom.

Éheztem a csókjára. Magamhoz húztam, megízleltem a bódító kókusz, nyelvemmel kérleltem az övét, így fojtottam belé a további ellenérveket. Adri bizonytalanul átkarolta a derekamat. Megszűntek a zajok, kiürült az agyam, csak ő töltötte ki a világomat. Felforrt a vérem. Adri megmarkolta a hátamon a pólót a kabát alatt, a szám-
ba sóhajtott.

Ő is rohadtul akart engem.

Végighúztam a kezem puha nyakán, pulzáló ütőerén, majd lecsúsztattam kerek mellére, karcsú derekára. A combja alá nyúltam, felemeltem az egyik lábát, amit mohón a derekam köré kulcsolt. Forró puncijához nyomtam magam. Egyszerre nyögtünk fel, pusztító vágy feszített, ahogy izmos fenekét markoltam.

Váratlanul kinyílt a raktárajtó.

Adri rémülten lökött el magától. Én fel sem fogtam, mi történik, bambán pislogtam Toma vigyorgó képébe.

– Munka van, Adri – mondta nyomatékosan.

Adri vörösödő fejjel kisietett a raktárból. Felmordultam, és két kézzel nekitámaszkodtam a langyos falnak. A farkam harcra készen ágaskodott.

– Látom, sikerült megdumálni.

– Bevallottam – nyögtem lehorgasztott fejjel –, fingom sincs, most mi lesz, de megmondtam, hogy többet akarok belőle.

– És ennek egy majdnem-dugás lett a vége a raktáramban. Akkor együtt vagytok?

Megráztam a fejemet.

– Nem tudom... De kattogok érte. Kell nekem!

Toma némán megveregette a vállamat, aztán kiment a raktárból. Ökölbe feszült a kezem, meleg homlokomat a falnak nyomtam. Legszívesebben belevertem volna a fejemet. Tényleg zűrösek voltunk együtt, de akartam ezt a zűrt, ezt az eszeveszetten elsöprő hurrikánt. Az sem érdekelt, ha szétkap az örvény.

Miután nagyjából lelankadtam, kimerészkedtem a táncoló emberek közé. Besomfordáltam a pult mögé, miközben Adri éppen egy fiatal kiscsajtól kérte volna el a személyit. A csaj persze nem adta neki oda, inkább elviharzott. Adri megcsóválta a fejét, aztán rám nézett. Szemében vágy hullámozott, amitől máris fel akartam rakni a pultra.

Egészen közel léptem hozzá, a csípőjére simítottam a tenyerem.

– Ha akarod, kelts fel, amikor hazaértél – súgtam a fülébe.

– Töltöttem fel új táncos videót – suttogetta ő is.

Belebizseregtem a gondolatba.

– Megnézem.

Megcsókoltam libabőrös nyakát, elköszöntem Tomától, aztán már rohantam is haza, hogy csekkoljam a videót. A szobáig sem mentem el, levetődtem a nappaliban a kanapéra, és rákerestem a csatornájára.

Ahogy Adri besétált a képbe Nicki Minaj „Anaconda” számára, eltátottam a számat. Olyan rövid, passzos sort feszült a fenekén, ami franciabugyinak is elment volna, fekete sportmelltartója kívánatosan felnyomta a mellét, a magas sarkúja és a combközépig érő neccharisnyája csak fokozta a látványt. Most először nem viselt maszkot, bátran vállalta az arcát egy ilyen öltözkéhez. Szó szerint folyt a nyálam.

Úgy táncolt, mintha együtt élne a zenével. Tökéletes érzékel simult a hangokhoz, és olyan érzéken rázta, incselkedett a kamerával, hogy perzselő tűz lobbant bennem. A képernyőn keresztül egymás szemébe néztünk, és tudtam, hogy ezt most nekem

csinálja. Örülten dobolt a szívem a farkammal együtt, görcsösen markoltam a mobilt. Többször is végignézttem a háromperces videót, aminek a végén huncutul belekacsintott a kamerába. Izgató amazon. Veszélyes ragadozó.

Bálint

TAPOGATÓZÓ, puha ujjakra ébredtem, a csábító kókusz körbefolyt. Nem nyitottam ki a szemem, élveztem a simogatást, ami csupasz mellkasomon, a hasamon matatott, majd lesiklott a bokszerelem széleig. Égő vágyakozás terjedt szét bennem, megugrott a pulzusom, sürgető bizsergés kígyózott a farkam felé. Felmordultam, amikor a bokszereimtől újra felfelé rebbent a keze. Megfogtam a csuklóját, és lejjebb vezettem. Adri felkuncogott.

– Azt hittem, még alszol.

– És gyakran izgatsz alvó embereket? – nyitottam résnyire a szemem.

Adri kiengedett haja súrolta az arcomat, ahogy közel hajolt.

– Csak ha ilyen ébresztést kérnek – súgta.

Ajka a fülcimpámat simította, érzéki hangja rezgettette a dobhártyámat, miközben a keze becsúszott a bokszereembe, és rámarkolt a farkamra. Belenyögtem a hajába a testemet húrként feszítő éhségtől. Bele akartam harapni a kókuszba, hogy a nyelvemen olvadjon szét.

– A kezekben az életem.

Adri felnevetett. Forró leheletétől libabőrös lettem. Kinyúltam a takaró alól, felkattintottam az éjjeliszekrényen lévő lámpát.

– Látni akarlak.

Egyetlen hosszú póló volt csak rajta. Megfogtam a csípőjét, és magamra húztam.

– Látsz mindennap. – Incelkedően lovagló pózban helyezkedett el felettem, de még mindig nem engedte el a farkam. Megtámaszkodott a fejem mellett, úgy masszírozott.

– Belőled semennyi nem elég – morogtam.

Megmarkoltam selymes combját, végigsimítottam rajta, és megfogtam kerek seggét. Nem volt rajta nadrág. Nem volt rajta bugyi. A kízó vágyakozástól bennem rekedt a levegő.

– Meglepetés – mosolygott.

Perzselő szemébe néztem, az ujjaimat a bőrébe mélyesztettem.

Kell nekem ez a csaj! Nem csak most, nem csak a szexre. Kapkodva levettem róla a pólót, és a tarkójánál fogva lehúztam a fejét, úgy csókoztam kétségbeesetten. Benyúltam a lába közé, az ujjam becsusszant forró, nedves puncijába. Adri élesen beszívta a levegőt, mintha belőlem akarná kiszippantani, a számba harapott, a belém hasító fájdalom felkorbácsolta a vihart. Visszaharaptam. Felsőhajtott, megszorította lüktető farkamat.

– Adri... – ziháltam.

Akartam őt. Most. Azonnal!

– Igen?

– Felső fiók... gumi...

Kábán tapogatóztam az éjjeliszekrény felé.

– Akarod?

– Hogy a picsába ne!

– Mennyire?

– Nagyon!

– Mennyire nagyon? – Eltávolodott tőlem.

– Őrülden. Halálosan. – Felemelkedtem az ágyból, az ajka után kaptam, de rátenyerelt a mellkasomra, úgy nyomott vissza.

Engedtem neki. Mindent engedtem neki. Élvezet csillant a szemében, ahogy lenézett rám. Ott feküdtem alatta leterítve, védtelenül, csak a bokszer volt közöttünk. Adri hozzám dörgölőzött. Minden mozdulata kínzás, melle ringása, csípője mozgása egy-egy szög a koporsómba.

– Ne csináld ezt...

Ismét nekem dörgölőzött. Némán ordítottam.

– Kegyetlen vagy...

Mosolya a lámpafényben egy ragadozóéra emlékeztetett. Ahogy fölém hajolt, mintha a torkomat akarná elharapni, hogy megkíméljen a szenvedéstől.

– Mondd, mit akarsz velem csinálni, Bálint?

A szemébe néztem, és kendőzetlenül, nyers őszinteséggel felsoroltam, mit és hogyan akarnék vele csinálni, miközben a nyakamat izgatta, a fülem mögött csókolt, majd lejjebb csúszott a mellkasomra, onnan a hasamra. Egy komplett pornó forgatókönyvét felvázoltam vágytól akadozó lélegzettel. A körmével cirógatott, aztán végigszántott érzékennyé vált bőrömön. Szabadon, hangosan nyögtem.

– Nem gondoltam, de amúgy eléggé izgató, ha ilyen szenvedélyesen csúnyán beszélsz. – Kicsit döbbenetesen pislogott fel a farkam mellől, mintha saját magát is meglepte volna.

– Én is bírom, ha egy csaj mocskosan beszél – nyögtem.

– Igen? Még nem csináltam olyat. – Zavartan elkapta a tekintetét.
– Sőt, még ilyet sem, de izgalmas.

– Micsoda? Hogy leuralasz, és játszol?

Adri szégyenlősen bólogatott, aztán lehúzta a bokszeremet. Nem meglepő, hogy élvezte az uralkodást. Mindig a vérében volt, csak az évek alatt elnyomta magában.

– Akkor van egy rossz hírem, tigriske. Én nem vagyok alárendelt típus.

– Biztosan? – hunyorgott huncutul.

Kinyitottam a számat, de a hangok bennem akadtak, ahogy bekapta a farkamat. Forró, sikamlós. Zihálva fúrtam az ujjaimat kiengetett hajába. Villámként cikázott bennem a vágy izgató nyelvétől a makkom körül.

Becsuktam a szemem, és annak ellenére, hogy azt mondtam, nem vagyok alárendelt, már megint hagytam, hogy a hatalmába kerítsen, mert beleszerettem ebbe a démonba.

Markoltam selymes haját, mélyebbre és mélyebbre hajolt szopás közben. Tátott szájjal kaptam levegő után, bizsergés terjedt szét a hasamban mohó mozdulataitól. Kiszáradt a szám, kurvára elfelejtettem mindent, főleg azt, hogy miért vártam erre az őrjítő élményre ennyit.

Torkomból morgás tört fel, ahogy Adri abbahagyta, és eltávolodott tőlem. Felkuncogott, és felettem elhajolva a szekrény felső fiókja után nyújtózkodott. Félig felültem, elkaptam a derekát, feszes

bőrét, kerek mellét csókoltam, miközben ismét kuncogott, és azon ügyködött, hogy kiszedjen egy gumit a sok közül a fiókból.

– Nem könnyíted meg a dolgom – nevetett.

Nem is akartam. A seggét markoltam, ahogy libabőrös hasát csókoltam. Faltam, érintettem, mindenhol megjelöltem a számmal. Soha nem akarok máshoz nyúlni, csak hozzá!

Adri erővel visszanyomott az ágyra.

Lángoltam érte.

Ő görgette fel a gumit a farkamra.

– Szedj szét – adtam meg magam végleg a ragadozónak.

Szélesen elmosolyodott. Egyszerre sóhajtottunk, ahogy lassan rám ereszkedett. Csípőjébe markoltam, magamhoz préseltem, hogy minél mélyebben legyen benne. Adri hangosan nyögött. Ez az! Ezt akartam hallani!

Körmével a mellkasomat szántotta, miközben egyre gyorsabb tempóban lovagolt. Szomjazóként ittam megfeszülő teste látványát, álló bimbóját, izmos combját. Előrehajolt, megkapaszkodott az ágy háttámlájában, ahogy megcsókolt. Rám boruló fekete hajfüggönye kizárta a külvilágot. Gyengéden a seggére csaptam, mire megremegett, a számba sóhajtott.

Bassza meg, a gumi rohadt sokat tompított!

Most először akartam nélküle. Érezni akartam őt az összes bőr-felületemmel, szabadon megmártózni lüktető, nedves puncijában. Fogtam a seggét, faltam puha ajkait. Nyögéseink, sóhajaink keveredtek összecsattanó bőrünk hangjaival. Melegség áradt szét bennem a mellkasomból indulva, és nem állítottam le, megnyíltam előtte. Elárasztottak az érzelmeim, őszinte volt minden érintés, minden hangom és mozdulatom. Őszintén rajongtam érte. Képes lettem volna szerelmet vallani neki, és könyörögni, hogy maradjon velem.

Forróság hullámzott az alhasamban. Növekedett, duzzadt, a farkam felé áramlott. Felfelé mozdult a csípőm, ahogy kitört belőlem, mint egy vulkán. Adri rám szorult, mintha mindent ki akarna sajtolni belőlem. A számba nyögött, ahogy ő is elévezett. Lassult a mozgása, de

én még nem engedtem, hogy leszálljon rólam. Az egyik kezemmel keményen tartottam, a másikat a tarkójára csúsztattam, úgy csókoltam. Kivelveztem minden őrjítő másodpercet vele, ő pedig hagyta magát. Síkos bőrünk egymáshoz tapadt, örülten doboló szívünk egy ritmust vert. Boldog voltam, ebben a kurva évben először töltöttem el igazán a boldogság, és most megengedtem magamnak ezt az érzést.

– Itt alszol? – motyogtam forró ajkai közé.

Adri némán, mosolyogva bólintott. Átfontam a karommal, szorítottam, mintha így magamhoz láncolhatnám.

***

Reggel sokáig gyönyörködtem kisimult arcában, ami már annyira nem tűnt nyüzötnak a rengeteg munka ellenére. Pucéran feküdt mellettem az ágyban, én pedig legszívesebben felébresztettem volna, hogy újra benne lehessenek. Mégis kelleetlenül kimásztam a hidegbe, és hagytam, hadd aludjon, rémálmok nélkül, békésen.

Amint beértem a terembe, bekapcsoltam a fűtést, mert néhány hete már tellett arra is, és elmerültem a melóban. Minden faszán alakult. Vibráltam az energiától, egész nap meg sem álltam, egymást érték a kliensek. A Spartacus hasított, és összejöttem álmaim szerelmével. Semmi nem baszhatja el a kedvemet!

Este nyolckor zártam a termet abban a tudatban, hogy Adri aznap melózik, ezért váratlanul ért, amikor összetalálkoztam vele a konyhában.

– Hát te? – torpantam meg a boltív alatt. Adri a konyhapulton ült, ahol én szoktam, maga alá meredt a kopott járólapra, az ujjai között a mobilját forgatta. Felnézett rám, kicsit riadtan, kicsit zavartan, kicsit döbbsenten. Elszorult a torkom.

– Gáz van? – léptem a két lába közé, és a combjára simítottam a tenyeremet.

Némán pislogott rám, szeme ide-oda cikázott. Megijesztett.

– Adri? – suttogtam fojtottan.

– Hallgattam rád, és sikerült – hebegte.

Miről beszél? A homlokomat ráncoltam.

– Mondtad, hogy komolyabban kéne terveznem a tánccal, ezért elküldtem néhány ügynökségnek a csatornámat. Ma visszajelzett az egyik, hogy érdekelném őket.

Döbbsen kikerekedett a szemem, aztán szélesen elvigyorodtam.

– Ez fasza! Ettől szartál be ennyire?

Adri nem viszonzta a mosolyt.

– Igen, mert... – Megköszörülte a torkát. – Így el kell költöznöm.

Reménykedve dobbant a szívem. Mégsem akarna elköltözni?

– Miért kéne? Ha vidékre kell utaznod, azt innen is meg tudod oldani, ha meg Pesten belül, akkor pláne maradhatsz – vontam vállat.

Adri ugyanolyan ijedten pislogott.

– Az ügynökség New York-i.

Mínta egy alattomos vákuum kiszippantotta volna az összes levegőt a lakásból.

– New York-i – visszhangoztam kábán. – Ez... – Megszorítottam a combját. – És elfogadod? Mármint... – Idiótaként habogtam öszszevissza.

– Amúgy is el akartam hagyni az országot, nem vagyok itt teljesen biztonságban. Távol akarok lenni mindentől, végre a lábamra állnék, lenne célom, karrierem – hadarta. Magyarázkodott.

Jeges vaspánt szorult a mellkasomra.

– Távol mindentől... Tőlem is?

Csak néztem csokibarna, kétségbeesett szemét, amivel kérlet, hogy értsem meg a helyzetét. Üvegburokként töredezett szét a boldogság, és előbukkant mögüle a kiábrándító valóság. Adri nem válaszolt a kérdésekre. Elengedtem, és eltávolodtam tőle.

– Keresesihez cuccolnál?

– Konkrétan nem hozzá, de segítene...

Kínlódva felröhögtem, és a hajamba túrtam, pedig legszívesebben szétvertem volna valamit.

– Nem is akartál maradni?

Adri megfeszült, kihúzta magát, gondterhelten rágcsálta a szája szélét.

– Mondtam már, hogy gyűjtöm a pénzt a költözéshez...

– Ja, de azt kibaszottul elfelejtetted közölni, hogy nem másik ke-
rületbe, hanem másik földrészre akarsz költözni! – Nem akartam
kiabálni, mégis megemelkedett a hangom. Elveszítem. Kurvára el-
veszítem őt.

– Nem maradhatok, Bálint. Peti még mindig szabadon garázdál-
kodik!

– Megvédelek – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Pont azon dol-
goztunk eddig, hogy te is meg tudd védeni magad.

– De már nem akarok védekezni, csak nyugalomban összeszedni
magamat! – emelte fel ő is a hangját. – És New York óriási lehetőség!
Megcsóváltam a fejemet, és még egy lépést hátráltam.

– Az nem is számít, hogy kiket hagysz hátra, mi? Most is csak
magadra gondolsz, ahogy mindig. Menekülsz a sok szartól, lábra
akarsz állni, meg karrier. Te, te és te. Mindig minden rólad szól!

– Nem itt van a helyem! – kiabált Adri is. Könny futotta el a szem-
mét, de most nem érdekelt. Nem hagytam, hogy érdekeljen.

– Akkor hol van a helyed? Az exed mellett, ahogy mindig? Mert
a kurva életben sem tudtok egymástól elszakadni! Egyik ágyból a
másikba, ahogy régen is velem smároltál, miközben vele voltál. –
Összecsaptam a tenyeremet. – Hadd tapsoljalak meg!

Adri leugrott a pultról. Pattogó feszültség ülte meg a konyhát.

– Ezt most fejezd be! Átléped a határt!

– Már rég át kellett volna lépnem azt a kurva határt! Nem kellett
volna megint eltűrnöm téged, ahogy régen. Mindig egy önző pica
voltál, mindig uralkodtál és átgázoltál bárkin. Akárhova lépsz, ta-
posol.

– Érdekes ezt a szádból hallani, miután úgy játszol a nőekkel, mint-
ha rongybabák lennének!

– Veled is csak úgy kellett volna!

Adri keze lendült, de reflexből elkaptam a csuklóját.

– Soha! – Megremegett a hangom, lángoltam a haragtól. – Soha többet nem fogsz megütni, leköpni, betörni az orromat. Többet nem engedem, hogy bánts, hogy irányíts!

Elengedtem a kezét, mielőtt dühömben szilánkosra morzsolom. Adri könnybe lábadt szemmel állta a tekintetem. Felbőszült bika-ként fújtattam.

– Minden szart elnéztem neked! Megtiltottad, hogy csajokat hozzak fel, de közben játszottad a szemérmest a kibaszott cölibátusoddal! Miután felkínálkoztál nekem, bassza meg! Élő pajzsként használtál!

– Kisarkítod a történeteket!

– A faszt! Igazam van! Beléd szerettem! – Úgy vágtam hozzá, mintha őt okolnám az érzéseim miatt. A csokibarna szempár hatalmasra tágult. – Kibaszottul nem akartam, küzdöttem ellene, de addig cukiskodtál, jöttél utánam, beetettél, hogy bedőltem neked. Meghülyítettél, mindenre rábeszélteled kezdettől fogva, én meg mint egy szolga, kiszolgáltam az igényeidet. Minden szar ellenére, amiket tettél, tűzbe mentem volna érted! Szerelmes lettem beléd, össze akartam veled jönni! Komolyan, őszintén akartalak. Mindenestül. Erre simán hátat fordítasz nekem!

– Én... Én nem tudtam...

– Persze, mert a saját bajoddal voltál elfoglalva. Kényszerből befogadtalak, védtel, foglalkoztam veled, aztán kikönyörögted azt a kurva csókot...

– Ami nem jelentett neked semmit!

– De, kibaszott sokat jelentett! Hazudtam, hogy nem számított. Olyan hatással vagy rám, amilyenvel soha senki, és ez rohadtul féltelmetes. Nem akarom ezt érezni! Önálló ember vagyok, nem valaki más alárendeltje! Igazad volt, zűrösek vagyunk együtt, nem akarom ezt a kapcsolatot!

Adri szeméből kigördült egy könnycsepp, de dühösen letörölte.

– Igazságtalan vagy, Besztercy! Megmondtam, hogy nem akarok kapcsolatot! Megmondtam, hogy nem akarok veled összejönni!

Nem hülyítettelek, tudtad, hogy nem fogok maradni! Tudtad, hogy ez csak átmeneti, most mégis úgy csinálsz, mintha akármit is ígértem volna neked!

Dacosan élém állt.

– Én nem játszottam veled soha, nem úgy, mint te! – bökte meg a mellkasomat a tetoválásomnál. – A flörtölések, a hülyítések, az egyéjszakások, akik miatt én tartottam a hátamat!

– Téged nem hülyítettelek...

– Dehogynem! Ahogy a Munkácsyban is elérted, hogy szétmenjünk Csabival, miután anyádnak nem jött össze a pénzespersely! Szétcsesztte a családomat, te pedig szétcsesztél engem, és ezek után még neked áll feljebb! Te kéred ki magadnak, hogy én hogyan viselkedtem veled? Gyűlöltelek, mert szabad voltál, neked mindent lehetett! Szétdugtad a fél gimit, és istenítettek érte, pedig undorító volt, amit csináltál! Azokat a lányokat is használtad, ahogy azóta is az összeset! Belém szerettél, mi? Azt sem tudod, mit jelent! Szeretted te mindenkit, aki hanyatt dobta magát!

A szavai egy kurva nagy bokszkesztyű erejével püfölték a koponyámat. Dermedten, elszorult torokkal álltam az ütések.

– Biztosan csak én vagyok itt a hibás, Besztercy?! Minden közös tesin vadásztál rám! Zsarolni akartál a meztelen videóval! Csinál ilyet egy normális ember?!

– Mert te olyan normális voltál, amikor több emberrel megveretted, és otthagytál pucéran a nyílt utcán! Neked is volt videód rólam!

– Nem használtam fel soha ellened! – szegezte rám a mutatóujját.

– Ó, és most hálásnak kéne lennem?!

– Minden létező módon tönkretettél, és úgy állítod be, mintha te lennél az áldozat! Szétszakítottad a családomat! Olyan szar jegyekkel végeztem, hogy majdnem be sem kerültem még a fizetős egyetemi szakra sem, aztán meg próbáltam összerakni magamat, ezért kibuktam, és nem is tanultam tovább! Fel sem fogod, mit tettél!

– Te felfogod, hogy mit tettél?

– Én igen – hátrált egy lépést. – Én tudom, mit tettem, de fogalmad sincs, milyen volt abban a családban felnőni.

– És a frusztrációt máson vezetted le? Dicséretes. Máris megértem, miért borítottál szemetet a nyakamba szülinapi ajándékként!

Adrinak résnyire szűkült a szeme, vibrált közöttünk a levegő, a falaknak feszültek az egymáshoz vágott vádák.

– Szerelem... – köpte a szót grimaszolva. – Milyen szerelemről beszélsz? Sosem volt közöttünk olyan, csak a gyűlölet ezernyi árnyalata!

Lesüllyedt a gyomrom a jéghideg padlóra. Közelebb léptem hozzá, fölé tornyosultam.

– Ha tényleg így gondolod, ha ennyire utálsz, akkor takarodj a lakásból!

Ordított a csend a kijelentésem után. Adri vörös fejjel, könnyes szemmel állt néhány centire tőlem.

– Nem is maradtam volna! – sziszegte izzó haraggal. – Nem kérem vissza a kauciót, mert a rászorulóktól nem illik elvenni.

Ökölbe feszült a kezem. Még mindig porig tudott alázni egyetlen mondatával.

Adri

SATU préselte össze a nyelöksöveget, ahogy Bálint utálattal teli szemébe néztem. Összerándultak az izmaim, amikor lendült a karja, és lesújtott a mosogató feletti szekrényre, közvetlenül mellettem. Fa reccsent, festékdarabok peregtek a mélybe, faszilánkok repültek szanaszét. A szekrény egyik szárnya meggyötörten zuhant a mosogatóba.

Dermedten, lélegzet-visszafojtva meredtünk egymásra. Aztán Bálint kiharzott a lakásból. Szaggatott zokogás tört fel a torkomból. Megkapaszzkodtam a konyhapultban. Nem omolhatok össze. Most nem. El kell mennem. El innen. A lyukas szekrényajtóra néztem. Engem is megüthetett volna. *El kell innen mennem!*

A szobába rohantam, kirángattam a két bőröndömet a szekrényből, és remegő kézzel tuszkoltam be a ruháimat meg minden cuccomat. Most csak egyetlen emberhez fordulhattam. A könnyeimet nyelve hívtam fel Tomát. Hányingerrel küzdöttem, a szívem szúrt, mintha a szekrény egyik szilánkja fúródott volna belé.

Toma az ezredik csörgésre vette fel.

– Ennyire hiányzik a meló? – kiáltotta a háttérben dübörgő zenétől.

– Tudsz segíteni? – hüppögtem rekedten.

– Mi? – kérdezett vissza, mire megismételtem hangosabban. – Miért, mi a gáz? Hol vagy?

– Itthon. Bálintnál – javítottam ki magam. – Át... – Elcsuklott a hangom. – Átköltözhetnék?

– Várj! – Elhalkult a zene, majd ajtó csukódott. – Mi történt? – kérdezte aggódva.

– Semmi, csak... – Szaggatottan felsóhajtottam. Alig kaptam levegőt ebben az ablaktalan szobában. – Csak összevesztünk, és el kell mennem innen.

Minden porcikám remegett, ahogy fel-alá járkáltam. Leültem, de felpattantam, folytattam fél kézzel a pakolást.

– Min vesztetek össze?

– Mindenen... A jelenen, a múlton... Én most... ezt most nem tudom... – Felzokogtam. Csúnyán. Mélyről jövő hörgéssel, mintha hónapokig fojtottam volna vissza.

– Jól van, jól van – nyugtatott Toma. – Menj át hozzám, üres a lakás, a kapukód 4687. Második emelet, tizenötös ajtó. A szomszédnak van pótkulcsa a tizennégyben. Mondd neki, hogy vécékefe. Érteni fogja.

– Vécékefe? – kérdeztem vissza hüppögve.

– Aha, a vészhelyzeti szavunk. Megleszel? Ne szóljak Vivinek, hogy...?

– Isten ments! Megleszek, csak... fáj.

– Elhiszem. Majd én is megyek, nem leszel egyedül, oké?

Hevesen bólogattam, mert a síráson kívül más hang nem jött ki a számon. Miután letettem, végeztem a csomagolással.

Most is csak magadra gondolsz, ahogy mindig.

Fojtogattak a szavak a nappaliban.

Te, te és te. Mindig minden rólad szól...

Süvítette a szél a gangon.

Egyik ágyból a másikba.

Döndült utánam a kapu.

Mindig egy önző picse voltál...

Döftek a hópelyhek. Mióta esik?

Mindig uralkodtál és átgazdoltál bárkén.

Csikorogták a bőrdöngők kerekei.

Akárhova lépsz, taposol...

Csattogta a csizmám talpa.

Beléd szerettem.

Búgta az elektromos kapu.

Belöktem. A könnyfüggönyön át elmosódott foltokat láttam csak. Az oldalamba fúródott egy kuka sarka. Megbotlottam valamiben.

Nem érdekelt, csak csörtettem előre. A bokámba nyilallt a fájdalom, amikor az egyik lépcsőfok mellé léptem. Pont abba a bokámba, amit Bálint már egyszer elintézett kilencedik év végén. Azóta is gyengébb volt.

Felrángattam a másodikra a bőröndjeimet, és sajnos nem törtem ki a nyakamat közben. Összemosódtak az esti sötétséggel a bejárati ajtókon lévő számok. Megtorpantam a tizennégyes előtt, megtöröltem a szemem, és becsöngettem.

Takarodj!

Megráztam a fejem, de Bálint szavai az elevenembe fúródtak. Bántott, ezért én is bántottam. Szerelemről beszélt, de zöld szeméből színtiszta gyűlölet sütött. Még az a gyengédség is elpárolgott, amit a hónapok alatt tapasztaltam. Semmi nem maradt a tekintetében a gondoskodó pasiból.

– Hahó!

Felkaptam a fejem. Egy idősebb férfi kérdően nézett rám. Mikor nyitott ajtót? A bentről kiszűrődő fény elvakított. Megköszörültem a torkom.

– Én... öhm... Jó estét.

Továbbra is várakozva pislogott a küszöb túloldaláról. Mit is kéne mondanom?

– Vécé... papír – nyögtem ki. Csak a vécé szó maradt meg. A férfi felvonta a szemöldökét. – Öhm... – A tizenötös ajtóra böktém. – Toma mondta, hogy idejöhettek, és szeretnék bemenni a lakásába.

A férfinak kissé kisimult az arca.

– Ki vagy?

– Bocsánat, be sem... mutatkoztam. Adri vagyok, a... Toma... barátja.

Megmarkoltam a bőröndjeim fülét, felém dőltek a falak. Megborultam velük együtt. Váratlanul meleg ujjak kulcsolódtak a felkaromra.

– Óvatosan! Gyere – mondta a férfi lágyan, és behúzott a lakásba.

– És maga kicsoda? – suttoztam.

Nem ismerem a pasit.

Nem ismerem, nem ismerem...

Kattant mögöttem az ajtó nyelve.

Nem itt kéne lennem!

– Tegeződjünk. Sándor vagyok, Toma nagypapája.

Zokogás feszítette a torkom. Egy nagypapától pánikoltam be.

– Gyere, leülünk a konyhában, adok teát.

– Előbb... előbb telefonálnék.

– Nyugodtan – bólintott, és eltűnt egy mellettünk nyíló ajtó mögött.

Remegő kézzel kotortam elő a telefont, nyirkos ujjaim csúsztak a képernyőn, ahogy Tomát hívtam.

– Megérkeztél? – szólt bele azonnal.

– Itt vagyok a szomszédodnál – suttogtam. – Tényleg a nagypapád? Csak úgy behúzott a lakásába. – Lenyomtam a bejárati ajtó kilincset, az ajtó halkán kinyílt. Reszketős megkönnyebbüléssel kiengedtem a levegőt. Nem vagyok bezárva.

– Igen, bízhatasz benne.

– Bocsi, én csak... – Összeszorítottam a szemem, mégis kibuggyant egy könnycsepp. – Muszáj volt megkérdeznem. Rosszul vagyok.

– Megérted, Adri. – Toma elővette a pszichológusi, mélyen bűgő, megnyugtató hangját. – Minden rendben lesz, nyugodj meg, az öregnél is ellehetsz, majd én is megyek.

– Jó – bólogattam. – Jó.

Pedig semmi nem volt jó. Csabi mindig meg tudott nyugtatni, de most ő is utált. Minek küzdök egyáltalán, ha ennyire nem tud senki elviselni? A hideg kilincset markoltam. A tudóm összepréselt gumilabda. Kiléptem a fagyos, sötét gangra. Megfogtam a korlátot. Rátapadt a bőröm. Égetett. Fáj. Kellott ez a fájdalom. Lehorgonyzott.

Két emelet mélységbe zuhantak a könnyeim.

Meggyötörtem Csabit. Szeretted, de én nem úgy szerettem viszont.

Meggyötörtem Bálintot.

Állandóan csalódást okoztam a szüleimnek.

Szar gyerek.

Szar barátnő.

Szar barát.

Miben vagyok jó egyáltalán?

Ha most leugranék innen, mit mondanának a temetésemen? Egyáltalán, hányan mennének el? Semmit nem veszítene a világ, ha meghalnék. Talán még fel is lélegezne. Mindenkinek nyűg vagyok. Egyedül Bálint nagyszüleinél nem éreztem ezt.

Vissza akarok menni oda. Vissza a csendbe, a havas erdőbe, bekuckózni a ropogó kandallótűz mellé, kiszakadni a világból. Ott szerettek. Ott még Bálint is szeretett.

Becsuktam a szemem, mélyeket lélegeztem. Tágult a tüdőm. Enyhült a nyomás. Szeretett. Figyelt rám. Nem utálattal nézett.

Belégzés.

Kilégzés.

Vajon a hőemberünk megvan még?

Belégzés.

Kilégzés.

Magda és Lackó most is összekapaszkodva nézik a tévét a nappaliban?

Belégzés.

Ötvenkét év házasság után is.

Kilégzés.

Biztosan nekik is voltak hullámvölgyeik. Mindenkinek vannak. Nem vagyok egyedül a gondommal. Nem vagyok olyan, amilyennek Bálint lát. Nem vagyok olyan, amilyennek a világ lát. Meg kell mutatnom nekik, ki vagyok valójában. Élnem kell, mert helyre kell hoznom a sok szart, amit tettem. Meg kell tanulnom élni az életet, nem csak túlélni. Meg kell tanulnom szeretni, hogy majd engem is úgy öleljenek ötvenkét év után, mint Magdát. Meg kell tanulnom egy csomó mindent. Magam miatt kell élnem.

Reszkető sóhaj szakadt fel a torkomból. Felnéztem a fölém feszülő szurokfelete, csillagtalán égre. Meg fogom mutatni, hogy én is értékes ember vagyok!

Lefejtetem az ujjaimat a korlátról, és megfordultam. Toma nagyapja türelmesen ácsorgott a küszöbön.

– Ez nem opció, Adri.

Átható kék szeme mindentudóan villant.

– Nem, nem az, mégis megnyugtat, hogy akármikor kiszállhatnék.

– Megértem. Mindenki eljut egyszer ide, eljátszik a gondolattal, hogy milyen lenne kiszállni ebből a robogó vonatból. De ha kiszállsz menet közben, elveszed magadtól az esélyt, hogy szuper dolgokat tapasztalj az életed minden egyes állomásán. És elveszted a megérkezés csodálatos érzését is.

Fogalmam se volt, hol tartottam azzal a vonattal.

– Eddig a szakadék felé robogtam.

– Hát akkor építs hidat a szakadék fölé, hogy ne zuhanj bele, mert biztos vagyok benne, hogy többen is számítanak a megérkezéskedre a szakadék másik oldalán.

Szavai gyógyírként simogattak.

– Toma tőled örökölte a pszichológia iránti érdeklődését?

Sándor elmosolyodott.

– Igen, csak már nem praktizálok. – Meglóbált a kezében egy kulcsot meg egy kis barna papírtasakokat tartalmazó zacskót. – Ha nem akarsz itt maradni, beengedlek, és adok néhány nyugtató gyógynövényt, amiket megfőzhetsz teának.

– Köszönöm, úgy jobb lesz – bólintottam megkönnyebbülten.

Miután kinyitotta nekem az ajtót, és a kezembe nyomta a gyógynövényes zacskót, elköszöntem, és beléptem a meleg lakásba. Már majdnem becsuktam az ajtót, amikor mégis visszafordultam.

– Te ismered Bálintot, ugye?

Elmosolyodott.

– Persze.

– Mit tanácsolnál annak az embernek, aki vele kezd?

Sándor élesen beszívta a levegőt. Hosszúra nyúló másodpercig hallgatott.

– Azt tanácsolnám – kezdte óvatosan –, hogy az illető ne magát hibáztassa, ha Bálint éles határokat húz, és kicsit tartózkodóbb.

Megráztam a fejem.

– Én... azt hiszem, én bántottam meg, aztán ő is, én meg vissza... – Megdörzsöltem sírástól felpuffadt arcomat. – Azt mondta, hogy szerelmes lett...

Sándor a homlokát ráncolta.

– Azt mondta?

Bólintottam.

– Mindegy, csak... Mindegy. Ezt mindketten elszúrtuk.

– Együtt voltatok?

– Hát... – Egyik lábamról a másikra álltam. Kihúttam Toma lakását, miközben az alig két perce megismert nagyapjával beszélgettem a nem létező szerelmi életemről. Felnevettem volna, ha tudtam volna ebben a helyzetben nevetni. – Lakótársak voltunk, és... közel kerültünk egymáshoz, de ez annyira zavaros...

Sándor egy darabig mustrált, mintha kék szemével belém akarna látni.

– Régebből ismeritek egymást?

Elszorult a mellkasom. Lehet, hogy hallott már rólam... Óvatosan bólintottam.

– Oszálytársak voltunk.

Megvillant a szeme. Biztosan hallott rólam. Ítélet nyomait kutattam barázdált arcán, de az csupán kíváncsiságot tükrözött.

– Ebben az esetben viszont azt tanácsolnám, hogy üljetek le megbeszélni a nézeteltéréseket. Talán meglepő végeredményt hozhat.

Megbeszélni... Hogy tovább hallgassam, milyen önző picca vagyok, és hogy megkínóztam a gimiben? Nincs ezen mit megbeszélni. Csak magyarázkodnék, amit nem akarok, mert nekem is megvan a magam sérelme vele szemben.

Ennek ellenére mégis bólintottam.

– Köszönöm a... füveket – emeltem fel a zacskót. – És a tanácsot.

Elmosolyodott. Ugyanúgy megjelent a gödröcske az arca két oldalán, mint Tomának.

– Itt vagyok a szomszédban, ha kellek. Nem harapok.

A felajánlás felmelegített a hidegben.

– Köszönöm! – Én is elmosolyodtam. Jólesett mosolyogni.

Miután elköszöntünk egymástól, és becsuktam az ajtót, mély levegőt vettem az üres, néma lakásban. A fejemet a plafon felé fordítottam. Még nem dőlt össze a világ, nem omlott rám az épület, nem dermedt bele a jeges télbe a pillanat, semmi nem történt. Legalább már nem szédültem.

Körbenéztem a folyosószerű előszobában. A fogason kabátok lógtak, a sarokban egy kupacban lehajigált cipők taposták egymást, a kabátok alatti kis asztalon az általam tervezett, nyomtatott szőrólapok heverték, az asztal alá becsúsztatva pedig egy hálós, női tanga. Elfordultam. Nem akartam elképzelni, hogy került oda.

A fal mellé húztam a bőröndöket, kivettem egy doboz cigit, megszabadultam a csizmámtól, és a gyógynövényekkel elindultam fedezni a lakást. Benyitottam a szemközti szobába. Megcsapott a meztelen testek felhevült élvezetének szaga. Nem ártana szellőztetni. Az ágy széttúrva, az éjjeliszekrényen bontatlan óvszerek. Bálint fiókjában is több óvszer volt, mint egy gumigyárban. A szőnyegen elszórtan levetett női és férfiruhák. Behúztam az ajtót. Eleget láttam...

Balra a nappali nyílt, jobbra viszont újabb rövid folyosó végén megtaláltam a konyhát. A zacskóból kivettem a két tasakot, és az egyik tartalmát egy kis lábasba öntöttem. Miközben a citromfűből meg a kamillából megfőztem a teát, írtam Csabinak:

Tudnánk most beszélni? Nem zavarlak? Vagy akarsz egyáltalán?

Perceken belül megnézte az üzenetet, de nem válaszolt. Azóta nem beszéltünk, hogy rátettem a telefont, mert részegen mindennek elhordta Bálintot. Édes kamillaillat töltötte meg a helyiséget. Amint

elkészült a tea, kivettem egy *A lófásznak is van vége, csak nem mindegy, melyiken állsz!* feliratú bögrét egy Star Wars-os csillagrombolót ábrázoló mellől. Leszűrtem, majd kitöltöttem a teát, aztán leültem az asztalhoz a hűtő mellé. Félretoltam egy koszos bögrét, ami az intravénás kávéét hirdette.

Pittyent a telefonom. Utánakaptam.

hívj fel

Nagy levegőt vettem, és rányomtam a videóhívásra. Amíg röviden kicsöngött, elővettem egy szál cigit, résnyire nyitottam az ablakot, és rágyújtottam. Csabi fogadta a hívást. Szürke szemével komoran pillantott a kamerába.

– Most józan vagy? – A nyelvemre haraptam, mert nem ezt akartam először mondani.

– Sajnos még igen.

A mögötte lévő teli falas üveglakon beáramlott a délutáni napfény. Ott *még* délután volt. Hozzám képezt Csabi a múltban élt, én pedig időt utaztam vele. Hat órával ezelőtt alig akartam elhinni, hogy egy külföldi stúdió kíváncsi lenne rám.

– Szarul nézel ki – jegyezte meg. – Tippeljek, vagy elmondod magadtól, hogy mi történt?

– Valószínűleg jól tippelnél. – Belekortyoltam a forró teába. Selymesen folyt végig sírástól meggyötört torkomon. – Elköltöztem, most Tománál csövezek.

– Bántott? – Átsütött az elfojtott düh a képernyőn, ahogy Csabi közelebb hajolt a kamerához.

– Szavakkal. – Elcsuklott a hangom. Megbámultam *A lófásznak is van vége* feliratot. – Én is bántottam.

– Helyes!

– Nem helyes, Csabi! – néztem rá nyomatékosan. – Nem játszhatjuk megint ezt! Hát semmit nem tanultunk a múltból?

– Tudod, mit kellett volna tanulnod belőle? Hogy ne menj a közelébe soha többet!

– Megmentette az életemet – suttogtam. – Többször is. Ha ő nincs, akkor nem biztos, hogy most beszélgetnénk.

– Mindjárt aranyba foglalom a nevét... Attól, hogy te már megint beleestél, nekem nem kell bírnom.

A hátamat a hűtőnek vetettem, és mélyen leszívtam a füstöt. Mennyit mondjak neki anélkül, hogy őt is bántanám? Még jobban. Feszített, hogy mindent elmondjak, de az rosszulesne neki.

– Ő is belém esett. Azt állítja – vallottam be a plafonnak.

A csend nem ékelődött olyan kínosan közénk, mint ahogy vártam. Talán Csabi gúnyos horkantása miatt. Mintha a torkán akadt volna valami.

– Gömbi mindig rád volt kattanva, csak most ki is mondta.

Csabitól már régen is állandóan azt hallgattam, hogy Bálint többet akarna, de mindig rálegyintettem.

– De most a jelenről...

– A gimiben is beléd volt zúgva, én mindig tudtam.

Megdobbant a szívem.

– Ez... Ez hihetetlen.

Már az hihetetlen volt, hogy most szerelmes lett annak ellenére, hogy mennyire nem akart. Levezette, mennyire szar a szerelem, mert olyan embernek adta a legmélyebb érzéseit, aki aztán megta-posta...

Megfordult velem a konyha. Bele akartam szívni a cigibe, de bele-dermedtem a mozdulatba. Mi van, ha rám célzott? Csabira néztem. Kifejezéstelen arccal meredt vissza rám.

– Hihetetlen – ismételtam.

– Az nem hihetetlen, hogy ő beléd esett, a mostani helyzet viszont az. Ismered, és mégis... – Széttárta a karját. – Téged is behúzott a listájára a többi mellé, mi?

Elszorult a gyomrom. Annyira érzéketlenül hangzott ez így.

– Volt benne érzelem – suttogtam.

Csabi grimaszolva csóválta a fejét.

– Gondolom, akkor megint felültetsz, és vele maradsz Magyarországon.

– Nem. – Elnyomtam a cigit, becsuktam az ablakot. – Nem ültetlek fel, mindenképpen megyek. Hiányzol!

Csabi szomorúan elmosolyodott.

– Ráadásul úgy néz ki, találtam kint munkát. Amint lehet, megrendelem a repjegyet.

Csabi kicsit sem lelkesen bólintott. Csalódottság feszítette a gyomrom.

– Vagy baj? Ne menjek? – préseltem ki a szavakat.

– Nem, nem baj – vágta rá azonnal –, csak Gömbi idegesít. Úgy látszik, nem vertem meg elégszer.

– Csabi!

– Most mi van? Gyűlölöm a görényt! Majdnem mindennap bámulhattam a pofáját, amíg a nővéremmel volt, és hallgathattam, ahogy dognak, miközben rád volt szállva. A hatalmas arcával ki is provokálta, hogy kapjon. Egyébként én is kaptam tőle, kösz, hogy megkérdezed.

– Az sem oké...

– Most is kiállnék ellene akármikor...

– Az meg pláne nem oké! Az egyik, hogy féltenelek tőle...

– Szóval úgy gondolod, ő jobb, mint én? – vágott a szavamba élesen.

Mély levegőt vettem.

– Bálint erős...

– Én is sportoló vagyok!

– Focizol, Bálint viszont komoly technikákat tud. Egy bokszoló ellen akarnál kiállni?

– Nem bokszoló, csak bokszolgat – fintorgott. – Jó, hogy ennyit nézel ki belőlem.

– Csabi, kérlek, ne csináld ezt! Veled is helyre szeretném hozni a dolgokat.

– Így?

– Nem vagyok jó a kapcsolatokban. Semmilyen kapcsolatban, de fejlődni szeretnék. Tudom, hogy veled sem beszéltük meg a múltat, egyszerűen csak... elhallgattuk, mintha meg sem történt volna, és én szúrta el, tudom. Megtört a barátságunk, amit a mai napig bánok.

Csabi szomorú szürke szemébe fúrtam a tekintetemet.

– Nem veled volt baj, én kezeltem rosszul a helyzetet, és az a csók a tesiteremben...

Csabi szeme megvillant, kihúzta magát, és eltávolodott a kamerától.

– Az tényleg véletlen volt, elvesztettem a kontrollt. Nem védekezek azzal, hogy Bálint próbálkozott, mert én meg hagytam. Hibás vagyok, és... – Égni kezdett a szemem. – Rettenetesen sajnálom! Visszacsinálnám, ha tudnám!

Elhomályosult előttem a konyha. Ráfeszültek az ujjaim a bögre fölére.

– Mindig fontos voltál nekem, a bátyám, a lelki társam vagy, és nélküled teljesen elvesztem volna. Tartottad bennem a lelket, amikor anyámék gyötörtek, velem voltál, amikor hajnalban felhívtalak a rémálmok miatt. Átjöttél, felmáztál az erkélyre... – Sírósan felnevettem. Csabi szájszéle is megrándult egy pillanatra. – Szavakkal ki sem tudom fejezni, mennyi mindent köszönhetek neked, én viszont nem háláltam ezt meg eléggé.

– Te is sokat tettél értem, baba – mondta halkán, lágyan. – Csak hozzád mehettem, amikor gáz volt otthon. Te is átjöttél, amikor rosszat álmodtam. Adtad a lámpát, és azóta is használom. Kölcsonösen ott voltunk egymásnak. Amikor gyerekként az oviban bántottak, egyedül te szaladtál oda hozzám. Az a dagadt gyerek püfölt engem a homokban, a földön fekvé néztem, ahogy felénk rohansz, két copfod csapkodott a levegőben. Kicsi voltál. Feleakkora, mint a dagadt, mégis nekimentél. Rohadt sokat felejtettem már, de ezt a pillanatot soha. Felhúztál a földről, lemostál, és azt mondtad, hogy nem vagyok egyedül, és nem szégyen, ha sírok.

– Nagyon sírtál – szipogtam.

– Kegyetlenül! Folyt a taknyom.

Egyszerre nevtünk fel. Az enyém mintha víz alól szólt volna.

– Háromévesek voltunk, de már akkor foglalkoztál velem. És utána is. Megosztottad a sütidet, amikor tőlem a többiek elvették, a játékokat, amikből kiközösítettek, és odaadtad a rózsaszín, virágos cipődet, amikor az enyémet lenyúlták. Inkább mezítláb mentél haza. *Te* voltál az én bátyám, Adri, én utána csak viszonoztam mindezt.

Boldogság duzzadt a mellkasomban.

– Köszönöm!

– Nem kell. Jó ember vagy, akivel rossz dolgok történtek, és ahogy mondtad, nem tudtad kezelni. Megértem, én is borzalmas vagyok ebben. Ami Gömbivel történt... – Mély levegőt vett. – Fáj. Kurvára fáj, de nem tudtam annyira haragudni, hogy soha többé ne álljak veled szóba. Azután meg pláne, hogy hónapokig nyaggattál – mosolygott.

Zavartan nevettem.

– Mindenkinél fontosabb vagy!

– Mindenkinél? – vont fel a szemöldökét.

Határozottan bólintottam.

– A szerelmednél is? – Keserű méregként folyt ki a száján a szó.

– Bálinttal már megint minden olyan zavaros, és fogalmam sincs, hogy mit érzek. Könnyebb lenne, ha nem éreznék semmit.

Csabi némán, rosszálló arccal hallgatott. Körttyoltam a már langyos teából. Toma nagyapjának igaza volt, ellazított.

– Megengeded, hogy helyrehozzam, amit elszúrtam? – könyörögtem, pedig nem ilyen hangsúllyal akartam kérdezni. – Szeretlek, Csabi, és soha nem akarlak elveszíteni. Mindig a jelzőfényem voltál a sötét tengeren.

Csabi lehajtott fejjel megdörzsölte a tarkóját.

– Én is szeretlek, baba. – Felnézett, szürke szeme kétségbeesetten kereste az enyémet. – Már húsz éve szeretlek. Amióta megmentetél.

Ismét könny futotta el a szemem, de gyorsan visszapislogtam.

– Csak nehogy a barátnőd megtudja – viccelődtem.

Csabi felhorkantott.

– Már nincs. Elkúrtam azt is.

– Mi történt?

– Őt is felhívtam részegen, aztán dobott.

– Sajnálom...

– Mindig ez van, már megszoktam. Én is borzalmas vagyok a kapcsolatokban, de ez sem újdonság.

Felnevettünk. Kétségbeesetten, fáradtan, meggyötörten.

Órákig beszélgettünk. Nem is figyeltem az órát, mikor dőltem ki Toma kanapéján, csak arra riadtam, hogy valaki megrázza a vállamat. Letöröltem az arcomról a kifolyt nyálat. Zsibbadtra feküdtem az oldalamat, és beállt a csípőm. Nyögve felültem.

– Ki lehet ám húzni a kanapét – mosolygott Toma.

– Nem akartam kísérletezni vele, mert amilyen jó napom van, a végén még szétesett volna.

Toma segített kihúzni, és adott ágyneműt is.

– Mi történt? – ült le mellém, én pedig elmeséltem neki mindent. Gondterhelten ráncolta a homlokát, de egyszer sem szólt közbe. Miután befejeztem, mélyet sóhajtott.

– Hát nem örülsz neki, hogy kiköltözzöl. Most megint kereshetek új baristát. És meg is kedveltelek.

– Legalább te kedvelsz – mosolyogtam fáradtan.

– Tőki is kedvel, csak tudod, milyen idióta, sokszor nem gondolkodik, úgy beszél. Adjatok időt egymásnak.

Bólintottam.

– Ugye itt maradhatok?

– Vivi örülni fog neki – jegyezte meg gúnyos felhanggal.

– Nem akarok gondot okozni! Ha baj, elmegyek, valamit... – Megdörzsöltem az arcom. – Valamit csak kitalálok.

Mintha Bálint kirántotta volna a lábam alól a talajt. Majdnem uyanott tartottam, ahonnan elindultam.

– Nem kell elmenned, valahogy csak meggyőzőm, hogy nem fogok rád hajtani.

Kirobbant belőlem a nevetés. Még a feltételezés is nevetséges. Toma elhúzta a száját.

– Nem bízik még bennem. Nekünk vicces, de neki nem lesz az, hogy nálam alszik egy csaj.

– Holnap foglalok repjegyet New Yorkba. Rövid ideig maradnék úgyis.

Toma komoran bólintott.

– Megoldjuk. Most megyek aludni, mert húzós nap volt egyedül. Lefürödhetsz, ha akarsz.

Hálásan pillantottam rá, és miután Toma átsétált a szobájába, kapkodva letusoltam.

Bebújtam az idegen szagú, hideg takaró alá, és állig húztam. Kimentekültem a lakásból, amit már ostoba módon otthonnak neveztem. Nemsokára kimenekülök az országból is, amit huszonhárom évig a hazámnak neveztem.

Adri

VER. Töméntelen vér. A kezemen. A bőrömön. Ragacsos. A torkomhoz nyúlok. Fuldoklom. Egy arc előttem. Peti jégkéék tekintete villan. Éles, mint a kés a kezében. Vigyorog. Térdre rogyok. A csontom a csúszós parkettának koppan. Roppan. Ordítok.

– Látod, mit tettél?

Vigyorog. Fehér fogait vörös szennyezzi.

– Mindenkit tönkreteszél.

A késsel mellém mutat. Odanézek. Sikítok, az élettelen zöld szempár vádlón mered rám, sikítok, ütőeréből skarlátvörös pulzál, sikítok, Bálint félmez-telen mellkasán felizzik a jin-jang tetováolás, sikítok, sikítok, sikítok...

– Hé!

Ordításra ébredtem. Az egész testem a szívem ütemére lüktetett, fáj a torkom, ahogy nyeltem. Sivataggá száradt a szám, a pizsama csatakosan tapadt rám.

– Kiabáltál. – Toma aggódva hajolt le hozzám.

– Megölt... Őt is megölte... Meghaltunk. Miattam.

– Összevissza beszélsz.

Mélyeket lélegeztem, hideg, nyirkos tenyeremet felforrósodott nyakamra szorítottam. Toma eltávolodott tőlem, oldalra fordította a fejét.

– Kiviszem a fürdőbe – hallottam meg Vivi hangját messzebről.

– Nem, én... mindjárt...

Valaki a hónom alá nyúlt, és kihúzott a takaró alól. Jégkockaként koccantak össze a fogaim, olyan hideg volt a nappaliban. Beszív-tam Vivi jázminillatát, miközben kivezetett a folyosóra, onnan a fürdőbe. Miért segít?

– Gyere!

Leültetett a kemény kád szélére, és mindkét csuklómra a hideg víz alá nyomta a mosdónál.

– Mesélek neked, oké? Figyelj rám!

Nyugtató hangja vékony hullámokban mosta el a vért, a halott zöld szempár látványát.

Próbáltam egyenletesen lélegezni, de megint fuldokoltam.

– Van egy kislány, a neve Lucy. Szerinted hogy néz ki Lucy?

Mi van? Értetlenül néztem Vivire.

– Gyerünk, Adri, csatlakozz. Hogy néz ki Lucy?

A hideg víz még mindig a csuklómra záporozott. Vivi bevizezett egy mosdószivacsot.

– Lucy alacsony – nyögtem. A gyomrom a torkom felé ugrott. Nincs levegő!

Vivi a fülem alá nyomta a szivacsot.

– Oké, alacsony. És még? Gondolkozz!

– Vörös hajú. Vörös, és... – A hideg víz a nyakamról vékony patakban csorgott a mellem közé. Kirázott a hideg. – És fekete a ruhája.

– Lucy az erdőt járja – folytatta Vivi –, vörös haját fekete kapucnija alá rejt.

Toma jelent meg a nyitott fürdőajtóban. Szégyen égetett, lehajtottam a fejem, becsuktam a szemem.

– Lucy egy vadász. Még csak kislány, de már ismeri a gonoszt. Senki nem tanította, senki nem készítette fel, de egész életében az erdő mélyén élt. Egyedül.

– Hol vannak a szülei? – ziháltam.

Összerezzenem, ahogy a vizes szivacs a nyakam másik oldalához ért.

– Meghaltak – felelte Vivi. – Az erdőben élő szörnyek megölték őket. Lucy pedig *egyedül* maradt. Együtt lélegzett a fákkal, repült a madarakkal, rejtőzködött a sünökkel. És gyilkolta a szörnyeket, akik az útjába kerültek.

– Hogyan? Ha a szüleinek sem sikerült, akkor a kislány hogyan csinálta?

Hideg ujjak érintették a halántékomat.

– Lucy rájött, hogy a szülei rettegetek a szörnyektől, és ezzel a félelemmel vonzották magukhoz őket. Milyen szörnyek ezek, Adri?

– Hatalmas, koromfekete, karmos, patás szörnyek. – Leírtam, ami kibontakozott a szemem előtt.

– Bizony, és nevük is van. – Elhúzta a kezem a mosdótól, tovább masszírozta a halántékomat. A gyomrom visszasüllyedt a helyére.

– Az egyik Kapzsiság. Csörögve rohanja le a gyanútlanokat. Beleharap, érméket mar ki a menekülőből. Ha az áldozat nem akar meghalni, pótolnia kell az elvesztett érméit, elkezd kergetni Pénzt. Pénz surrogva iszkol, összesúrlódnak papírlábai, megtépázzák a fák ágai. Az üldözője azonban mindig utoléri, darabokat tép ki belőle, azzal pótolja, amit Kapzsiság belőle elvett. Tudod, mi lesz azzal az emberrel, aki állandóan fut?

– Elfárad – suttogtam.

– El bizony. Kimerül, összeesik, meghal. De előtte sem élt igazán. A következő szörnyünk Rettegés. Rettegés alattomos, nem üldöz, nem hörög, csak figyel. Állandóan. Az áldozat nyomában oson, susog a széllel, zörren az avarral. Rettegés kiszagolja, ha az áldozat gyengül, és lecsap rá. Bekebelezi, szuroklepelként borítja be, lehúzza a földre. Megfojtja. Lucy hogyan védekezik Rettegés ellen?

– Magabiztossággal? – tippeltem.

– Úgy van! Lucy tudja, hogy egyik halálos fegyvere a szörnyek ellen az, ha bízik a képességeiben. Mivel hívja elő a fegyverét?

Megráztam a fejem.

– Gondolkozz! Mitől lehet magabiztos?

– Erőtől?

– Igen, az erő is egy fegyver. Miből táplálkozik?

Ismét a fejemet ráztam. Fogalmam sincs.

– Életösztönből. Mert tudja, hogy senki nem fogja megvédeni, ha ő nem áll ki magáért, akkor felfalják a szörnyek. Kapzsiság, Rettegés, Kétely, ami állandóan a fülébe sziszegi: nem vagy elég a harchoz. Lucy szerinted hisz neki?

– Nem, mert vannak fegyverei.

– Így van, Adri! Vannak, és rendszeresen használja őket. Irtja a szörnyeket maga körül, megtisztítja az erdőt.

– És nem lenne egyszerűbb, ha csak simán burkot építene, ami-
ben biztonságban lenne, így nem kéne harcolnia?

Felemeltem a fejem, és közvetlen közelről Vivi zöld szemébe néztem. Szakasztott mása Bálinténak. Szomorú rándulást éreztem a köldökömnél.

– És a burokból Lucy szabad lenne? Elérne hozzá a madárfütyty, a szél simogatása, a közeli folyó zúgása?

– Hát, ha beengedné – vontam vállat.

– Ahhoz meg kéne nyitnia a burkot, amivel esélyt adna a szörnyeknek, hogy megtámadják. Mivel fegyvertelen ellenük a burok miatt, könnyebb célpont. Te melyiket választanád? Harcolnál, és szabadon élhetnél a fegyvereid biztonságában, vagy fegyvertelenül elzárva mindentől?

Kecsegtető volt a burok, mert egyszerűbbnek tűnt elzárkózni, de nem tetszett, hogy nem éreznék semmit, ízeket, szagokat, nem hal-
lánék és nem érinthetnék. Magányos. A harc viszont kimerítő.

– A harcot – feleltem végül. – Mert ha fárasztó is, de menet közben lehet töltődni a jó élményekkel, amikből építkezhetnek a fegyverek is.

Vivi szélesen elmosolyodott, és elvette a kezét a halántékomtól.

– Jó válasz. Te vagy Lucy, Adri.

– Nekem nincsenek fegyvereim.

– Ugyan már! Nagyon is éles fegyvereket szerezted, amikor a szü-
leidet üldözte Kapzsiság, ők pedig Pénzt. Meghaltak a számodra, egyedül maradtál a szörnyekkel. Ott vannak azok a fegyverek, csak berozsdásodtak kicsit. Elő kéne szedned a sarokból, és leporolni őket, nem gondolod?

Nagyot sóhajtottam. A levegő szabadon áramlott a tüdőmbe. Már nem remegtem. Vivi kiegyenesedett, változatlanul mosolygott.

– Érdekes, ezt a történetet elmeséltem egyszer egy tizenhat éves fiúnak is, aki szintén megkérdezte: a gyerek miért nem épít egy vas-

tag falat maga köré, hiszen akkor védve lenne. De a történet végén a fiú is a harcot választotta.

– Ha Bálintra gondolsz, ő mégis falat épített, és mögüle lövöldöz. Vivi nevetett.

– Igen, átértelmezte a mesét. Mindig makacs lázadó volt.

– Igaza van, ő biztosra ment. Fal és fegyverek. Ő nem is küzd pánikkal, nincs rosszul, nem érzékeny.

Vivi karba fonta a kezét, bőrén a motívumok tánra perdültek. A piercingjét forgatta a szájában.

– Küzdött pánikkal. Amikor felköltöztek ide hozzánk, majdnem minden este fel kellett hozzá kelnem. Ugyanígy reagált, ahogy te az előbb.

Ő? Soha nem láttam megtörve, akármekkora fegyverzettel indultam ellene.

– Példaképem volt – motyogtam döbbenet. – Olyan vad, erős, szabad akartam lenni, amilyen ő volt.

– Ő is pontosan ezt mondta rólad akkor.

Micsoda?

– Szerintem egy fürdő most jót tenne neked. – Vivi az ajtó felé hátrált.

– Miért segítéttél? – csúszott ki a számon.

– Mert... – sóhajtott. – Bálint nálam töltötte az estét, és mesélt rólad. Sokat. Szerintem mindketten áldozatok vagytok, és ideje lenne átbeszélgetek a gondjaitokat. Mondd meg őszintén, szereted őt?

Elszorult a torkom.

– Félek tőle, mert bánt – suttoztam, megmarkoltam a hideg kád peremét. – Nem merem szeretni.

Vivi komoran bólintott.

– Megértem. – Megint tett egy lépést hátra, aztán kifordult a fürdőből.

– Napról napra jobban szeretlek – hallottam Tomát a folyosóról.

Elmosolyodtam, aztán belém hasított, hogy én milyen magányos vagyok. Akárcsak Lucy. Nekem nincs társam, aki ezt mondaná. Kihúztam magam. Vivi szerint elő kéne szednem a fegyvereimet, és irtani a szörnyeket. Így lesz! Elég volt a rettegésből!

Az elkövetkező napokban megrendeltem a repjegyet január elejére, rengeteget táncoltam, töltöttem fel a videókat, és magamnak is csináltam TikTokot. Mivel a Spartacus marketingje kicsúszott a kezemből – Bálint a vitánk óta nem töltött fel semmit a csatornára, én pedig nem törtem magam ezek után –, teljes gőzzel a Barlangra koncentráltam. Mindennap dolgoztam, és én tanítottam be az új lányt, aki a hirdetés feladása utáni másnapon már meg is jelent a Barlangban. Most, hogy híres lett a bár, tolongtak Tománál a jobbnál jobb jelentkezők. Közben befejeztem a bár logóját, amit Vivinek mutattam meg először.

Egyik reggel óvatosan bekopogtam, és résnyire kinyitottam az ajtót. Vivi kérdően pillantott fel rám. Az ágy szélén ült lappal az ölében, franciabugyiban és pólóban, Toma a hasán fekvé széttárt karral-lábbal hortyogott mellette.

– Ráérsz egy kicsit? – tátoztam.

Vivi bólintott, kimászott Toma mellől, és kisurrant a szobából.

– Ajánlom, hogy fontos legyen, mert éppen egy gyilkosság közepén tartok – suttozta, és a konyha felé vette az irányt.

A hónom alatt a saját laptopommal követtem. Amíg kávét készített magának, arrébb toltam egy használt tányért, és letettem a laptopot az asztalra.

– Még senkinek nem mutattam meg. Igazából senki sincs, akinek megmutathatnám, úgyhogy a te véleményedet kérem ki.

Vivi felvonta a szemöldökét, kitöltötte az italt az „Intravénás kávé” bögrébe. A logó két medvét ábrázolt, ahogy egy barlang bejárata előtt táncolnak. A fejük felett a Barlang felirat félkörben, alattuk ugyanúgy félkörben: *Állati bulik egy állati jó helyen!* Vivi nagyot kortyolt a kávéból, és a monitor felé hajolt. Összegumizott, hosszú rasztahaja előrecsúszott a vállán.

– Nem rossz. Te rajzoltad?

– Félig – bólintottam. – Vagyis félig szabad rajz, félig másoltam más képről. Hihetetlen, hogy eddig nem volt logója, hiszen egy bár!

Vivi leült az asztal és a hűtő közötti székre.

– Toma apja annyira nem foglalkozott ilyenekkel, mert enélkül is elevickélt a bár úgy-ahogy. Hiába volt a mindene a Barlang, nem értett hozzá, és túl csökönyös volt ahhoz, hogy segítséget kérjen.

– Mondjuk, egy marketingestől?

Vivi bólintott.

– Bálint és Toma nagyot lendített a forgalmon, amikor két-három nyarat is végignyomtak ott.

– Bálint is barista volt?

– Persze. Rebeka hiába keresett gyári munkát a filmezés után, Bálint félig magát tartotta el, és beszállt otthon a költségekbe.

– Nem mondta – motyogtam az orrom alatt. – Igazából nem sok mindent mondott magáról.

Vivi fájdalmas grimaszt vágott.

Feszített a kérdés. Nagy levegőt vettem.

– Kérdezhetek valamit?

Vivi várakozón nézett a bögréje felett.

– Érzett irántam valamit... a gimiben?

Vivi hunyorogva forgatta a piercinget a szájában, mintha olyanra kérdeztem volna, amit már rég tudnom kéne.

– Mármint persze hogy érzett, mert gyűlölt, de nem úgy gondoltam, hanem hogy... többet. Érzett többet?

– Ezt tőle kéne megkérdezned – felelte rövid hallgatás után.

Nagyot szusszantottam, és a mosogatónak támaszkodtam.

– Nem tudom... nem tudom, mit szólna, ha átmennék. Félek, hogy elküld, hogy az orromra csapja az ajtót, hogy megint bunkó lesz. Nem tudom, mire számítsak tőle most. Jó sok mindent meg kéne beszélünk, de attól is félek, mi lesz a beszélgetés után. Ha kimondjuk azokat, amiket eddig nem. Mindenkiel jóvá szeretném tenni az elszúrt kapcsolatot, de a mienk nem el lett szúrva, hanem soha nem is volt jó. Ebben a néhány hónapban sem a legjobb arcomat látta.

– Megértem a félelmed.

A konyhára csend ereszkedett. A Barlang logóját néztem, de Bálint arca lebegett előttem. Táguló, éjsötét űrt hagyott maga után. Vágytam a dohánnyal keveredő fenyő illatára, hiányzott simogatóan mély hangja, az idióta poénjai, pimasz smaragd szeme, huncut félmosolya, megnyugtató ölelése. Az egész lénye. Hiányzott, hogy a közelemben legyen.

– Tőled is bocsánatot szeretnék kérni – néztem Vivire.

– Nem tőlem kéne...

– De tőled is, mert nem bírsz engem, és megértem, miért nem. Anyatigrisként védted Bálintot. Én is mindenkire ugrottam, aki bántotta a barátomat. Igazad volt, durva voltam Bálinttal, és ezért tőled is bocsánatot kell kérnem. Dolgozni fogok rajta, hogy jobb ember legyek. Nagyon jólesett, hogy törődtél velem a napokban, és tudnod kell, hogy Tomával semmi közünk egymáshoz.

Vivinek mosolyra rándult a szája.

– Nem érdekel mint férfi, és ő sem próbálkozott soha. Elvakultan szeret téged.

Vivi megköszöri a torkát.

– Toma tesztelve van most – mondta halkán. – Figyelem, hogyan áll a környezetében lévő lányokhoz. Nem tudja, de amikor ő tanította az új lányt, az egyik barátnőmet küldtem a bárba, hogy mesziről figyelje őket.

Elhúztam a számat. Ez így nagyon rossz lehet. Vivi, mintha olvasott volna a gondolataimban, megvonta a vállát.

– Toma az évek alatt nagyon sokszor leszerepelt előttem, most mégis adtam neki esélyt, mert beleszerettem. De ettől még nem leszek vak, óvatos vagyok vele. Eddig jól csinálja.

Bólintottam.

– Lehet, hogy én is kételkednék Bálintban, miután találkoztam két egyéjszakásával is. – Már csak a gondolatra felszökött a vérnyomásom. – És sajnos csinosak voltak. Még az idősebb vörös is.

Vivi helyeslően bólogatott, és némán a szoba felé bökött a falon keresztül, ahol Toma aludt. Tudta, miről beszéltem.

– Nálad Toma csak azért nem próbálkozott soha, mert fejben Bálinthoz kötött téged, amúgy simán nyomult volna. Emiatt annyira nem tartalak veszélyesnek. De rendes tőled, hogy tisztáztad a dolgot, és próbálok nyitottan hozzád állni. Barátságot nem ígérek.

– Nem is kértem – ráztam a fejem.

Vivi felállt, kiitta a kávé, és a bögrét a mosogatóba tette.

– Birtam, hogy nem ijedtél meg tőlem a Barlangban. Szerintem összeilletek Bálinttal, csak ahogy mondtad, nem a legjobb időszakodban találkoztatok. Se most, se régen. A logó jó lett, fel fogja dobni a bár arculatát. Most viszont visszatérek a gyilkosságomhoz, mert szorít a határidő.

– Majd érdekelni fog a regény.

– Ha szereted a horrort, akkor a te könyved lesz – kacsintott cinosan, és kísétált a konyhából.

***

Karácsonykor sütöttem Lenke néninek, és délután, munka előtt átmentem hozzá. Levert a víz a tizennyolcas ház kapujában. Majdnem egy hete nem jártam itt. Nem Bálinthoz jöttem, mégis a torkomban dobogott a szívem. Mit fogok csinálni, ha összefutunk? Mit fog ő csinálni, ha meglát? És mit fogok érezni, ha nem futunk össze?

Felsőhajtottam, beütöttem a kapukódot, és beléptem az ismerős, dohos épületbe. A kukák fedele alól enyhe savanykás szag áradt, a belső udvar sáros, latyakos pocsolyává változott, ahogy összetaposták az elolvadt havat. Úgy osontam Lenke néni földszinti lakása felé, mintha betörő lennék, de nem jártam szerencsével.

– Adri! – kiáltott le a gangról Tücsök. Éppen teregetett. Az egyik kezében a kifakult bokszerét lóbálta, úgy integetett.

– Szia!

– Már hiányoltalak! – A korlátra könyökölt, úgy nézett le rám. – Elköltöztél, vagy sok a meló? Sosem látlak.

– Mindkettő – mosolyogtam erőltetetten. – Lenke nénihez jöttem – böktém a sütivel a lakása felé.

– Párterapeuta lett a vénasszony? Bálint is pont nála van.

Míntha hideg zuhany alá álltam volna, úgy levert a víz. *Baszkei!*

– Öhm, hát, akkor lehet, hogy nem zavarnék, majd visszajövök később...

– Várj már! – Tücsök mélyen a korlát fölé hajolt. – Nincs kedved meginni valamit? Nagyon finom kávé tudok csinálni.

– Nem kávézom. – Lopva Lenke néni ablaka, aztán a kapu felé sandítottam.

– Akkor teázol? Azt is tudok.

– Tücsök, figyelj...

– Martin a nevem amúgy, csak azért hívnak tücsöknek, mert szeretek hegedülni. Igazi hegedűn. Ez nem célzás volt a szexre – tette hozzá vigyorogva. – De mondjuk, a másik hegedülést is szeretem...

– Martin, ne haragudj, de most nem érek rá.

Váratlanul kinyílt Lenke néni ajtaja.

Fájdalmas szívdobbanás.

Bálint komoran nézett fel Tücsökre, ahogy kilépett.

– Addig örülj, amíg nem érdeked, hidd el.

Rám sem nézett, úgy trappolt el előttem.

– Szia... – motyogtam, de nem viszonzta. – Bálint!

Nem állt meg, a kapu felé igyekezett. Gondolkodás nélkül utána-eredtem.

– Beszélhetnénk?

– Nincs miről – szólt vissza a válla felett, és a fejére rántotta a kapucnit.

– Akkor csak kérsz egy sütit?

Elérte a kaput, rámarkolt a kilincsre. Visszanézett. Elszorult torokkal nyeltem, bátortalanul felé nyújtottam a tálcát.

– Kell a faszomnak a szar sütid.

– Múltkor még ízlett...

– Múltkor még kívántam, de már semmit nem kívánok, amit adni tudnál. Én nem Kerekesi vagyok, nálam nem válik be a pitizés.

Kemény szavai törként pattantak vissza a málló vakolatú falakról. Elszorult a gyomrom.

– Értem... Azért boldog karácsonyt!

– Kibaszottul boldog. – Feltépte a kaput, és eltűnt a forgalomban.

Ordított utána a csend. Hát, megtudtam, mi történik, ha találkozok vele. Ólmos léptekkel visszaétáltam a belső udvarba. Tücsök még mindig a korláton könyökölt.

– Hallottad, jobb, ha távol maradsz tőlem.

Lenke néni ajtajához léptem, de mielőtt csengethettem volna, kinyitotta, és vizenyős szemével némán meredt rám.

– Boldog karácsonyt! Hoztam zserbót – nyújtottam felé a tálcat.

Megmozdult ráncos orra, szimatolt.

– Hány napos?

– Mai.

– Akkor bejöhetsz.

– Mélyen megtisztel – hajoltam meg, és beléptem a lakásba.

Meleg simogatta az arcomat, fahéjillat kúszott az orromba. Ámulva pillantottam körbe a nappaliban. A falakat fényfűzér díszítette, a sarokban kis karácsonyfa állt, a tetején ferde csillaggal.

– Gyönyörű lett! – mosolyogtam rá.

– Eh! – Lenke néni elmarta a tálcat a kezemből. – Giccses. Valami kevésbé nyálasat vártam Besztercyről.

– Ő díszítette fel magának?

– Ja, hiába vertem végig a nappalin egy légycsapóval.

Felnevettem, és levettem a csizmámat a kabátommal együtt.

– Ez kedves volt Bálinttól. – Beljebb mentem, és leültem a kanapéra.

– Kedves a francokat! Pimaszul megjegyezte a kurafi, hogy az utolsó karácsonyom legyen szép. Na, ne félj, mondtam is neki, hogy a következő karácsonyon visszajövök ám kísérteni!

Összeszorítottam a számat, próbáltam visszatartani a nevetést, mégis kibuggyant.

– Ez morbid!

Lenke néni is elmosolyodott, és kibontotta a zserbót.

– Tudni kell nevetni a szaron is, kisanyám. Máshogy nincs értelme az életnek. – A szájába tömött egy kockát. Lélegzet-visszafojtva vártam az ítéletet. Hosszan nyammogott.

– Nem rossz, nem rossz. Majdnem olyan, mint a nagynyámé. Jaj, csak vele ne találkozzak odalent!

– Odalent?

– Persze! Mindenki a pokolba kerül.

– Felemelő gondolat. Majdnem olyan pozitív, mint Bálint. Jól kijöttök?

– Nem rossz gyerek.

Színpadiasan eltátottam a számat.

– Ez már majdnem egy dicséret!

– Nehéz is volt kimondani.

Ismét nevettem, és most ő is velem együtt nevetett. Órákon keresztül beszélgettünk, kacagtunk, és nem hagytuk, hogy akármi is elrontsa ezt a napot. Nem, most nem foglalkoztunk semmi gondal. Mennyivel jobb lett volna, ha Bálinttal együtt jöhettek volna!

Mielőtt munkába indultam, szorosán megöleltem Lenke nénit, hiába tiltakozott.

– Egyet ígérj meg, kislány – nézett fel rám a küszöbről. – Nem hagyod annyiban, és a kurafi után mész!

Hitetlenkedve elmosolyodtam.

– De hát azt mondta, hogy szenvedés egy ilyen nőcsábással kezdeni.

– Tudom, mit mondtam, ne pimaszkodj! – bökte meg a mellkasom. – És azt is mondtam, hogy életemben nem voltam még olyan szerelmes, mint akkor, amikor egy ilyen szoknyapecérral kezdtem. Egyébként meg, Besztercy talán nem is olyan rossz választás.

Sajgott az arcom a sok mosolygástól.

– Köszönöm ezt a karácsonyt!

– Eh – legyintett. – Lesz még sok!

De neki már nem. Kimondatlanul közénk feszült. Megköszörültem a torkomat.

– Bálint említett engem?

Lenke néni mindentudó arccal keresztbe fonta a karját pongyolája előtt.

– Ó, hogyne!

– Nagyon szidott?

– Nagyon! Főleg azért, mert nem tud tőled megszabadulni. A fájdalomtól, amit a hiányod okoz. Ne hagyj annyiban! – Megpaskolta a karomat. – Olyan kevés jó jut nekünk az életben. Nem érdemes megvonni magunktól azt a kicsit is, ami lehetne.

Bólintottam. Igaza volt, nem akartam annyiban hagyni akkor sem, ha három hét múlva költözöm. Igenis volt miről beszélünk!

***

Kicsit sem úgy alakult a karácsonyom, ahogy terveztem. Mind a három napot a Barlangban töltöttem. Ünnepek alatt sem állt meg az élet, de szerencsére nem voltak sokan. Annál többen a két ünnep között! Ismét elhavazódtam, így majdnem lecsúsztam apám újabb húzásáról. Csabi néhány nappal szilveszter előtt küldte a cikket, azzal a szöveggel: „gömbivel akkor féltestvérek lesztek?” A többsoros nevető fej az üzenete végén összeszorította a gyomromat.

– Mindjárt jövök! – kiáltottam Tomának.

– Siess!

A vendégek úgy tolongtak a pultnál, mint a horrorfilmben a zombik. Berohantam a raktárba, megnyitottam a cikket.

Petrás Krisztián, a volt első kerületi polgármester, a Golden szállodalánc tulajdonosa megkérte a volt pornósztár kezét.

Mi a franc???

Bálintnak is elküldtem a cikket. Jó jel, hogy Bálint nem tiltott le.

Erről tudtál??

Azonnal megnézte az üzenetet, de nem válaszolt. Akkor szakadjál meg! Apámnak nem volt elég egy katasztrofális házasság, most itt a következő? Ráadásul pont a lehető legrosszabbal? Oké, hogy az ő élete, de tekintettel lehetnének ránk is. És ha lenne gyerekük, akkor Bálinttal közös testvérünk lenne? Agyrém!

Belefehéredtek az ujjaim, ahogy a mobilt szorítottam. Inkább eltettem, és folytattam a munkát, azt hittem, azzal el tudom terelni a figyelmem. A fülledt levegő a mellkasomra telepedett, felállt a tarkómon a szőr, a zene az agyamban lüktetett. Körbenéztem a tömegben. Éreztem a mustráló tekintetet, amit már többször is a hónapok során. Az ismeretlen arcok között kutattam. Talán Bálint jött le, és őt érzem.

Nem láttam senkit.

– Szünetelek, oké? – fordultam Tomához, amikor egy kicsit csilapodott a helyzet.

Toma futólag bólintott, így fogtam a kabátomat, átvágtam a tömegben, és kirobbantam a pesti éjszakába. Döndült utánam a vasajtó, a zenét felváltotta a forgalom zaja, ahogy felsétáltam a betonlépcsőn. A szűk sikátor kihaltnak tűnt.

Előhalásztam egy szál cigit, és rágyújtottam. Ismét nyílt odalent a vasajtó, de oda sem néztem, ki jött ki rajta. Nagyot slukkoltam a cigiből. Bálint nem kerülhet örökké. Erre a cikkre csak reagálnia kell valamit!

Bennem rekedt a levegő, ahogy fagyos, csontos ujjak kulcsolódtak hátulról a torkomra.

– De jó újra látni, Adrus – sziszegte egy háborzongatóan ismerős hang.

Hátravágtam a könyökömet, mire a szorítás enyhült a torkomon, Peti felnyögött. Belenyomtam az égő cigit a kézfejébe. Peti ordítva kapta el a karját. Megpördültem, és dobogó szívvel felvettem a bokszállást: bal láb elől, jobb srégen hátul, karom elől. Nem adom könnyen magam! *Egy harcos nem gyenge!* Peti lesajnálóan mért végig, pedig ő szarabbul nézett ki beesett szemével, kiugró arccsontjával. Az utcai lámpa fényében halálfejszerű volt.

– Nekem meg jó látni, hogy leépültél. – Szerencsére a hangom nem remegett úgy, mint az egész bensőm.

Van fegyverem. Van fegyverem, Bálinttól kaptam erőt, tudást, alapokat.

– Tönkretettél – nyögte Peti, és kiegyenesedett. Reszketve markolta a csuklóját a sérült kézfeje felett.

– Nem én tettelek tönkre *téged*. – Feszülten figyeltem minden rezdülését.

– Az apád kirúgott.

– Mit vártál, miután nyíltan hadat üzentél neki a pénzmosásos botrányal? Azt hitted, okosabb vagy nála? Azt hitted, hogy a néhány éves üzleti tudásoddal lenyomhatsz egy olyan cápát, aki már harminc éve a szakmában van? – Gúnyos röhögésem visszhangzott a sikátorban. – Egy szánalmas senki vagy, aki csak egy nővel szemben tud keménykedni.

Peti tett felém egy lépést. Hátráltam.

– Te rohadt ribanc! Mennyi mindent adtam én neked!

– Verés után? Vagy amikor rajtam keresztül akartál közel kerülni a tűzhöz? Te vagy a ribanc, Peti! Te feküdtél be egy családba pozícióért! Nélkülem semmit nem érsz!

Peti arca elsötétedett, megindult felém.

– Megöllek!

Lendült a keze. Félreütöttem a ballal, a másikkal pedig kapott tőlem egy jobbhorgot. Csípős fájdalom nyilallt a bütykeimbe. Egyszerre szisszentünk fel Petivel, nem gondoltam, hogy puszta kézzel ennyire fáj nekem is. Peti pergamenbőre megnyúlt a döbbenettől.

Aztán dühödten felordított, elkapta a felkaromat, és úgy csapott a mellettünk lévő göcsörtös falnak, mintha rongybaba lennék. Bennem rekedt a levegő, vakolat zuhogott a járdára. Ököl csattant az arcomon, a fejem a falnak vágódott. Megszédültem, könny futotta el a szemem. Valahol ajtó nyílt.

Peti következő ökölcsapása elől lehajoltam, így csak a falat találta el. Újra felordított. Nekirontottam, elkaptam a derekát, úgy döntöttem le a lábáról, elborultunk a latyakos aszfalton.

Fekve belemarkolt a hajamba.

Emberek vettek minket körbe. Senki nem avatkozott közbe.

A hajhagymáimmal együtt sikítottam, ahogy oldalra húzta a fejem, megfeszült a nyakam.

Meg akar ölni.

Rettegés cikázott végig rajtam. Peti a bordáimba öklözött. Villámként csapott belém a kín. Bennem szakadt a sikításom.

Van fegyverem...

Újabb pofon csattant. Vér fémes íze töltötte meg a számat. Le-csorgott a torkomon. Öklendeztem.

Miből táplálkozik a fegyverem?

Csontos ujjai elkapták a torkom. A nyelőcsövemet szorította, mintha ki akarná tépni.

Égett a fejem, feszült a szemgolyóm.

Az életösztön.

Az életösztönből kovácsolódnak a fegyverek.

Bálint még nem is válaszolt az üzenetemre.

Beszélnem kell vele, így nem lehet vége!

Elkaptam Peti tökét a farmeren keresztül, és teljes erőből megcsavartam.

Visítása messzire szállt.

Gyomorba térdelt, ahogy felrántotta a lábát, és lerúgott magáról. Hörögve gurultam arrébb a járdán.

– Hívjatok már segítséget! – kiáltotta valaki.

Még csak most? Oda akartam szólni, de csak erőtlen nyöszörgés hagyta el a számat. Vér folyt az ajkaim közül a földre. Összerándult a gyomrom, sav tolult a számba, sajgott a bordám. Minden mozdulat kinszenvedés, minden levegővételkor tüzes vas dőfött belém.

Peti a bokámnál fogva magához rántott. Magatehetetlenül csúsztam felé, az aszfalt égőn megnyúzta a bőröm.

Életösztön.

Nem tudok mozogni.

Életösztön.

Vivi mondta, hogy erős vagyok.

Bálint tigrisnek hívott.

Lenke néni harcolt a nála erősebbekkel a Corvin közben.

Életösztön.

Nem volt gyenge, amikor a szerelme a karjában halt meg.

Mert egy harcos nem gyenge!

Apám hangja úgy visszhangzott a fülemben, mintha mellettem állna. Nem vagyok gyenge! Meggyötört torokkal felordítottam, és a szabad lábammal Peti feje felé rúgtam. *Dögölj meg, te féreg!* A lábfejem alulról az állkapcsát kapta el. Összecsattant a fogsora, megrándult a feje, és elernyedtek az ujjai a bokámon.

Lábdobogás...

Egyre közelebbről...

– Baszd meg! – hatolt át a fájdalom vörös ködén Toma hangja.

Erőtlenül pihegtem. Fáj. Fáj minden. Szúr a gyomrom, oldalam, lüktet a fejem. Oldalra fordítottam a fejem, és az aszfaltra hánytam.

– Baszd meg! – Toma fölém hajolt, kezében telefon.

Elmosódott a világ.

Győztem.

Tényleg van fegyverem...

– Egy mentőt kérek a Fűvészkert utcába – hadarta Toma tompán, mintha egy kút mélyéről szólna.

Vagy én fekszem a kút mélyén?

Nagyon hideg van...

Nagyon fáradt vagyok...

Felülnék, de... inkább fekszem még egy kicsit...

Fekszem még egy...

Fekszem még...

Fekszem...

Bálint

AHÁTAMAT az ágytámlának vetettem, miközben Adri egyik ezerszer látott videóját bámultam. Néhány napja töltötte fel, ezt is maszk nélkül. Eszméletlenül jó táncos lesz belőle, nagy karriert futhat be. Bár csak ne menne olyan kibaszottul messzire! Bár csak vele tarthatnék! Akármennyire megtaposott most is, akkor is szerettem. Beszélnem kéne vele. Beszélni akarok vele. Így nem húzhat ki Kerekesihez!

Sokkolt a cikk a szüleinkről, amit fél órája küldött, és fingom se volt, mit gondoljak róla. Talán anya ezért akart ennyire dumálni eddig, én pedig fasz módjára viselkedtem. Pedig még Dominiknek is megígértem, hogy együtt hozzuk helyre a szüleinkkel a dolgot. Egy kölyöknek több bátorsága volt, mint nekem. Nem akartam belegondolni, hogy Adri apja az én nevelőapám is lesz. *Bassza meg, kurvára kizárt!*

Felmordultam, és a hajamba túrtam. Megőrültem. Még mindig mindenhol éreztem Adri illatát, a jelenlétét, a fél cucca nálam maradt, de egy ujjal sem nyúltam semmihez a szobájában. Másfél hete elhúzott, de a szobája a múltba dermedt.

Összerezzentem, amikor a videót megszakította Toma hívása.

– Mondd!

– Adri a Korányi sürgősségin, most vitte be a mentő.

– Mi? – ültem fel, mintha madzagon rántottak volna.

– Itt volt az exe...

– Indulok!

Azonnal pattantam, az órát sem néztem, csak magamra kaptam egy pulcsit, az előszobában az edzőcipőt meg a kabátot, és rohantam.

A Korányi csak néhány utcányira volt, de kurvára mindegy, mert a város másik felére is elszaladtam volna Adri miatt. Reméltem, hogy a fasz sem úszta meg. Reméltem, hogy Adri jól odavágott

neki, mert ha nem, akkor majd tőlem megkapja! Reméltem, hogy Adri túléli. *Bassza meg!* Egyszer veszem le róla a szemem, és máris bajba kerül...

Úgy robbantam be a sürgősségi ajtáján, mintha a célszalagot szakítottam volna át a maratonon. Fertőtlenítő szaga szúrta az orromat, a torkom kiszáradt, patakokban folyt rólam az izzadság. Tömve volt a váró, közlekedni is nehezen lehetett az emberek között.

A betegfelvételi pulthoz verekedtem magam, de csak annyit tudtak mondani, hogy a vizsgálóban van, isten tudja meddig. Tehetetlenül köröztem a váróban. Az egyik fal mellé hordágyat toltak, a rajta heverő tag nyöszörögve fordult egyik oldaláról a másikra. Mellettem egy kiskölyök a karját dajkálta, a konyharuhát, amit kötésnek használt, már bordóra áztatta a vér.

Vér, mocskok, hangzavar, levegőtlenység.

Inkább kirohantam az épület elé a járdára, előkotortam egy cigit a dobozból, amíg anyámat hívtam.

– Bálint – csodálkozva ejtette a nevem, amikor felvette. Már nagyon régen nem kerestem.

– Adri a Korányiban van Peti miatt. Szólj Krisztiánnak, hátha ez érdekelni fogja.

– Úristen! Hogy van? Mi történt?

– Nem tudok én se többet.

– Rendben, azonnal indulunk!

Köszönés nélkül kinyomta. Mélyet szívtam a cigiből. Lehúztam a kabátom cipzárját, ezerral vert a szívem. Fel kéne hívnom Keresit. Kurvára nem tetszett a gondolat, de Adrinak biztosan fontos lenne, hogy az is tudja, mi történt.

Második cigire gyújtottam, megkerestem Messengeren, és rányomtam a sima hívás gombra.

Kicsöngött.

Elszorult a gyomrom.

Kicsöngött.

Minden sejtem tiltakozott ez ellen.

Kicsöngött.
És kinyomta.
Simán rám baszta a kurva telefont a gyökér!
Inkább írtam neki.

admiról van szó te fasz

Azonnal megnézte, aztán hívott. Videóhívásban. Ó, *baszd meg...*
Beálltam egy lámpa alá, háttal a kórház ajtajának, és fogadtam a hívást. A világ másik felén világos volt, Kerekesi egy kurva nagy medence szélén ült, nyakában törölközővel. Belefűlhathatna a vízbe.

– Mi történt? – vágott egyből a közepébe mogorván.

A hátam mögé mutattam.

– Kórházban van, fingom sincs, milyen állapotban.

Kerekesi lesápadt. A szemében tehetetlen kétségbeesés tükröződött. Tudtam, hogy ugyanazon megy most át, mint én. Ugyanúgy szereti a csajt, és gyűlöltem a gondolatot.

– Te tetted?

Megremegett a kezemben a cigi.

– Én? – Düh feszítette a torkom. – Szerinted képes lennék bán-tani?!

– Megtörtént már!

Rámarkoltam a mobilra. Recsegett az ujjaim között.

– Soha – nyögtem. – Soha nem ütném meg! Az exe tette. A közelben sem voltam, mert Adri elköltözött, de ezt már biztosan tudod. Ha ott lettem volna, akkor a faszi családjá rendezhetne egy szép temetést egy csúnya halottnak.

Kerekesi meredten bámult rám, mintha ezer dolgot akarna mondani egyszerre, mégsem szólalt meg. Nagyot szívtam a cigiből.

– Na mindegy, gondoltam, szólok, mert ő azt akarná.

Kerekesi gúnyosan, örömtelenül felröhögött.

– Mi vagy te, baszd meg? Jós? Hogy így tudod, mit akarna.

– Tudom, hogy az lenne az első, hogy neked szólna, mert minden kurva nap végighallgattam a maratoni beszélgetéseiteket, utánfutó.

Kerekesi fölényesen elvigyorodott.

– Remélem, szétbaszott miatta az ideg.

– Csak annyira, amennyire téged, tudva, hogy most én vagyok itt mellette.

Kerekesi szeme gyilkosan villant, amitől én is elvigyorodtam.

Váratlanul lefékezett a járda mellett egy sötét Opel, és Toma pattant ki belőle.

– Én is itt vagyok! – zihálta, ahogy odarohant hozzám. – Mi a helyzet? Mit csinálsz? – Belebámult a mobilba. – Ja, csak te vagy az? – fintorgott.

Kerekesi bemutatott neki.

– Még semmit nem tudok. Te mennyit láttál?

– Adri kiment szünetelni, láttam, hogy nem érzi jól magát. Aztán nem sokkal később berohant a bárba egy vendég, hogy gáz van. Nem tudom, mi a faszért nem hívott senki mentőt. Mire kimentem, leterítette a faszit, de ő sem volt jobb állapotban. Vérzett a szája, a szemöldöke, alig mozgott, lila volt a nyaka, kaphatott néhány pofont is, hányt.

Kerekesivel egyszerre mordultunk fel. Bosszú tüze égette a csontjaimat.

– A faszi sem nézett ki szebben, és ahogy fejbe rúgta... – Toma megcsóválta a fejét. – Nem csodálkoznék, ha megölte volna.

– A csávó érdekében mondom, hogy remélem, valóban megdögölt, mert akkor velem nem kell találkoznia.

– Amikor betették a mentőbe, még élt. Bemegyek, érdeklődök – mondta Toma, aztán eltűnt az épületben.

Kerekesivel egymásra néztünk.

– Szólj, ha megtudsz valamit.

– Szólok. Itt maradok, amíg kell.

Köszönés nélkül kinyomtattam a videóhívást. Elszívtam még egy cigit, miközben anya és Krisztián is befutott.

– Hol van? – állt meg előttem Krisztián. Merev testtartása még szoborszerűbbé tette.

– Vizsgálják, én sem láttam még.

Krisztián semmilyen érzelmet nem mutatott. Azon kívül, hogy még a szokásosnál is jobban összepréselte a száját.

– Ki fogom nyírni a gecit – mondtam neki őszintén.

– Azt bízd rám – morrant. – Ne csinálj hülyeséget, nem akarok még veled is foglalkozni!

Meg sem várta a válaszomat, betrappolt a kórházba. Anyához fordultam.

– Már megint szarul választottál. Annyi érzelem szorult belé, mint egy bokszkesztyűbe.

– Szereti Adrit, akármit is gondolsz róla. – A hangja megremegett.

– Nem mondta, de tudom, hogy büntudata van, amiért nem hitt neki.

– Lehet is büntudata!

Lehajtotta a fejét, halkán megszívta az orrát.

– Tudod, apád...

Felszisszentem.

– Nem érdekel, nem akarok róla hallani!

Jéghideg csend ékelődött közénk. Megigazította fekete keretes szemüvegét.

– Krisz jól bánik velem, Bálint. Sokkal jobban, mint apád valaha. Be akartam csukni a fületem.

– Krisz mellett érzem, hogy szeretnek, és én is szeretem őt.

Felhorkantottam.

– Szeret... Nemcsak én nem tudom elképzelni, milyen olyankor, amikor szeret valakit, hanem Adri sem tudja, pedig ő vele élt.

– Tudom, Krisz is tudja, hogy változnia kell, és dolgozik rajta, hidd el. Dolgozunk rajta, hogy nyitni tudjon, de az élete...

– Nem érdekelnek a kifogások! – Előkotortam az ezredik szál cigit, és meggyújtottam az előző paraszával. – Felnőtt ember. Nem menthetjük fel a gyerekkori szarságai miatt. Ez nem mentség arra, hogy miért nevelt egy szorongó, depressziós csajt.

– Terápiára jár, Bálint. Dolgozik magán.
– Nem valami hasznos a terápia...
– A parti után ment először, mert én is összeveszttem vele. Akkor csúnyán viselkedett.

Az nem kifejezés...

– Adrinak pánikrohama volt utána. – Nagyot slukkoltam a cigiből. Megszédültem, túl sok nikotinnal sokkoltam ma este a testem.

– Krisz semmiben nem hasonlít apádra – mondta halkan. – Én is megírtam a sürgősségit, amikor veled voltam terhes, Bálint.

Bevillant, amikor a fürdőben sminkelte a monokliját kisírt szemmel, és azt mondta, semmi baj, menjek játszani. Bevillant, amikor a feje mellett tört szilánkosra egy tányér a falon. Bevillant, amikor az elfojtott zokogását hallgattam éjszakánként. Bevillant, amikor kapkodva összecsomagolta a cuccainkat. Akkor nehezen mozogtam a nadrágszíjjal hurkásra vert hátam miatt, mégis segítettem a pakolásban.

– Nem maradhatunk itt, Bálint. Viviékkel már mindent megbeszéltem, rendbe jössz, bízz bennem.

A gyomrom a torkom felé kúszott. Bíztam benne. Akkor megmentett minket a meneküléssel. Elhajtottam a csikket, és nyirkossá vált kezemet a zsebembe süllyesztettem. Eltemettem a gyerekkoromnak ezt a részét, és inkább Adrira koncentráltam, mert azt, ha kurva nehezen is, de tudtam kezelni. Megerősödtem a Munkácsyban.

– Remélem, a szarházinak kurva szar élete van most – morogtam.

– Börtönbe került halált okozó testi sértésért. Mindig tudtam, merre jár, egy percre sem vettem le róla a szemem, még azután sem, hogy felnőttél, és elköltöztél tőlem. Figyelnem kellett, hogy ha közel jár hozzánk, közbe tudjak lépni. Soha nem lehettem nyugodt.

Ezért menekül Adri ennyire az országból. Hogy még csak egy kontinensen se legyen a bántalmazójával. Kurvára megértettem, még ha kibaszottul fáj is. Ezek után tényleg muszáj lesz innen elmennie, Kerekesi mellett tud majd gyógyulni, mert eddig is a lófejú

tartotta a felszínen. Viszketett a tenyerem a gondolatra, de nem lehettem önző, el kellett engednem New Yorkba.

És akármennyire haragudtam anyára, ő azután is nyomon követett, hogy fényévekre távolodtunk egymástól. Nem szűnt meg a védőbástyámnak lenni. Adrinak képes lettem volna második esélyt adni azzal, hogy összejövök vele. Toma is kapott tőlem esélyt, hogy nem veri át Vivit. Talán anya is megérdemli, hogy nyissak felé.

– Hogy...? – Megköszörültem a torkom. – Hogy jött ez össze Krisztiánnal? – A mellettünk lévő koszos lámpaoszlopot bámultam.

– Szállodai recepció munkát kerestem, és úgy alakult, hogy felvettek az egyikbe, amiről fogalmam sem volt, hogy az övé. Hónapok óta ott dolgoztam, amikor egyik este belépett az ajtón. Nem lepődött meg, hogy ott talált, kezdettől fogva tudott a munkaviszonyomról, mivel ő bólintott rá. Aztán ennyi ideig vacillált, hogy felkeressen-e. Beszélgettünk, egyre többször jött, egyre többet beszélgettünk, aztán egyik este meghívott vacsorázni.

Anya mosolygós arcára sandítottam. Ragyogott. Picsába, tényleg szereti a palit...

– Tudnod kell, fiam, hogy régen fogalmam sem volt, milyen érzékenyen fog érinteni a viszonyunk. Semmiről nem tudtam.

Mert nem érdekelte, nem hallgatott meg...

– Először most is visszautasítottam a múltunk miatt és miattad, ráadásul nem akartam a főnökömmel kezdeni. Aztán hónapokig udvarolt, amíg el nem fogadtam a meghívást.

– Fasz... – Csak ennyit tudtam kinyögni. – Olvastam az eljegyzésről...

– Krisz azért hívta el Adrit a partira, hogy elmondja neki, de nem úgy alakult, ahogy eltervezte, és veled sem számoltunk.

Gúnyosan felhorkantottam. Na ja, én sem számítottam semmire, ami az elmúlt három és fél hónapban történt.

– Ti hogyan... találkozotok újra? – kérdezte bizonytalanul, mint-ha attól félné, hogy ezzel elijeszthet.

– Lakótárs kellett, és ő jelentkezett – feleltem szűkszavúan.

Bólintott. Várt. Nagyot sóhajtottam. Feszültség telepedett rám, ahogy mesélni kezdtem. Minél többet meséltem, annál könnyebbnek éreztem magam.

Bálint

AZ ELMÚLT órákat végigdumáltuk a hidegben. Egyikőnk sem akart bemenni, amíg Krisztián ki nem szólt, hogy Adrit áthelyezték a belgyógyászatra. Megrándult a nyaka, és enyhe agyrázkódása van. Olcsón megúszta. Hajnali két óra volt, de egyáltalán nem voltam álmos.

– Felkerült a netre a videó, valaki felvette – lépett mellénk Toma, és behúzódunk a váró egyik sarkába.

Összedugtuk a fejünket a mobilja felett. A felvétel onnan indult, hogy Adri a földre döntötte Petit. A csontjaim minden kurva ütést éreztek, amit Adri kapott. Csoda, hogy túlélte.

– Mentsd le, mielőtt valaki törli. Ez bizonyíték – mondta rekedten Krisztián, aztán szó nélkül elfordult, és zsebre dugott kézzel fakép-nél hagyott minket.

Én is lementettem. A kommentcunami alatta elképesztő volt. Mindenki Adrinak szurkolt, megjelent a #girlpower, Petit szidták kórusban, és sopánkodtak, hogy milyen borzalmas dolgok történnek a mai világban. Mindig történtek borzalmas dolgok, csak a net miatt most már látjuk is.

Elküldtem Kerekesinek is a videót, és megírtam, hogy Adri jól van, a belgyógyászatra került. Kerekesi azonnal látta, és dobott rá egy lájkot. *Paraszt.*

– Hazavigyelek? – nézett rám Toma, miután eltette a mobilját.

– Maradok.

Felvonta a szemöldökét, megcsillant benne a piercing.

– De csak órák múlva mehetsz be hozzá.

– Maradok. Egyszer már egyedül hagytam, most nem fogom.

Toma némán bólintott, és megveregette a vállamat.

– Ügyes csaj, jó munkát végeztél vele, sikeresen megvédte magát.

Kibaszottul büszke voltam rá, de jobb lett volna, ha nem is kerül éles helyzetbe.

Miután Toma elköszönt, és anyámék is hazamentek, leültem az egyik karcos, kifakult műanyag székre a folyosón a belgyógyászat környékén. Itt nyugisabb volt a helyzet, egy-két nővér suhant csak el néha előttem lobogó köpenyben. Hajnali három volt. Hogy a piszába fogom így kinyitni a Spartacust kilenckor? Felléptem a terem oldalaira, és mindenhol posztoltam, hogy ezen a napon zárva leszek, aztán csináltam egy videót TikTokra.

– Eddig sosem raktam fel személyes dolgot, de most muszáj. Hajnali három van, és kórházban vagyok, mert...

Nagyot nyeltem. Minek nevezzem Adrit? A barátomnak? A csajomnak? Egyik sem volt igaz.

– Mert a lányt, aki az elmúlt hetekben segített az edzőtermet visszahúzni a szakadék széléről, és akibe szerelmes lettem, brutálisan megverték ma este.

Égett a szemem, ahogy eszembe jutottak Peti csapásai.

– Akkor sajnós nem voltam vele, de most igen, várom, hogy bemehessek hozzá, ezért a Spartacust a mai napon nem tudom kinyitni. Sajnálom. Mindig vigyázatok magatokra, és találkozunk holnap!

Leizzadtam ebben a másfél percben. Még körlevelet is küldtem a feliratkozottaknak. Ezzel a tájékoztatással elment egy óra, de legalább telt az idő.

A kényelmetlen műanyag szék mindenhol nyomott. Tompán hasogatott a fejem, becsuktam a szemem. Csak egy pillanatra...

***

– Elnézést!

Felriadtam, ahogy egy nővér megrázta a vállamat.

Ráborultam a többi székre, amíg aludtam. Ropogott a gerincem, sajgott a derekam, és szerintem átrendeződtek a belső szerveim is.

– Igen? – ültem fel nyögve.

– Látogatási idő van.

Reumás csigaként tápászkodtam fel a székből. Elhomályosult előttem a világ, ahogy megszedültem. Kéne egy energiaital.

– Jól érzi magát? – lépett közelebb a nővér.

– Csak a fáradtság, semmi bajom...

Nehezen vettem a levegőt, túl sok cigit szívtam hajnalban. Miután beléptem az osztály kétszárnyú, megsárgult ajtaján, a betegfelvételhez vánszorogtam. A faszijának hazudtam magam, és megtudtam, hogy a hármaskörteremben fekszik.

Fájdalmasan kalapált a szívem, ahogy lassan benyitottam. Ugyanaz a szúrós fertőtlenítőszag terjengett bent, ami az egész épületben, de itt még keveredett az állott levegővel. Nem sokszor szellőztethetnek. Három-három ágy sorakozott egymással szemben, közöttük szűk folyosó, mindegyik ágyban feküdtek. Adri jobboldalt, az ablak melletti legutolsóban aludt, félig ülő helyzetben, nyakmerevítőben. Halkan köszöntem a többi betegnek, aztán megkerültem Adri ágját. Görcsbe rándult a gyomrom, ahogy lenéztem rá. Feldagadt a fél arca, véraláfutások csúfították a bőrét, az egyik szemöldökén sebösszehúzó tapasz, a szája szélén seb. Szaggatottan vette a levegőt.

Halkan mellé húztam egy rozoga széket, és leültem. A karja a takarón pihent, két bütyke is felrepedt a jobb kezén. Bizsergett az ujjam az érintéséért. Olyan óvatosan fogtam meg a kezét, mintha porcelánból lenne. A szemhéja alatt megrándult a szeme, és halkan sóhajtott. Lélegzet-visszafojtva bámultam, miközben puha bőrét simogattam. Fasz voltam, hogy elküldtem.

Adri megmozdult, grimaszolva felszisszent. Megdermedtem én is, ahogy rám hunyorgott véreres szemével.

– Szia! – suttogtam.

– Bálint... – suttogta vissza rekedten.

– Itt vagyok.

Nehezen nyelt, egy pillanatra becsukta a szemét.

– Álmodom?

– Nem.

– Majdnem meg kell halnom... hogy szóba állj velem?

Felhorkantottam.

– Elég bonyolult a kapcsolatunk, és elég makacs vagyok.

– Csak egy icipicit.

Rám nézett, mire megcsóváltam a fejem. Hogy van energiája ilyenkor poénkodni?

– De a zserbóról... lecsúsztál. Lenke néni befalta... az egészet.

Úgy zihált, mintha már ennyi beszédől kifulladt volna.

– Majd süthetsz még – mosolyogtam.

– Megkívántad?

– Nagyon is!

Adri szájszéle fáradt mosolyra rándult.

– Akkor jó, mert nem kapsz. Azt mondtad rá, hogy szar.

Hideg ujjai közé csúsztattam a sajátomat. Adri erőtlenül behajlítottta őket.

– Hazudtam. Jól sütsz, a csoki pedig a gyengém. Olyan, mint a szemed.

Még szélesebben mosolygott, ami aztán fájdalmas grimaszba torzult.

– Szerencsére annyi... erőm sincs, hogy elpiruljak... ettől a gyenge bóktól.

– Bocs, nem vagyok kipihent a bókokhoz. Itt voltam egész este.

– Hol itt? – ráncolta a homlokát.

– A folyosón. Kibaszottul aggódtam érted. – Megremegett a hangom. Óvatosan megszorítottam a kezét.

– Tudhatnád, hogy engem... nem olyan könnyű legyőzni.

Halkan felnevettem, a kézfejét simogattam.

– Rohadtul tudom, és imádom ezt benned.

– Bálint? – Újra elmosolyodott. – Nyertem.

– Láttam, tigrisem. Kibaszottul büszke vagyok!

Könny futotta el a szemét.

– Hol láttad?

– Fent vagy a neten. Sok rajongód lett.

– Ah... Már megint felkerültem?

– Szerintem ez tök jó! Példát mutatsz, hogy senki ne hagyja magát, ha bántják.

Becsukta a szemét, de újra elmosolyodott. Soha nem láttam még ennyire védtelennek, de még soha nem láttam ennyire erősnek sem.

– Azt szeretném, ha visszaköltöznél hozzám. – Sóvárgás feszített, a közelében akartam lenni. – Bocs, ha megijesztettelek a szekrényajtóval, téged soha nem bántanálak, tőlem nem kell félned.

– Nem félttem, csak... nagyon megbántottál. Nem lenne értelmesebb visszaköltöznöm. Egy hét múlva repülök.

– Akkor arra az egy hétre! Kérlek! Nem akarom, hogy egyedül legyél ezek után. Gyere vissza hozzám! Elbasztam azzal, hogy elküldtelek.

Adri újra kinyitotta a szemét.

– Bálint...

– Szeretlek! – A szó fájdalmas nyögésként hagyta el a száját. Adri erőltlenül megszorította a kezem. Elnyíltak az ajkai, de közbevettem, mielőtt megszólalhatott volna: – Akkor is szeretlek, ha utálsz. Bármit csinálsz, szeretni foglak, és ez ellen képtelen vagyok tenni! Szar, mert el kell engednem téged, szar, mert ez az egész kurvára esélytelen, mégis szerelmes vagyok. Szeretném, ha erre az egy hétre az enyém lehetnél. Csak ezt az egy hetet kérem tőled!

Szánalmasan könnyörögtem, miközben csak fáradtan pislogott rám.

– Bálint, azt mondtad..., hogy nem akarod ezt.

– Tudom, de...

– És igazad volt. Túl sok minden történt..., és le kell tisztáznunk magunkban. Veled is helyre szeretném... hozni a kapcsolatot, átbeszélni, de kell a távolság.

Tehetetlenség csomózta a gyomrom.

– Nem bírom nélküled...

– Pont ezért kell meghúznunk a határokat, hogy ne függjünk egymástól.

Rádöntöttem a fejem a kézfejére, mintha meghajolnék előtte. Tétova ujjak túrtak a hajamba. Becsuktam a szemem, borzongás ciká-

zott rajtam keresztül. Úgy fogom elveszíteni, hogy soha nem volt az enyém. Elbasztam az időt a makacskodásommal.

– Nem utállak, Bálint. És meg szeretnék veled mindent beszélni, lenne néhány kérdésem. Benne vagy?

– Mi mindent? Az elmúlt három hónapot? – morogtam a kézfejebe.

– Az elmúlt nyolc évet.

Levert a víz. De hát én is ezt akartam. Ha nem került volna kórházba, én kerestem volna fel, mert ki akartam neki tálalni. Elég volt a titkokból és elhallgatásból.

– Oké.

Tovább cirógatta a fejemet. Megpuszítottam puha, meleg kézfejét.

– Szóltam Kerekesinek is – mondtam rövid hallgatás után.

Megdermedtek az ujjak.

– Ugye nem balhéztatok?

Felemeltem a fejem.

– Annyira nem...

Adri ujjai kicsúsztak a hajamból, végigsimított borostás arcomon. A tenyerébe törleszkedtem, amíg le nem hanyatlott a keze az ölébe.

Ekkor nyílt a kórterem ajtaja, és Krisztián lépett be rajta. Egyedül. Adri keze megfeszült az enyémben.

– Peti él – közölte színtelen hangon, ahogy megállt velem szemben az ágy túloldalán.

– Leszarjuk, hogy él-e vagy meghalt.

– Én nem, mert megbonyolítaná Adrienn dolgát, ha...

– Önvédelem volt – vágtam a szavába élesen.

– De ezt a bíróságnak is meg kéne magyarázni.

– Átküldöm a felvételt... ami egyértelműen bizonyítja... a fenyegetést – suttozta Adri. – És ott lesz majd a kórházi jelentésem, én viszont semmilyen... bíróságra nem megyek, mert elköltözök.

Krisztián merev tekintetén árnyék suhant át.

– Elköltözöl? Mi ez a hirtelen hóbort már megint?

Adri nagyot sóhajtott, becsukta a szemét. Egyre lassabban forgott a nyelve.

– Azóta tervezem, hogy elmenekültem Petitől.

– És mégis hova mennél? – Krisztián nem ült le, egyenes testtartással állt, úgy nézett le ránk, mintha alsóbbrendű lények lennénk.

– Lehetne... hogy csak most az egyszer ne beszélj velem ilyen lekezelően?

Krisztiánnak megrándult egy izom az állkapcsában. Azt hiszem, máshogy nem is tud beszélni. Mivel nem válaszolt, Adri folytatta:

– New Yorkba megyek, egy hét múlva indulok.

Krisztiánnak megnyúlt a képe. Legalább valami emberi reakciót préselt ki magából.

– Olyan messze? – Tompán kongott a hangja. – Én miért nem tudtam róla? Szó nélkül átrepülted volna a fél világot?

– Nem gondoltam, hogy érdekelne.

Adri tárgyilagos hangjától elszorult a mellkasom. Nem is tudta, mennyire megértettem most.

– Hogyne érdekelne?! Az egyetlen lányom vagy!

Adri megint becsukta a szemét.

– Hát akkor már tudod. Legalább tőlem, és nem a médiából. Az eljegyzésről mikor akartál szólni?

– Amikor meghívtalak a születésnapimra.

– Ó... – Adri fásultan elmosolyodott. – Az máshogy alakult.

Feszült csend telepedett ránk.

– Apa... Igaz Peti vádja a pénzmosásról?

Pénzmosás? Döbbenet pislogtam Krisztián pókerarcába.

– Azt elsimítottam. – Csak ennyit mondott.

Szóval igaz. Adri pislogott egyet, de nem firtatta, tudomásul vette.

– Fáradt vagyok, pihenni szeretnék.

Szóval húzzunk a picsába.

Krisztiánnal egyszerre bólintottunk. Nekem is tompán lüktetett a fejem a néhány óra alvás után. Megszorítottam Adri kezét, és felkászálódtam a székről.

– Holnap is jövök – búcsúztam.

Némán mosolygott. Krisztián nem mondott semmit, csak elköszönt tőle. Miután én is elköszöntem, követtem a fickót a folyosóra.

– Nobel-díjasan elcseszted vele a dolgokat – jegyeztem meg, ahogy elindultunk a megsárgult falú, szűrős szagú folyosón.

– Már csak arra van szükségem, hogy egy kölyök bírálja a nevelésemet – csikorgatta a fogait.

Gúnyosan felhorkantottam. Semmi köze nem volt az életkoromnak ahhoz, hogy láttam, mennyire szar apa, ha jár terápiára, ha nem.

– Anyámmal komolyan gondolod? – kérdeztem, miután elhagytuk a belgyógyászatot, és már a lépcsőt tapostuk.

– Megkértem a kezét – nézett rám olyan fejfel, amiről sütött, hogy hülyének gondol.

– Látom, nálad alapbeállítás, hogy mindenkit lenézel. Fingom sincs, mivel fogtad meg már megint az anyámat, de tuti nem a stílusoddal.

Krisztián barna szeme rám villant. Ahogy leértünk a tágas földszintre, szembefordult velem.

– Lehet, hogy Rebeka eltűri ezt a neveletlen modort, de én nem fogom – szűrte a fogai között. – Amúgy sem örültem neki, hogy Rebeka annyira be akart vonni az életünkbe téged, de támogattam benne. Szeretem őt, de téged nem, és hidd el, kölyök, nem akarsz az ellenségednek.

Fáradtan elvigorodtam.

– Nem szartam be tőled. Ha tetszik, ha nem, anyámhoz tartozom, csak azért sem fogsz tőlem megszabadulni.

– Eddig hallani sem akartál róla...

– Hát akkor itt az ideje egy anya-fia egyesülésnek – táncoltattam meg gúnyosan a szemöldököm, aztán lazán szalutáltam, és otthagytam a francba.

Farok.

Bálint

AZ EGÉSZ végzős évemben a végső csapáson dolgoztam Adri ellen, ami majdnem szó szerint az ölembe hullott. Az egyik szalagavatós táncpróbánk után tartottam éppen hazafelé. Ahogy átvágtam a csendes épületen, befordultam arra a folyosóra, ahol a tanári volt, aztán váratlanul résnyire kinyílt az ajtaja, és az egyik osztálytársam, Márk lépett ki rajta. Nem látott, mert pont eltakart egy cserepes növény. Gyorsan körbenézett, megigazította a gatyáját, és elsietett az ellenkező irányba. Mit keresett a tanáriban hatkor? Egyáltalán, mit keres a suliban ilyenkor?

Továbbindultam, de ekkor Adri anyja jött ki az ajtón. Ahogy meglátott, kérdően felvonta a szemöldökét.

– Hát te mit keresel még itt? – kérdezte elkenődött rúzzsal.

– Jó napot, igazgatónő! – köszöntem kiszáradt szájjal. – A szalagavatóra próbáltunk Adrival.

Lenézően végigmért.

– Te lettél a párja?

Némán bólintottam.

– Remélem, nem hoztok szégyent az iskolára a viselkedésetekkel – mondta felszegett állal, aztán kulcsra zárta az ajtót, és faképnél hagyott.

Mi a szar volt ez? Mi van Márk és a nő között?

Ezek után egész héten figyeltem, és Márk többször is járt bent az igazgatónál tanítás után. Napokig azon pörögtem, hogyan buktassam le őket. Mindig akkor láttam, amikor már kifelé jött, de nem sikerült elkapnom, ahogy bemegy az igazgatóiba. Aztán az érettségi hetében tovább bent maradtam. Sokáig vártam az egyik falkiszögellésben bujkálva. Már majdnem feladtam, amikor végre Márk felbukkant a folyosón. Úgy osont az igazgatói felé, mint valami kommandós. Elvigyorodtam. Most meglesztek!

Amint Márk eltűnt az ajtó mögött, vártam egy kicsit, és én is odaosontam. Hangtalanul benyitottam. Ahogy sejtettem, egy tanár sem

tartózkodott bent. Átvágtam a tanárin, az igazgatónő külön irodájának ajtajához. Halk nyögések szűrődtek ki az ajtó mögül. Elővettem a mobil, és elindítottam a kamerát.

Óvatosan lenyomtam a kilincset, és résnyire nyitottam az ajtót. Pont ráláttam az íróasztalra. Az igazgatónő széttett lábakkal ült rajta, miközben Márk letolt gatyával mozgott előtte. Azt a kurva! Más sejteni, hogy kavarnak, és konkrétan végignézni, ahogy a nőt tömik az asztalon. Még akkor is, ha Márk már szintén betöltötte a tizennyolcat... Szuper felvételt készítettem.

A ballagást kint tartották az udvaron.

Ahogy elkezdődött a ceremónia, az igazgatónő kiállt mindenki elé egy mikrofonnal a kezében, és belekezdett az előre megírt, unalmas búcsúztató szövegbe, miközben a mögötte lévő kivetítőn képkockák peregtek az iskola egész éves életéből.

Hevesen dobogó szívvel tördeltem izzadó ujjaimat. Csak jó legyen az időzítés! Lefizettem az igazgatói irodában lévő laptop kezeléséért felelős gyereket, hogy a megfelelő pillanatban indítsa el a videót. A laptopához kapcsolódott a kivetítő. Remegős izgatottsággal kulcsoltam össze az ujjaimat magam előtt.

– Élvezettel gondolok vissza az elmúlt időszakra – mondta éppen a nő, mire hangosan felhorkantottam, amit köhögésnek álcáztam. – Minden diák a szívemhez nőtt az évek alatt.

Mintegy végszóra, megszűnt az addig andalító zene, és teljes hangereőn felharsant a kéjes nyögés a hangfalakból.

Kezdődik!

A kivetítőn megjelent az igazgatónő Márkkal.

Egy másodpercre mindenki megdermedt. Aztán kitört a káosz. A szülők felhördültek, az igazgatónő pánikszerűen rohángált, hogy kikapcsolja a felvételt. Márk elsápadt, úgy nézett ki, mint aki menten elájul. Krisztiánnak megnyúlt az arca a döbbenettől, megkapaszzkodott az egyik szék háttámlájában. Én meg legszívesebben bontottam volna egy zacskó chipset az örület közepén. Méltóan búcsúzó a Munkácsytól. Felröhögtem, amikor a tekintetem találkozott Adriével.

– Ez a te műved? – ordította.

Rákacsintottam, mire nagy hévvel megindult felém. Senki nem próbálta megállítani, kábé fel sem fogták, mi történik. Adri rám vetette magát, és ott püfölt, ahol ért. Próbáltam ellökni magamtól, de úgy beindult, mint egy felhúzhatós mini G. I. Jane.

Végül Vivi tépte le rólam. Adri neki is neki akart menni, de ekkor berobbant Kerekesi a képbe, és messzire húzta tőlünk.

– Dögölj meg, Gömböc! – fröcsögte Adri. – Remélem, a pokolban fogsz megrohadni! Gyűlöllek!

Adri hangjára riadtam, még mindig ordított, hogy mennyire gyűlöl. Országos botrány kerekedett az esetből. Krisztiánt ugyanúgy meghurcolták, amiért a felesége az egyik tanítványával folytatott viszonyt, nagykorúság ide vagy oda. Le kellett mondania, a nőt meg azonnal kirúgták. Tönkretettem őket. Krisztián jogosan utált.

Délután másztam ki az ágyból, és zombiüzemmódban kóvályogtam a lakásban, aztán amikor már éreztem magamban némi energiát, felnéztem TikTokra. A rövid videó rengeteg szívet és kommentet kapott. Mindenki Adri iránt érdeklődött, és esküdöztek, hogy majd megnézik maguknak a Spartacust, mert bejött nekik a hős lovag, aki hülye módon képes egy kórházban éjszakázni. Rengeteg privát üzenetet is kaptam, nem győztem rájuk válaszolni.

Másnap reggel meló előtt benéztem Adrihoz. Már lekerült róla a nyakmerevítő, így látszottak a véraláfutások fehér porcelánbőrén. Fel is öltözött, a takarón feküdt Vivi egyik könyvével a kezében.

– Ma már kiengednek – újságolta mosolyogva. Még mindig táskás volt a szeme, tekintetén sötét árnyékként ült a történetek lenyomata, mégis mosolygott. – Nincs bajom, csak pihennem kell.

Azzal vitatkoznék, hogy nincs baja, de inkább nem mondtam semmit, csak leültem mellé.

– Járt nálad Vivi? – böktek a könyvre.

– Barátnók lettünk – viccelődött, amitől én is elmosolyodtam. – Láttam a tegnapi videódat. Aranyos.

– És a reakciókat is láttad alatta?

Bólintott. A mozdulattól grimasz futott át az arcán.

– Gondolkodtam azon, amit mondtál, hogy példa lehetek, és talán igazad van.

– Általában igazam van – húztam ki magam büszkén.

Adri halkán, szaggatottan felnevetett, majd az oldalához kapott.

– Csodálom, hogy a bordám megúsza, mert fáj, és úgy nézek ki, mint egy dalmata.

– Tuti, hogy így akarsz jövő héten repülni?

– Tuti! Képtelen vagyok itt maradni. Ha lehetne, már holnap mennék.

A szavai a mellkasomra nehezedtek.

– Gondolkodtam, és arra jutottam, hogy beszélni akarok arról, amin keresztülmentem, mert beszélni kell róla. Lehet, hogy mások is átéltek hasonlót, vagy éppen ugyanabban a cipőben járnak, és ez inspirálhatná őket a változásra.

– Most neked is igazad van!

Megfogtam a kezét, Adri pedig olyan természetesen csúsztatta törékeny ujjait az enyéme közé, mintha tényleg együtt lennénk. Jólesett, és nem hagytam, hogy ezt az érzést megmérgezze a jövő.

***

Szilveszter délelőtt Adri üzenetet írt:

Ráérsz este, vagy a Barlangban leszel?

ráérek! 🤗

A recepcióspult mögött ültem, és éppen a havi bevételt számoltam.

Akkor átjössz? Csinálok sütit. 🤗

Én meg viszek gumit. Ezt nem írtam le, helyette küldtem egy csorgó nyálú emoji-t. Felkaptam a fejem, amikor kinyílt az ajtó, és bevágott rajta a decemberi huzat. Dominik vigyorogva, kivörösödött orral, zihálva lépett be rajta.

– Fél órát futottam, és nem akarok meghalni tőle – jelentette büszkén.

– Fasza vagy! – Átnyúltam a pult felett, és beleboksolt az öklömbe.

– Te meg durva, hogy kitetted a TikTokra, hogy szerelmes vagy! Adri jól van?

– Nem rázta meg annyira a vallomás – nevettem.

Dominik felkacagott.

– Nem attól, hanem úgy általában. De érdekel, mit szólt hozzá.

– Jobban van, majd helyrejön, és ma este fogjuk megdumálni a dolgokat.

Dominik huncutul hunyorgott.

– Este?

– Na húzzál átöltözni!

Jókedvűen bekocogott a férfiföltözőbe, én pedig bezártam a jegyzetkönyvöt. Majd otthon folytatom, de már most láttam, hogy a Spartacus magasan teljesített ebben a hónapban. Talán elgondolkodhatunk Andrissal a felszerelések bővítésén.

Ezért is tehettem meg, hogy ma csak a kölyköt fogadtam. Miután Dominik tréningnadrágra, trikóra cserélte a farmert és a pulcsit, a bemelegítéssel jól megizzasztottam, de ez sem fullasztotta ki teljesen.

– Mi ez az energia? – vigyorogtam, amikor már a bandázst tekerte fel.

– Csókolóztam egy lánnyal, és már tudom, mit akarok.

Felhúztam a pontkesztyűket.

– Na és mit?

Dominik felvette a zsákolókesztyűket, és eltökélten a szemembe nézett.

– Nem éreztem semmit a lánytól, szóval beszélnem kell Erikkel.

– Miről? – Összeütöttem a pajzsokat, és felé nyújtottam. Dominik utasítás nélkül beleütött. Figyeltem minden mozdulatát, minden izmot, ahogy dolgozik a bőre alatt. A trikóban látványosabb volt, alakult a kölyök.

– A csókról. Adri is azt tanácsolta, hogy beszéljek veled, ne várjam meg, amíg elmérgesedik a helyzet.

– És mit érzel Erikkel kapcsolatban?

Dominik szabályos, fegyelmezett csapást vitt be a pajzsba.

– Érdekel. Nagyon – felelte rövid szünet után.

Elvigyorodtam. Végre kimondta!

– És gyanús mostanában. Normálisabb. Jó, múlt héten...

Elharapta a mondatot, felsandított rám.

– Nehogy azt mondd, hogy megint verekedtél – húztam össze a szemem.

– Csak egy kicsit – húzta be a nyakát, mire megcsóváltam a fejem.

– De megint ő provokált, pedig már azt hittem, próbál barátkozni. A tesitanár beküldött labdáért a szertárba, Erik meg utánam jött, és meglökött. Csak úgy. Ezt nem hagyhattam szó nélkül.

– Dominik...

– Meg sem érezte, eskü! Kinevetett utána.

Felvontam a szemöldököm. Fura ez a gyerek.

– Múltkor Adritól kérdezted, hogy mit gondolhat Erik. Ő mit mondott?

Dominik meredten bámulta a pajzsokat, miközben felváltva ütött. Most csak lazán nyomtuk, nem utasítottam semmire, rábízta, mit csinál.

– Adri szerint közeledni akar, csak nem tudja, hogyan tegye. Vagy még ő maga sincs tisztában az érzéseivel. Ezt mondta szó szerint.

– Ezt miből gondolja?

– Tapasztalatból.

– Vagyis?

– Ő is próbált közeledni hozzád. Nem mondta?

Döbbsen ráztam a fejem.

– Ha azt nem vesszük közeledésnek, hogy állandóan belém kötött, amikor meglátott...

Dominik megállt kifújni magát, a szája lassú vigyorra húzódott.

– Akkor többet tudok, mint te?

– Kétlem, mivel én átéltem...

– Többet tudok, mint te – ismételte fellelkesülve.

– Akkor mesélj, Andersen!

Nagy levegőt vett, a plafon felé fordította az arcát.

– Két Valentin-napi levélről beszélt, amiket úgy írt alá, hogy T, mint tigris.

Gyökeret eresztett a lábam a tatami szőnyegbe. *Nem!* Eltátottam a számat, még lélegezni is elfelejtettem.

– Látom, emlékszel rá – vigyorgott Dominik önelégülten.

– Kurvára emlékszem! A haverommal találgattuk, ki küldhette, de nem lehetett Adri, mert túl jól ismerem a kézírását.

– És meddig tart megíratni mással egy üzenetet?

Az lehetetlen!

A suliban szokás volt Valentin-napon titkos üzeneteket írni, amikhez rózsaszín, szív alakú papírt lehetett venni az aulában kitett urnákból. Azokat aztán a DÖK-ösök az osztályokat járva kiosztották a címzetteknek. Az utolsó két évemben elég sokat kaptam, de főleg az utolsóban. A legtöbben aláírták. Közülük választottam az egyéjszakások zömét.

T tizenegyedikben csak ennyit írt: *Mindig, mindenhol rád gondolok. Megőrülök tőled!*

Ezzel még nem is foglalkoztam, de aztán tizenkettedikben teleírta a lapot: *Még mindig vágyom rád, egyre jobban kívánlak, de tudom, hogy te örökre bűnös, nedves fantázia maradsz. Sosem kaphatlak meg, és te sem kaphatsz meg. Egy éjszakáért veled képes lennék mindent felrúgni. Szeretlek! Semmit nem kérek tőled, csak azt, hogy őrizd meg a vallomásomat, és sose felejts el.*

Beleégett az agyamba, mert Tomával szinte minden szavát külön kielemeztük, találgattuk, ki állhat mögötte. Toma még poénból be

is dobta Adrit, mint lehetőséget. „Fogadjunk egy ezresben, hogy a titkos nedves puncid közelebb van, mint gondolnád”, aztán jót röhögtünk a feltételezésen. Abban az időben Adri a szakítása miatt tökre ki volt készülve, állandóan Kerekesi után koslatott, hogy bocssásson meg neki.

Azt a lapot természetesen megtartottam, míg a többit sorban kidobtam, miután megfektettem az írójukat.

Váratlanul nyílt a terem ajtaja, és egy hosszúkás arcú, kék szemű kölyök dugta be rajta a fejét. Dominik a másodperc törtrésze alatt elsápadt, aztán pedig elvörösödött.

– Bálint, ő az! – hebegte, és tett felém egy lépést, mintha fedezékbe akarna húzódni.

Jól megnéztem a kölyköt. Magas, rövid, barna hajú, beképzelt képű. Nike kabátja elfedte a testfelépítését. Fölényes kisugárzása egy az egyben a gimis Adrit idézte.

– Csá, mit szeretnél? – kérdeztem.

– Bokszolni. – A srác erőteljes, mélyülő hangja bezengte a teret. Fürkészőn Dominikre siklott a tekintete.

– Kell időpont, vagy most is jöhetek?

Végül is, miért ne adhatnék egy kis kezdőlökést a kölyköknek?

– Jöhetsz, majd Dominik megmutatja az öltözőt.

Erik bólintott, és visszahúzta a fejét az ajtóból. Dominik felém pördült.

– Utállak!

– Úgyis beszélni akartál velem.

– De nem most!

Egyik lábáról a másikra állt, a tarkóját vakarta.

– Semmi baj, itt vagyok, ha szemétkedni akarna, de szerintem nem fog.

Dominik nagyot szusszantott.

– Sőt, szerintem miattad jött.

– Gondolod?

Bólintottam.

– De honnan...? – Elharapta a mondatot, döbbsenten meredt maga elé. – A haveromnak mondtam, hogy ma jövök, és Erik a közelben hallgatózott.

Újabb szusszantás.

– Menjél, harcos! Mutasd meg neki az öltözőt.

Morgolódva leszedte a kesztyűket, a bandázst magán hagyta, úgy vágott át a termen, és kilépett a fogadótérbe.

A fennmaradó időben Eriket Dominikre bízta, együtt edzettek. Megmutatta, hogyan tekerje fel a bandázst, Erik pedig úgy tett, mint aki nem tudná. A kabát nélkül jobban megfigyelhettem a testalkatát. Vékony, de szálkás, kidolgozott izmok. Biztosan nemcsak az általánosban bokszolt, hanem azóta is. Én mellettük ütögettem, fél füllel figyeltem, ahogy a gimiről dumáltak, az órákról, a tanárokról, valami Pocakról, aki mindenkit szívat, és pofára osztályoz.

– Direkt nem tanulok föcire – mondta éppen Erik, és olyan szabályos ütést mért a zsákra, amit Dominik tartott a túloldalon, hogy igazolta a megfigyelésemet: nem szorul tanításra. Elég érdekes, hogy mégis Dominik került ki legtöbbször győztesen a verekedéseikből...

– Föcire én sem – vont vállat Dominik. – Pocak el sem olvassa a dogákat.

– Igen? – vont fel a szemöldökét Erik.

– Aha! Kipróbáltam. Minden válaszra tök hülyeséget írtam, és kettést adott rá, mint a többire.

Erik felröhögött.

– Ne csodálkozz, hogy kettés lett, ha hülyeséget írsz!

– De amikor tanulok rá, és jól válaszolok, akkor is kettés. Szerintem csak a neveket olvassa el, és az alapján osztályoz. Te hármas vagy belőle, ugye?

Erik bólintott.

– Na, próbáld ki, hogy valami fals dolgot írsz.

Erik gyanakodva Dominikre hunyorgott.

– Két hét múlva lesz doga – mondta elgondolkodva. – Oké, egy próbát megér. De ha átcsesztél...

– Akkor balfasz vagy, hogy hallgattál rám – vigyorgott Dominik, és Eriknek is felfelé görbült a szája.

Elfojtottam egy mosolyt. Jól működtek együtt. Legalább ők nem nyolc év után kezdtek nyitni, hanem csak másfél. Talán egy csomó szartól megkímélik így magukat és egymást.

Bálint

MUTÁN Dominik és Erik leléptek, még bent maradtam befejezni a bevételek összeszámolását, akár mennyire is rohantam volna Adrihoz. Ő mondta, hogy meg kell húzni a határt, és rohadtul igaza volt, ezért tartottam magamat ahhoz, hogy este menjek át. Otthon aztán előkotortam a fiókból a rózsaszín, meggyűródött szívecskét a tigri-ses képeslapja alól, és a zsebembe süllyesztettem, mielőtt elindultam.

– Nem a szilveszter miatt hoztam – emeltem fel a fahéjas whiskey-t, amikor Adri ajtót nyitott –, hanem erősítés gyanánt.

Elmosolyodott, és szó nélkül félreállt az ajtóból, hogy beléphessek a lakásba. Furcsa volt Adrihoz, és nem Tomához átjönni.

– Pont készen lettem a zserbóval.

Becsukta az ajtót, és szembefordult velem. A sebei bevarasodtak, a véraláfutások alig látszódtak, gyorsan gyógyult, bár óvatosan mozgott. Tettem felé egy lépést, sóvár éhség húzott. Nem hátrált, várakozóan pislogott fel rám.

Te örökre bűnös, nedves fantázia maradsz.

Elmosolyodtam. Hát nem maradtam fantázia. A szívecske égette a zsebemet, a csábító kókusztlól összefolyt a nyál a számban.

Sosem kaphatlak meg, és te sem kaphatsz meg.

Csillogó, csokibarna szeme nem ezt mondta. Dobbanó szívvel markoltam a whiskey-t.

Egy éjszakáért veled képes lennék mindent felrúgni.

Egy éjszakáért vele képes lennék a feje tetejére állítani az egész kibaszott univerzumot. Cseresznyepiros ajkai elnyíltak, a számra siklott a tekintete. Várt.

Szeretlek!

Ő jóval előbb bevallotta, mint én. Hogy sikerült ezt ennyire elkúrunk?

– Hova menjünk? – szólaltam meg kiszáradt szájjal.

Tényleg kelleni fog az a pia.

– A konyhába – suttogta. Lábujjhegyre állt, így egy szintbe került az ajkunk. Némán könyörgött egy csókért. Égett a szám érte, mégis elhátráltam.

– Előbb végre őszinték leszünk egymással.

Adri csalódottan visszazuttyant a talpára.

– Az fájni szokott – grimaszolt.

– Pont mi ne bírnánk ki? – hunyorogtam rá, aztán sarkon fordultam, és Adrival a nyomomban besétáltam a szűk konyhába.

Jóleső morgással szívtam magamba az édes sütiillatot. Letettem a piát az asztra, és azonnal rávettem magam a tepsire.

– Hé, még fel sincs vágva! – szólt rám Adri, de addigra már betömtem egy adagot a számba, úgy néztem rá.

Mosolyogva csóválta a fejét. Óvatosan, megfontoltan mozgott a konyhában, ahogy kivette a hűtőből a kólát, kinyitotta a whiskey-t, és előszedett két poharat a konyhaszekrényből.

– Most megmutatom, hogy keverem a piát. Tök profi lettem a bárban.

Leültem az asztalhoz, ő pedig gyakorlott mozdulattal öntött a pohárba. Átnyújtotta, és leereszkedett elém egy székre. Halkan sóhajtott.

– Hogy vagy?

– Nem vészes, de érzem mindenemet.

Elhúztam a számat, és megkóstoltam a piát. Nem is éreztem a whiskey-t, csak a kólát meg a fahéjat.

– Rohadt finom! Itatja magát.

– Tudom – mosolygott. – Ezért vigyázz is vele. Alattomos tud lenni.

– Ettől táncoltál a pulton? – hunyorogtam rá pimaszul, mire fájdalmasan felnyögött.

– Ettől, bár a végén már tisztán ittam a whiskey-t.

Vigyorogva csóváltam a fejem, és pusztá kézzel szedtem a meleg zserbóból. Még nem teljesen dermedt meg a csoki a tetején, de nem érdekelt.

– Tudod, Bálint, amikor az ember lemászott a fáról, elkezdett ám eszközöket használni... – somolygott az orra alatt. – Nem kérsz egy villát?

– Jó így – legyintettem, és lenyaltam az ujjaimat. Adri a pillantásával követte a mozdulatot, aztán lehajtotta a fejét, fészkelődött a széken.

– Oké, akkor hol kezdjük a beszélgetést?

– Hm. – Lenyeltem a falatot. – Talán a Valentin-napnál.

Adri enyhén felvonta a szemöldökét, én pedig kihalásztam a zsebemből a még jobban összegyűrődött szívecskét. Adri arca kisimult, vörös pír kúszott fel véraláfutásos nyakáról. Az ölébe tettem a papírt, és ittam.

– Szóval a közepén kezdjük. – Megint mocorogni kezdett a széken. – Akasztják a hóhért? – sandított rám.

Vigyorogva megtáncoltattam a szemöldököm.

– Hallgatlak, tigriske!

Adri kinyújtotta az asztal alatt a lábát, majdnem hozzáért az enyémhez. Égtem a lehetőségtől.

– Nem gondoltam, hogy tényleg meg fogod tartani.

– Arra kért egy szerelmes lány, hogy tartsam meg, ha már kideríteni nem tudtuk Tomával, hogy ki írhatta.

– Mintha számított volna, hogy ki írta – horkantott fel gúnyosan.

– Annyi levelet kaptál, hogy ki sem látszott a padod alóluk. Azt sem hittem, hogy elolvastad őket.

– Mindet elolvastam, de engem különösen az érdekelt, akinek titkos, nedves fantáziái voltak rólam.

– Ó, te jó ég! – A tenyerébe temette az arcát, úgy nevetett, aztán kihúzta magát. A nevetésbe nyöszörgés vegyült. – Nem hittem, hogy valaha fel kell vállalnom ezeket a sorokat előtted.

– De igazat írtál? – vigyorogtam.

– Igen. – Leengedte a kezét az arca elől, és zavartan bámulta a plafont.

Meglódult a szívem.

- Miket fantáziáltál rólam?
- Ne már, ebbe ne menjünk bele!
- De én szeretnék beléd... belemenni.

Adri megint nevetett.

- Nem teszel jót a bordáimnak – kapott az oldalához.
- Terelsz.

Mélyet sóhajtott.

– Arról fantáziáltam, hogy csókolózunk a gimi folyosóján, a vécében, a tesiszertárban, mindenhol.

– Csókolóztunk?

– Jó, oké, szexeltünk is – csattant élesen a hangja, és újra ivott. Változatlanul vigyorogtam. Ha ezt tudtam volna! Jobban próbálkozok nála. – Sokat és mindenhol szexeltünk. Nem tett jót a hormonjaimnak, hogy minden lánytól azt kellett hallgatnom, milyen vagy az ágyban. A női öltözők kegyetlen helyek, Bálint.

– Nem tudom, én annyira nem szenvednék egy női öltözőben.

Adri felhorkantott.

– Csabi mellett is rám gondoltál?

Pattogott közöttünk a kérdés. Adri az ujjai között forgatta a poharat, nem nézett a szemembe. Kerestem a szemkontaktust, de elfordította a fejét.

– Igen – suttozta megsemmisülten.

Büszkeség dorombolt a mellkasomban. Adri a pohár helyett a whiskey-s üvegért nyúlt, és töltött a megmaradt kólájába.

– Ha így folytatjuk, kidőlünk éjfél előtt – jegyeztem meg, miután én is ittam. A pia szétterjedt a gyomromban.

Adri nem válaszolt, a zserbót bámulta maga előtt.

– Azt írtad, hogy szeretsz – szólaltam meg rövid hallgatás után.

– Azt írtam – bólintott, megmarkolta ölében a levelet. – Te is... szerettél? – Tétován sandított rám, mint egy kislány. – Csak mert Csabi szerint igen, és amikor Vivit kérdeztem erről, nem adott egyértelmű választ.

– Azóta szeretlek, hogy megláttalak.

Ahogy kimondtam, könnyebben lélegeztem, megszabadultam a legnagyobb titkomtól. Adri szaggatottan felsóhajtott, halkán káromkodott.

– Mi történt a Munkácsyban? Mi volt ez az egész közöttünk? – dőltem előre a széken.

Most már összeért a lábunk. Az asztal alatt a térdére simítottam a tenyeremet. Barna szemében vágy parázslott.

– Emlékszem a legelső találkozásunkra. Belenéztem a szemedbe, és – megvonta a vállát – egyből megfogtál. Csak így – csettintett. – Annyira kitűntél közülünk. Egyből irigyelni kezdtelek. Mert bejöttél azzal a szakadt táskával, a kinyúlt, kopott ruháidban, és vállaltad önmagadat.

Nem igazán tehettem mást.

– Halálosan be voltam szarva akkor, azt hittem, ott fogok elájulni.

– De önmagadat adtad. Mindig. Kiálltál a farkasok elé, és azt mondtad – széttárta a karját –, ilyen vagyok! Leszarok mindent és mindenkit!

Jóízűen felnevettem.

– Akkor nagyon nem szartam le semmit, de tudod, ki nyugtatott meg?

Kérdőn nézett rám.

– Te. – Ez az egy szó ostorcsapásként csattant közöttünk.

Adri döbbenetén ráncolta a homlokát.

– Belenéztem egy pattanásos, fogszabályzós lány érdeklődő, barna szemébe, és lelassult a szívverésem, kitisztult a világ, és már nem akartam elájulni. Csak így – csettintettem.

Farkasszemet néztünk. Adri fürkészőn, nyílt tekintettel méregetett, pont, mint akkor.

– De abban nem hazudtam, hogy utáltalak – folytatta. – Azért utáltalak, amiért irigyeltelek, és amiért vonzódtam hozzád. Én soha nem lehettem az, aki szerettem volna. Megszabták, hogy mikor mennyit tanuljak, kikkel találkozhatok, mikor mit ehetek, mondhatok. Senki nem hallgatott meg, nem kérdezték, milyen volt a napom, ha né-

gyest vittem haza, jött a számonkérés, hogy miért nem ötös. Ha ötöst, akkor miért nem csillagos ötös? Soha nem voltam elég a családomnak, erre ott voltál te, minden, ami én nem lehettem.

Elszorult a mellkasom.

– Jó jegyeim voltak, de az nem igazi siker, mert nem magamért, hanem a szüleimért tanultam. És így is mindig megkaptam, hogy szégyent hozok rájuk. Pláne az utolsó két évünkben, amikor képtelen voltam a tanulásra koncentrálni, szintén miattad. Te emlékeztetted arra mindennap, hogy egy rab vagyok.

Aprót sóhajtott.

– Aztán megláttam apát az anyáddal. Addig is egy háborús övezetben éltem, de onnantól egyfolytában ment a veszekedés. Miután apám beadta a válókeresetet, belevetettem magamat az anyád utáni kutatásba. Csak magamat néztem, vissza akartam kapni a családomat. Hetekig nyomoztam utána, amíg rá nem találtam a videóra.

Összeszorult a torkom, a zserbó és a whiskey megfordult a gyomromban. Az a videó beleégett az agyamba, és szakadékot vajt közénk anyámmal.

– Nagyon sok mindent bánok, és az az egyik, amit máshogy csinálnék – nézett őszintén a szemembe. – Elég lett volna csak apámnak megmutatni, de vérszemet kaptam. Tönkre akartalak tenni, ezért inkább megmutattam mindenkinek, és komolyan azt kívántam, bárcsak eltűnnél az életemből végre.

A fejét csóválta.

– De nem tűntél el, és tizenegyedikben nehezebb volt, mint valaha. Olyan durva ellenállásba ütköztem a részedről, ami... – Beharapta az alsó ajkát. – Beindított.

Elvigyorodtam.

– Akkor ezért smároltál le a kosárpályán.

– Nemcsak ezért, hanem mert életemben először féltékeny voltam egy lányra, aki megkörménykezett. Te hozzám tartoztál. Én láttalak meg előbb, már két éve nyúztuk egymást. Kialakult valami elcseszett kötelék, erre jött Léna, és elvonta rólam a figyelmedet. Aztán min-

denki más is elkezdett a nyakadon csüngen, büszkélkedtek veled, mintha valami trófea lennél, taperoltak, és odáig voltak, miközben én nem tehettem meg ugyanezt.

– Miért nem próbálkoztál? Miért nem közeledtél, ahogy Dominiknek tanácsoltad?

– Mert... – Megvonta a vállát, a fejét rázta, mintha az ötlet is elképzelhetetlen lenne. – Annyira utáltuk egymást, és annyira nem működtünk normálisan. Fura lett volna. Sokáig magamnak sem vallottam be az érzéseimet, és azt sem tudtam, te akarnál-e többet. Inkább megmaradtam a jól ismert gyűlöletnél, amit a vágyakozásom csak még jobban táplált. Gyűlöltelek, mert nem lehetett korlátok közé szorítani. Féktelen voltál, vad, megszelídíthetetlen. És pont ezért szerettem beléd. Szerelmes lettem, miközben gyűlöltelek, és azért is gyűlöltelek, hogy szeretlek. Érted, mi volt a bajom?

– Jobban, mint hinnéd, mert én is pont ezen mentem át.

Pattogó feszültséggel telt meg közöttünk a levegő. Adri is megfeszült, lángolt a tekintete.

– Veled csókolóztam legelőször.

Felforrt a vérem, megszorítottam a térdét.

– Én is veled.

Adrinak elnyílt az ajka, közelebb hajolt, kókuszillata keveredett a fahéjas whiskey-vel. Megrészegített.

– És milyen volt?

Halkan felmordultam.

– Eszméletlenül jó!

– Nekem is... – Belekapaszkodott a tekintetembe.

Kívántam. Éheztem rá. Mielőtt azonban felé mozdulhattam volna, nagyot sóhajtott, és hátradőlt a széken. *Picsába!*

– Az a csók mindent a feje tetejére állított bennem. Onnantól kezdve folyton rád gondoltam, rólad álmodtam, te pedig állandóan hergeltél.

– Mert láttam, hogy idegesít.

– Tudom, nagyon édes, köszönöm – nevetett halkán. – Csabival azért jöttem össze, mert tudtam, hogy ez meg téged fog idegesíteni, és reméltem, hogy elfelejtethlek. Tiszta stresszben telt az a két évem. Otthon sem oldódtak meg a dolgok, apám hiába szakított az anyáddal, ráadásul a jegyeim miatt a szüleim egymásra mutogattak. Az összes energiámat felemésztetted, képtelen voltam teljesíteni.

Komolyan nézett a szemembe.

– Meg akartam halni.

Belesajdult a mellkasom, némán álltam a pillantását.

– A családom, akiknek támogatniuk kellett volna, csak egy projektet láttak bennem, és a fiú, akiért megőrültem, másokkal volt állandóan.

Megremegett a szája, sűrűn pislogott, a whiskey után nyúlt.

– Csabi tudta – folytatta, miután ivott. – Nem mondtam neki, de nyilvánvaló volt. Mindig rólad beszéltem, veled foglalkoztam, kiakadtam a lányokra körülötted, és ez Csabit rettenetesen zavarta. Mi is többször vitáztunk emiatt, de mellettem maradt. Ő tartotta bennem a lelket, amikor az ablakban álltam, vagy a terasz kőpárkányán ugrásra készen. Ha ő akkor nincs velem... – Megrázta a fejét.

Mereven ült előttem.

Elszorult a torkom, inkább ittam. Még nem éreztem a hatását.

– Miattad dugtam meg mindenkit, aki kapható volt. – Én is hátradőltem a székben. – Ott a tesiteremben én komolyan gondoltam a csókot, de kurva nagyot rúgtál belém, amikor letagadtál mindent. Az első és egyetlen szerelmem voltál. Állandóan téged akartalak, de elérhetetlen voltál, ezért jöttek a pótlékok. Ahogy az egyéjszakások is, akiket láttál.

– És hallottam...

– Az véletlen volt! – vágtam a szavába. – Azt hittem, nem leszel otthon. Ha tudom, nem viszem fel. A másik pedig... Magáért beszélt. Azért szedtem fel, mert úgy nézett ki, mint te.

Adri nyitotta a száját, de megelőztem:

– És még mindig kibaszottul sajnálom, hogy előtted csináltam!

Adri lassan bólintott, elfogadta a bocsánatkérésemet.

– Rám céloztál mindig, amikor a szerelem szóba került? Miattam zárkóztál el tőle?

– Igen. – Könnyebben lélegeztem a feszült csend ellenére. – És te...?

– Peti előtt beléd voltam szerelmes – bólintott ismét.

Hitetlenkedve felröhögtem. A zserbós tepsi felé nyúltam, és a tányerembe szedtem egy adagot.

– Jól elbeszélünk egymás mellett.

Egyetértően felmordult. Ivott.

– És most mit érzel? – A kérdés könnyen röppent ki a számon.

Adri nagy levegőt vett, és hosszan, hangosan kifújta.

– Azt, hogy hülye vagyok, mert előbb kellett volna lépnem. – Csillogó szemmel, szomorúan elmosolyodott. – Én is újra beléd szerettem.

Bálint

SIMOGATTAK a szavai, pezsgett a vérem a vallomásától. Adri egyre közelebb csúszott a széken, egyre élénkebben csillogott a szeme, egyre csábítóbb volt az illata, a csokiörvény, amit a pillantása ígért.

– Sajnálom a ballagást – mondtam őszintén. – Sajnálom a bokádat és mindent, amit ellened tettem.

– Én is! – Még közelebb jött. – Mindent visszacsinálnék, ha tudnám! Elszúrtam, gonosz voltam, és nem szeretnék úgy elköltözni, hogy nem tisztáztunk mindent. Szeretlek. Akkor is szerettelek, és az egész szörnyen bonyolult. Meg tudsz nekem bocsájtani?

Kétségbeesett szemébe pillantottam. Úgy elfacsarodott a szívem, mint egy összegyűrt Valentin-napi vallomás. Petrás Adri a legédesebb méreg. Elcsábít, megbolondít, megőrjít, a mélybe lök, a magasba emel. Órült hullámvasút.

– Idővel – feleltem végül. – Te nekem?

– Idővel. Sok mindent kell megemésztenünk.

Bólintottam.

– Aztán visszajössz majd, és akcióba lendülök.

Felnevetett.

– Ez fenyegetés? – incselkedett.

– Az hát! – vigyorogtam. Feljebb csúsztattam a tenyeremet a térdéről a combjára. – Ne is álmodj arról, hogy ezek után végleg megszabadulsz tőlem! A jin-jang tetoválást miattad csináltattam. Te vagy a másik felem.

Hatalmas szemmel pislogott. Szerelmesen.

– Kurvára hiányoztál, és kurvára hiányozni fogsz, ha elmész.

– Te is hiányoztál – suttopta.

Lüktető vágy feszített. Az egyik kezem még mindig a combján, a másikkal végigsimítottam selymes arcán, beletúrtam hosszú, fekete hajába. Adri szeme csillagként ragyogott.

Felszámoltam a közöttünk lévő távolságot, átszakadt a gát, elmosott mindent, ami eddig visszatartott. Csókoltunk, kóstoltunk, birtokba vettük egymást. Kellett nekem, éheztem puha, érzéki ajkára, nyelvére, forró leheletére, ami engem is felpezsdített, tüzére, szenvedélyére, amivel ugyanolyan hévvel ostromolt, mint amikor harcoltunk. Fahéjas whiskey és zserbó. Lecsókoltam a nyelvről az elszalasztott múltunkat, a vitákat.

A csípőjére csúsztottam mindkét kezem, és áthúztam az ölembé. Óvatosan, de gátlástalanul dörgölőzött feszes mellével a mellkasomhoz, forró ágyékával kemény farkamhoz. Formás seggét markoltam, miközben a vállamba mart, kéjesen sóhajtottunk, reszkettünk egymásért. A szívünk ugyanazt az őrült, kétségbeesett dobszólót verte. Tudta, hogy meg vannak számlálva a napjaink.

Adri váratlanul húzódott el, és lecsúszott az ölemből. Megcsapta a hideg feltüzelt ágyékomat, torokhangon morogtam. *Ne, ne hagyj itt!* Belekapaszkodott a nadrágom gumijába, és kiszabadította meredező farkamat.

Felpillantott rám mellőle. Ahogy örvénylő szemébe néztem, olyan vad, mocskos dolgokat vetített elém az agyam, amiket még magam előtt is szégyelltem. Nyögve olvadtam szét alatta, ahogy selymes ajka a farkamra csusszant, nyelvével izgatta, szívta.

Még! Még!

Fekete hajába fúrtam az ujjaimat, óvatosan lejjebb nyomtam a fejét. Engedte. Adri a combomba mélyesztette a körmét, izgató fájdalom cikázott a bőröm alatt, kirázott a hideg. Mohón szopott, magától fogadott be egyre mélyebbre és mélyebbre. A plafon felé fordítottam az arcomat, becsuktam a szemem, és zuhantam. Mozdulatai ütemére dübörgött a szívem, tátott szájjal ziháltam, ahogy a fogai között lüktettem, nyelvével a makkomon játszott. Ezer csaj odaadtam volna Adriért.

Fájón rövid idő után hagyta abba. Ahogy felegyenesedett, a cicanadrágja után kaptam. Ki akartam élvezni minden pillanatot, miközben sürgető éhséggel követeltem volna magamnak. Lassan lehúztam róla a nadrágot. Megrándult a farkam a fekete, csipkés tanga láttán. Az egész csipkés.

– Készültem. – Pajkos mosolya hangos, sikamlós nyögéseket ígért.

Megmarkoltam forró, feszes csípőjét, és előrehajolva belefúrtam az arcomat a combja közé. Megnyaltam a csipkén keresztül, belelegeztem a bőre illatát, remegését, sóhajait, amiktől én is megborzongtam. Összecsíptem a fogammal a bugyit, és félrehúztam. Felkuncogott, aztán benne is rekedt a levegő, ahogy az ajkai között megkóstoltam puha csiklóját.

Köröm szántotta a fejbőröm, tűz futott végig a nyakamtól az egész testemen át. Adri egészen közel húzta a fejem, az sem érdekelt, ha nem kaptam volna levegőt. Kész voltam belefulladásba az élvezetbe, miközben váltakozó tempóban nyaltam. Először lassan, érzéken, mintha egy ártatlan szüzet avatnék be, majd egyre mohóbban, gyorsabban, a seggét markolva, mintha a legtapasztaltabb, legmocskosabb nővel akarnék a vérvörös pokolra szállni.

Libabőr a tenyerem alatt, szorító ujjak húzzák a hajam, egyre jobban, egyre kétségbeesettebben, az orgazmust hajszolva. Imádtam!

– Mennyire hiányozna a bugyid, ha letépném? – morogtam, mire Adri kéjesen megremegett.

– Feláldozható – nyögte.

Az ujjam köré tekertem a csípőjénél, ahol a legvékonyabb volt az anyag. Reccsenés, szakadás. A bugyi megtépázottan hullott le a gátlásainkkal együtt. A kezemet levezettem kerek seggéről a combján át a térdhajlatáig. Az ölembe húztam.

Forró, nedves puncija kemény farkamhoz simult.

Bőr a bőrrel.

Felziháltunk.

Adri megcsókolt, kapkodva, éhesen, de megfeszült, amikor a pólója alá nyúltam. Lassan húztam le róla, és egy mozdulattal ki-

kapcsoltam a melltartóját. Fehér bőrén még mindig sárgállottak az ütésnyomok. Megérintettem őket, le akartam simogatni, csókolni róla, mintha meg sem történt volna.

– Óvatosan – suttogta.

– Óvatos leszek. – Csókoltam, érintettem illatos bőrét, melle domborulatait, kemény bimbóját, felsőtteste minden milliméterét, képtelen voltam betelni vele. Reszketősen, szaggatottan vette a levegőt, beleremegett minden mozdulatomba.

Ahogy magamhoz öleltem karcsú, izmos testét, felnéztem vágytól örvénylő szemébe. Egy ragadozó, egy igazi nőstény tigris pillantott vissza rám. És nem akartam betörni ezt a vadságot, mert ez indított be igazán.

Adri egy rántással lehúzta a pulcsim cipzárját. Kapkodva megszabadultam tőle, ahogy a pólómtól is. Leplezetlenül falt fel a szemével, aztán hozzáért a nyakamhoz. Vágy feszítette az izmaimat. Végigvezette vékony ujjait a testemen, sokáig körözött a tetoválásom körül. Úgy reszkettem tőle, mintha pucéran állnék a fagyban. Megremegtem, amikor az alhasamhoz ért. Pajkosan elmosolyodott, aztán apró tenyere közé fogta az arcomat, úgy csókolt meg. Hosszan, mélyen, perzselő szenvedéllyel, égtem a tüzeiben. Visszarepültünk az időben, hirtelen újra a kosárpályán voltunk. Ahogy eltompultak a zajok, ahogy buborékot vont körénk a vágy, ahogy kitörölt minden rohadt gondolatot a fejemből egyetlen csókkal, csak az ösztönök számítottak.

Édes nyelve az enyémen.

Lehelete a számban.

Izzó bőre a kezem alatt.

Nedves puncija meredező farkamnál.

Megmozdult, egyszerre nyögünk, szorítottam a seggét, szorította a tarkómat. Kínzó lassúsággal dörgölözött, lüktettünk egymásért.

– Ülj bele – ziháltam az ajka közé. Adri megdermedt, elhúzódott.

– Csak egy kicsit. Érezni akarlak így. – Könyörgőn néztem a bizonytalan szempárba.

– De...

– Nem lesz gáz. Még nem csináltam gumi nélkül senkivel, biztonságos vagyok.

– Én sem csináltam még anélkül – harapta be huncutul vörösre csókolt száját.

– Odafigyelek.

Adri rövid habozás után bólintott. Lélegzet-visszafojtva figyeltem, ahogy lassan rám csusszant.

Szűk.

Forró.

Nedves.

Lüktettem benne, amire ugyanolyan lüktetéssel válaszolt.

Sóhajtottunk, összesimult libabőrös testünk. A puncija forrón ölelt. Lecsapott a nyakamra, szívta az érzékeny bőrt, miközben előre-hátra hintázott. Minden mozdulata tüzelt, minden érintése a zsigereimben pulzált, minden nyögése a dobhártyámat rezgettette. Vibráltunk, szuszogtunk, elvesztünk, és megtaláltuk egymást.

– Állj – ziháltam.

Adri megdermedt, de nem hagytam, hogy lemásszon rólam. Fél kézzel kiszedtem a gumit a zsebemből, aztán felegyenesedtem a székről vele együtt. Adri átkulcsolt a lábával. Amint lecsúszott rólam a gatyám, kiléptem belőle.

– Nappali – lehelte a fülembe.

Kisértáltam a konyhából a nappaliba, majd lefektettem az ágyra. Ekkor húzódtam el tőle. Testének melege nélkül reszkettem. Adri zihálva feküdt előttem, meztelenül, leplezetlen mohósággal figyelt.

Álló farkamon a nedve csillogott. Izgató. Rekordsebességgel görgettem fel a gumit, és bemásztam Adri lába közé. Megtámaszkodtam a feje mellett, a másik kezemmel pedig a csípőjét markoltam. Tekintete folyékony csoki. Nem lehet belőle elégszer lakmározni. Olyan lassan hatoltam belé, mintha egy szűz csaj lenne. Így is megrándult az arca, mégis felnyögött.

– Hallani akarom a hangod – súgtam a fülébe.

– Akkor dugj meg, Bálint!

Hangja forró lávaként zubogott végig a gerincem mentén, libabőrös lettem.

– Szeretlek. – Kihúzódtam, majd vissza. A hátamat karmolta, megborzongtam, remegett minden izmom.

– Én is szeretlek! – lehelte. Átkulcsolta két lábával a derekamat.

– Az enyém vagy? – Egészen mélyen hatoltam belé, Adri háta ívben megfeszült. Újra grimaszolt, mégis szorosabban préselt magához.

– Már nagyon régóta a tied vagyok.

Forróság öntött el, boldogság duzzadt bennem. Épphogy érintettem érzéki ajkát, de Adri mohón kapott utánam, összekocant a fogunk. Úgy csókoltunk, mintha rohadtul nem lenne holnap a számunkra. Minden vágyunkat, kétségbeesésünket, feszültségünket beleadtuk. Minden kimondott és kimondatlan érzelmünk visszhangzott a nyögésekben, izzadt testünk súrlódásában.

Annyira finom voltam vele, amennyire csak tudtam. Simítottam, lassítottam, amikor soknak éreztem, ráhangolódtam, egyszerre mozdultunk. Megfogtam mindkét kezét, és a feje fölé emeltem.

Összekapaszkodtunk.

Kéz a kézben.

Nem dugtunk, ahogy kérte. Szerelmeskedtünk. Lassú, új, izgalmas. Hagytam, hogy lehúzzon az örvény. Adri ráfeszült a farkamra. Csókoltam, haraptam, egymás lélegzetét lélegeztük. Forró vágy gyűlt az alhasamban. Sürgető, feszítő. Gyorsabban, keményebben kezdtem mozogni.

Adri hangos nyögései a farkamig hullámoztak. Kieresztette a hangját, én pedig imádtam ezt! Egyre többször szorult rám, egyre kapkodóbban vette a levegőt, a körme a kézfejembe mélyedt.

Mégis előbb mentem el, mint ő. Elengedtem az egyik kezét, és a csiklójához nyúltam, simítottam, körkörösén izgattam. Az agyamba véstem, ahogy csukott szemmel, elnyílt ajkakkal, kócos hajjal zihálva élvezett el.

Végigsimogattam a csípőjétől a hasán át a mellét, aztán le az oldalán megint a csípőjéhez. Összerándult, mintha apró áramütések érnék, mintha nem lenne ura a testének. Remegett a combja, ahogy magához szorított. Csoda. Ez a nő egy csoda! Csillogó szemmel, vágytól ködösen pislogott fel rám.

– Jól vagy? – ziháltam.

Bólintott.

– Sajog, de megérte.

– Jó újév-kezdés? – vigyorogtam.

– Már annyi az idő? – tátotta el a száját, és maga mellé nyúlt, a párna alól kihúzta a mobilját. – Elmúlt éjfél.

– Akkor boldog új évet, szerelmem.

Adri olyan rajongással nézett, ahogy soha nem láttam tőle. Átkarolta a nyakam, és lehúzott egy csókra. Szenvedélye mindent kitörölt a fejből, miközben még mindig benne voltam. Nem akartunk eltávolodni egymástól.

Bálint

CSATTANÁSRA riadtam. Aztán Vivi felkuncogott az előszobában. Adri megmozdult a karomban, nagyot szusszantott. Háttal feküdt nekem, fejét a karomon pihentette, összekulcsoltuk az ujjainkat. Pucéran simultunk össze.

– Sssh! – próbált suttogni Toma, de nem jött össze neki.

Vivi megint kuncogott, most már Toma is vele együtt röhögött. Elbotorkáltak a nappali előtt, be a szobába.

Adri óvatosan az ágy széléhez araszolt, és hosszan kotorászott, miközben ágy recsegett a szomszédban. A dobhártyámat Vivi nyögése erőszakolta. Ó, baszki! Adri előszedett egy headsetet.

– Nekem is – morogtam.

Összerezcent, felém fordult.

– Bocsi, ha felkeltettelek.

– Nem te...

– Mindig mellettem van a füles, ha Vivi itt alszik. – Átadta nekem az egyiket, aztán visszakucorodott a karomba. Kapkodva zenét kapcsolt, de így is többet hallottam a kelleténél.

A fülemben megnyugtató rap dübörgött. Egyezett a zenei ízlésünk. Becsuktam a szemem, beszívtam bőrének édes illatát, megcsókoltam a nyakát. Hozzám nyomta csupasz fenekét, és újra megfogta a kezem. Kedvem lett volna újra rámászni, úgyis maradt a négyből egy gumi, de inkább csak élveztem a közelségét.

Amikor legközelebb felébredtem, már lemerült a füles.

– Töki! – suttogta Toma az ajtóból.

Kábán felemeltem a fejem Adri mellől. Toma az ágy végébe hajított egy kupac ruhát.

– A konyhában voltak – ejtette szemrehányással vegyes büszkeséggel.

Kiszedtem a fülest, és felmutattam.

– Hallottam, ahogy részegen az unokatesómat dugod.

Toma dermedten pislogott, aztán bólintott.

– Oké, akkor nem szóltam semmit.

Visszahúzta a fejét az ajtóból. Nagyot szusszantottam. Hány óra, ha már ő is fent van, pedig később feküdt, mint mi? Adri még aludt, óvatosan kimásztam mögüle, és halkán felöltöztem. A hátam minden mozdulatnál benyilallt, és érzékeny volt, ahogy hozzáért a ruha.

Toma vigyorogva sandított rám a félig elpusztított zserbó és az üres whiskey-s üveg mellől.

– Mindent megbeszéltek? – kérdezte halkán.

– Mindent – tátogtam vigyorogva, aztán megfordultam, és felhúztam a pulcsimat. – Hogy néz ki? Csak mert kurvára fáj.

Toma elismerően füttyentett.

– Tigrissel aludtál?

– Nem is akármilyenell! – Vigyorogva megtáncoltattam a szemöldökömet.

– Varázspunci?

Toma kérdésére összeérintettem a hüvelyk- és mutatóujjamat.

– Ilyen a csaj. Három gumi is elfogyott.

Toma elém lépett, és lepacsiztunk.

– Jövök neked egy ezressel. Emlékszel a Valentin-napi titkos T-re?

Toma meredten bólintott, kék szemén már átsuhant a felismerés, de várta, hogy kimondjam.

– Adri volt. Mind a két évben ő írt, te nyertél.

Toma eltátotta a száját, és az örömtől vinnyogó hangot hallatott.

– És mi lesz most?

– Semmi. Elköltözik. – Összerándult a gyomrom.

– Szar lesz.

– Már most az. Kerekesihez megy ki.

Ökölbe feszült a kezem. Dumálnom kéne Kerekesivel. Rossz ötlet, de eddig sem érdekelt, ha valami rossz ötletnek tűnt. Toma nem mondott semmit.

Miután Adri is felébredt, és hosszan csókolva elköszöntem tőle, hazacaplattam. A konyhapulton ülve kikerestem Kerekesi beképzelt pofáját a Messengerben. Rányomtam a videóhívásra. Hosszan kicsöngött. Már azt hittem, hogy nem fogja felvenni, amikor hirtelen megjelent a képernyőn az irritáló, szopottgombóc feje.

– Mi a faszt akarsz?

Mögötte hatalmas üvegablak, kilátással a reggeli napfényt visszaverő felhőkarcolókra. Hát az nem a nyolcker... Legyűrtem a keserű gondolatot, és gúnyos vigyort erőltettem magamra.

– Megértelek. Tényleg. Szar lehet örök másodiknak lenni.

A szeme kiszívott nyakamra siklott, összeszűkült a szeme.

– Leteszem...

– Ne, várj! – Mély levegőt vettem. – Adri miatt hívlak. Nagyon fontos nekem.

Kerekesi rám vicsorgott.

– Hol nem szarom le az érzéseidet?

– Engem leszarhatsz, de Adrit te is szereted – morogtam kellenül.

Kerekesi gyilkos dühvel méregetett a kamerán keresztül.

– Nem szorul védelemre, mégis arra kérlek, hogy nagyon vigyázz rá, ahogy régen! Rád bízom – préseltem ki.

Kerekesi mogorván hallgatott, aztán fojtottan megszólalt:

– Te csak tönkreteszed, le kéne végre kopnod róla. – Farkasszemet néztünk. – Tudod, hányszor vigasztaltam őt miattad?

– Mondta. – Elszorult a mellkasom.

Kerekesi közel hajolt a kamerához.

– Nem elég, hogy a Munkácsyban kínoztad, még most is van pofád játszani vele, és nekem parancsolgatni! Ki a faszomnak hiszed te magad?!

Megfeszültem, összeszorított szájjal álltam a pillantását.

– Kibaszottul nem játszok veled! Szerelmes vagyok beléd!

– Én is az vagyok, baszd meg! Sokkal régebb óta, mint ahogy te megjelentél az életében! Nem fogom hagyni, hogy egy beképzelt

féreg összetörje! Nem engedem át neked, Gömbi! És biztos lehetsz benne, hogy ha kijön hozzám, soha többet nem fogod rátenni a mocskos kezedet!

Azt majd kurvára meglátjuk!

– Te meg abban lehetsz biztos, hogy vissza fogom szerezni, ha veled van, ha nincs. Kész leszek megküzdeni veled érte!

Kerekesi képén megint megjelent a gúnyos vigyor. Egészen közel hajolt. Meggyilkolt a szemével. Biztosra vettem, hogy ha tehetné, átnyúlna a kamerán.

– Én is kész leszek megküzdeni érte. Élvezd ki ezt a néhány napot, mert örökre búcsúzol, Gömbi!

Köszönés nélkül kinyomta a videóhívást.

***

Megfogadtam Kerekesi tanácsát, és annyi időt töltöttem Adrival, amennyit csak tudtam. Ha nem az edzőteremben voltam, akkor szexeltünk, beszélgettünk, most már tabuk nélkül, szabadon, és sétáltunk, mintha együtt lennénk. Ajándékot is vettem neki, amit a reptéren akartam odaadni.

Az utazás előtti napon Krisztián tájékoztatót, hogy Petinek elintézt egy felfüggesztetet a testi sértés miatt. Rohadt kevés büntetés, de Adri rábólintott. Nem akart ezzel foglalkozni, csak maga mögött hagyni. Azóta is láttam a bujkáló árnyékot a szemében, hiába gyógyultak be a testi sérülései.

Az utazás napján meglátogattuk Lenke nénit. Órákon keresztül dumáltunk, röhögünk, és csak kiélveztünk minden pillanatot, ami hátramaradt.

– Sajnálom, hogy most nem hoztam zserbót – mondta Adri már az ajtóból, a búcsúzkodáskor.

A vénasszony fátyolos szemmel pillantott fel rá.

– Majd legközelebb, kislány. – Megremegett ráncos szája.

Adrinak könny futotta el a szemét. Nekem is elszorult a torkom, pedig én még találkozhatok az öreglánnyal.

– Vizontlátásra – nyögte Adri.

– Eh! – Lenke néni csak legyintett, és becsukta az ajtót előttünk.

Adri végigkönnyezte a Tomáig vezető utat. Sosem gondoltam, hogy egyszer így meg fogja kedvelni az öregasszonyt.

– Erős nő – szipogta.

Valóban erős volt, ahogy Adri is. Adri indulás előtt hosszan ölelkezett Tomával, mielőtt beszállt az Opelbe. Toma lehajolt a lehúzott ablakhoz.

– Örülök, hogy ezt az oldaladat is megismerhettem – mosolygott őszintén Adrira. – Dumáljunk azért, oké?

– Oké – mosolygott Adri is.

Puszival köszöntek el egymástól, aztán elindultunk. Öklömnyire zsugorodott a gyomrom, görcsösen markoltam a kormányt. Egy szót sem szóltunk, amíg le nem parkoltam a reptér terminálja előtt, és kiszedtem a bőröndjeit a csomagtartóból. Besétáltunk a terminál ajtaján, majd Adri feladta a csomagjait.

Nehezen lélegeztem, égett a szemem. Próbáltam erősnek mutatni magamat, pedig legszívesebben bőgtem volna tehetetlenségemben. Folyamatosan ott motoszkált bennem a lehetőség, hogy visszatartom, hogy elkezdek neki könyörögni. A kis ajándékdoboz égette a zsebemet.

Szembefordultunk egymással. Kiszáradt a szám.

– Hoztam neked valamit. – Elővettem a dobozt. Adrinak döbbenten kikerekedett a szeme. – Csak akkor nyisd ki, miután felszállt a gép! – kötöttem a lelkére. Máskülönben nem menne el.

Megremegett a szája, és bólíntott. Az ujjai közé csúsztattam az ajándékot, aztán a mellkasomhoz szorítottam. Adri beleolvadt az ölelésembe.

– Írok, ha megérkeztem – dünnyögte.

Bólíntottam, mert féltem, ha megszólalok, tényleg elbőgöm magam. Mélyen beszívтам a bőre illatát, a nyaka hajlatába temettem az

arcomat, selymes, fekete hajába túrtam. Megremegett a válla. Úgy kapaszkodtunk egymásba, mintha egy szakadék felett átívelő rozoga hídon állnánk, és csak az ölelésünk védhetne meg minket a zuhanástól.

Csak annyira húzódtam el tőle, hogy könnybe lábadt szemébe nézhessek.

– Menj, éld meg az álmaidat! Én itt leszek.

Könnycsepp remegett a szempilláján, ahogy bólintott. Még egyszer, utoljára átölelte a nyakamat. Még egyszer, utoljára lehajoltam hozzá. Forró, puha ajka éhesen tapadt az enyémre. Lassan ízleltem, simogattam a nyelvemmel. Minden mély, égető, őszinte érzelmemet beleadtam ebbe a csókba. Zihálva szakadtunk el egymástól. A szívem kétségbeesetten dübörgött a mellkasomban.

– Szeretlek, Bálint! – suttogta elhalón Adri.

– Én is szeretlek, tigrisem. – Megköszörültem a torkomat. Visszapislogtam a könnyeimet. Adri szomorúan elmosolyodott.

– Soha nem láttalak még sírni.

– És most sem fogsz.

Még utoljára csokibarna szemébe fúrtam a tekintetem. Alig kaptam levegőt. Most könnyebb lett volna gyűlölni.

– Ne nézz vissza! – kértem.

Adri szaggatottan sóhajtott, aztán bólintott. Még utoljára megszorította a kezemet, aztán hátat fordított, és átlépett egy ellenőrző kapun.

Megdermedt.

Én is.

Még mindig a dobozkát szorongatta.

Lélegzet-visszafojtva ittam magamba a látványát.

Mégis továbbment.

Nem nézett vissza.

Leszakadt alattam a híd, és tehetetlenül zuhantam. Remegő kézzel túrtam a hajamba. Ólomlábakon kitrappoltam a kocsihoz. Feltéptem az ajtaját, és hátradőltem az ülésben. A hideg kormányra markoltam.

Ropogtak a csontjaim, recsegett a műbőr a szorításomtól. Felordítottam. Fájt. Ordítottam. Lángolt a torkom. Ordítottam, amíg az ordításom zokogásba nem fulladt.

Szeretlek!

Gyűlöllek szeretni!

A szerző utószava

Hosszú, göröngyös utat jártam be Bálintékkal. Nyolc éve részei az életemnek, és hirtelen robbantak be, ahogyan a szerelmek szoktak. Egy poénból indult, meg úgy, hogy csak kisregény lesz. Hát ez nem jött be. Elrabolták a szívemet. Velük együtt tanultam, fejlődtem, kurzusokra vittem őket, évekig csak átírtam, ezer változata született (gyakran teljesen más alapokkal).

Bálint és Adri a részemmé váltak, rengeteg mindent köszönhetek nekik. A legrosszabb időszakaimban kapaszkodtam beléjük, velem voltak, erősítettek, sokszor kirángattak a legmélyebb gödörből. Belőlem táplálkoznak, mégis jobbak, mint én. Az ő küzdelmük sarkallt engem is küzdésre. Különleges kapcsolatom van velük, és örülök, amiért végre széles közönség elé tárhatom a történetüket.

Rengeteg embernek tartozom köszönettel. Elsősorban barátnőmnek, Barbinak, aki nélkül nem jött volna létre a történet! Ő adott ihletet a lakáshirdetéssel, ő adott nevet Bálintnak is, sőt, címet a regénynek! Szeretlek, és köszönöm, hogy mindig vevő vagy a brainstormingokra, amikor elakadok!

Köszönet azoknak a bloggereknek, akik végigkísérték nyolc éve az első változat megszületését! Ugyan már nem tartjuk a kapcsolatot, de nem felejtettelek el titeket!

Köszönet a mérhetetlenül sok bétának, akik olvastak, véleményeztek, lelkesedtek, hasznos tanácsokkal láttak el. Örök hála, nagyon fontos a munkátok!

Köszönet illeti az akkori barátomat is, aki lehetővé tette, hogy csak a történetemnek éljek, mindennap meghallgatta a felolvasásaimat, ötletelt velem egy-egy séta alkalmával. És aki a szakításunkkor azt mondta, hogy egyszer én is megtalálom a Bálintomat. Igaza lett. Bár akkor azt mondtam neki nevetve, hogy nem akarnék Bálinttal

együtt élni, mert rettenetesen nehéz személyiség. Aztán meg is tapasztaltam. Nekem is igazam lett.

Külön köszönöm Szandinak és Nillának a rengeteg átbeszélte órát, az olvasásokat, javaslatokat, amik mind hozzájárultak a történet jobbá tételéhez! Hozzátok akármikor fordulhattam, bármilyen nyugom volt. Hihetetlenek vagytok!

Köszönöm, Ramóna, a sok nevetést, hogy mindig bombázhattalak részletekkel, és együtt röhögünk az idióta szereplők beszólásaiban. Miattad is élveztem igazán az írást!

Köszönöm a szerkesztőnek, Patrícianak, hogy az előző változatot is átnézte nekem, és egy személyes találkozó keretein belül az idejét rám áldozva átbeszélhettük az egész cselekményt. Nélküle Adri szemszöge nem létezne, és szegényebb lenne a regény! Szuper meglátásaid voltak, és végtelenül hálás vagyok! Élveztem a szerkesztést is, jókat nevettem egy-egy reakción. Köszönöm, hogy szereted a történetet!

Köszönet anyukámnak, aki az összes változatot olvasta, vagy hagyta, hogy felolvassak neki, órákon át tartó pszichológiai okfejtésekbe bonyolódtam a karakterekről, és a végén már kívülről fújtuk az egészet oda-vissza. Anya, mindig támogattál, és azóta is mindent elolvasol. Jólesik a támogatásod, enélkül lehet, hogy nem itt tartanék!

Köszönöm a páromnak, az én Bálintomnak, hogy ugyanúgy lelkesedik a történetért, mint én. Rengeteg házimunkát vett le a vállamról, amíg a történettel foglalkoztam. Emiatt nem lehetek elég hálás! Mögöttünk is göröngyös az út, nekünk is terhelt múltunk van, de büszke vagyok arra, amit elértünk. Együtt. Nagyon sokat merítettem a kapcsolatunkból írás közben, és aki azt állítja, hogy a romantikus történetek nem reálisak, mert a valóságban nem létezik ilyen, az nem élte még át azt, amit mi. Gaben, te tudod, miről beszélek. Köszönöm, hogy a Bálintom vagy, még ha olyan sokszor össze is pattanunk, mint ők. Hét év után is szerelmes vagyok beléd.

És végül, de nem utolsósorban szeretném végtelen hálámat kifejezni mindenkinek, aki olvas, aki lelkesedik a történetért, aki megosztja a közösségi médiában. Ti vagytok a könyves világ motorjai. Nélkületek sokkal kevesebb emberhez érhetnének el a csodás regények. Soha ne hagyjátok abba!